IMAGINEAZĂ-ȚI O LUME ÎN CARE
ZIDUL BERLINULUI N-A CĂZUT NICIODATĂ...

PLANUL D

SIMON URBAN

PLANUL D

SIMON URBAN

Berlinul de Est, 2011: reîntregirea Germaniei nu s-a mai întâmplat, Egon Krenz e de 22 de ani la putere, iar RDG e aproape de faliment.
Capitala: un oraş murdar, împuţit de milioanele de motoare pe ulei ale urmaşului Trabantului – Phobos. Ultima şansă a socialismului: negocieri economice cu RFG şi cancelarul federal al acesteia, Oskar Lafontaine.
Însă, chiar înainte de acest eveniment, un fost consilier al lui Krenz este găsit mort şi totul indică faptul că ucigaşii ar fi din rândul Stasi. Iar când începe şi revista *Spiegel* să relateze despre caz, e limpede: dacă nu este dovedită nevinovăţia Stasi, RDG e terminată definitiv.
Într-un Berlin de Est cenuşiu şi degradat, Martin Wegener de la *Volkspolizei* şi colegul său vest-german Richard Brendel pornesc o cursă contra cronometru pentru depistarea ucigaşilor şi descoperă de ce dezvoltarea RDG a trebuit să aibă un asemenea rezultat catastrofal.

ISBN 978-606-609-537-2

9 786066 095372

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao

Marx soarbe coca-cola printr-un pai în dungi albe și roșii. Închide ochii savurând și îi oferă lui Engels o gură de suc. Engels ia sticla de cola și îi oferă lui Marx în schimb jumătate din hamburgerul lui Royal TS început. Zâmbesc amândoi. Acum Engels bea cola, iar Marx mușcă din hamburgerul lui Engels. Brânza Cheddar de culoare galben-oranj se topește pe carnea fierbinte. Sosul TS se prelinge în jos, ceapa trosnește între dinți, crocantă. Marx își linge degetele, fericit. O scenă care poate părea grotescă, respingătoare sau chiar blasfematoare în Republica Democrată Germană și în Republica Federală Germană deopotrivă. Și o scenă care surprinde ceea ce desparte cele două jumătăți germane: clișeele noastre despre două sisteme aflate în concurență, ale căror antagonisme au dictat mersul lumii în ultimii o sută de ani, și care au fost privite mereu drept concurente neîmpăcate întru cucerirea maselor avide de ideologii, ca derivate pământești ale cerului și ale iadului, în funcție de punctul de vedere al celeilalte tabere politice. Deși comunismul de bună credință și-a eliberat certificatul de deces odată cu eroziunea Uniunii Sovietice din anii '90 ai secolului al 20-lea; deși, după criza financiară globală, capitalismul sălbatic stă în pragul unui colaps letal, modul nostru de privire a dualismului dogmatic nu s-a schimbat deloc. Economia de piață și socialismul constituie în continuare teza și antiteza, a căror sinteză nu este nimeni pregătit s-o gândească. Marx și Engels să nu aibă voie să mănânce hamburger Royal, până la sfârșitul zilelor lor.

SIMON URBAN s-a născut în 1975 la Hagen, a studiat germanistică la München. A primit numeroase premii prestigioase de literatură, inclusiv Clio Award, unul dintre cele mai cunoscute premii pentru creativitate din lume. Simon Urban locuiește la Hamburg și lucrează pentru cea mai mare agenție de creativitate din Germania, Jung von Matt.

SIMON URBAN

PLANUL D

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
URBAN, SIMON (1975)
Planul D / Simon Urban ; trad. : Graal Soft.
- Bucureşti: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-537-2

I. Graal Soft (trad.)

821.112.2-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SIMON URBAN
Plan D

© Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH,
Frankfurt am Main, 2011
Toate drepturile rezevate

Traducere din limba germană:
Graal Soft

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-537-2

Pentru părinții mei
În amintirea lui Günter Schabowski

„Cine nu cunoaște trecutul
este condamnat să îl repete“

GEORGE SANTAYANA

Miercuri 19 octombrie 2011

1

Wegener își deschise fermoarul pantalonilor raiați, își scoase penisul ținându-l între două degete și se relaxă. Timp de câteva secunde fu liniște deplină, după care urina fierbinte începu să răpăie în rafale pe frunzișul uscat: abia ce seca un șuvoi și îi urma altul, se înălța boltind aburit și apoi își pierdea din putere, făcând loc următorului val. Wegener își desfăcu și mai mult picioarele și continuă să numere: pentru a zecea, a unsprezecea, a douăsprezecea oară la rând șuvoiul subțire se înălță, se încovoie și pieri, întrerupt brusc, transformându-se într-un picurat.

Cine se îndepărtează de la locul faptei să facă bine și să nu vină înapoi cu pantofii pișați, obișnuia să spună Früchtl pe vremuri, fără să reușească să își urmeze propriul sfat; dacă măcar nu ar fi spus nimic înainte, nu i-ar fi observat nimeni pantofii după aceea.

Wegener își lăsă capul pe spate. Privi țintă în noapte. Învelișul metalic al conductei de gaz strălucea în lumina lunii, o dungă argintie care se pierdea în stânga și-n dreapta printre trunchiurile copacilor. Dunga asta ar continua să lucească dacă ai urma-o, dacă ai rămâne mereu la aceeași distanță de conducta de gaz, iar lumina lunii ar cădea pe tablă dintr-un unghi potrivit, printr-un labirint spălăcit, format din stejari și din pilonii de beton ai viaductului, preț de kilometri întregi, peste pământul foșnitor, plin de frunze, până la granița dintre sectoare.

Țeava asta îți luminează și acum drumul spre vest, se gândi Wegener, țeava asta e firul gros al Ariadnei în plin socialism. Zâmbi. Cei de-acolo de sus ar clătina din cap auzind aceste cuvinte și ar spune: mă rog, dacă privești lucrurile superficial; dar dacă te uiți cu

atenție, n-ai cum să nu observi că țeava luminează de fapt drumul spre est, până înlăuntrul Uniunii Socialiste, până la munții Ural, ba chiar până în Siberia, ceea ce este o diferență considerabilă, la drept vorbind, doar gazul merge spre vest, nimic altceva.

Wegener își scutură penisul, îl împinse la loc în pantaloni și trase fermoarul. În adâncul pădurii se aprinseră reflectoarele celor de la criminalistică, pete strălucitoare, despicate de trunchiurile copacilor, pete care deveneau tot mai multe și care creșteau cu repeziciune unindu-se într-o singură pată mare, spre care se îndrepta el acum, pe jumătate orbit, ca spre lumina de la capătul unui tunel lipsit de lumină, împiedicându-se de crengi și de tufișuri, până când văzu destul de bine încât să arunce o privire spre pantofi: două pete pe dreptul, una pe stângul.

Opt reflectoare instalaseră Lienecke și oamenii lui, câte patru pe fiecare parte a conductei care acum nu mai strălucea argintie, ci se arăta pătată și acoperită de mușchi; era cea mai mare dintre căile de aprovizionare care, ponosite și multe la număr, tăiau Germania de Est în felii tot mai subțiri. În spatele panglicii fluturânde, reprezentantul Ministerului Energiei și agenții din subordinea lui împietriseră de mult în rolul privitorilor plictisiți. Lângă ei bâzâia generatorul suit pe suport, cabluri roșii șerpuiau pe deal în sus, ca niște urme uscate de sânge prin iarbă. Lienecke împărți cutii întregi de saci pentru gunoi. Asistenții începură să adune frunzele cu grebla și să le vâre în saci cu atâta zel, de parcă Biroul Politic ar fi interzis, cu începere imediată, orice fel de frunze uscate. Ca de fiecare dată când îi vedea pe Lienecke și pe oamenii lui la lucru – cum se scufundă, cum se cațără, cum sapă, lipesc, scobesc, clasifică, sortează, mătură și adună –, Wegener se bucură că el unul nu avea de-a face cu jocul ăsta de puzzle și că se putea baza pe acești indivizi care pricepuseră destul de devreme că norocul sau nenorocul depindeau de o picătură de transpirație, de spermă sau de urină de pe pantof și că răbdarea neostoită era o virtute rară cu care ajungeai departe, mai ales în Republica Democrată Germană.

Niciunul dintre asistenți nu vorbea în timpul lucrului. Nici Lienecke nu zicea nimic. Nu se auzeau decât bâzâitul generatorului

și foșnetul frunzelor. Din când în când trosnea câte o creangă. Cei șase bărbați, îmbrăcați din cap până în picioare în costume albe de protecție, scormoneau frunzele în același ritm, iar lui Wegener i se păru că are înaintea lui niște animale ciudat de astâmpărate, pornite într-o anevoioasă și inutilă căutare de hrană. Specia asta de căutători de urme comunica prin semne imperceptibile, își marca teritoriul în mod telepatic, dispunea de o coregrafie secretă, pășea pe solul pădurii ca o populație letargică de berze albinoase, cu o încetineală sincronă, toți în rând, făcând câte un pas pe minut. Wegener se întoarse spre cei doi oameni în uniformă, care stăteau sprijiniți de mașinile lor Phobos și fumau, fără să arate vreo înțelegere pentru baletul stângaci al lui Lienecke. Priveau amândoi țintă în întuneric, invidiindu-i probabil pe ceilalți polițiști ai poporului, colegii lor, care plecaseră spre sediu cu mai mult de o oră în urmă, alături de vânător și de cele două potăi pline de bale. Trăgeau din țigări strâmbe, nasurile ca două coșuri răsturnate suflau fumul în jos, care însă nu se lăsa înșelat și o pornea impasibil în sus.

Wegener se lăsă pe vine și băgă mâna printre frunzele uscate. Pe aici nu plouase de zile întregi. Poate de săptămâni. Adunătorii de frunze nu prea puteau spera să găsească vreo urmă de roți. Și mai puțin probabil era să găsească urme de pași. Rămânea eterna speranță să dea peste vreo gumă de mestecat scuipată din neatenție, peste urme de vopsea pe coaja stejarilor sau peste vreun bilețel căzut dintr-un buzunar rupt. Wegener se ridică în picioare și se sprijini de un trunchi. Ceasul de la mână arăta ora nouă și un sfert. Dacă aveau noroc, terminau aici pe la unșpe. Dacă aveau ghinion, cândva între unu și două.

Un comisar trebuie să fie suspicios timp de douăzeci și patru de ore pe zi, spusese Früchtl, iar un comisar suspicios rămâne la locul faptei până se termină treaba. Un comisar suspicios își suspectează colegii, suspectează departamentul de criminalistică și o suspectează pe victima omuciderii, pentru că el este suspiciosul numărul unu. Un comisar suspicios se suspectează în primul rând pe sine însuși. Încredere poți avea numai în Dumnezeu, spusese Früchtl odată, iar aici la noi nici măcar în El.

Între timp, trupa lui Lienecke începuse să se apropie de conductă. Lângă generator se adunau unii peste alții saci umpluți până la gură. Solul despuiat al pădurii era o piele cafenie, zbârcită, plină de rădăcini complicate și de gropi, dar lipsită de gumă de mestecat sau de bilețele pierdute. Lienecke își ridică mâna dreaptă. Oamenii încuviințară din cap. Astea sunt imaginile care la nouăzeci de ani îmi vor umbla prin minte ca într-o roată de hamsteri, își spuse Wegener, un film fără sfârșit pe patul azilului de bătrâni, când s-au blocat și ultimele sinapse, iar saliva picură nestingherită pe cearșaf. Când ceilalți vor fi chinuiți, în delirul lor, de tufele de grozamă, de friptura de porc și de tovarășii de la Tineretul German Liber, eu voi vedea doi indivizi de la Poliția Populară fumând țigară de la țigară în fața unei insule de frunze scăldate în lumină, pe care dansează, umblă țeapăn și foșnește Ku-Klux-Klan-ul local Köpenick, în timp ce în fundal atârnă un mort. Atunci sora medicală va spune: Domnule Wegener! și în timp ce vorbește își va trece mâna înmănușată peste ultimele mele fire cărunte de păr, aproape cu duioșie, de parcă nici n-ar avea mănușă pe mână, toate astea s-au terminat de mult, domnule Wegener, astea au fost odată, pădurea, insula de frunze uscate, baletul, mortul atârnat, polițiștii cei grași, reprezentantul Ministerului Energiei. Ați lăsat în urmă toate lucrurile astea, care au jucat un rol în viața dumneavoastră timp de șapte sau poate zece zile, poate chiar un rol principal, dar după aceea n-au mai fost importante, deloc, niciodată. Wegener simți cum îl apucă brusc oboseala. Cum i se înfășoară în jurul capului, apăsătoare, o pătură de burete groasă cât o bordură, estompând și înghițind totul. S-ar fi lăsat să alunece de-a lungul trunchiului aspru până în iarba uscată și foșnitoare, să se adune covrig și să îl roage pe Lienecke să stingă repede toate luminile, pe toate opt.

Unul din polițai mârâi.

Wegener se întoarse.

Două puncte luminoase se aprinseră undeva departe, dincolo de drumul forestier, și începură să se apropie fără grabă.

Lienecke își ridică privirea, încuviință scurt din cap și privi din nou în jos.

Asistenții se opriră din scormonit și modificară unghiul reflectoarelor din față. Conurile de lumină se mutară pe rând spre conducta de gaz, iluminară scena unei naturi triste, spectacolul putea să înceapă. Se vedea acum Phobos Prius-ul alungit și strălucitor. Grilajul oval al radiatorului scânteia. Deasupra mașinii se văzu deodată limpede și cadavrul. Decupat din umbra conductei de gaz, contrasta acum puternic cu negrul pădurii, o marionetă flască și plutitoare, atârnată de o singură ață. Mortul ăsta ne întoarce spatele, își spuse Wegener, e drept că stă atârnat de frânghie, dar cu toate astea nu vrea să aibă de-a face cu poliția. Secretul lui e numai al lui. N-are niciun chef de polițai dependenți de nicotină, de roboții adunători de frunze ai lui Lienecke sau de un investigator rupt de oboseală. Aici nimeni nu se interesează de celălalt. Aici fiecare își are treaba lui precisă: să atârne, să fumeze, să se uite în gol, să caute indicii. Preț de o clipă, Wegener deveni conștient de latura bizară pe care o avea fiecare loc al faptei, combinația ireală de timp oprit în loc și activitate automată, transformarea unui om în obiect, comunitatea forțată, aleatorie, pe care niciunul din cei prezenți nu și-o dorise vreodată. Întâmplarea care îl făcea pe unul să atârne și pe ceilalți să scormonească după indicii, și care ar fi putut face ca lucrurile să stea exact invers. În constelația actuală eu sunt căpitan la Poliția Populară, iar bătrânul uscățiv în palton scump, cu cravată de mătase, ceas de aur și șireturile înnodate, care atârnă de țeavă, este victima. Șaptezeci și cinci, optzeci de ani sfârșesc dintr-un motiv oarecare sub magistrala de nord de la Müggelsee, și deja începe circul obișnuit, fabrica de adunat indicii, întrebările, minciunile, presupunerile, există mereu doar cinci răspunsuri posibile, moarte naturală, accident, suicid, omor, crimă, fiecare răspuns e la fel de inutil ca oricare altul, rezultatul vine mereu prea târziu, satisface cel mult ambiția funcționarului și durerea familiei, e lipsit de însemnătate.

Conurile sprințare de lumină care se apropiaseră pe drumul forestier deveniseră între timp două faruri și coborau acum panta ușoară, rulară pe povârniș, luară un viraj, orbiră totul în jur. Țeava de eșapament horcăi, Wartburg Aktivist, își spuse Wegener, vechi, dar bine întreținut. Mașina se opri lângă generator. Horcăitul

încetă. Delegația de la minister se holbă. Două stabilizatoare de aluminiu luciră, în aer se ridică un nor de ulei de rapiță, eterna duhoare de grăsime încinsă, folosită pentru prăjit, apoi ochii farurilor se închiseră, lumina de interior se aprinse, un bărbat blond căută ceva într-o geantă, vârî ceva în ea, deschise portiera mașinii, coborî, îi salută pe cei doi băgători de seamă, trânti portiera, se îndreptă spre Wegener.

– Doctorul Sascha Jocicz, spuse blondul cu voce întretăiată, Institutul de medicină legală, intervenții.

– Martin Wegener, Poliția Judiciară Köpenick, spuse Wegener și se supuse unei strângeri de mână dureroase.

– Locotenent-colonel Wegener?

– Căpitan, domnule doctor.

Doctorul nu zâmbea când strivea mâini în timpul serviciului, așa că nici Wegener nu zâmbi. Jocicz îl eliberă din strânsoare și privi conducta de gaz, privi mortul, Prius-ul strălucitor, sacii plini de frunze. Mătură scena cu privirea, de la dreapta la stânga și apoi înapoi, de la stânga la dreapta. „A scanat tot", își spuse Wegener. Jocicz se întoarse, tropăi până la Wartburg, deschise plin de vigoare portbagajul, scoase plin de vigoare o valiză mare de metal, închise plin de vigoare portbagajul, își verifică freza în parbrizul reflectorizant din spate, își trecu delicat degetele prin păr. Parcă e făcut doar din colțuri, se gândi Wegerer, cap colțuros și bărbie colțuroasă. Umeri colțuroși dedesubt. Probabil că în pantaloni are niște picioare gen stâlpi de oțel. Grinzi colțuroase pentru un mers plin de vigoare.

– Dar cine huruie prin noapte și vânt, făcu Lienecke și se strecură pe sub panglica izolatoare.

– A citit colegul ceva la viața lui, spuse Jocicz și îi întinse mâna lui Lienecke.

Își strânseră mâinile fără vreo strâmbătură.

– Ei bine, Ulf.

– Ei bine, Sascha.

Wegener își puse întrebarea cine strângea oare mai tare, Ulf sau Sascha.

– Demarorul? întrebă Lienecke și își retrase mâna să se scarpine în cap.

Medicul legist câștigase.

– Nu pot să-l repare. Cel puțin nu seria de fabricație din iarnă. Și e deja al doilea pe anul ăsta. Poți să fii sigur că se rupe roata dințată.

– Cât costă un demaror pentru Wartburg?

– Prea mult. Dar se spune că la noul Agitator lucrurile stau altfel.

Jocicz își deschise valiza de metal și scoase din ea un costum alb de protecție.

– Știți pe cineva care conduce un Agitator? întrebă Wegener și privi spre cer.

Un vânt puternic se pornise prin coroanele copacilor. Pădurea începu să vuiască.

– Știu și pe cineva care conduce un Phobos Datscha.

– Și eu, spuse Lienecke. Atenție Krenz.

Jocicz râse un râs colțuros și se vârî în costum.

– Ce așteptări aveți de la tratativele cu Germania de Vest în problema gazului, domnule căpitan? Mama mea obișnuiește să spună că toți politicienii sunt niște borfași. În cazul acesta, un căpitan de poliție ar trebui să aibă de mult ceva în urină.

– Probabil că mama dumneavoastră are dreptate, spuse Wegener. Un lucru e sigur, la final nimeni nu e arestat.

– Aici aveți dreptate. Niciunul dintre ăia nu e arestat vreodată.

– Lafontaine stă la Weimar și își umple burta cu cârnați specialitatea locului, spuse Lienecke. Se ceartă timp de 12 ore pe prețul gazului, după care își ia tălpășița. Într-un Volkswagen Phaeton cu scaune încălzite și cu demarorul funcțional.

– Nu-ți ajung douășpe ore pentru asta. Wegener privi mortul care acum se mișca ușor în bătaia vântului. Vâjâitul din coroanele copacilor se întețise. Un vuiet de ocean zburător. Prin lumina reflectoarelor zburau frunzele ca niște fulgi aurii de zăpadă. Cine dă gata mai mulți cârnați? Lafontaine sau Atenție Krenz?

– Uită-te la Atenție, e ca un marsupial. La halit cârnați nu-l bate nimeni.

– Pentru asta iei șase luni, Sascha.

– Am spus marsupial, nu sac de grăsime. Pentru asta iau numai trei.

Wegener se întoarse și privi țintă în întuneric, simțise deodată că mai era cineva aici, cineva care îl pândea, care observa totul. Cineva care stătea rezemat de un trunchi de stejar, cu ochelari cu infraroșii și cu microfon direcțional. Care putea povesti multe despre puținul care se petrecuse aici în ultimele câteva ore și care nu își dorea decât ca echipa asta să termine odată căutarea inutilă după niște urme care nu existau, pentru simplul motiv că fuseseră îndepărtate de mult. Pentru ca și observatorul observatorilor să se poată întoarce în sfârșit acasă.

Eu vă miros, se gândi Wegener, vă miros, iscoadelor ascunse după tufișuri și ziduri, după mascaradele voastre, dacă mă pot încrede în ceva, ăsta e nasul meu, aflați că puțiți, fraților de prin poduri, din pivnițe, din spatele containerelor de gunoi, vă adulmec chiștoacele de țigară, microfoanele, teleobiectivele și mai ales siguranța voastră de sine.

Wegener continua să fixeze întunericul.

Lienecke și medicul legist se uitară la el.

Nimeni nu spuse nimic.

Nu se auzea decât foșnetul frunzelor și bâzâitul generatorului. Oricine ar fi fost acolo, acum se retrăgea tiptil și nevăzut. Ăsta ar fi momentul potrivit să le tragă un șut în cur polițailor, își spuse Wegener, să fugă prin pădurea statului urmând lumina lanternei, și poate că atunci s-ar fi desprins de lângă vreun trunchi de copac o umbră fugară, pe care oricum nu o prinzi niciodată, dar de care atunci ar fi măcar siguri că există cu adevărat. Unul din oamenii lui Lienecke strigă ceva, se aplecă, îngenunche între frunze. Lienecke își puse ochelarii și trecu peste panglica care fâlfâia în vânt.

– Codrul german, spuse Jocicz, este izvor de bucurie, câtă vreme nu trebuie să cauți amprente în el.

Wegener se duse până la panglica de izolare.

– Aveți ceva împotrivă dacă vă urmăresc îndeaproape?
– Elevul lui Josef Früchtl?
– Din fericire.
– Prin urmare, nu pot spune nu.
– Nu, răspunse Wegener, nu puteți.
Jocicz arătă spre costumul alb de pe el.
– Mai este unul la fel în valiză.

În acel moment își schimbară poziția și cele patru reflectoare de pe partea cealaltă a conductei. Mortul atârna deodată împotriva luminii, țeava era o umflătură murdară de tablă îndoită, cusături de sudură și șuruburi groase. Fluturi speriați descriau cercuri în lumina aproape diurnă, treziți încă o dată la viață, mâine o să vă înhațe toamna în plin somn de pe crengile voastre, își spuse Wegener și se vârî în costumul alb mult prea mare. Polițiștii se întoarseră cu spatele, continuând să fumeze în întuneric.

Jocicz îl aștepta lângă panglică. La vederea unui căpitan de poliție învelit în folie, fața plină de colțuri se rotunji un pic. Jocicz o porni la drum, Wegener îl urmă pășind pe pământul curățat, făcând un semicerc în jurul pilonului drept al conductei de gaz. Cu fiecare pas se vedea ceva mai mult din mortul care se întorcea ezitând spre vizitatori, arătându-le în cele din urmă un chip de ceară străbătut de riduri, un nas încovoiat ca un cioc, sprâncene stufoase, barbișon alb. Jocicz se opri în fața mortului și îl lumină centimetru cu centimetru cu lanterna. Îi ridică cracii pantalonilor și cercetă pulpele palide, acoperite de păr. Își apăsă degetul înmănușat în carnea gălbuie. Fotografie mâinile încovoiate ușor, unghiile decolorate, încheieturile. Cercetă pantofii uzați cu șireturile înnodate între ele și îi fotografie fără să spună nimic. Mișcările își pierduseră vigoarea de mai înainte. Se furișa pisicește în jurul trupului fără vlagă, își făcea notițe, apoi urcă pe o scară, pipăi cu degetele partea din spate a capului, deasupra cefei, părul cărunt, fața mirată, băgă lumina lanternei în ochii morți, coborî de pe scară.

Wegener îl privi. Când Jocicz își termină treaba, siluetele polițailor stăteau nemișcate în mașină, cu capetele în piept. Grupul de la minister discuta. Oamenii lui Lienecke curățaseră de frunze

tot cercul din interiorul panglicii care delimita locul faptei. Unul încărca sacii în două remorci acoperite, ceilalți trecuseră și ei dincolo de panglică și străbăteau pădurea cu reflectoare mobile în mână. Licurici uriași turmentați, care nu vor găsi nimic, de vreme ce nu trebuiau să găsească nimic.

– Dacă îmi permiteți, spuse Jocicz cu vocea lui cea mai dulce.

Wegener încercă să pară interesat, în ciuda oboselii năucitoare.

– Doar ați vrut să fiți de față. Jocicz împinse scara pliantă mai aproape de conducta de gaz, urcă pe partea dreaptă și îl invită pe Wegener printr-un semn din mână să îl urmeze pe partea stângă. Wegener scoase o pereche de mănuși de protecție din buzunarul costumului alb, și le puse și verifică stabilitatea scării.

– E bine proptită, spuse Jocicz de sus.

– Un comisar suspicios verifică scara, spuse Wegener mai mult pentru sine și urcă până când spatele și ceafa mortului ajunseră la patruzeci de centimetri de fața lui. Putea vedea acum inelul închis la culoare pe care funia îl rodea în gâtul lung. Dedesubt aștepta Phobos Prius-ul, ca un dric chemat prea devreme. Pe capota neagră, două adâncituri.

Jocicz privi peste umărul atârnatului, mâinile lui pipăiau, degetele de cauciuc se cățărară pe funia întinsă, se strânseră într-un pumn, traseră scurt și cu putere de ea.

Wegener îl privi pe Jocicz drept în ochi. Jocicz îi susținu privirea.

– O execuție, spuse Wegener.

– Așa arată, spuse Jocicz.

– Sau înscenarea unei execuții.

– E posibil și asta.

– Când?

– Cu aproximativ 48 de ore în urmă, spuse Jocicz. Mai degrabă mai puțin. Cauza morții e fractura gâtului, nu strangularea. L-au pus pe capota mașinii și au demarat, cădere un metru și jumătate în gol, exitus.

– OK.

– Șireturile legate între ele și nodul călăului, înfășurat de opt ori. Avem toate șansele să ne băgăm mâinile în căcat până la cot.

– Nu mi-a scăpat aspectul ăsta.

– Iar după țoale pare să fi fost mare mahăr.

– Categoric.

Jocicz își trecu mâna prin păr. O frunză mică și galbenă care i se prinsese în cărare pluti ușor spre pământ. Wegener băgă de seamă că mortul mirosea. A transpirație, a mucegai și a început de descompunere.

– Ce veți face?

Wegener strânse cu ambele mâini cadrul rece al scării.

– Am să investighez. Doar sunt investigator.

– Un investigator care nu poate aresta pe nimeni.

– N-are a face, oricum nimeni nu e arestat niciodată, spuse Wegener și coborî încet de pe scară.

Joi, 20 octombrie 2011

2

Wegener deschise ochii, îi închise iar, îi deschise. Ventilatorul de deasupra lui, lipit de tavan, semăna cu o insectă rotundă cu trei picioare plate și groase. Puturosul ăsta nu se clintea, nu se clintise niciodată și probabil că nici nu avea să se clintească vreodată. Poate că nici nu era legat la curent. Wegener încercă să își amintească dacă Karolina îl făcuse vreodată să zbârnâie, în vreo vară fierbinte, pentru un pic de atmosferă de cinema. Nu reuși să-și amintească nimic. Chestia asta nu făcuse niciodată nimic altceva decât să atârne ca o mortăciune și să arunce pe tavan o umbră care se mișca agale. O umbră distorsionată de păianjen cu trei picioare plate și groase.

Întinse mâna spre noptieră și pipăi după minsk, apăsă pe meniu, își ținu ecranul luminos înaintea nasului: 10.49. Un apel pierdut, 9.53, *W.B. birou.* Însemna că Borgs aștepta deja de o oră să îl sune înapoi, cu două sute de poze de la locul faptei răsfirate în fața lui, în cap cu declarația martorului, vânătorul cutare, cu pipota doldora de aceeași hotărâre încăpățânată care de optsprezece ani îl făcea să paseze incidentele de pe birourile departamentului lui, când se vesteau tulburări politice la orizont. Wegener realiză că în acest caz îi convenea de minune felul borgsian de pasare a problemei. Se întoarse pe burtă, își afundă fața în pernă, își trase pătura peste cap și socoti cât se va mai ocupa el de problema asta cu conducta de gaz: realist vorbind, vreo opt ore. După care C5 va prelua problema, va trânti pe ea un înalt nivel de secretizare, strict secret, caz închis. Sau o trimiteau direct pe Normannenstraße, la Securitatea Statului, secțiunea internă. Jocicz va fi scutit de autopsie, Lienecke de evaluarea probelor adunate, el însuși de săptămâni întregi de jocul de-a v-ați ascunselea, interogarea drumeților, a călăreților, a culegătorilor

de ciuperci, a indivizilor de la paza conductei, va fi scutit de certurile cu Ministerul Energiei cu privire la investigațiile în zona închisă și toate celelalte rahaturi. În schimb vor da declarații de păstrare a secretului pe baza Regulamentului de Investigații Speciale III, o foaie subțire de hârtie galbenă cu o grămadă de amenințări scrise cu litere mici, care mergeau de la pierderea gradelor până la concediere și închisoare. Asta înseamnă că toți cei care fuseseră aseară de față aveau permisiunea să semneze că nu voiau nici să își piardă slujba și nici să fie băgați la închisoare pentru înaltă trădare, și de aceea *pe viitor nu vor vorbi și nu vor comunica în vreun alt mod despre activitățile de serviciu respective și despre celelalte circumstanțe cu nimeni – persoane înrudite prin sânge/ prin căsătorie, și/ sau cu ceilalți colegi care au participat la investigația respectivă.* La pasajul *nu vor comunica în vreun alt mod,* Wegener se gândea totdeauna la semnalele de fum. Poate datorită taberelor cu cortul pe care Tobias Kirchhoff le organiza pe vremuri în fiecare vară pentru Tineretul Liber German, undeva prin Mecklenburg. Wegener își imagină cum Jocicz, Lienecke și căutătorii de urme stau la Neustrelitz în jurul focului fumegând, fiecare cu o pătură în mână și încearcă să *comunice în alt mod* despre mortul de lângă conducta de gaz. Jocicz scrie pe cerul nopții cu nori de fum: Credeți-mă, oameni buni, șireturile înnodate, nodul cu opt răsuciri, ăștia au fost *ei,* fără îndoială, căcatul dracului!" Iar Lienecke răspunde, fluturând din pătura lui: Neîndoielnic, nu am găsit nimic printre frunze, nici măcar un indiciu, și chiar acesta este indiciul, atât de curat lucrează doar *ei!* Iar căutătorii de urme cu fluturări sincrone, ca un cor tragic: Nici măcar un indiciu, și chiar acesta este indiciul!

Wegener dădu pătura la o parte, se ridică gemând, întredeschise fereastra și se duse la baie. Ultimul bec nears de pe tavan își trimitea lumina săracă în direcția chiuvetei. Toaleta și vana rămaseră într-un întuneric de faianță verde. Pe dulăpiorul cu oglindă strălucea tubul vechi de spray rămas de la Karolina, un falus lucios de culoarea somonului, cu inscripția *Action.* Ultima acțiune din relația noastră, spusese Karolina odată, iar Wegener răspunsese că în primul rând era un joc de cuvinte jalnic, iar în al doilea rând acest *Action* măcar nu se termină niciodată, ci te așteaptă o viață întreagă la magazin, frumos stivuit, produs cu multă solidaritate de

Combinatul pentru Igienă Corporală. Atunci Karolina: De care tu nu ai auzit niciodată. Atunci Wegener: Miros a bărbat. Atunci Karolina: Se simte. Iar acum nu era în stare să arunce un tub hidos care de un an de zile îl pândea în baie, colorat ca un somon. Care strălucea în fiecare dimineață în lumina lămpii pe jumătate invalide, ca un cântăreț obosit care intonează pe scena din parcul de la Eisenhüttenstadt vechiul șlagăr despre iubirea pierdută, în fața căruia toți oamenii sunt la fel.

Wegener se sprijini cu amândouă mâinile de chiuvetă și cercetă în oglindă un chip care era în posesia lui de cincizeci și șase de ani. În ciuda nasului ca un cioc, a părului blond spălăcit care îi cădea din proprie inițiativă spre spate și a obrajilor un pic cam rotunzi, fața asta a lui i se părea uneori atractivă. Nu și azi. Azi fața cercetată deja de sute de mii de ori i se păru fără contur, prea oarecare, cu proporții aiurea, caraghioasă cu dungile alea roșii lăsate de cutele cearșafului, o hartă șifonată pe care erau trecute puține victorii și multe înfrângeri. Căpitanul Obraji Scofâlciți. Nimic din ce ar putea să-i lipsească Karolinei, se gândi Wegerer, știind totodată că adesea gândea chiar opusul, în fața aceleiași oglinzi, pe frunte cu aceleași cute de la cearșaf. Întoarse tubul astfel încât să nu se mai poată citi cuvântul *Action* de pe el și dădu drumul la radio. Jan *Senti* Hermann, anunță vocea etern exaltată a moderatorului, regele barzilor sentimentali din Germania de Est, cu noua sa piesă *Fără îndoială, timpul urăște iubirea.* Acorduri care nu spuneau nimic.

Gândește-te la asta, îi răsună în cap vocea lui Früchtl, bărbații sunt ca podeaua de lemn, se fac tot mai frumoși odată cu anii. Femeile sunt ca podeaua de lemn sub un acoperiș găurit, se strică cu perseverență îndreptându-se spre final.

Cât îmi lipsesc deraierile tale verbale, își spuse Wegerer.

Sub dușul atât de fierbinte încât scotea aburi, Wegerer încercă să ignore lălăitul lui Jan *Senti* Hermann și își imagină discuția pe care o vor duce cu el cei de la C5, inclusiv dansul în jurul problemei. Bănuiala că în cazul mortului de la conducta de gaz nu era vorba de o distracție particulară atârna în aer la fel de vizibilă ca reclama luminoasă cu *Goldenkrone* de pe Alex, bănuiala îngrozitoare care nu avea voie să fie gândită vreodată era scrisă acum cu litere uriașe de

neon, clipea alternativ, când verde, când roșu, nu puteai să n-o vezi. Astfel că domnii vor sta pe scaunele tapițate în albastru din biroul lui Borgs, cu niște mutre de înmormântare perfect studiate, și vor recita instrucțiuni învățate pe de rost, mânați de frica covârșitoare să nu spună cumva vreo frază inteligibilă. Limba prin care nu spui nimic, competență comunicațională made in est. Și toți ar trage mereu cu ochiul la Borgs. Iar Borgs va trona în nișa lui de la geam ca un călugăr sătul, cu mâinile împreunate de-a pururi peste burdihan, părând că l-a cuprins somnul, dar în orice caz mut de la început până la sfârșit.

Wegener îl văzuse pe Borgs de două ori într-o asemenea situație dificilă, de fiecare dată infracțiunile fiind acțiuni de pregătire a fugii din țară. Ambele cazuri încheiate printr-un accident mortal, survenit înainte de săvârșirea faptei. În ambele cazuri Borgs se transformase în timpul discuțiilor cu departamentele speciale într-un călugăr tăcut, îi lăsase pe bărbații în costume cenușii să vorbească, ascultase neajutoratele fraze interminabile și aluziile criptice fără să spună nimic. Colonei fără nume le furnizau celor de la C5 rezultatele investigațiilor, le înmânau constatări, închideau dosare. Jocuri străvechi duse după legi niciodată schimbate. La sfârșit Borgs va complimenta afară întreaga șleahtă, nefăcând altceva decât să-i privească pe toți cu fața lui prietenoasă de dog german. Fără să fi lătrat o singură frază.

Walter, ți-ai croit drum până acolo sus tăcând, își spuse Wegener și opri apa fierbinte. Adevărata artă pe care trebuie să o stăpânească un șef de resort este să își țină gura. Deodată văzu o căpușă pe gamba dreaptă. O bilă mică și neagră, care tocmai făcuse primul și ultimul duș din viața ei de parazit.

Podeaua uzată, cu model de tablă de șah, de pe culoarele secției de poliție, îl provoca pe Wegener și acum să își adapteze lungimea pașilor după model. Încerca să își pună vârfurile picioarelor exact la marginea pătratului, ceea ce atrăgea după sine eterna problemă – pașii de lungimea unui pătrat erau prea mici, pașii de lungimea a două pătrate erau prea mari. Alternativele erau pași mărunți sau pași uriași. Wegener simți nevoia de pași uriași. Când mai aveai

parte de o investigație pe care puteai să o pasezi deja din prima zi specialiștilor? Se îndreptă spre anticamera lui Borgs cu pași de o poștă și repurtă primul succes al zilei: vârful pantofului stâng se plasă pe linia ultimului pătrat, atingând în același timp ușa. *Touché.*

Christa Gerdes nu se obosi să ridice privirea din monitor, ci preferă să înfigă cifre în vechiul ei Robotron Kappa cu atâta putere, încât turnul frezei ca o căciulă de blană se clătina la fiecare mișcare, deschise doar scurt un braț uscățiv, ca un indicator plin de riduri care arăta drept înainte. Femeile sunt podele de lemn sub un acoperiș plin de găuri, auzi Wegener vocea lui Früchtl bâzâindu-i în cap, bătu la ușă și văzu imediat că avusese dreptate: biroul din nișa de lângă geam era ticsit de fotografii cu conducta de gaz, cu solul pădurii, cu funia, capota îndoită a mașinii și cu un chip care în lumina gălbuie a lămpii de citit părea oarecum mai viu decât în urmă cu câteva ore în pădurea statului.

Wegener trase adânc aer în piept și păși în vizuina șefului, în camera întunecată, în afumătoare sau cum mai era numită camera asta îngălbenită, toate denumirile astea se potriveau, aici o convorbire nu dura mai mult de cincisprezece minute.

– Martin.

Borgs strivi chiștocul trabucului într-o farfurioară de carton.

Enervarea cauzată de crima de la conducta de gaz i se citea pe fața rotundă, o grămadă de neplăceri tocmai se rostogoleau spre departamentul lui, când totul ar fi putut fi atât de frumos, o dimineață liniștită de octombrie, complet lipsită de oameni bătrâni, spânzurați după ritualuri bizare.

– Mai sunt patru săptămâni până la Tratative, Martin. Și se întâmplă una ca asta.

– Se pare că avem nevoie urgentă de valuta de pe gaz. Wegener închise ușa și arătă spre farfuria de carton care fumega. Dacă am rămas deja fără scrumiere.

– Asta e Christa mea, spuse Borgs mândru și se lăsă la loc în scaun. Când distruge ea ceva, sigur e vorba despre ceva existențial.

– Mai există încă femei consecvente.

– Spune-mi ce crezi.

Borgs își încrucișă mâinile în fața pântecului rotund ca o minge.

– Despre valuta de pe gaz sau despre omul nostru?

– Și dacă ar exista o legătură între ele?

Wegener își trase spre birou unul din scaunele tapițate în albastru și se așeză.

– Totul arată că avem o problemă.

– Sper că nu va fi problema noastră, spuse Borgs plimbându-și privirea peste fotografii. Dar cei din Piața Werder o să dea în bâlbâială când or să audă, crede-mă.

– C5 e deja informată?

– Stai încet. Chestia asta e pe biroul meu de numai două ore, așa-i? Și oricum voiam să vorbesc înainte cu tine.

– Deschis?

– Între patru ochi. După cum vezi.

Borgs își aprinse un trabuc nou, pufăi și își săltă picioarele scurte și groase pe marginea stângă a mesei. Câte o gaură rotundă în fiecare talpă.

Wegener își dezbrăcă paltonul și îl atârnă peste speteaza scaunului.

– Hai să vedem ce avem, spuse Borgs, plescăi și suflă o gură de fum spre tavan. Un cadavru bărbătesc la vreo optzeci de ani. Cauza morții gâtul rupt, spânzurat de magistrala de nord, în apropierea graniței dintre sectoare. Sinuciderea exclusă. Locul faptei curat ca rozeta unei sirene.

– Mai curat de atât nu se poate, spuse Wegerer.

– Mai curat de atât e absolut imposibil, confirmă Borgs. Și în curățenia asta atotstăpânitoare, cineva plasează urme care duc la concluzia că vechi cadre Stasi au suprimat un presupus informator. Șireturile înnodate, nodul funiei înfășurat de opt ori. În felul acesta își executa Securitatea propriii oameni. Ultimul incident de acest fel a avut loc acum două decenii, în timpul Reînvigorării scumpei noastre patrii. Așa se spune. Că de știut, nu știe nimeni nimic sigur. Fiecare povestește câte ceva când i se năzare, cu mâna la gură. Așa. Și într-o lună vine Lafontaine, să ne salveze taraba falită. Cu condiția ca taraba să fie cuminte. Doar că momentan taraba pare să fi fost destul de neastâmpărată. Ce giumbușluc mai e și ăsta, Martin? Cine vrea să își bată joc de noi?

Wegener goni cu un gest fumul de trabuc care da să îi intre în ochi.

– Uciderea trădătorilor – e un zvon sau lucrurile astea s-au întâmplat cu adevărat?

– Nu mă întreba. Borgs dădu din umerii lați. N-am întâlnit niciodată pe nimeni care să știe răspunsul. Și pentru noi nu contează, de fapt. Semnele oricum vorbesc limba lor.

– Șireturile legate: nu poți fugi de noi. Asta mai înțeleg. Dar nodul?

– Înfășurat de opt ori. Borgs ridică opt degete mici și groase în aerul afumat. 8 februarie 1950. Înființarea MfS. Întru amintirea vechilor idealuri, dacă vrei așa. Întru tradiția frăției.

– Minți bolnave.

– Bolnave și periculoase.

Wegener tuși.

– Sunt două posibilități. Omul nostru a lucrat pentru Securitate, a dat-o în bară, vor să scape de el. Și să tragă totodată un semnal. Un semnal orientat spre interior, ca să spun așa. Prin urmare, reînvie vechea metodă, ca să fie clar pentru cei din trupă: asta se întâmplă dacă ne lucrezi pe la spate.

– O tâmpenie absolută. Borgs scutură din cap. Omul ăsta avea în jur de optzeci de ani! Și chiar dacă Serviciul secret ar continua să își scoată din joc oamenii, ceea ce pe fondul tratatelor internaționale nici măcar nu-și poate permite, n-ar face-o în felul ăsta. Și mai ales cu patru săptămâni înainte de Tratative. O singură încălcare dovedită a criteriilor statului de drept, și aici la noi se stinge lumina. A doua posibilitate?

– Cineva încearcă să dea vina pe Securitate, reîncălzind vechile metode ale acesteia.

Borgs plescăi, pufăi, plescăi.

– Dacă vreau să dau vina pe Stasi pentru ceva, atunci faptul trebuie să devină public, atunci e nevoie de un scandal. Cum se va întâmpla asta? Cine s-o facă? În seara asta, cazul e preluat de C5. Statut de investigații speciale. Nu o să transpire nimic. Și e greu de imaginat că mâine-dimineață Schily o să dea fuga cu povestea la *Camera de actualități.*

– Asta chiar ar fi o surpriză. Wegener se ridică în picioare, trase la o parte perdeaua grea și deschise fereastra veche. Aerul rece năvăli înăuntru și înlocui putoarea de fum cu putoare de grăsime încinsă. Pe aleea Lechner, un Phobos II Universal se lupta cu un spațiu gol de parcare, capul chel al șoferului se ițea pe geamul lateral, se întorcea la dreapta, la stânga, un cucui indecis de culoarea pielii. În mijlocul cucuiului, un plasture. Mașina se puse de-a curmezișul, renunță, o zbughi de acolo.

– Poate că au fost indivizii de pe vremuri, spuse Wegerer.

– Cum adică indivizii de pe vremuri?

– Vechile cadre. Care se spune că ar fi procedat așa prin 89/90. Indivizi care aveau un cuvânt de spus pe vremea lui Honecker. Apoi vine Reînvigorarea, Erich al lor iese la pensie, Krenz devine numărul I, Schily îi ia locul lui Mielke, zboară din post cu ocazia reformelor și a noii orientări. Dar mai rămâne de plătit o poliță.

– Teoretic este posibil, mormăi Borgs. Dar douăzeci și unu de ani sunt o vreme al naibii de lungă. De ce abia acum?

– Poate că omul nostru cu șireturile s-a ascuns deosebit de bine.

Borgs arătă nemulțumit.

– Și să facă totuși înscenarea asta? Pe cine să mai sperie, în ziua de azi?

– Pe alți trădători de pe vremea aceea. Habar n-am. Poate că au făcut-o doar din principiu. Dar nu are niciun chichirez, din moment ce nu știm dacă bătrânul a lucrat pentru Securitate.

– Trebuie în primul rând să aflăm cine e omul.

Wegener se așeză la loc.

– Și dacă e vorba doar de conducta de gaz? Și de Tratative?

– M-am gândit și eu la asta. Mafia rusească. Un prost bătrân care nu și-a plătit partea de mită. Dar rușii procedează altfel.

– Rusește.

– De exemplu. Ce îți spune capota îndoită?

– Improvizație. Sau încă un simbol, unul pe care îl înțeleg doar cei din interior. Dar de ce au luat plăcuțele de înmatriculare?

– Habar n-am. Borgs își lăsă picioarele să alunece de pe masă. Pentru mine este important mai ales un lucru: cei din piața Werder vor cerceta în curând foarte îndeaproape treaba asta. Iar CC-ul

are grijă ca propriul rât să rămână curat. Pentru noi, asta înseamnă că trebuie să facem exact ceea ce avem de făcut. Niciun gest mai mult sau mai puțin. Nu trebuie să îi mai dau lui Kallweit și motive să ne atace, doar pentru că vrea să potcovească serviciile cu și mai multe competențe.

– Asta înseamnă că eu am ieșit din ecuație.

– Aproape. În timp ce vorbea, morocănosul dog Borgs se transformă în vicleanul dog Borgs. Azi-noapte au găsit un plic în paltonul mortului. Încă îl mai cercetează de amprente. Dogul viclean împinse la o parte pozele, își plimbă arătătorul pe suprafața biroului, se opri în dreptul unui bilet. Plicul îi este adresat unui anume Emil Fischer, doar numele, fără adresă, fără timbru, nimic. Scris de mână. În plic un bilet scos la imprimantă. Textul: *Dragi vecini, dragi tovarăși, sâmbătă pe 22.10.2011 ne serbăm ziua de naștere. Vă rugăm să arătați înțelegere, în cazul în care va fi gălăgie. Salutări cordiale, M. Radecker, I. Dedelow, 16, ultimul etaj.*

– Asta înseamnă că mortul ar putea fi Fischer, spuse Wegener.

– Sau unul dintre expeditori, care nu a mai reușit să arunce plicul în cutia lui Fischer.

– Sau așa.

– Sau poate cineva a spart cutia poștală a lui Fischer, n-ai de unde ști. Christa a verificat deja, există doar o singură dată combinația Radecker, Dedelow și Fischer. Pe strada Ludwig-Renn 32.

Borgs se săltă din scaun, lipăi până la fereastră, închise canaturile duble și trase perdeaua la loc.

– Te ocupi chiar azi de problema asta, poate clarifici identitatea, aduni câteva comentarii ale vecinilor, să avem ceva la mână. Fă, te rog, un raport complet, impecabil ca formă.

– Până mâine-seară?

– Cel târziu până mâine înainte de prânz. După care procedăm după manual, până ne iau cazul. Am să iau imediat legătura cu domniile lor. Și dacă mai ești chemat, Martin, ceea ce presupun că o să se întâmple, îți dau un sfat.

– Să-mi țin pliscul, zise Wegener.

– Când înveți de la Borgs, înveți să câștigi, spuse dogul și se lăsă mulțumit să cadă pe scaun.

3

Voss puțea. Până acum Wegener doar auzise spunându-se că Voss puțea, dar acum o simțea cu propriul nas. Voss puțea a maieuri supraelastice nespălate, cumpărate de la VEB Sigmund Jähn, a țigări fără filtru, a ceapă, a usturoi, a tartru, a grija excesivă de a respecta întocmai prevederile rutiere și a încă ceva, ce Wegener nu putea identifica. Poate un ultim rest trist de *Florena Sport Deodorant* care pierduse de zile întregi lupta împotriva acidului butiric, a tabacului și a diferitelor legume din familia prazului și care acum voia să se volatilizeze cât mai discret posibil.

– Îmi pare rău pentru faza cu navodobro-ul, domnule căpitan. Sieberg s-a așezat pe el, niciun display nu rezistă la așa ceva.

– Lasă că o găsim și așa.

Voss conducea mașina aplecat mult în față. Nasul ca un morcov ciuruit de pori uriași era aproape așezat pe bord, ambele mâini încleștate pe volan, ochii strânși, în așteptarea permanentă a unor catastrofe infame. Cusăturile pantalonilor cenușii de poliție se înfigeau în coapsele groase vossiene cu bine-cunoscuta lipsă de compasiune a uniformelor est-germane și strangulau sexul vossian, făcându-l să semene cu o minge de tenis. Wegener simți fiori reci pe șira spinării. Puteau să treacă săptămâni întregi până va fi în stare să-și scoată din cap umflătura asta anormal de rotundă. O umflătură din asta te urmărea și în vis. O umflătură din asta putea chiar și să vorbească în vis. „Dacă cucuiul ăsta o să înceapă noaptea să îmi povestească viața lui, atunci mă duc și sar de pe EastSide direct în piața Alex“, își spuse Wegerer.

– Din nou! Voss privi încruntat spre convoiul de fenoplast care rula peste centura Liebknecht cu cele patru benzi ale ei, respectând

limita de viteză și distanța minimă dintre vehicule. Acolo! La piciorul podului! Ați băgat de seamă ce mâzgălesc ăștia mai nou peste tot?

Wegener îl privi pe Voss.

– *Polițaii au un dos numai bun pentru Phobos!* Câteva picături de salivă săriră din gura lui Voss direct pe parbriz. Păi cu ce altceva să ne plimbăm? Cu Maserati? Chestii din astea trebuiau să mâzgălească atunci când s-a scos de pe piață Trabantul, pizda mamii lor, atunci ar fi fost măcar ceva nou!

Wegener încercă, fără succes, să deschidă geamul de pe partea lui. Manivela era ruptă chiar deasupra filetului.

– Că doar toată lumea circulă cu Phobos-ul! spuse Voss. În afară de câțiva nenici care nu pot renunța la Trabantul lor, așa că ar trebui să spună: *Și* polițaii au un dos numai bun pentru Phobos!

– Voss, din partea mea puteți scrie asta pe zidurile din Köpenick, noaptea, spuse Wegener. Doar să nu vă lăsați prins.

– Niciodată nu m-am lăsat prins.

Voss își băgă mâna stângă între picioare, degetul mare și arătătorul ciupiră de stofă.

Wegener privi afară pe geam. Primele silozuri de locuințe se iviră printre mesteceni fugari, deveniră tot mai multe, se transformară într-o armată de blocuri, într-o companie prost aranjată de dulapuri. În dreapta dantura știrbă a unui gard de șantier, paragină, movile de pământ, cauciucuri vechi de mașină. Soarele, rămas ascuns în spatele unor zdrențe subțiri de nori, strălucea posomorât ca printr-un ochi de sticlă lăptoasă. Frunze galbene de mesteceni acopereau pestrițe asfaltul crăpat, puncte mișcătoare ordonate de vânt în modele mereu noi. După care strada o viră brusc la stânga, stiva de case din Marzahn, mai aproape decât ai fi bănuit-o, apăru lată, butucănoasă, albă pe fundalul cerului cenușiu, un zid înalt la orizont, lung de kilometri întregi.

Voss oftă.

Wegener încercă să nu se uite într-acolo, bănui însă că mâna își făcea iar de lucru cu pantalonii. Armăsarul Voss, spusese Borgs, pute ca un catâr, dar te duce în galop oriunde poftești.

– Un coleg de școală al cumnatului meu a făcut asta, oftă Voss, ăla e de vină pentru Phobos. Pentru numele ăsta, vreau să spun.

Wegener continua să privească țintă la peisajul Marzahnului, care se tot apropia. Încă o singură privire spre armăsarul Voss, cu mâna băgată jos la parter, ar strica ziua asta care încă nici nu începuse prea bine.

– A fost un fel de concurs cu premii. Știați asta, domnule căpitan?

Wegener scutură capul.

– Ăia nu voiau un Trabant nou, că după Reînvigorare totul trebuia să fie altfel. Sau măcar să se numească altfel. Prin urmare, puteai veni cu propuneri. Colegul de școală al cumnatului meu... Vocea lui Voss sună dintr-odată ușurată. Wegener riscă o privire și văzu ambele mâini pe volan. ... a deschis lexiconul la Marte. Planeta roșie, cum s-ar spune, steaua socialismului, știți.

Wegener își scoase carnețelul din buzunarul paltonului și îl deschise la schița făcută de Christa Gerdes. Săgeți verzi de cariocă șerpuiau printre blocuri de locuințe albastre, făcute cu pixul, până la o cruce neagră, strada Ludwig Renn 32.

– Chiar îmi pare rău că e stricat navodobro, spuse Voss.

– Nicio problemă, spuse Wegener și întoarse desenul cu 90 de grade.

– Aleea Landsberg. La dreapta, aleea Cosmonauților.

– La stânga, spuse Wegener. Pe strada Raoul Wallenberg.

– Apropo de cosmonauți, spuse Voss și băgă viteză. Colegul ăsta al cumnatului meu a găsit deci în dicționar un satelit al lui Marte, un satelit care zboară pe undeva pe acolo, pe sus, și trabantul ăsta se cheamă Phobos. A trimis deci propunerea la concurs, cu explicația că, dacă mașina primește numele Phobos, atunci va fi un trabant – și totuși nu un Trabant. În orice caz însă o chestie socialistă. La urma urmei, se învârte toată viața în jurul lui Marte.

– A patra la dreapta pe Paul Dessau.

– Paul Dessau, Paul Dessau, Paul Dessau, spuse Voss și la fiecare Paul Dessau încetini tot mai mult, cu fruntea lipită de parbriz și bărbia sprijinită de volan.

– Aici în spate. La indicator.

– Să trăiți, domnule căpitan.

Dintr-odată apăru soarele, reflectat de ferestrele deschise ale blocurilor, un punct orbitor de lumină care sărea dintr-un geam în altul și sălta vesel pe lângă mașina de poliție pe strada Raoul Wallenberg. Aici tocmai se aerisește printr-o sută de mii de guri, își spuse Wegener, să iasă mirosul de mâncare, de mazăre, de soia, de șnițele congelate, după care se scoate din dulapul de la bucătărie cafeaua marca Rondo, se dă într-un clocot, se dă drumul la DEF 5, tema zilei cu Inka Bause, *Slăbește sau emigrez! Hei, fostule vestic – nu îmi împuia capul cu lumea de dincolo! Dacă eu aș fi avut atunci Mondos, tu nu ai fi pe lume acum!*

– Paul Dessau, se bucură Voss și o coti la dreapta printre blocuri.

– Următoarea la stânga pe Ludwig Renn. Numărul 32.

– Ludwig Renn, Ludwig Renn, Ludwig Renn...

Voss o coti la stânga, urmări numărul caselor, încetini mult, semnaliză spre dreapta, opri în parcare, gâfâi. În locul în care fruntea îi atinsese parbrizul, strălucea o urmă de forma unui bob de fasole.

Wegener deschise portiera de pe partea lui și inspiră adânc. Prin urmare, iată cât de bine putea să miroasă în Marzahn: a toamnă, a iarbă cosită și doar o idee a grăsime încinsă.

– De când trebuie să bag ulei de rapiță în mașină, am pus pe mine douăzeci de kile, spuse Voss și se strecură afară. La fiecare drum mi se face poftă de cartofi prăjiți cu maioneză. Meseria asta te face dependent, domnule căpitan, dependent absolut, dar ia căutați la administrație pe careva, să vă aprobe o cură de refacere pentru asta!

– Vă vine bine.

Wegener trânti portiera.

Strada Ludwig Renn era formată dintr-o mână de blocuri ponosite, Trabanturi în curs de descompunere, containere de sticlă veche și copaci galbeni. Pe un petic verde înecat în gunoaie stătea o femeie în pantaloni de trening, nemișcată ca o statuie împotriva sportului. Doi câini mici și negri patrulau mărunt în jurul ei, nasurile lor îi conduceau în bucle imprevizibile prin iarbă. Unul din câini se lăsă în jos depărtându-și picioarele, urină, privi fix. De pe

învelișul de beton al balcoanelor se cojea vopseaua. Într-un ghiveci de flori străluceau ultimele mușcate, pe balustrada de lângă străluceau primele podoabe de Crăciun, o sanie trasă de reni, plină de daruri care nu vor exista niciodată. Între plăcile strâmbe de pe trotuar creșteau buruieni. Să locuiești aici sau să atârni spânzurat de o conductă de gaz, își spuse Wegener.

– Asta a fost o zonă bună pe vremuri, spuse Voss, cam pe vremea Reînvigorării. În ziua de azi nu mai vezi aici decât cutii din astea vechi sau din când în când câte o Lada. Puteți să vedeți.

– Numărul 32, spuse Wegener privind schița. Probabil una din cele două de acolo.

Voss armăsarul galopă până la următoarea plăcuță cu numărul caselor și gesticulă cu copitele din față spre turnul din dreapta. Wegener o luă pe scurtătură prin iarbă, numără etajele blocului, se încurcă pe undeva pe la mijloc, o luă de la început și îi ieșiră 18 etaje. Manfred Radecker și Ines Dedelow locuiau la etajul 16. Locuința lui Fischer trebuia deci să se afle în treimea superioară. Paltonul scump, ceasul de aur, cravata de mătase, nimic din ce se găsise asupra mortului nu se potrivea cu adresa asta. Cel mult pantofii scâlciați pe care îi avusese în picioare.

Când Wegener ajunse la ușă, Voss stătea aplecat în fața unui panou mare cu sonerii și citea numele. Aproape jumătate din pătrățele erau goale. Wegener își lăsă capul pe spate. Plăci roșietice de beton se înălțau până la cer. O placă pe etaj, în total optsprezece plăci. Balcoanele îmbrăcate în tablă ondulată, care fusese cândva albă. Acum rugina ieșea din găurile șuruburilor, mâncând din înveliș.

– *R. Brose, Reinke, I. Holzmüller,* toate numele sunt trecute aici, spuse Voss și se aplecă și mai tare. *M. Bussmann, Gert Herzog, E. Fischer,* uite-l colea, etajul 18.

– Morții locuiesc mereu sus, spuse Wegener și sună.

Voss scormoni în buzunarul vestonului după o batistă, o despături, își suflă nasul.

Wegener mai sună odată la *E. Fischer.* Nimic. Apoi la *Radecker / Dedelow*. Tot nimic.

– Sunt toți plecați la lucru, spuse Voss.

– Sau la morga din Köpenick.

Wegener apăsă pe soneriile din dreptul numelor *Weber* și *A. Zauritz*. Interfonul pârâi.

– Alo! strigă Voss.

– Alo! strigă o voce de femeie.

– Poliția Populară! Vă rugăm să deschideți!

– Dar numai dacă sunteți vee-seli!

– Încă suntem veseli.

– Intraa-aați, cântă vocea femeii.

Din interfon se auzi un zumzăit slab. Wegener împinse de ușă.

Pe coridor mirosea a supă. Tencuială de un galben murdar. Podeaua făcută din plăci cenușii de linoleum, marginile exterioare se curbau în sus ca la feliile vechi de brânză. Pe ușile de metal ale liftului, comentarii scrise cu vopsea colorată.

Erou al șomerilor!

Sunt deja, cap sec

Rammelow și-o trage pe-un ram

Și eu!

– Aici puteți să scrieți dup-aia chestia cu Phobos-ul, spuse Wegener, mai trase o dată adânc aer în piept și îl urmă pe Voss în cabină.

Liftul trosnea în timpul urcării. Unele etaje se aprindeau sub forma unei cifre roșii pe un pătrățel ponosit, altele erau trecute sub tăcere. Pe pereții verzi de plastic alte mâzgălituri, unele dintre ele frecate cu praf de curățat și transformate în pete gri.

– *Toată lumea cu Trabantul, numai Krenz se urcă-n Benz,* citi Voss. Și aici: *Adolf măcar a construit autostrăzi.*

– Când au dreptate, au dreptate.

Wegener își scoase minskul din buzunar, opri sonorul, îl băgă la loc.

– Uitați aici! spuse Voss și atinse tavanul. *Polițaii au un dos, numai bun pentru Phobos!* Dar dincolo scrie că toți merg cu Trabantul, în afară de Krenz. Ăștia gândesc cu dosul, nu știu nici ei care le e problema.

Trosnetul încetini, cabina se opri atât de brusc, încât Wegener se ținu de perete, pe ecran apăru numărul 18. Un gong ca la teatru.

Ușile de metal se dădură la o parte, în fața lor apăru un coridor murdar și o femeie uscată. Femeia stătea sprijinită de ușa deschisă a apartamentului ei și fuma. În spatele ei o cocină plină de boarfe.

– Fumatul e interzis! strigă slăbănoaga și râse.

Șuvițe de păr roșu și gras îi atârnau pe față ca un covor trist. Dinții îi amintiră lui Wegener de gardul șantierului de pe drum.

– Pentru dumneavoastră se pare că nu, observă Voss.

– Exact. Abia aștept un incendiu, să vină băieții ăia frumoși de la pompieri.

– Vă mulțumiți și cu polițiști?

– Sigur, drăguță, poftește.

Slăbănoaga râse ca o tablă în plină vibrație, își ridică capotul înflorat și dezveli un picior ofilit cu vene albastre pe pulpă.

Voss deschise gura și o închise la loc.

– Îl cunoașteți pe domnul Fischer? întrebă Wegener. Unul dintre vecinii dumneavoastră de aici e la etajul 18.

– *Bien sûr,* spuse slăbănoaga, tovarășul Fischer e chiar singurul meu vecin, toți ceilalți au plecat, au plecat de-e to-ot. N-au mai vrut să stea lângă o prospătură ca mine, vă puteți închipui una ca asta?

– Și dumneavoastră sunteți...

– Orice vrei tu, bătrâne.

– Îl cunoașteți pe domnul Fischer?

– Defel, nu e niciodată aici. L-am văzut de câteva ori cu totul. De curând am fost la el să împrumut o bucată de unt, vreți să știți pentru ce?

– Presupun că pentru păr, făcu Voss.

– Păr nici nu mai am, șopti slăbănoaga și își strâmbă fața căzută într-un zâmbet ironic, plin de regret.

– Putem să vă luăm și cu noi la secție!

Armăsarul începea să dea din copite.

– Crede-mă că nu mă vrei la secția ta, îți promit solemn, oriunde mă vrei, dar nu la secția ta de căcat!

Wegener scoase fotografia din buzunarul interior, făcu trei pași spre slăbănoagă și îi puse copia sub nas. Din locuință venea miros de țuică. Rânjetul de gard de șantier dispăru.

– Și acum locuiți de una singură la etajul 18, stimată doamnă?

– Așa se pare, murmură slăbănoaga și se ținu de tocul ușii. Ce ați făcut cu el? Nenorocitule! Mi-ați împușcat singurul vecin!

– Care e apartamentul domnului Fischer?

– Nu vă spun nimic, paraziților, arătărilor, porci naziști ce sunteți! L-ați împușcat!

Wegener se întoarse cu spatele și o porni în jos pe coridorul întunecat. Treizeci de metri de tunel sterp și jegos. Un tub de neon bâzâia, reușind totodată să rămână complet stins, un altul se aprindea și se stingea la fiecare trei secunde, pocnind în surdină. Lumina intermitentă făcea crăpăturile din pereți să apară și să dispară. Pe jos bucăți de tencuială, cocoloașe de praf, pete care dispăreau în întuneric, apăreau iar, dispăreau. Wegener se ținea pe mijlocul coridorului. Aștepta și făcea următorul pas în următorul moment de lumină. Se oprea când se făcea întuneric. Undeva în spate, Voss o îndemna pe slăbănoagă să intre în casă. Slăbănoaga se văita. Voss ridică vocea. Wegener își deschise minskul și lumină cu display-ul plăcuțele cu nume de lângă sonerii. Două uși fără nume. Deasupra celei de-a treia sonerii, o bucată de bandă izolatoare, pe care cineva scrisese cu pixul literele *We*, restul fusese rupt. În fața celei de-a patra uși căzuse o bucată mai mare de tencuială. Wegener își ridică display-ul. Sub tavan plase de păianjen în care pluteau țânțari morți, pete întunecate de apă. Trei uși fără nume. Apoi o bucată de bandă izolatoare, inscripționată de data asta cu cariocă roșie: *E. FISCHER*. Wegener scoase din portmoneu cartela magnetică pe care o folosea la secție, ținu minskul direct deasupra yalei și încercă să împingă cartela între încuietoare și toc. Reuși să o bage doi centimetri și atât. Ceva o bloca. Wegener apăsă mai tare, plasticul se îndoi. Scoase cartela din crăpătura ușii și încercă mai jos. La celălalt capăt al coridorului, Voss dispăruse cu tot cu femeie în apartamentul acesteia. Wegener se aplecă și cercetă încuietoarea. Nu erau semne de forțare a ușii, nu era nici măcar o zgârietură. Cilindrul era nou. Unul din oamenii lui Lienecke va trebui să se ocupe de treaba asta. Râsetul slăbănoagei răsună peste coridor, apoi se opri brusc. Armăsarul veni în galop, în mâna dreaptă ținea ceva.

– Domnule căpitan! Tipa are o cheie!

Voss se opri sub tubul de neon cu lumină intermitentă, fața îi era ca un smiley de culoarea pielii, care pâlpâia amenințător.

– I-a dat-o acum un an, ca să-i ude florile.

– Cu rachiu?

– Jură că nu a luat niciodată nimic.

Wegener dădu din cap, băgă cheia în broască și o învârti de două ori, apăsă clanța cu cotul. Lumină orbitoare. Două ferestre mari, nicio perdea.

Voss gâfâia atât de dezamăgit, de parcă ar fi așteptat un apartament de lux și ar fi dat peste o cocioabă din prefabricate. Wegener își plimbă privirea peste garsonieră. În colțul stâng o canapea veche, deschisă, acoperită cu un cearșaf, pătura de un maro-portocaliu împăturită cu grijă. Lângă ușă, pe dreapta, o nișă pentru gătit cu frigider și aragaz, lângă chiuvetă farfurii mari și mici, două pahare din care se iteau niște tacâmuri, un filtru de cafea cu soia, o sticlă de praf de curățat Leumikor, în fața geamului o masă de bucătărie cu două scaune pliante, pe pervaz mai multe ghivece cu trandafiri. Plantele erau atât de perfecte, de parcă tocmai ar fi fost cumpărate. În colțul din spate din dreapta, doi pereți despărțeau camera de o baie micuță. Prin ușa deschisă, Wegerer văzu o toaletă de un roz demodat și un preș asortat. În întreaga locuință aceeași podea cenușie acoperită cu linoleu ca pe hol, cu diferența că aici fusese curățată temeinic. Câteva plăci din nișa pentru gătit erau mai deschise la culoare și se vedea că cineva le schimbase.

– Ce părere aveți, Voss?

– Arată ca un apartament model, apartamentul socialist cu o cameră, din anii '70. Eu nu aș putea trăi aici.

– Probabil că și E. Fischer a văzut lucrurile la fel, spuse Wegener. Fără perdele, tablouri, covoare, fețe de masă, cărți, dulapuri. Nici măcar un dulap de haine nu e. În schimb, sunt trandafiri în ghivece.

– O locuință secundară, spuse Voss. Poate stă altundeva și vine numai din când în când la Berlin.

– Sau locuiește la Berlin și vine numai din când în când aici.

Voss își dădu jos căciula.

– O iubită?

– S-ar putea. Dar trebuie să fie o iubită fără pretenții, dacă domnul Fischer închiriază o locuință într-un bloc de beton din Marzahn. Pare mai degrabă un loc de refugiu pentru caz de nevoie. O ascunzătoare. Oricum, o ascunzătoare cu trandafiri.

– Să se ascundă de cine?

– Poate de ucigașii săi.

– Cum i-au venit de hac?

– Cazul s-ar putea să fie deja de nivel trei. Fiți bucuros că vă scutesc de detalii și nu trebuie să semnați nimic mai târziu.

Voss încuviință din cap și își puse căciula.

– Vă rog să așteptați aici echipa de la criminalistică, spuse Wegener. De îndată ce apare Ulf Lienecke, vă ocupați de vecini. Mulți nu sunt. Poate că cineva l-a văzut vreodată pe Fischer însoțit, poate a fost nevoit să poarte vreo conversație în lift. După aceea, vă rog să luați legătura cu administratorii și să vedeți tot ce au despre el.

Voss se căută prin buzunare după cheile de la mașină.

– O să iau trenul, spuse Wegener. Măcar pot deschide geamurile.

4

Trenul de mare viteză S 7 se smuci, bâlbâi, tresări, apoi o zbughi de pe loc atât de brusc, de parcă tocmai ar fi fost ținut de la spate și s-ar fi eliberat cu ultimele puteri dintr-o strânsoare grozavă. Cubul de sticlă al gării de pe Friedrichstraße rămase în urmă, ploaia lovi în geamurile pline de zgârieturi. Trenul vâjâi peste viaductul de fier spre Alexanderplatz, menținându-se la nivelul etajului trei al clădirilor. Fațadele înnegrite de funingine ale caselor cu chirie treceau pe lângă tren, stuc murdar, pereți dărăpănați de cărămidă, perdele grele în spatele ferestrelor putrezite ale clădirilor vechi, burlane de piatră cârpite cu plastic și sârmă și care demult erau la fel de găurite ca la început. Printre blocurile de locuințe erau presărate cutiile luminate, cu multe etaje și cu nenumărate sertare pătrate, în care autoritățile colecționau populații de robotroni, plante de cauciuc și funcționari.

Lui Wegener i se făcu frig.

Încălzirea nu funcționa sau nu fusese încă pornită, poate zgârciții de la transportul în comun speraseră să fie un octombrie cald. Ploaia se transformă într-o grindină ușoară, cădea răpăind pe acoperișul de metal, bucățile mici de gheață se târau de-a curmezișul ferestrelor și lăsau dâre subțire de apă în urmă. Trenul intră într-o curbă, coti la dreapta, o coadă luminoasă în valea întunecată a blocurilor. Mingea argintie a turnului televiziunii apăru pe cerul înserat, deasupra acoperișurilor, ca un gigantic glob de crăciun. Luminile se reflectau pe asfaltul ud al străzii Karl Liebknecht, se frângeau în stropii drumeți de pe geamurile vagoanelor. Wegener avu dintr-odată senzația că simte miros de turtă dulce sau de vin

fiert cu scorțișoară. Crăciunul îl lovi cu toată puterea amintirilor declanșate brusc de un miros, un anumit gust, de ceva ce nici nu ai fi bănuit cu doar o secundă înainte. Trenul opri la fel de smucit cum pornise. Un scârțâit ascuțit sub tablele din podea. Nemișcare. Ușile se deschiseră cu un șuierat lung. Wegener coborî, o luă pe scara care ducea spre parter și încercă să-și scoată din cap asociația cu Crăciunul, lucrul acela care ținea încă de lumea legată de mama și tata, pe care reușea să-l reprime și care reușea mereu să se întoarcă, pierderea dureroasă care se apropia pe calea prăpăstioasă a amintirii și care cel târziu în ajunul Crăciunului i se va înfige în creier. Împinse ușile batante ale stației. Alexanderplatz mirosea din fericire a ulei de Phobos, și nu a migdale prăjite. Încă o lună și jumătate și vinul fiert, cozonacii, vata de zahăr și tristețea festivă vor câștiga supremația.

În Casa Berolina socialismul se construia și acum, la ora șapte și un sfert. Aproape la toate geamurile mai ardea lumină. Wegener își ridică gulerul paltonului și o luă de-a lungul gării spre colosul de cărămidă luminat, încercă să ignore mirosul tot mai puternic de cârnați prăjiți, evită pe Dircksenstraße câteva bălți de mărimea unei mese și înjură: cincizeci și șase de ani! Și încă nu avea umbrelă!

Când ajunse sub copertina de sticlă a casei Berolina, era ud. Lângă uriașa poartă de aur de la intrarea principală strălucea placa îngâmfată de alamă, cu interminabila gravură: *Ministerul pentru Exportul Energiei & Economia de Tranzit al Republicii Democrate Germane. Departamentele I-IV, VII – Subdepartamentele A – H.*

Dedesubt, stema țării.

Wegener se îndreptă spre echipa de pază și își predă legitimația cu microprocesor încorporat. Cartela fu introdusă într-un scanner mobil marca Borska, pe care unul din oamenii de la pază îl purta la brâu. Scannerul bâzâi, două lumini roșii se stinseră, se aprinseră două verzi. Un grăsan în uniformă îi băgă lui Wegener o lanternă cu Xenon în față, compară poza de pe legitimație cu ce avea în fața lui și se arătă mulțumit.

– Bun venit la Ministerul Exportului de Energie și al Economiei de Tranzit, domnule căpitan!

– Și eu care credeam că o să mă mai controlați și între picioare.

– Controlul senzorial nu este necesar în cazul funcționarilor din serviciul Poliției Populare, dacă rezultatul verificării legitimației de serviciu a fost pozitiv și dacă identificarea vizuală a fost efectuată, domnule căpitan.

Wegener își verifică restul de freză în metalul lucios al plăcii de alamă și păși în sala de primire. Căldură, odorizant cu aromă de vanilie, Rachmaninov. Concertul de pian nr. 3. De două ori fusese cu Karolina aici, în urmă cu câțiva ani, când aplicase pentru postul de asistentă a unuia dintre șefii de departament, fusese respinsă, mai aplicase o dată, fusese respinsă din nou. Afacerea cu tranzitul e tot mai importantă, cândva or să mă sune ei, spusese Karolina după al doilea refuz și nu mai făcuse nimic altceva decât să aștepte. Șase luni mai târziu avea slujba. Aici se potrivește mortul nostru, își spuse Wegener. Aici se potrivesc costumul, ceasul, cravata. Se duse la tejgheaua elegantă din lemn de nuc și își puse legitimația de serviciu pe lemnul șlefuit.

– La doamna Karolina Enders, vă rog.

Recepționera ridică două sprâncene inventate ad hoc și lovi cu nonșalanță demonstrativă în tastele nanotchev-ului. Desenul de pe unghii: soarele, luna și stelele.

Wegener își băgă legitimația la loc, se rezemă de tejghea și avu senzația că era *dincolo.* Sosirea la Grand Hotel. Sala Casei Berolina nu era altceva decât o mare orgie. O orgie din alamă și marmură. O lăudăroșenie fără margini pentru negustorii din UE însetați de energie, ia priviți aici, și RDG-ul are ceva de oferit și vouă vă curg balele, pace în colibe și victorie în palate. Candelabrele, aplicele de pe perete, scrumierele cu picior, plăcuțele cu numele diferitelor departamente – tot ce putea fi produs din metal strălucea auriu. Podeaua din piatra cea mai albă. Trasee de covor roșu desenau drumuri pe albul neprihănit, se întretăiau în mijlocul sălii, curgeau spre dreapta și spre stânga pe treptele curbate care duceau în sus. Un uriaș ecran plat plin de diagrame, curbe de la bursă, numere sclipitoare. Prețurile la energie de la Londra până la Peking. Pe niște cuburi negre de piele ședeau și râdeau doi tineri purtători de costum, unul îi arăta celuilalt

ceva pe minsk. Părul tuns scurt. Fețe turtite și palide. Ruși de la gaz, își spuse Wegener și o auzi pe recepționeră vorbind la telefon cu Karolina, o caută un domn Wegener. Sau așa cumva.

Un bărbat înalt cu păr alb îi salută pe tinerii ruși și păru să le strângă mâna la nesfârșit. Rusul mai scund spuse ceva și toți trei rânjiră. Lafontaine! strigă cel cu păr alb. Acum râdeau cu gura până la urechi. Rusul mai scund încercă să îl bată pe umăr pe căruntul înalt, dar nu ajunse prea bine. Recepționera își drese vocea. Wegener se întoarse.

– Doamna Enders este pe drum. Puteți lua loc până atunci.

Wegener încuviință din cap, se întoarse, se îndreptă spre fotolii. Individul cu păr alb și rușii lui trecură pe lângă el, toți trei miroseau a tutun, a loțiune de ras și a sete de bani.

– Suntem toți foarte optimiști în privința asta, inclusiv domnul Jost, spuse individul cu păr alb. Unul din ruși răspunse ceva pe germană, Wegener nu înțelese. Era ceva cu *domnul Jost* și un cuvânt care suna cam ca *Enda*. Poate voise să spună Enders. Wegener se așeză pe canapeaua de piele și încercă să și-o închipuie pe Karolina stând în ședințe cu băieții ăștia din Rusia, într-un costum scump, zâmbind artificial într-un fel care părea natural, în cap cu mii de informații și indicații de îndeplinire a planului, o femeie de treizeci și cinci de ani în corpul uneia de douăzeci, având deja în urma ei jumătate din cariera pe care își propusese s-o facă la Minister, cu ochii ațintiți spre jumătatea următoare. În urmă cu câțiva ani, lucrul ăsta ar fi neliniștit-o și pe ea. În urmă cu câțiva ani ar fi spus că bine, firește că trebuie câștigați bani, dar lasă-mă în pace cu afacerile internaționale ale statului. La afacerile internaționale ale statului nu este vorba de bani, ci de putere. Și la noi, pentru tot ce are de-a face cu puterea, vei plăti odată cu capul. Cui îi place cum îi stă capul pe umeri să se țină departe de lucruri din astea cât o trăi.

– Sunt nevinovată, domnule căpitan! Karolina ieșise pe una din ușile liftului și nu se strădui să își ascundă surprinderea. Nicio față surprinsă nu putea fi mai frumoasă decât a ei. De fapt, nicio față nu putea fi mai frumoasă.

– Eu îmi amintesc altceva, spuse Wegener și regretă pe loc.

Fiecare vorbă care îi scăpa acum avea să conțină o doză insuportabilă de adevăr, fiecare propoziție arăta spre trecut, devenea o construcție gata apusă, o gaură a timpului scăpată de sub control. Wegener se întrebă ce era mai rău: faptul că nu era stăpân pe el sau faptul că ea nici nu băga de seamă? Karolina radia. Îl sărută așa de distantă pe obraji, de parcă ar fi fost vorba de un copil cu o boală contagioasă. Se așeză pe canapea. La două locuri distanță.

– Bună alegerea muzicală pentru foaier, spuse Wegener.

– Mulțumesc. Am să transmit mai departe. Karolina își scoase minskul din buzunarul fustei și apăsă repede una după alta două taste. Pe vibrații.

– Telefon nou?

– M 7.

– A, da, acum ești la Stasi.

Fața plină de pistrui a Karolinei se arătă imediat un pic jignită. Gura îngustă era o linie care nu știa încotro să o ia. Sprâncenele ca două jigniri copilărești. Părul de culoarea ruginii era și mai scurt decât la ultima întâlnire. O freză ca o căciulă plată, care mai și arăta bine, ca totul la Karolina. Femeile poartă părul scurt, pentru că știu că bărbații vor ca femeile să poarte părul lung, se gândi Wegener și spuse: Asistenta unui șef de departament de la Ministerul Transportului Energiei și al Economiei de Tranzit ar putea da dovadă de ceva mai mult umor. Umorul e bun pentru afacere.

Gura Karolinei se îmbună.

– Voiam să ți-o spun la o cană de vin fiert. N-aveam de unde să știu că o să mă trezesc cu tine aici.

Timp de câteva secunde fu liniște.

– Ai așa o strălucire! Ești gravidă sau te-au concediat?

– M-au avansat, râse Karolina.

Wegener nu știu cum să reacționeze și văzu că ea își dă seama că el nu știe cum să reacționeze.

– Cum trebuie să ți se spună acum?

– Șefă de departament la Ministerul Exportului Energiei și al Economiei de Tranzit al Republicii Democrate Germane. Sau curvă de gaz. Cum dorești.

– Aleg curvă de gaz.

– O alegere bună.

– Ce departament?

– Europa centrală. Secția I.

– Sună bine. Ai chef de un cârnat cu curry?

Wegener încercă să schițeze un zâmbet șarmant, dar bănui că nu-i reușea.

– Am. Doar că aici arde. Din cauza Tratativelor.

Karolina îi aruncă o privire de suferindă și ridică mâinile. Nu avea inel nou pe deget.

– Da, Tratativele, spuse Wegener. Poate că reușesc să scap prăvălia asta ta de o mare belea. Mă refer la Tratative.

De pe fața Karolinei dispăru orice urmă de privire copilărească.

– Ce fel de belea?

Wegener privi în jur. Recepționera cu fața ca o lună vorbea la telefon. Căruntul și puștanii ruși dispăruseră.

– Sunt microfoane aici?

– Sper că nu. De ce?

– Răspunsul costă un cârnat, dragă doamnă cu carieră la combinat.

Karolina își băgă mâna în buzunarul fustei și scoase o bancnotă mototolită de zece mărci.

– Adevărul e că amândoi mâncăm repede.

*

Karolina mai puse sare. Din porția dublă de cârnați de pe farfurioara de carton ieșeau aburi. Presărase deja peste ei piper negru, la fel și un amestec de condimente Pikanta, acum scutura solnița cu o mișcare care lui Wegener îi îngreună inima. Trase masa și mai mult sub marchiza de pe care apa curgea pe toate părțile, apoi o trase încă o dată spre marchiză, Karolina merse după masă, continuând să săreze. Dintr-un megafon de tablă Jan *Senti* Hermann cânta iar despre dragoste și despre trecerea vremii.

– Ai fost deja la doctor? zâmbi Wegener.

– Pentru că nu-mi place mâncarea lipsită de gust?

– Pentru că folosești contingentul de condimente alocat unei gospodării socialiste medii. Ceea ce înseamnă patru persoane.

– Să știi că eu și lucrez cât pentru patru persoane.

Karolina străpunse cu furculița de lemn mai multe bucăți de cârnați și le făcu să dispară în gură.

– Înseamnă că pentru asta te-au avansat.

Karolina mestecă îmbucătura și o înghiți.

– Pentru asta și pentru că am deschis departamente noi. Vestul e tot mai avid. Iar noi trebuie să furnizăm tot mai mult.

– Și câștigați tot mai mult.

– Așa se întâmplă când un stat are ceva ce restul nu au.

– Da, doar că nici noi nu avem nimic, spuse Wegener și luă o gură de bere. Gazul e al rușilor.

– Rușii au gazul și noi avem țara prin care trebuie transportat. Iar Vestul cere energie conservatoare. Soarele și vântul sunt pe termen lung prea puțin.

– Pentru cât timp?

Karolina ridică din umeri și trase în țeapă următoarea încărcătură.

– Douăzeci, treizeci de ani. Poate cincizeci. Nimeni nu a spus că banii de pe tranzit ne vor finanța până ajungem în raiul comunist. Dar știi cum ar fi fără ei. Necaz mare.

Wegener mușcă din cârnați și spălă totul cu bere.

– Iar domnul președinte din Vest e supermanul vostru din vecini.

– Lafontaine ne crește cifra de afaceri.

– Pentru că vă aduce contracte la comandă.

– Pentru că frații și surorile noastre din Vest au ales anul trecut un cancelar care nu consideră că ideea socialistă este o crimă la adresa umanității. Atenție este încântat. Mare apropiere a celor două Germanii. Toată ideea astea cu Tratativele i se datorează lui Lafontaine. Cu dublu avantaj: dincolo scade prețul la gaz, la noi cresc taxele de tranzit.

– Sunt aproape la fel de încântat cum e Krenz.

– Martin, ai venit să discuți cu mine politica germano-germană?

– Poate că da. Cum merge?

– Destul de greu. Încă.

Wegener se sprijini de masă și o privi pe Karolina în ochi.

– Am primit un caz de crimă. De ieri-seară. Dar probabil nu pentru mult timp.

Karolina mestecă, îl privi întrebătoare, continuă să mestece.

– Probabil că îl preia C5 în seara asta. Sau poate și altcineva.

– De ce?

– Hai să nu vorbim despre asta.

– Și ce fel de crimă e?

– Mortul meu se numește Emil Fischer. Sau cel puțin așa se numea.

Karolina luă o gură din berea lui Wegener.

– Și ce legătură are asta cu ministerul?

– Bărbatul a fost spânzurat de una din conductele voastre de gaz.

Karolina puse sticla pe masă și lăsă furculița în jos.

– A mers repede, spuse Wegener. Nu a suferit.

– Cât de liniștitor! De care conductă?

– Magistrala de nord.

Karolina expiră zgomotos și mai bău o gură mare de bere.

– La minister se știe deja?

– Evident, nu putem face cercetări în zona închisă fără să vă informăm. A fost cineva de la intervenții, cu oamenii săi. Dar n-a putut să ne ajute.

– Și acum te întrebi...?

– Trebuie să îmi pun întrebarea dacă treaba asta are de-a face cu voi. Cu Tratativele.

– Căcat. Există și tarabe cu cârnați prăjiți, împânzite de microfoane? întrebă Karolina și scoase un pachet de Duett din buzunarul paltonului ei.

Wegener mușcă din cârnați și mestecă.

– N-ai teamă, ăștia supraveghează doar tarabele cu mâncare bună.

– De ce îmi povestești toate astea?

– Pentru că în viitorul apropiat voi semna o fițuică pe care scrie că nu mai am voie să spun sau să întreb ceva despre asta, cât oi trăi, fără să îmi pierd slujba mea prost plătită.

– De când te deranjează pe tine să predai un caz celor de la C5?

– Nu mă deranjează, mă bucur. Căcatul acesta e bun numai să îți arzi degetele cu el.

– Și din cauza asta îți sufleci tu mâinile și ți le bagi până la cot înăuntru, activând un contact personal?

– Eram doar curios.

– Poate voiai pur și simplu să mă vezi?

Wegener tăcu preț de o clipă.

– Nu am încredere în C5, spuse.

– Tu nu ai încredere în nimeni, spuse Karolina.

– Ba da. În tine. Wegener scoase poza din buzunarul interior al paltonului și o puse pe masă. Karolina ignoră poza și îl privi drept în ochi.

– Martin, nu face prostii.

Wegener împinse poza spre ea.

– Mortul nostru are în jur de optzeci de ani. Costum fin, ceas scump. Conducea probabil un Prius. Să presupunem că moartea lui are de-a face cu gazul. Asta ar însemna că ar fi putut lucra la voi. Și sigur nu ca om de serviciu. Tu cunoști toată șandramaua. Și ești singura pe care o cunosc eu și care cunoaște toată șandramaua.

– Nu cunosc toată șandramaua, spuse Karolina. Șandramaua asta e un monstru care crește pe fiecare zi.

– Dar pe șefii cu vechime, bine îmbrăcați, îi cunoști, ca o curvă de gaz cumsecade ce ești.

Karolina oftă, luă poza de pe masă și o ținu în fața nasului. Unghiile date cu lac de culoarea ruginii. În ton cu părul. În ton cu poșeta. Wegener se sperie. Își dădea seama abia acum, sub o marchiză picurătoare din piața Alex, în lumina chioară a tarabei prăpădite, de un albastru pal, a lui Wilfried cârnățarul, lângă o sobă dogoritoare, că femeia asta nu mai era cea de acum un an. Poate că oamenii ministerului o schimbaseră. Sau avansarea. Poate că o șefă de departament trebuia să își asorteze unghiile și poșeta cu părul. Poate că erai avansat dacă purtai deosebit de des nuanțe socialiste. Karolina era mai tare, mai rece, mai perfectă decât pe vremuri. Karolina avea mai mult succes. Karolina era mai frumoasă.

Karolina era mai departe ca niciodată. Și totuși, la fel de aproape ca totdeauna.

Wegener se întoarse cu spatele, se duse la tejghea și mai ceru o bere. Când se întoarse la masă, fotografia stătea cu fața în jos pe mușamaua galbenă.

Karolina mesteca.

Wegener bău.

– Din păcate nu-l știu. Sunt destul de sigură că l-aș fi remarcat, dacă ar fi lucrat la minister.

– Din cauza vârstei?

– Din cauza barbișonului.

– OK. Wegener băgă fotografia la loc. Nu-și putu înăbuși o mică dezamăgire care se trezi undeva în măruntaiele lui și care acum urca încet la suprafață. Memoria era una din cele mai puternice arme ale Karolinei. Dacă nu îl cunoștea pe bătrân însemna că într-adevăr nu îl văzuse vreodată. Prin aceasta, o legătură simplă între Fischer și Tratative devenea improbabilă.

Karolina privi țintă spre cârnatul ei cu curry. Fugări cu furculița de lemn un capăt de cârnat prin farfuria de carton. Apoi îl privi.

– Și acum?

– Mâine mă duc la jupânul Borgs. Semnez o declarație de păstrare a secretului pe baza statutului special al investigației sau așa ceva, și am ieșit din joc.

Karolina trase în țeapă ultima bucată de cârnat.

– Sigur e cea mai bună soluție.

– Foarte sigur.

Wegener mai bău o gură de bere.

– Chestia asta mă neliniștește cumva.

Vocea Karolinei părea speriată. Obrajii îi străluceau, soba se oglindea sub forma unui punct arzător în ochii ei căprui, colțul stâng al gurii îi era mânjit cu sos de curry. Wegener trebui să se abțină să nu apuce șervețelul și să-i șteargă sosul.

– De ce ești atât de sigur că C5 va prelua cazul?

Wegener ridică din umeri.

– Martin, cunosc privirea asta. Vreau să știu despre ce este vorba.

– Poate deveni periculos să știi.

– Nu mai periculos decât afacerile cu băieței ruși drogați și în care tropăie hormonii.

Wegener zâmbi.

– Haide, spuse Karolina și îl privi în ochi. Știi ce ne-am jurat unul altuia. Și ne-am jurat că despărțirea noastră nu va schimba lucrul ăsta.

– Nu-l va schimba niciodată. Wegener observă că încă nu putea pronunța cuvântul despărțire. Încredere radicală în vremuri radicale.

– Încredere radicală în vremuri radicale, repetă Karolina. Deci?

Wegener se întoarse. Erau singuri. Wilfried-cârnățarul sorta sticle de bere undeva în spate. Se auziră sticle ciocnindu-se. Reclama luminoasă *GOLDKRONE* de pe turnul televiziunii clipi difuză, hotelul EastSide se înălța ca un castravete uriaș în întuneric, ca o sculă învârtoșată de valută, monument închinat puterii nemărginite a economiei de piață. Pe posterul uriaș cu plasmă, dispus pe fațadă, rula o reclamă la noul Phobos Flux Cabriolet, *acum cu navodobro și dispozitiv pentru Musikus-VI și alte playere MP3 incorporate: noul Cabriolet Flux de la Phobos – în sfârșit nu mai aveți un acoperiș deasupra capului.* Câțiva bărbați alergară prin perdeaua groasă de grindină în direcția metroului, aplecați, cu gulerele paltoanelor trase cât de mult se putea peste cap. De pe marchiză apa picura pe trotuar. Două bucăți de cârnat înotau într-o baltă întunecată, ca o momeală supradimensionată.

– Șireturile mortului erau legate între ele, spuse Wegener. Executat cu o funie de călău. Nodul înfășurat de opt ori.

Fața Karolinei se lungi.

– Tu ai vrut să știi.

– Martin! Karolina îl privi îngrozită. Odată aproape că ai fost suspendat!

– Chestia asta nu are de-a face cu Früchtl! Absolut nimic!

Wegener băgă de seamă că vorbise prea tare.

– Și atunci de ce aduci vorba de el?

– Pentru că știu la ce te gândești tu acum.

– Aha! Și la ce mă gândesc?

– Früchtl a fost... un caz tragic. O situație de excepție.

– Pe bune? Și de asta ai alergat prin locuință ca un nebun și ai azvârlit cu tot ce ți-a căzut în mână și ai urlat timp de ore întregi?

– N-am urlat ore întregi.

– Sistemul ăsta de căcat îl înghite pe cel mai bun prieten al meu și eu nu pot face nimic, Martin, aud și acum frazele astea, cuvânt cu cuvânt!

– Și eu, fii pe pace.

– Și acum?

Wegener vru să bage fotografia la loc și se trezi că nu are nicio mână liberă. Pe una o strângea Karolina cu manichiura de femeie de la minister și cu cealaltă își ținea strâns gulerul paltonului, de parcă s-ar fi pregătit să țină piept unei furtuni din Siberia.

– Și acum, Martin?

Wegener încercă să se relaxeze forțat.

– Doar îți prezint faptele. Șireturi legate, funia cu opt răsuciri. Așa l-am găsit. Asta-i tot.

Karolina îi strângea mâna cu atâta putere, că îl duru.

– Promite-mi că nu te mai lași atras în așa ceva. Te rog, promite-mi!

– Tu crezi că eu am chef de...

– Promite-mi, Martin!

Wegener îi strânse și el mâna. Degetele delicate ale Karolinei erau surprinzător de puternice, ochii ei cu luciri de sobă îl străpunseră de parcă el nu ar fi fost altceva decât un pui la rotisor din inventarul lui Wilfried, mâinile li se încleștară una în alta, încă puțin și s-ar fi rupt, pocnind și trosnind.

– Apropierea ta poate fi dureroasă, spuse Karolina cu voce strivită și încercă să zâmbească.

– Și a ta, spuse Wegener. Bine, îți promit.

– OK.

Karolina slăbi strânsoarea.

Timp de câteva minute se lăsă liniștea. Probabil că metrourile opriseră între stații, ținând cont de ei. Gara strălucea tăcută și

părăsită. Wilfried se oprise din zdrăngănit. Doar apa nu avea încotro și clipocea în continuare pe asfalt. Mâinile se țineau acum tandru, degetele mângâiau reținute, se potrivesc perfect unele în altele, se gândi Wegener, de parcă mâinile noastre ar mai fi încă împreună, o pereche de nedespărțit, doar restul trebuise să se despartă, pentru că am un cap slab pe un trup slab, pentru că îmi scapă totul de sub control, dar câtă vreme mâinile nu își dau drumul, atâta vreme trebuie să mai existe speranță pentru căpitani și curve de gaz, vă rog frumos, chiar și în țara asta fără speranță.

– Știi ce ar însemna asta, dacă s-ar afla, spuse în cele din urmă Karolina și își drese discret vocea. Referitor la Tratative.

Îi dădu drumul la mână.

Wegener încuviință. Privi cum femeia din trecut se transforma la loc în femeia de la vânzări, politiciana, femeia de carieră.

– Peste patru săptămâni avem șansa unică de a detensiona relația germano-germană. Karolina era acum ca o profesoară care explică departamentului ei situația socială generală. Totul depinde de asta: reorganizarea contractelor pentru energie, valuta, locurile de muncă, poate chiar și deschiderea granițelor. În legătură directă cu criteriile statelor de drept din UE. Dacă îi vine cuiva ideea că Stasi omoară oameni, dacă află asta cineva din RFG, atunci s-a terminat. S-a terminat cu politica de apropiere, totul a fost în zadar.

– Cine să afle? Wegener încercă să găsească un ton care să sune credibil și liniștitor, și i se păru că suna în primul rând credibil și deprimat. Nici aici la noi nu va afla nimeni.

– Să sperăm.

– Și chiar dacă se află, spuse Wegener și cu mâna liberă își băgă în gură ultima bucată de cârnat, atunci înseamnă că tocmai asta se urmărește.

Karolina înlemni.

– Cine să urmărească ce?

– Stasi, spuse Wegener mestecând. Știi de fapt ce se întâmplă aici, în spatele culiselor? Wegener înghiți pasta de cârnat și apoi continuă: Tu chiar crezi că ăia nu s-au reorganizat, după Reînvigorare? Doar că mai bine decât înainte? Mai mici? Mai ușor de

trecut cu vederea? Securitatea nu este serviciul cu coada tăiată, legal și inofensiv, de care vorbește mereu CC. Am trăit lucruri ciudate în ultimii ani.

– Acum începi iar cu Früchtl.

Wegener simți cum îl cuprinde din nou furia.

– *Tu* începi iar cu el! Eu vorbesc despre munca mea zilnică. Sunt cazuri în care Securitatea se amestecă și ne dictează rezultatele investigațiilor. Cazuri care pur și simplu ne sunt luate. Supravegheri interminabile, acțiuni neautorizate de ascultare a subiecților, nivele dubioase de Securitate.

– Așa lucrează și serviciile interne secrete din Vest. Vocea Karolinei suna de parcă ar fi trebuit să o convingă întâi pe ea însăși. Krenz și Schily au curățat atunci locul, cu asta se laudă și în ziua de azi în fața fiecărui militant pentru drepturile omului din emisfera nordică. Nu a rămas mult mai mult din Reînvigorare, poate că desființarea și restructurarea Siguranței a rămas singurul ei merit istoric! Eu una nu cred că își pot permite să se joace cu lucrul ăsta. Ca să nu mai vorbim de faptul că Legea nouă a Securității Statului este una dintre premisele organizării Tratativelor.

– Și controlată de cine? Cine verifică lucrurile astea?

– Vai, Martin!

– Îmi pare rău, dar tu ai încredere într-un șef de stat care la o adică permite să ți se asculte convorbirile, fără decizie judecătorească? Wegener băgă de seamă că discuția lua o turnură pe care nu o voise. Ai încredere într-un om care te ține închisă în propria ta țară? În ăsta ai tu încredere?

Capul țuguiat al lui Wilfried cârnățarul se iți la geamul de după tejghea, se răsuci spre stânga, spre dreapta, se făcu din nou nevăzut.

– Asta e altceva. Gura morocănoasă a Karolinei apăru din nou. În 1990, s-a ținut de cuvânt și a deschis granițele. Ce ai fi făcut tu, dacă poporul tău ar fi fugit de tine, în ritm de câte zece mii de oameni pe zi? Și tu ai fi închis granița, altfel te-ar fi înlăturat propriul partid. Și e clar că ai nevoie să fii la putere, dacă vrei să faci schimbări reale.

– Poporul *lui!*

Wegener își luă farfuria de carton și o aruncă la gunoi. Se întrebă dacă totuși Karolina chiar credea ce spune. Dacă un om se putea schimba atât de mult într-un timp relativ scurt. Dacă postul de la minister chiar o făcea să schimbe taberele.

Karolina își aprinse o țigară.

– Nici nu am spus că Stasi ar fi răspunzătoare de crima asta, spuse Wegener. Presupun că nu sunt atât de tâmpiți. Am spus doar că probabil există oameni care nu vor ca influența Vestului să crească. Să se deschidă granițele. Unora le merge foarte bine aici.

– Dacă îmi aduc bine aminte, se spune că șireturile legate între ele erau pedeapsa pentru trădători, spuse Karolina. Pe vremuri, vreau să spun.

– Da, spuse Wegener, știind ce urmează. Pe vremuri. Cică.

– Și de ce ar omorî Stasi un trădător acum, la douăzeci și unu de ani de la Reînvigorare, cu patru săptămâni înainte de Tratative? Un trădător care să fi trădat ce anume?

– Am spus doar că probabil Stasi nu are nimic de-a face cu asta.

– Spânzuratul lucra la Securitate?

– Nu știu.

– Tratativele trebuie să fie un succes, spuse Karolina. Cu orice preț. Este singura cale. Doar așa se poate schimba ceva aici. Apropierea de Vest înseamnă reforme, iar reformele înseamnă că vom deveni într-o zi atractivi pentru nemții din Vest care nu mai au chef de capitalismul cu autoservire, de manageri nesătui și bancheri incapabili și fonduri criminale. Atunci vor veni și mai mulți la noi. Și atunci Krenz va putea deschide din nou granița, pentru că nu va mai fugi nimeni.

– Poate va trebui să înalțe și zidul, pentru că vom fi atât de îndrăgiți, încât toată Republica Federală va da fuga la noi deodată.

– Sarcasmul ăsta o să te coste și ultimele fire de păr.

– Sincer, tu vorbești de parcă ai sta de vorbă cu Lafontaine, spuse Wegener și îi șterse Karolinei pata de sos din colțul gurii, folosind șervețelul lui.

– Poate chiar am s-o fac, spuse Karolina și își trase capul. Voi fi de față la Tratative. Negociatorii au nevoie de informații din prima mână.

– Au nevoie de fete drăguțe, de nimic altceva.

– Pot să le aibă. Karolina își luă poșeta. Îl pupă pe Wegener fără tragere de inimă pe amândoi obrajii, stânga, dreapta, stânga, de parcă ar fi stat în fața unei cafenele pe o stradă din Paris, și nu în fața unei tarabe ponosite cu cârnați prăjiți în piața Alex.

– Faci pierdută factura mea de la gaz?

– De îndată ce devii un socialist destoinic. Karolina zâmbi, apoi se întoarse și plecă.

Wegener o privi cum se îndepărtează cu pași mărunți, un posterior perfect aflat într-o mișcare perfectă. Mâna îi rămase părăsită pe mușamaua gălbuie, ca un rest lipicios de mâncare scuipată din gură, pe care Wilfried îl va arunca în curând în găleata cu lăturile pentru porci. Grindina se transformă în ploaie. Wegener își mai luă încă o bere.

5

Berlinul se compunea din sute de mii de puncte luminoase, se lărgea, se lățea pe orizontală. Niciun colțișor gol. Străzile se curbau în lanțuri de lumini, se întretăiau, formau o hartă aiuritoare, o plasă asimetrică de păianjen care se estompa pe margini și se pierdea în zare. Aleile Karl Marx și Unter den Linden formau drepte încăpățânate, gălbui. Picățele modelau la orizont viața întortocheată a blocurilor din cartierul Marzahn, alături se stivuiau clădirile de birouri din Berlinul de Vest, suple cutii de pantofi, lăsate pur și simplu acolo de cineva, și aproape încă complet luminate. Pointilismul clar și electrificat indica peste tot contururi, suprapunea rânduri de case, piețe, turnuri, infiltra spații goale, înșira traseuri de metrou prin orașul ăsta fantomatic, le făcea să apară și să dispară. Cupole se înălțau în noapte, Piața Jandarmilor, Sinagoga cea nouă, Domul uriaș, cucuie lucioase pe un trup nesfârșit și întunecat. Palatul Republicii sclipea galben ca mierea, un cufăr de comori colțuros, coloanele domului său de lumini creșteau abrupt și se pierdeau undeva în ceață. Monstrul neterminat al Palatului Metropol de pe Friedrichstraße era inundat în lumina reflectoarelor de un alb orbitor. Prin mijlocul peisajului trecea cicatricea lungă și strălucitoare a graniței dintre sectoare care despărțea totul în funcție de punctele cardinale, care își făcea loc peste tot, care rupea pânza subțire de păianjen în două jumătăți, frântă, nemiloasă, luminată precum un teren de joc de forma unui furtun, lungă cât tot orașul, pentru niște triumfuri și înfrângeri oarecare.

Wegener se învârti deasupra acestui moloh. Wegener se învârti în jurul lui însuși. Wegener băgă de seamă că i se învârtea capul.

Învârtitul în cerc era mișcarea lui Wegener, învârtitul în cerc sigur nu ducea la nimic, dar la urmă de tot ducea măcar înapoi la punctul din care plecase. Dacă eu sunt punctul de la care am plecat, poate că mă duce înapoi la mine, se gândi Wegener.

Sub el, ploaia cădea în șuvoaie peste Alexanderplatz. Taraba cu cârnați unde mâncase adineauri cu Karolina nu mai era decât un punct. În casa Berolina se stinseră luminile. Un metrou se târa din bârlogul lui semirotund afară în noapte ca un șarpe obosit și dispărea vagon cu vagon în spatele penisului EastSide. Pe posterul uriaș lumina în litere roșii ca vinul *înțelepciunea economiei din ziua de 20 octombrie 2011:*

NOROCUL E ORB
Marcus Tullius Cicero

Wegener și-i imagină pe cei doi ruși. Aceștia ședeau acum în vreun bar de la Prenzlauer Berg. Poate în *VEBierstube* sau în *Creșterea dinamică.* Sau direct vizavi în EastSide, în singura enclavă capitalistă a Uniunii Socialiste, în buncărul de ștabi ai partidului, pe care est-germanii nu îl vedeau niciodată pe dinăuntru, despre care se auzeau doar frânturi de zvonuri despre orgii, droguri, haleală de milioane. Pentru rușii din afacerea cu gaz sunt valabile regulile din Vest, își spuse Wegener. Stăteau acum acolo cu votcă și curve. Sau cu votcă și curve de gaz. Încercă să nu se gândească dacă Karolina trebuia să se culce cu ei, ca lubrifiant pentru încheierea contractelor unsuroase. Nu voia să știe dacă pentru fiecare deal trebuia să stea culcată sub unul din băieții ăia drogați, care priveau Berlinul de Est ca pe propriul bordel și care îi șopteau Karolinei câte un *Enders* pocit la ureche, de câte ori se goleau. Refuza să se întrebe dacă Karolina se culcase cu șeful ei de departament, ca să devină șefă de departament. Dacă intra în atribuțiile ei de serviciu să se culce cu cine știe ce indivizi infecți de la Eon, ca să negocieze cele mai bune condiții contractuale pentru poporul ei. Poate de acolo își avea paltonul din Vest, poșeta din Vest, cizmele din Vest. Dacă iubiții ei din concern o rugau să îndepărteze toate etichetele cu nume de firmă sau dacă însăși Karolina devenise atât de prudentă.

Wegener își termină berea, îi făcu semn chelnerului, arătă spre paharul gol. Chelnerul încuviință din cap și se îndreptă cu pași mândri spre bar. Posteriorul gras îi tremură sub pantalonii negri.

Sfera turnului televiziunii continua să se învârtă încet, Wegener se deplasă cu tot cu masă spre Est, în ritm de melc. Într-un sfert de oră nu avea să se mai vadă granița, atunci totul va fi în spatele lui, invizibil, celălalt Berlin, eterna și ireala momeală, EastSide, comandamentul, toneta cu cârnați a lui Wilfried – și Karolina, oriunde s-ar fi aflat ea, oriunde și-ar fi dat ea jos cizmele din Vest și ciorapii din Vest, ca să-și reîmprospăteze oja ruginie de pe degetele de la picioare.

Minskul se aprinse, pe display clipi *W.B. apel de la birou.*

Wegener ezită câteva secunde, după care răspunse.

– Unde ești?

– Alex, spuse Wegener. În turnul televiziunii.

– Am înaintat. Vocea lui Borgs suna relaxată. Jumătate de C5 a fost aici, bineînțeles cu Kallweit cu tot. O adunare drăgălașă.

– Iar acum faceți cu toții concediu în Crimeea, spuse Wegener. Să haliți caviar în saună.

– În fața curului gol al Krim-Hildei. Borgs își drese vocea, așa cum și-o dregea mereu atunci când credea că tocmai făcuse o glumă. Pe scurt: cei de la C5 privesc chestiunea tot cam ca noi. Nu exclud nici posibilitatea unui act de răzbunare personal scăpat de sub control, din partea vreunui fost potentat. Nu știu însă nimic concret.

– Ceva de genul ăsta am spus și eu azi.

– Teoria numărul doi: decedatul a luat bani din tot circul ăsta cu energia, mită, corupție, chestii din astea. N-ar fi de mirare, la sumele care se vehiculează.

– Hm.

– În orice caz, le tremură genunchii din cauza Tratativelor, după cum era de așteptat. Deci problema trece oricum dincolo. Stai un moment, Kallweit pe minsk...

Pilsul se apropie. Wegener își împinse paharul gol peste masă. Chelnerul îl luă în mână de parcă era un cadou de ziua de naștere pe care nu și l-a dorit niciodată, și puse berea nouă pe masă. De piciorul ud al paharului se lipise bonul de casă, *7 Radeberger a 2,60 mărci.*

Total: 18,20 mărci. Echipa dvs. de la Privește-ți-țara – restaurația de la turnul de televiziune vă dorește o seară frumoasă în Berlinul de Est. Wegener luă o gură.

– Așa, m-am întors, spuse Borgs. Ce bei acolo?

– Radeberger.

Borgs plescăi pofticios.

– Locuința lui Fischer?

– Pare să stea goală. Voss m-a sunat adineauri, n-a aflat nimic nici de la vecini. Câțiva l-au întâlnit pe Fischer în lift, s-au salutat și atât. Nimeni care să-l fi cunoscut mai bine. Asta nici nu se poate numi vecinătate.

– Voi vecini, voi frați întru spirit, cită Borgs, priviți, am fost mereu pregătit, și gândiți-vă ce voi izbândi de acum înainte, când veți păși alături de mine.

– De frații întru spirit se va ocupa de acum înainte C5, spuse Wegener și își scoase portmoneul din buzunarul paltonului. Norocul nostru. Norocul e orb, cum tocmai am citit.

– Noi, criminaliștii, atârnăm ca niște sugari hămesiți de țâțele ofilite ale norocului, Martin. Mâine primești hârtia galbenă, îți dai cu subsemnatul și gata.

– În treacăt fie spus, Fischer nu a lucrat la Ministerul Energiei.

– Spune fosta ta.

– M-am gândit să întreb pe cineva care îmi răspunde cinstit.

Câteva clipe de tăcere.

– Să nu treci asta în raport. Vocea lui Borgs suna acum o idee mai sobră. Nu trebuie să se știe că umbli cu poza din ușă în ușă.

– Nicio grijă, ăia pot să-și facă și singuri treaba.

– Ne vedem mâine, spuse Borgs și închise.

Wegener privi ecranul minskului, pe care componentele logoului telemedia se combinau formând o animație în 3 D, pentru a se despărți din nou. Intră pe lista numerelor stocate în memorie și alese unul. După două apeluri, Karolina răspunse.

– Martin, spuse ea cu voce obosită.

– Ești deja în pat?

– Am fost în baie. Acum stau pe canapea și adorm pe Volker Braun.

– Așa îi trebuie, spuse Wegener și privi pe fereastră. Casa Berolina, EastSide, comandamentul, dispăruseră toate. Încă mai ploua.

– Ai uitat ceva când am vorbit mai devreme?

Vocea Karolinei încerca să pară interesată.

– Da. Wegener observă că era urmărit de chelner. Rușii ăia cu care ai tu de-a face, îi cunoști mai îndeaproape?

– Cum adică mai îndeaproape?

Karolina păru deodată trează de-a binelea.

Ia te uită, vorbi Früchtl în capul lui Wegener, s-a speriat.

– Întrebarea este: îți poți da seama ce hram poartă?

– Vrei să spui, dacă sunt periculoși?

– Exact. Ce fel de oameni sunt? V-au amenințat vreodată?

Karolina ezită.

– Crezi că au ceva de-a face cu cazul tău?

– Eu cred doar că afacerile voastre sunt cele mai bune afaceri pe care statul nostru le face în momentul de față. Și tocmai mă întreb ce se întâmplă cu cineva care se pune de-a curmezișul, indiferent de motiv.

– Mortul tău.

Deștept copil, spuse Früchtl.

Wegener privi spre chelner. Între timp acesta își pusese o halbă de bere, iar acum își sălta posteriorul grăsun pe un scaun înalt de la bar. Bucile îi atârnau de-o parte și alta a perinei.

– Bine, deci nu a lucrat pentru Minister, dar poate era de la vamă, de la combinatul conductelor, din vreun loc care ține mâna întinsă atunci când valuta trece din Berlinul de Est spre Moscova.

Karolina tăcu.

– Sau nu se întâmplă lucruri din astea?

– Nu îmi dau seama, Martin, spuse Karolina cu o voce care parcă își cerea scuze pentru ceva. Eu negociez contracte, nu scriu dizertații despre mafia rusească a gazului.

– Însă ai o părere personală, spuse Wegener.

– Unul dintre ruși a fost odată foarte încăpățânat, chiar la început. Mă invita tot timpul la masă. La un moment dat am acceptat, ca să mă lase în pace.

Früchtl izbunci în râs.

– Unde te-a invitat?

Karolina ezită.

– În EastSide.

Wegener zîmbi.

– Și cât costă gramul de cocaină?

– Ho-ho-ho.

– Ți-a făcut probleme?

– S-a supărat când nu am vrut să urc în camera lui. În privința asta, nici rușii nu sunt altfel decât ceilalți bărbați. Dar nu m-a amenințat că mă spânzură de o conductă de gaz.

– Și în cadrul afacerilor? S-au făcut vreodată presiuni? întrebă Wegener și scoase douăzeci de mărci din portmoneu.

Karolina ezită.

– Anul trecut a fost o dispută legată de alinierea taxelor de tranzit, cu toate că acestea sunt precizate în contractele de transfer. Atunci s-a spus lucrurilor pe nume, și evident că m-au amenințat și pe mine. Dar la nivelul politicii energiei. Ridicarea vămii la gaze pentru US. Orientarea mai accentuată spre piața asiatică. Și scăderea artificială a cantității, evident.

– Evident, spuse Wegener.

– Ce se întâmplă la câteva nivele mai sus, nu pot să știu. Nu știu nici cine întinde mâna și cine nu. Nici nu vreau să știu lucruri din astea.

Wegener își imagină cum arăta Karolina în momentul acela. Ochii obosiți. Gura întredeschisă doar cât să se zărească caninii mari. Buzele umede. Un înger moale și cald.

Poate e și goală, spuse Früchtl, la urma urmei a făcut baie și, în timp ce vorbești tu cu ea, Martin, se scarpină în blănița ei roșie și...

– Deci nu crezi că rușii ar merge atât de departe.

– Sincer să spun, nu cred. Ăia vor bani mulți și nemțoaice, dar criminali nu sunt. Cel puțin cei pe care îi cunosc eu. Cu toate astea, nu voi mai merge cu tipul ăla la masă.

– Asta voiam să știu, spuse Wegener.

– De ce te interesează lucrurile astea, de fapt?

– Nu știu nici eu. Obișnuința.

– Mi-ai promis ceva.

– Și mă țin de promisiune. Mâine-dimineață am predat cazul.

– Foarte bine. Deci pot să mă culc liniștită.

– În raportul meu nu o să apară nimic din ce mi-ai spus tu.

– Așa am crezut și eu.

– Ești o curvă de gaz foarte bună, Karo.

– Pentru tine, oricând.

Liniște.

– Aș vrea să fiu cu tine acum.

Eterna ta greșeală, spuse Früchtl.

– Du-te la culcare, Martin.

Se auzi un țiuit slab.

Karolina a întrerupt legătura.

Wegener se holbă la bancnota de douăzeci de mărci care stătea pe masă în fața lui. Se simțea exact așa cum îl privea Goethe.

Vineri, 21 octombrie 2011

6

Sirena izgonea oamenii de pe stradă, două sunete alternante care se luptau care să fie mai țipător. Copiii erau smulși la o parte, mașinile se piteau la marginea străzii. Șoferul cu barbă apăsă accelerația până la fund. Se simți o hurducătură, acul tahometrului tresări, motorul se luă la întrecere cu sirena. Aleea Ulbricht se estompă, transformându-se într-un terci pământiu de case, amestecat din ce în ce mai rapid, și din care nu se mai ițea decât ici-colo câte ceva, pentru fracțiuni de secundă, un batic de un albastru intens, un bătrân ducând cinci câini în lesă, un bețiv ieșind din cârciuma de la colț, sprijinit de un ochelarist scund. Mașina Phobos Universal luă curba. Wegener se ținu cu o mână de mânerul de sus și cu cealaltă de speteaza scaunului din față, totul se lăsă spre stânga, bărbosul îmbrățișă volanul, se împotrivi forței centrifuge. Cauciucurile cerșeau îndurare. Wegener avea senzația că mai era puțin și va smulge mânerul din capota mașinii. Apoi dintr-odată iar drum drept, Universalul se aruncă spre dreapta, se redresă, Wegener se izbi de ușă, bărbosul smuci de volan, evită o Lada bej, în oglinda retrovizoare doi ochi cuprinși de spaima morții, privire de pilot harakiri. Wegener simți că îi scapă din mână mânerul de plastic. Se răsturnă pe bancheta din spate, nasul i se afundă în perna îmbâcsită de culoare marocenușiuverzuie, simți miros de țigară, de plastic, parfum, de dormitor cu geamuri închise. Probabil că Voss fusese transportat în mașina asta pe distanțe mai lungi. Bărbosul schimbă viteza și acceleră. Schimbă banda. Cineva claxonă.

Wegener se întrebă dacă e cazul să-și reia poziția inițială și rămase așa cum era. Se întoarse pe spate. Se întinse pe cât se putea. În căptușeala capotei, făcută din piele artificială crem, nenumărate găuri mărunte. Spre stâlpi, culoarea trecea într-un galben de nicotină.

Huse gri peste spetezele pentru cap. Filamentele subțiri pentru încălzire de pe parbrizul din spate tăiau linii pe cerul lipsit de culoare, din când în când goneau prin imagine coroane de copaci, fire de curent electric, poduri pentru pietoni, semafoare care îl lăsau indiferent pe bărbos. Wegener își aminti cum, copil fiind, se înghesuia cu picioarele strânse la piept pe banca minusculă din spate a Trabantului de culoarea cerului numit Hannibal, atunci când părinții mergeau cu el la Marea Baltică, în pădurea Turingiei sau în timpul celor două călătorii la Praga. Poziția optimă fusese pe atunci poziția culcat. Nu vedeai pe nimeni și nu te vedea nimeni. Nici trecătorii, nici alți șoferi, nici măcar tovarășii de la industria automobilelor. Și mai ales nu te vedeau părinții, care stăteau la fereală după spetezele scaunelor din față, parcurgeau în doi fiecare bucată de drum, citeau în doi numele localităților, luau în doi decizia de a depăși o mașină, hotărau în doi când și cât de lung trebuia claxonat, se avertizau unul pe altul când se apropiau prea mult de mașina din față, când urma o curbă cu vizibilitate redusă, când se lăsa ceața în zone de mlaștină, de la Berlin până la Boltenhagen nu se întorceau nici măcar o singură dată, dacă era liniște pe bancheta din spate. Ca un pat cu acoperiș și ferestre fusese Trabantul acela în ochii lui Wegener, ca un pat care călătorea mereu sub un cer cenușiu sau albastru, sau înnorat, apărat de ploaie și de zăpadă, supraîncălzit, ferit de priviri, stăpân pe propriile mișcări, pe un sol schimbător, pe care puteai să-l ghicești: gudron, pietriș, nisip, drum de țară, parcări pline de gropi, plăci de autostradă. Trecuseră de atunci mai mult de 40 de ani, banchetele din spate se micșoraseră, părinții ajunseseră demult la cimitirul *Weißensee,* după atâtea drumuri bătute împreună, stăteau acum culcați alături într-un mormânt dublu năpădit de iederă și probabil că se consultau reciproc ce era de făcut cu eternitatea asta anostă, ce amintiri erau demne de a fi rememorate mereu, ce putea fi uitat, pentru cine să se roage și cât de frecvent, și dacă tatăl mai trebuia să-și țină discursul de fiecare duminică despre epoca sa de aur în Combinatul Cărnii Separate Industrial Peter Măcinatul chiar și după propria moarte și după închiderea Combinatului Cărnii Separate Industrial Peter Măcinatul, și dacă da, dacă nu ar putea măcar să-l scurteze.

Acum Wegener mai putea sta culcat pe bancheta din spate doar cu partea de sus, pentru picioare nu mai era loc, în locul tatălui stătea la volan un bărbos panicat, mașina nu se legăna, ci vibra, nu mergeau către Marea Baltică, ci spre fosta clădire a Băncii naționale din piața Werder, în cea mai prăpădită mașină din tot parcul Partidului Socialist Unit German, cu girofarul pornit, cu o oră înainte de începerea serviciului și fără vreo explicație. Wegener își propuse ca la prima ocazie să oprească la cimitir și să tundă iedera. O să ne uiți când n-o să mai fim, îi spusese odată mama, ești singur la părinți și o să uiți să prelungești groapa, ai să vii odată la cimitir și o să găsești îngropați acolo niște străini. Poate familia Fingerhut, spusese atunci Wegener, iar mama: dacă se întâmplă una ca asta, vin și te bântui!

Wegener rămase întins și se gândi la părinții săi, la albumele lor de fotografii cu pozele din concedii, fotolii datate, inscripționate minuțios, la zilele și săptămânile din viață pe care le petrecuse culcat pe bancheta din spate a lui Hannibal, un călător lipsit de griji în eterna și copilărească sa iluzie, că toate astea nu se vor termina niciodată, că vor continua de-a pururi, că va rămâne o existență fără pierderi și fără durere, veselă și nesingură.

Mașina frână brusc, sirena își coborî vocea schelălăind, dezamăgită că se și terminase. Șoferul nu mai văzu pe nimeni în oglinda retrovizoare și rosti cu o uluială abia controlată în voce *domnule căpitan,* de parcă l-ar fi putut pierde pe *domnul căpitan* din mașină în timpul acelei curse nebune.

Wegener se ridică, își exilă părinții într-un colț al memoriei și se dădu jos pe ușa deschisă de un bărbos care răsufla ușurat. În fața lui se înălța falnic mamutul nazist, sever și atotputernic cu coloanele lui abia vizibile, cu șirurile lungi și monotone de geamuri, cu streșini canelate, o forță nebătătoare la ochi, amenințătoare fără a fi brutală în mod direct, reținută și totuși prezentă în mod pregnant – mai bine de atât nu s-ar fi putut aranja Comitetul Central, se gândi Wegener. Oul de fier strălucea sus pe latura dreaptă a clădirii la o înălțime de cinci metri, încărcat cu o inscripție dispusă în cerc, *Partidul Socialist Unit German,* la mijloc strângerea puternică de

mâini, liniile colțuroase ale degetelor care de la atâta abstractizare deveniseră un raster iritant, gratii de închisoare încleștate unele în altele. De pe mâini și de pe litere se scursese apă ruginită, o urmă întunecată de lacrimi pe masivul perete deschis la culoare. Lângă scara largă care ducea spre intrarea principală se înălța din pavaj o stelă de granit, pe ea capul de piatră al lui Honecker, privire severă prin ochelarii cu ramă din corn. Pe nas, un găinaț de porumbel.

Wegener îl salută pe șofer dând din cap, trecu pe lângă cei doi bărbați în uniformă din garda de corp, mari cât niște dulapuri, urcă scările, alte două dulapuri îmbrăcate în negru, care îl lăsară să treacă fără o vorbă, nu era nevoie de scanerul Borska, o ușă de bronz și în spatele ei sala de primire, rece și goală. Pereți din plăci șlefuite de granit, ușile de bronz ale liftului, fotolii despotice de piele, care arătau de parcă ar fi înghițit pe oricine voia să se așeze pe ele, un televizor mort cu ecran lat, în rest nimic.

Ușile liftului se deschiseră silențioase și eliberară un bărbat tânăr, de un bronz îngrijit.

Așa arată oamenii de carieră ai RDG, constată Wegener, ten sănătos, diferența de clasă a unei societăți fără diferențe de clasă, cine are voie să iasă se alege cu culoare în obraji și cu părul întunecat, dat cu gel, se laudă cu pigmentul, cu costumul lui în dunguliță și cu ochelarii negri de firmă, singurul lucru uzat la omul ăsta e zâmbetul.

– Căpitan Wegener?

– Bună dimineața.

– Așa e, mai întâi bună dimineața! Bronzatul avea mâini moi, care strângeau cu nădejde. Schmiechen, secretar de stat la Departamentul de Cooperare Operativă din cadrul Comitetului Central Lărgit al RDG.

– Lung titlu.

– Așa-i? Zâmbetul lui Schmiechen păli. Domnule căpitan, sunt probleme. Urmați-mă, vă rog.

– Am probleme? Atunci mai bine plec.

– Cum? Nu, avem probleme noi toți.

O mână moale îl împinse pe Wegener în liftul care aștepta. Lambriuri întunecate, mânere de bronz. Fără oglindă. Ușile se închiseră,

cabina o luă în sus zumzăind, se opri, ușile se deschiseră, bronzatul o luă fără un cuvânt în jos pe coridorul larg, Wegener rămase lângă el, alte două dulapuri din garda de corp, de data asta unele care dădeau prietenoase din cap, aromă de mobilă lustruită, un automat de cafea Rondo. Picturi în ulei uriașe arătau muncitori în fața utilajelor lor, roți dințate de dimensiuni diferite se îmbucau, pumni strânși, steaguri roșii, chipuri hotărâte, privirile îndreptate în sus, câmpuri întinse și galbene, pe care se înălțau coșuri lungi. Fumul promițător al producției, care trebuie să fi ieșit odată prin ele, era pictat într-un albastru puternic. Petele proaspete de cer, de forma unor coloane de fum, străluceau pe pânza lipsită de luciu (mată).

– Ce fel de probleme, domnule Schmiechen?

– Din cele mai rele. Schmiechen se opri în fața unei uși înalte, deasupra căreia scria cu litere de bronz pe panelul din lemn de nuc: SALA INTERNAȚIONALĂ. Vedeți să nu vă sune telefonul când intrăm.

Wegener își scoase minskul din buzunar, îl deblocă și apăsă pe simbolul cu poșta electronică. *U. Lienecke v-a trimis un mesaj scris,* apoi mesajul scris se perindă pe display: *Ai timp în dimineața asta să mai mergi la locul faptei? Ministerul Energiei ne presează să deblocăm zona. Salut, U.* Wegener apăsă pe tasta de răspuns: *Am primit mesajul, răspund mai târziu* și puse minskul pe silențios.

– Ce înseamnă probleme din cele mai rele?

– Probleme internaționale. Probleme cu banii. Legate de cazul pe care l-ați preluat ieri.

– Și pe care îl predau azi.

Mâna bronzată a lui Schmiechen atinse clanța.

– Vă dau un sfat: nu vă lăsați impresionat. Adunarea de față este ceva neobișnuit pentru dumneavoastră, știu și ei asta. Haideți.

Ușa se deschise fără zgomot.

O sală de sport, își spuse Wegener, o sală de sport în care se poate fuma, cu candelabre uriașe și strălucitoare și fără gimnești, doar cu o masă lungă în mijloc, costume închise, din care capetele se întorc spre tine sincron, douăzeci de fețe inexpresive, parchet care scârțâie sub picioare, pătrate deschise la culoare pe același

parchet, tavanul făcut din grinzi și oberlihturi late, drumul interminabil până la masa interminabilă de conferințe, un intrus care se tot apropie, măsurat din priviri, observat cu atenție, clasificat cu mult înainte ca el să ajungă, mâna bronzată și moale pe spate, care îl împinge decisă și prietenoasă până la mijlocul mesei, două scaune libere, vizavi: Borgs și Kallweit.

Wegener adulmecă aerul. Se afla în fața unui perete format din sudoare bărbătească și fum de țigară.

Miroase a cabină de probă politică, spuse Früchtl.

Kallweit și Massow făcură un semn din cap. Cearcănele negre ale lui Kallweit, ca o mască pentru infractorii din benzile desenate. Cineva îl închisese pe Borgs într-o cămașă albă. Pe fața lui de dog tremura ceva.

Un bărbat foarte blond, cu ochelari fără rame, la capătul din dreapta al mesei, un cap rotund ca o bilă în stânga. Întregul perete din spatele capului rotund ca o bilă era acoperit de o hartă a lumii: marea gri, continentele și mai gri. Uniunea Socialistă, China, Coreea de Nord, Grecia și Cuba străluceau aurii.

– Martin Wegener, căpitan al Poliției Populare, spuse Schmiechen de parcă ar fi prezentat o invenție despre care nu era foarte sigur dacă și funcționa.

– Martin *Alfons* Wegener.

Vorbise blondul. Cu voce metalică, prin difuzoare dispuse undeva pe tavan. Antene curbate de microfoane creșteau pe masă, în dreptul fiecărui loc.

– General-colonel Heribert Steinkühler, explică Schmiechen cu voce șoptită, prim adjunct al ministrului pentru Securitatea Statului.

– Luați loc, domnule Wegener. Steinkühler sorta ceva hârtii, la scurte intervale trăgea din țigară. Punctul de jar pulsa ca un animal mic și fierbinte.

Wegener se așeză.

Schmiechen se așeză lângă el.

Pe masă scrumiere pe jumătate pline și mici grupuri de sticle de limonadă, suc acidulat BIONIER, cu rubarbă și fructe de pădure. Sortimente pe care nu le găseai în nici o filială Delikat.

– Wegener, Vagonarul, vagonul. O voce mai gravă, la fel de metalică. Schmiechen făcu un semn din cap spre dreapta. Capul ca o bilă, din fața hărții de pe perete. Pe chelia capului ca o bilă, câteva șuvițe extrem de singure și extrem de închise. Sau inventatorul roții, continuă vocea. Deci omul care pune lucrurile în mișcare.

– Dr. Wolfgang Münzer, șopti Schmiechen. Comisar al Poporului pentru Afaceri Interne, de la Comitetul Central.

Steinkühler încă mai căuta prin hârtii.

Wegener cercetă restul trupei. Bărbații la costum stăteau atât de țepeni la masă, de parcă Comitetul Central ar fi expus un ansamblu de manechine, ca să sporească numărul celor prezenți. Cincisprezece fețe ca niște cariere de piatră. Niciuna dintre cariere nu arăta nici cea mai mică emoție. Niciunul din indivizi nu nota ceva. Niciunul nu mișca un deget. Niciunul nu se atingea de vreo sticlă de BIONIER. Jumătate dintre ei fumau, și atât. Birocrați fără nume, pe care nu puteai să-i reții, pentru că erau muți în stil borgsian. Unul avea chelie, unul mustață, trei aveau părul șaten. Unul șaten cu părul mai lung, altul ceva mai tânăr, cu urechi mari și cu un neg lângă nas. În nici două ore avea să uite toate mutrele astea, nu le va recunoaște, se vor scufunda la loc în marea de fețe a Berlinului de Est.

Nu-i lăsa să citească ceva pe fața ta, spuse Früchtl, arată-le burdufurilor astea umflate că ești un tip dur.

Wegener: De când sunt eu un tip dur?

Früchtl: Și eu care credeam că te prind la faza asta.

– Tovarășe comisar-șef Wegener, spuse Steinkühler, făcu apoi o pauză artificială și își dădu jos ochelarii. V-am invitat pentru a discuta o problemă care nu atinge doar tangențial Securitatea de Stat a Republicii Democrate Germane, ci o privește în mod direct. Tot ce se va discuta acum cu dumneavoastră se supune nivelului de securitate militar. Este important să înțelegeți pe deplin acest lucru.

Steinkühler termină de vorbit și îl fixă pe Wegener de la distanța impusă de masă. Zâmbi. Coroanele de aur ale dinților zâmbiră odată cu el.

– Înțeleg pe deplin...

– Vă rog să vorbiți la microfon.

– Înțeleg pe deplin ce înseamnă nivelul de securitate militar, spuse Wegener. Și așa o să-mi sune vocea, când o să fiu posesorul unui cancer la laringe, din cauza fumatului vostru, se gândi, o voce de robot Robotron, o conservă de metal vorbitoare.

– Ieri a ajuns la cunoștința noastră articolul principal din următorul număr al revistei DER SPIEGEL, spuse Münzer. Încă nefinalizat, incomplet, în varianta de pe 20 octombrie după-amiaza. Harta din spatele lui Münzer se întunecă, două reflectoare de sub tavanul sălii de sport se aprinseră, zumzăiră, apăru un fax alb-negru mult mărit, ciocanul și compasul, mânjite de sânge, dedesubt: *STASI UCIDE DIN NOU. Un serviciu secret european, care nu învață din greșeli, pune în pericol viitorul energetic al Europei.*

– În acest articol, un bărbat al cărui nume este ținut secret de către redacție, afirmă că ar fi fost duminica trecută martor la o crimă care s-ar fi petrecut din ordinul Securității statului. Și anume în Berlinul de Est, spuse Münzer și-și scărpină bărbia dublă. Crima despre care vorbim este cazul la care ați început să lucrați dumneavoastră miercuri seara, rezultatul investigației fiind până acum mai degrabă deschis.

În sfârșit un bou cu simțul umorului, spuse Früchtl, boii amuzanți sunt rari.

Wegener încercă să nu arate nicio emoție. Steinkühler continua să-l observe. Coroanele de aur ale dinților dispăruseră.

– Conform investigațiilor dumneavoastră, mortul este un anume Emil Fischer, domiciliat pe strada Ludwig Renn 32 în Berlin, Marzahn. Münzer duse la gură un pahar de apă și bău. Din boxe se auzi un gâlgâit metalic. Puse apoi paharul cu atâta grijă pe masă, încât nu se auzi nici cel mai mic sunet. Ați presupus, pe bună dreptate, că este vorba despre o adresă fictivă. Informatorul revistei SPIEGEL afirmă acum că mortul este în realitate un anume Albert Hoffmann. Vă spune ceva numele acesta?

Wegener scutură din cap.

Imaginea proiectată pe perete se schimbă, apăru o poză de grup în alb-negru, Egon Krenz cu părul închis la culoare, mai slab

decât în prezent, în mijlocul unor bărbați mai în vârstă. Imaginea se schimbă din nou arătând acum un fragment mărit: Krenz rânjea ca un rechin în mijlocul bancului de șprot, chiar lângă el un ins cărunt, care privea serios în obiectiv.

Münzer își încrucișă brațele la piept.

– Profesorul Albert Hoffmann este sau a fost politolog, din 1977 a avut o catedră la Heidelberg. În 1983 a emigrat din Germania de Vest în RDG, din convingeri politice. În anii de dinaintea Reînvigorării, a făcut parte din grupul de consiliere al președintelui Consiliului de Stat.

– Un om deștept, se auzi vocea lui Steinkühler. L-am întâlnit odată la Wandlitz. Pe vremuri, se înțelege.

Münzer răsfoi hârtiile din fața lui.

– Numărul nou din SPIEGEL conține tot felul de chestii utile. Fotografii de la locul faptei. Fotografii cu cadavrul, chiar dacă prost luminate. E chiar de investigație revista asta. Rezolvă cazul, în timp ce căpitanul nostru își împrospătează contactele personale de la Ministerul Energiei.

Kallweit își clătină capul cu atâta tristețe, de parcă tocmai ar fi trebuit să-l asculte pe Münzer cântându-i cântecele de inimă albastră ale lui Jan *Senti* Hermann.

Oricine le-o fi spus despre întâlnirea mea cu Karolina, își spuse Wegener, nici nu trebuia măcar să o facă, ei știu oricum, pentru că ei știu tot, pentru că fiecare ochi și fiecare ureche din țara asta sunt ochiul și urechea lor, un „Ochiul și Timpanul“ revăzut, îmbunătățit și atotprezent.

Întreabă-i dacă mortul e Hoffmann, spuse Früchtl.

Wegener se aplecă spre microfon.

– Și? Hoffmann e mortul?

Münzer îl privi.

Unul din bărbații în costum strănută. Nimeni nu-i ură sănătate pentru restul vieții sale la Stasi.

– Nu am putut constata încă, spuse Steinkühler. Însă există indicii că ar fi adevărat.

– Pe moment, presupunem că așa este, spuse Münzer.

Dinții lui Steinkühler străluciră din nou.

– Vedeți dumneavoastră, tovarășe Wegener, jurnaliștii imperialiști încearcă de douăzeci de ani să discrediteze, ca să spunem așa, colaboratorii Securității statului și instituția ca atare. Firește că acest lucru este ușor, dat fiind trecutul pe care îl are aparatul. Se ignoră însă în mod intenționat faptul că noi suntem o instituție complet nouă, atât în ceea ce privește personalul, cât și din punct de vedere legal, și că avem sarcini foarte diferite de cele de pe vremuri, și de asemenea mult mai restrânse. Un serviciu secret de interne, așa cum există dintotdeauna în RFG, în Marea Britanie, în SUA. Știați de fapt că, după estimările noastre interne, în instituțiile de stat ale RDG lucrează 250 de agenți de la Serviciul Federal de Informații?

Wegener dădu din cap în semn că nu.

Greșit, spuse Früchtl, nicio mișcare, chiar și o mișcare din cap trece aici drept propoziție completă, uită-te la Borgs, stana aia mică și grasă de piatră, el se comportă cum trebuie!

– Acesta e adevărul, domnule căpitan. Chiar dacă nu se potrivește cu imaginea pe care oamenii și-o fac despre Vest. Toți cei prezenți în această încăpere știu: Securitatea statului din prezent este un organ absolut inofensiv. Este mai mic și mai bine controlat decât majoritatea organelor similare.

Wegener încuviință din cap.

Früchtl gemu.

– Știm de asemenea că, în activitatea lor practică, Serviciile ating mereu granițele legalității, iar eu spun că sunt chiar nevoite să le atingă, și între noi fie vorba: cele din SUA o fac mult mai des decât altele. Acest lucru nu include însă și uciderea cetățenilor din țara noastră. Sistemul Mielke nu mai există de 20 de ani. SPIEGEL minte, iar de luni începând vom putea spune cu conștiința curată că minte negru pe alb.

Râsete ascultătoare tușite de purtătorii de costum.

– Luasem deja în considerație posibilitatea că cineva vrea să dea vina pe Securitatea Statului pentru crima asta, spuse Wegener. Dar până acum lipsise aducerea ei la cunoștința publicului.

Atunci nu face ce-ți zic eu, spuse Früchtl și se îndepărtă jignit, trecu prin harta lumii și ieși afară, pentru a fuma în aer liber unul din trabucurile lui puturoase.

– De luni, publicul larg va fi informat datorită revistei, spuse Münzer. Claus Weber refuză, evident, să oprească difuzarea revistei. Nimic nou în Vest, ca să spun așa.

Murmur ușor printre purtătorii de costum.

– Ieri-seară, președintele Consiliului Național a vorbit la telefon cu președintele federal, Lafontaine, spuse Steinkühler. Probabil că știți, domnule Wegener, că reluarea discuțiilor germano-germane este legată, din punctul de vedere al Germaniei de Vest, de așa-numitele criterii ale statului de drept. De la era lui Schäuble încoace. De fapt, RFG-ul este foarte atent ca toate celelalte țări să îndeplinească aceste criterii, în timp ce ei personal le ignoră după cum le convine. Oricum, unul dintre criteriile acestea este ancorarea Securității Statului în Contractele berlineze din 1994, ca serviciu secret intern care operează conform constituției. Iar conformitatea cu constituția exclude, evident, crima ca mijloc de autoapărare a Republicii Democrate Germane.

– Haideți și întrebați odată, Wegener! Vocea lui Münzer zăngăni. Era ca un zeu supărat care se răstește de sus la vreo creație prostănacă de-a lui. De când ați intrat aștept să puneți întrebarea asta!

– De ce sunt aici?

– Probabil pentru că ați fost de serviciu alaltăieri, spuse Münzer și arătă cu o mână mică și grasă spre marginea cealaltă a mesei. Acum vine partea interesantă.

Steinkühler își dădu jos ochelarii și îi șterse cu minuțiozitate, folosind o batistă albă.

– Lafontaine vede cu ochi buni RDG. Cu toate astea, a trebuit să-i comunice ieri-seară președintelui Consiliului de Stat că Tratativele nu pot avea loc câtă vreme cazul Hoffmann nu va fi elucidat complet. Deoarece, citez, *populația vest-germană, precum și partenerii federației nu pot fi informați că Republica Federală face afaceri de miliarde cu o țară suspectată că ar încălca convențiile internaționale ale drepturilor omului.* Ca să nu mai vorbim de faptul că Hoffmann a fost la origine cetățean vest-german. Acum, dumneavoastră, tovarășe Wegener, știți mai

bine ca mine că o investigație a Poliției Populare poate dura luni, uneori ani. Timp pe care nu îl avem. Vă mai atrag atenția încă o dată asupra rolului dumneavoastră ca păstrător al secretului, înainte de a vă spune că economia noastră are nevoie urgentă de renegocierea tratatelor energetice și de mijloacele financiare legate de acestea. Mai urgent decât credeți. Dacă vom fi nevoiți să renunțăm la această sursă de venit, ne vor aștepta schimbări profunde.

Wegener încuviință din cap. Bărbații în costume închise își plecară privirea. Kallweit studie nervurile plăcii care acoperea masa. Borgs privea țintă spre Cuba. Proiectoarele se stinseră.

– Securitatea statului, care se vede supusă unei acuzații absurde, nu poate investiga împotriva ei înseși, lucru lesne de înțeles. RFG-ul nu ar accepta lucrul acesta. Astfel că, din păcate, funcționarii de elită ai țării vor trebui să se bazeze pe alții care să le dovedească nevinovăția. De aceea, președintele consiliului statului și ministrul pentru Securitatea statului i-au propus cancelarului federal un compromis. Steinkühler se opri și pentru un moment nici el însuși nu păru să creadă ce urmează să spună. Acest compromis este totodată o dovadă impresionantă de încredere în Securitatea statului. Funcționari ai poliției vest-germane vor asista la investigațiile în cazul Hoffmann. Pentru a garanta astfel independența și obiectivitatea procesului de investigație, precum și o colaborare extinsă cu guvernul Lafontaine.

– Vor asista sau vor conduce cazul? întrebă Wegener la microfon.

Münzer rânji.

– În momentul de față, este vorba mai ales de cooperare. Întrebările legate de responsabilitățile fiecăruia nu sunt o prioritate. Steinkühler își aprinse o nouă țigară. În această dimineață, Cancelaria Federală a informat Secretariatul Consiliului de stat că propunerea a fost acceptată. Ce-i drept, împreună cu informația că toate înțelegerile de până acum dintre RFG și RDG vor fi considerate nule și neavenite, în cazul în care rezultatele investigațiilor vor dovedi implicarea Siguranței statului în cazul Hoffmann. Asta înseamnă: sunt în joc Tratativele.

– Cu alte cuvinte, spuse Münzer, viitorul economic al țării depinde de găsirea adevăraților ucigași ai lui Hoffmann. Nu v-ați fi așteptat la una ca asta, așa-i, Wegener?

– Sunt încă uimit de așa compromis, spuse Wegener. O investigație comună, est-vest-germană. Pur și simplu.

– Lafontaine nu are niciun interes ca Tratativele să eșueze. Înainte de alegeri a promis reprezentanților industriei din țara lui securitate energetică și stabilitatea prețului. Fără perspectiva încheierii unor tratate de livrare cu RDG, probabil că nici nu ar fi câștigat alegerile. Steinkühler încă își mai lustruia ochelarii. Iar în ceea ce ne privește pe noi, tovarășe căpitan, și asta v-o spun în calitate de adjunct al Serviciului Secret intern al RDG, adică un fel de martor în cazul dumneavoastră...

Murmure amuzate din rândul purtătorilor de costum.

– ...La noi nu există niciun dosar Hoffmann, nicio operație Hoffmann, nici măcar vreun ordin de supraveghere. Altfel nu am permite ca viitorul nostru economic să depindă de o investigație polițienească.

– Altfel spus, zise Münzer și umblă la microfon, compromisul ne dovedește deja nevinovăția. Cu siguranță nu am condiționa obținerea unui contract economic cu un volum de peste 70 de miliarde de mărci, de rezultatul unei investigații polițienești, dacă nu am cunoaște deja acest rezultat.

– Investigațiile vor dovedi că Securitatea statului nu are nimic de-a face cu asta, spuse Steinkühler. Este o ocazie bună de a demonstra odată capitalismului, în fața întregii opinii publice, că la noi statul de drept funcționează mai corect decât dincolo. Iar contractele energetice își vor păstra valabilitatea. Acest țel trebuie să îl îndeplinim pe de-a-ntregul.

Nimeni nu spuse nimic.

Kallweit privi în jur cu fața lui tristă. Buza inferioară cărnoasă îi atârna și mai mult decât de obicei. Cearcănele întunecate păreau date cu fard.

– Întrebați-mă cum puteți să ne ajutați, Wegener.

– Cum pot să vă ajut?

– În dimineața asta am primit un nume de la Cancelaria Federală, mârâi Kallweit, bucuros că se putea auzi și pe el din difuzoare. Omul pe care ni-l vor trimite se numește Richard Brendel. Presupun că numele vă spune ceva.

– Șeful vreunei unități speciale din Berlinul de Vest.

– O celebritate, spuse Kallweit. Unul dintre cei mai buni pe care îi au ei acolo. Veți lucra împreună.

Wegener știu că Kallweit se aștepta acum ca el să fie cuprins de venerație, și nu de sete, așa că întinse mâna după o sticlă de suc BIONIER cu gust de rubarbă și îi deșurubă capacul lăsându-și timp.

Eu aș fi luat cu fructe de pădure, spuse Früchtl.

– Ca să fim sinceri, Wegener, suntem obligați să vă lăsăm cazul. Dintr-odată, Kallweit păru și mai deprimat. Vă puteți imagina că în circumstanțe normale nu s-ar fi întâmplat una ca asta. Cazul nu ar rămâne la Poliția Populară și în niciun caz în mâna dumneavoastră.

– Corect, mai era ceva... Steinkühler păru îngândurat și frunzări printre hârtii. Dosarul acela disciplinar.

– Care a fost închis, spuse Wegener și bău o gură. Avea gust puternic de rubarbă, ușor artificial. Puțin cam prea dulce.

– Și care, chiar dacă a fost închis, a arătat că dumneavoastră împreună cu fostul șef, un anumit maior Josef Früchtl, înclinați să vă depășiți atribuțiile.

Corect, față de gută, spuse Früchtl, exact așa am făcut.

Kallweit aruncă o privire grăitoare spre Münzer, apoi spre Steinkühler. Ei bine, Cancelaria Federală și Richard Brendel au cerut în mod expres să nu fie retras funcționarul Poliției Populare care s-a ocupat de la început de acest caz. De parcă noi...

– În orice caz, deocamdată rămâneți. Vocea lui Münzer se înecă transformându-se într-un fluierat ascuțit la microfon. Mulțumiți-i lui Brendel. Lucrurile se vor desfășura astfel: dumneavoastră le raportați lui Borgs și lui Kallweit. Brendel raportează direct Biroului Federal. Eu sunt în contact cu Biroul Federal și cu conducerea partidului. Dacă dați informații unei terțe persoane, veți fi acuzat în aceeași zi de înaltă trădare.

Wegener simți că i se face cald. Cămașa i se lipea de spinare. O picătură de sudoare i se prelinse pe piept, peste burtă, îl gâdilă, se opri abia de curea. Poate știau de la Borgs faza cu Karolina. Poate de la spionii lor. Probabil că sunt supravegheat deja de două zile, își spuse Wegener, încă de la locul faptei. Voi știți mai mult decât voi și eu vreodată, voi sunteți în spatele culiselor, voi împingeți

paravanele în stânga și-n dreapta, voi faceți regia. Eu mă împiedic pe scenă. Însă, dragii mei prieteni mustăcioși, pleșuvi, șateni, plini de negi și de microfoane, eu mă împiedic în direcții imprevizibile.

– Mai aveți întrebări?

– Cine mai vine cu Brendel? Patologia? Criminalistica? Sau pe astea le asigurăm noi?

– Nu s-a decis încă. Probabil va veni cu cineva de la Serviciul Federal de Informații. Atunci vom avea 251 de agenți federali BND în țară. Scopul nostru este ca Ulf Lienecke să se ocupe în continuare de caz. Brendel va avea mai mult un rol de supraveghetor.

Wegener privi în ochii de un albastru spălăcit ai lui Steinkühler.

– Cu permisiunea dumneavoastră, tovarășe general-colonel – dar dumneavoastră cunoașteți dispunerea urmelor și momentele suspecte, oricât de absurde ar fi acestea.

Steinkühler făcu o față ce se voia interesată.

– Deci, dacă această investigație se va desfășura strict după reguli, și așa va trebui să se facă ca urmare a prezenței lui Brendel și a situației politice, atunci Securitatea statului nu are doar statut de martor, ci este în mod automat și subiect al investigației.

Unul dintre bărbații în costum se înecă și tuși. Kallweit privea țintă spre tavan, de parcă Atotputernicul tocmai i-ar fi arătat, după o lungă așteptare, planurile legate de sfârșitul iminent al lumii.

Steinkühler își puse ochelarii.

– Dar bucurați-vă puțin, tovarășe căpitan! Coroanele de aur ale dinților îi sclipiră în gură. În sfârșit puteți să vă băgați nasul în mod oficial în lucruri care nu vă privesc. Sunteți primul polițist popular din istoria Republicii Democrate Germane, care investighează Securitatea statului. Însă, și la final aceasta poate fi picătura amară pentru dumneavoastră personal – nu veți fi și primul care investighează Securitatea statului și are succes.

Wegener zâmbi.

Borgs își scărpină bărbia dublă.

Bătrânul dog, spuse Früchtl, și-a mai ținut odată gura, cu succes.

7

Vocea cântăreței de operă se cățăra tot mai sus. Pesemne că pentru vocea asta scara muzicală era interminabilă. Orchestra se târa după ea. Vocea amenința să-i scape. Lienecke umbla prin frunze până la glezne, între mâini cu un volan imaginar, înconjură un stejar, ajunse la panglica albă care izola locul, se aplecă și trecu pe sub ea și mai făcu câțiva pași până la vâlceaua în care, cu treizeci de ore în urmă, stătuse mașina cu generatorul.

Cântăreața jubila.

Lienecke se opri, deschise o ușă făcută din aer, o închise la loc. Urcă însoțit de lovituri de timpan câțiva metri în susul dealului, grăbi pasul, o luă pe urmele unui fugar invizibil, acum alerga, îl ajunse din urmă, îl prinse, se luă cu el la trântă, îl încleștă, îl apucă, îl împinse înapoi la locul faptei. Soarele păta solul pădurii cu stropi mici de lumină, frunzișul din jurul zonei izolate strălucea în nenumărate nuanțe de roșu, galben, maro, care țeseau împreună un covor colorat și totuși monocolor. Viorile își luară elan, apucară tema muzicală, o variară, se repetară. Pe acordurile puternice ale instrumentelor de suflat, Lienecke își împinse prizonierul imaginar spre stânga, pe lângă stela de beton a viaductului, pe sub conducta murdară de gaz, până în locul în care stătuse Prius-ul. Se auzi din nou cântăreața: vocea i se tânguia pe pajiști de tonuri minore, se căina tristă și acuzatoare. Viorile plângeau solidare, vântul smulgea frunze noi din vârfurile copacilor, le sufla, desena pete pe solul pe jumătate gol al pădurii, îl acoperea iar bucată cu bucată. Lienecke se cățăra, trăgea, împingea, cântăreața își regăsi vechea putere, se opinti, cânta deodată împotrivindu-se unei sorți implacabile, deveni tot

mai puternică, Lienecke trecea de la un rol la altul, acum era Hoffmann căruia îi puneau lațul de gât, apoi era gâdele care înnoda funia, apoi iar Hoffmann, orchestra bubuia din toate instrumentele sale, creștea amenințătoare, se curba ca o boltă, pe deasupra zbura vocea femeii, de mult devenită un țipăt, Lienecke strânse lațul devenind propria sa victimă, trase cu mâna dreaptă, fața îi era o grimasă, cântăreața urlă.

Wegener își scoase căștile din urechi. Brusc nu se mai auzi decât vântul.

– Atât se poate reconstrui din cele întâmplate. Lienecke se întoarse la panglica albă. Din vâlcea până acolo în spate, înapoi, au mutat mașina, au mers înainte, omul spânzurat, au plecat.

– Frumos lucrezi.

Wegener apăsă tasta de oprire a aparatului și înfășură capetele cablului în jurul cutiei de aluminiu, până reuși să prindă căștile pe sub cablu.

Lienecke își deschise fermoarul gecii cadrilate.

– Transpir și fără să comit crima.

– Păi tu ai fost singur. Ceilalți au fost doi.

– Deci îl cheamă pe om aici, sub un pretext oarecare. Un lucru care trece dintr-o mână în alta, o discuție, nu contează ce. Apoi victima își dă seama de primejdie și fuge, ceilalți doi îl prind, o luptă scurtă, de acolo hematoamele, un nasture de la paltonul victimei se rupe și aterizează pe Q4.

– Când ați găsit nasturele?

– Ieri. În sacul cu frunze numărul douăzeci și patru. Lienecke scoase o foaie de hârtie din buzunarul gecii și despături o schiță desenată de mână, lucrată minuțios, la scară: un tabel îngust format din pătrate, pe el drumul prin pădure, conducta ușor curbată, Prius-ul, marcajele și notițele. Nu a ajuns departe, spuse Lienecke. 80 de metri.

– Era bătrân.

– Un bătrân prins în capcană.

– Îi pun lațul de gât, spuse Wegener, și îl fac cumva să se urce pe capota mașinii. Probabil amenințându-l cu arma. Și apoi bagă viteză.

Degetul lui Lienecke alunecă peste grilajul de pătrate, spre vâlcea.

– Aici am găsit frunzele mânjite cu ulei de motor.

– Poate să le fi suflat vântul?

– Nu. Lienecke își ridică privirea de pe schiță. Atunci nu ar ateriza în același loc mai multe frunze cu urme de ulei pe ele. Dacă trasăm o linie dreaptă de la vâlcea în direcția conductei de gaz, unde ajungem?

– Și-au făcut lumină, spuse Wegener.

– Așa cred și eu. Lienecke își șterse fruntea umedă cu dosul palmei. Mașina stătea astfel încât să lumineze conducta cu faza lungă. Cred că am putea stabili locul cu o probabilitate de câțiva metri. Dar nu ne ajută cu nimic. Nicio singură urmă.

– Și pe drum?

– Frunze uscate și pământ ca betonul. Meteorologii spun că nu a plouat ca lumea de vreo trei săptămâni. Există, ce-i drept, fragmente de urme, dar ce te faci cu uniformizarea socialistă a cauciucurilor? La prima privire este totul Sommer sau M&S. Și a mai trecut și pădurarul de câteva ori pe acolo. Poți s-o uiți.

– Deci avem doar câteva picături de ulei.

– N-avem nimic. Uleiul de motor pentru Phobos, ulei folosit de vreo șase milioane de cetățeni, nu înseamnă nimic.

– Poate nici nu e ulei pentru Phobos.

– Martin, nu-ți face iluzii. Știi la fel de bine ca și mine ce va ieși la analize.

– Ulf, tu ai fost și rămâi o cobe.

Lienecke ridică din umeri.

– Băieții au avut grijă. Iar pădurile sunt locuri numai bune de comis crime. Mai verificăm o dată frunzele, dar nu mi-aș face speranțe prea mari. Sau reușește Jocicz să răzuiască ceva ADN, sau poți să te rogi să recunoască cineva crima.

– De rugat, se roagă oamenii care vor să dea vina pe altcineva pentru greșelile lor. Wegener îl privi pe Lienecke în ochi. Acum spune-mi sincer, ce crezi tu despre porcăria asta? Nu sunt urme. Și toată prostia cu șireturile și cu funia.

Lienecke împături schița.

– Greu de spus. Nu este prima mea crimă cu urme puține.

– Dar este prima ta crimă cu simbolurile Serviciului Secret.

– Mie nu mi se pare că teoria cu vechile cadre e o prostie. La prima vedere pare cam trasă de păr, dar o crimă este întotdeauna rezultatul a prea multe sau prea puține emoții. Iar în 1990, când Krenz a început cu Reînvigorarea și l-a luat pe Schily de dincolo, Stasi s-a împărțit în două tabere, e lucru cunoscut. A trebuit să dea afară generația lui Mielke, ca să pună mâna pe valuta democratică. Câțiva tineri traseiști politici au primit astfel o șansă nesperată de a face carieră la Securitate.

– Într-o singură zi își pierd slujba sute de oameni, fără să stranguleze pe cineva.

Lienecke afișă un zâmbet plin de regrete.

– Dar nu la Stasi, Martin. Asta era elita, ăștia aveau abonament la privilegii și la tot felul de venituri. În contractul de lucru al ălora scria că nu vor pica în nas, cât vor trăi. Și atunci apare Atenție Krenz și îi dă pe toți pe ușă afară. În locul lor avansează niște oportuniști și iau bani grași, cu toate că nu au făcut niciodată nimic. În timp ce puternicii zilei de ieri ajung să trăiască de pe urma banilor primiți prin legea Lötzsch-2.

Wegener încuviință.

– Bine. Înțeleg. Poate că șobolanii s-au mușcat reciproc în vârtejurile lui 1990. Poate că și-au înnodat șireturile între ele. Însă poate că toate astea nu sunt decât teorii ale conspirației de pe vremea Reînvigorării. În orice caz, Hoffmann este mult prea bătrân să fi fost pe vremea aceea un tânăr nou-venit care să se fi aciuat în cuibul făcut de Krenz și Schily.

Wegener îi întinse lui Lienecke aparatul cu căștile înfășurate de jur împrejur.

– Ce muiere e asta în căștile tale?

– Lasă muierile, întreabă mai bine ce tehnică este. Robotron Musikus M VI, loc de stocare 120 gigabiți. Prima tranșă s-a vândut toată. Ce facem cu locul faptei? Îl eliberăm?

Wegener privi panglica albă de plastic care se întindea din copac în copac prin pădure.

– Ce rază are inelul exterior?

– 800 de metri.

– Și când vrea ministerul să eliberăm locul?

– Cât mai repede cu putință. Secretarul de stat face presiuni, pentru că locul crimei se află în mijlocul zonei interzise. Estimez că mai putem obține vreo două zile, fără probleme majore. Pe de altă parte, vreți să interogați și oamenii de la minister.

– Și crezi că sunt mai cooperativi dacă mai înainte le dăm înapoi pădurea mult iubită.

– Tu hotărăști. Am fost peste tot. Din cercul interior am adunat 78 de saci plini de frunze. În dimineața asta am mai trimis treisprezece oameni pe teren. De găsit nu mai găsim nimic, asta e sigur.

Wegener își deschise minskul.

– Două și jumătate. Pe la cinci ajunge Richard Brendel. Hai să mai dăm o tură pe cercul exterior, de formă. O să mă simt mai bine.

– Îmi place să fiu plătit ca să mă plimb, spuse Lienecke, se întoarse pe călcâie și porni.

Wegener își strânse fularul pe lângă gât, înnodă capetele și își scoase din buzunarul paltonului mănușile negre, unul din cadourile de la Karolina, care nu se stricau niciodată din simplul motiv că așa îi puteau aminti permanent și fără milă de vremurile de atunci. Când ai o relație, să nu dăruiești piele, își spuse Wegener, pielea supraviețuiește oricărei iubiri, în loc de asta să dăruiești lucruri care expiră la timp, carne, pește, unt, ouă, lapte, astea sunt surprize plăcute pentru zile de naștere și aniversări, eventual flori, dar nu din cele care pot fi uscate. Cadourile din piatră, lemn, metal, sticlă, porțelan, corn și piei trebuie refuzate ferm, de nimic nu poți fi atât de sigur ca de faptul că vei fi părăsit și atunci toate chestiile astea devin unelte de schingiuire, care îți spun zilnic: ia uită-te, eu sunt încă aici, dar atât.

Lienecke avea deja un avans de cincizeci de metri, spatele cadrilat cu capul plecat și pantalonii deschiși la culoare se îndrepta hotărât spre sud-est, dispărea preț de câteva secunde după copaci, apărea iar, fără să se întoarcă. Wegener voia să-l ajungă din urmă și nu reușea. Umbla cu pași mari printr-un nor foșnitor de frunze.

Pantofii i se mişcau pe undeva pe sub cafeniul îngălbenit ca nişte cârtiţe programate la fel, declanşau cu fiecare pas câte o erupţie care ajungea până la suprafaţă, doi luptători din subteran care munceau din greu, cu misiunea de a traversa pădurea statului în mijloc de toamnă. Wegener ocolea buştenii acoperiţi de muşchi şi crengile rupte, avea senzaţia că se afundă tot mai adânc, că va sta în curând până la şolduri în stratul acela foşnitor, o scufundare înceată, fără pământ sigur sub tălpi, doar un covor foşnitor şi galben şi trunchiuri întunecate, care deformau orizontul.

O pasăre singură comenta din copac.

Wegener se întoarse. Phobos-ul lui Lienecke de la criminalistică dispăruse, la fel şi conducta de gaz. Panglica fâlfâitoare ducea tot mai departe în singurătatea pădurii, în care silueta îndesată şi cadrilată a lui Lienecke devenise de mult un pitic din mitologia scoţiană în depărtare, care îşi urma netulburat drumul. Tot de-a lungul panglicii albe, din stejar în stejar, fiecare copac întinzându-şi acuzator crengile jumulite spre cerul albastru, ultimele frunze mai rezistau încă pe crengi, nu se lăsau gonite din înălţimea patriei lor, se încleştau încăpăţânate de coajă.

În faţa lui Wegener, solul strălucitor se ridica şi se scufunda în valuri suave, care îi dădeau senzaţia că ar putea merge pe apă. Situaţia i se părea la fel de ireală ca şedinţa de adineauri din piaţa Werder, discuţia cu Steinkühler, care până atunci fusese numai un nume, o fantomă a Stasi pe care nimeni nu o vedea niciodată, unul din oamenii despre care te întrebai ce făceau oare dimineaţa, când se aşezau la birou, presupunând că acel birou exista. Întreaga şedinţă nu fusese altceva decât un câmp de mine, mina de aur Steinkühler şi companionul lui cu cap ca o bilă Münzer îi racordaseră, îi conectaseră şi îi programaseră de mult pe toţi ceilalţi, toată adunătura de purtători de costume, o grămadă de figuranţi de la Stasi, care erau lăsaţi în necunoştinţă, niciunul dintre aceştia necunoscând adevărul, care primiseră doar un mic antreu informativ, toate frazele cu adevărat importante nu erau rostite în sala aceea, ci în spatele uşilor capitonate, între patru, cel mult şase ochi, urechi, buci de cur. Iar la Steinkühler se adunau toate. Sau: însuşi Steinkühler era doar

o marionetă care nu știa totul. Această administrare a secretului la nivel de republică trebuia să fie incredibil de obositoare pentru oameni precum Krenz și Schily. Cei doi aveau de-a face doar cu oameni care știau mai puțin decât ei. Trebuiau să țină minte, cine ce știe. Și cine știe ce știu ceilalți. Și cine știe ce nu știu toți ceilalți. Un labirint al informațiilor. Putea fi Krenz oare sigur că Schily nu îl supraveghează? Putea pleca Schily de la premisa că Steinkühler nu îi asculta convorbirile în favoarea lui Krenz? Exista în țara asta cineva care nu era supravegheat de altcineva?

Un lucru e sigur, își spuse Wegener, despre mine știu totul. Cu cine mănânc cârnați, cu cine nu mă mai culc, ce facem eu și pula mea la duș. De câte ori merg la film, de câte ori îmi schimb roțile, de câte ori cumpăr dezodorizant de veceu, numărul de sticle goale și de hemoroizi. Wegener simți că lucrurile astea îl lăsau deja rece. Probabil că la un moment dat te obișnuiești cu gândul că te cunosc niște oameni pe care tu nu-i cunoști. Că duci, în fond, o viață de vedetă. Și poate că nici nu era atât de dramatic că se cunoșteau atâtea lucruri, dacă încetai să cauți dovezi care să îți arate că Stasi îți răpise și poate chiar îți omorâse un prieten. Deci dacă nu ar trebui să te temi decât că viața ta personală devine un bun public. În Germania de Vest, stele de televiziune se lăsau izolate în păduri tropicale, se lăsau filmate în timp ce făceau amor, proletariatul primea un container, toți tinerii își puneau pe net pozele, filmele porno făcute de propria mână, onania grosolană de fiece seară. La aeroport, scanerele dezbrăcau pasagerii, camere de filmat supravegheau toată țara, fiecare taxi, fiecare metrou, fiecare piață. Peste tot în lume căpăta amploare Securitatea Statului, nu doar în RDG. Peste tot se observa, se privea și se înregistra fără rezerve, când foarte oficial, când foarte neoficial. Oamenii au avut totdeauna înclinații exhibiționiste și voyeuriste, se gândi Wegener, acum și le pot satisface după placul inimii. Unii sub dictatura socialistă, ceilalți sub dictatura posibilităților lor tehnice.

Și-l imagină pe Steinkühler. Tipul stătea acum în fotoliu, sus, deasupra Berlinului de Est. În fața lui, un perete de monitoare. Pe fiecare imagine pâlpâia silueta unui pieton filmat de sus, prin

satelit, uneori acoperit de hățișul de crengi, cu toate astea vizibil mereu, fiind filmat de trei camere în același timp. Monitoarele străluceau toate galben-pal, cufundau biroul cenușiu al lui Steinkühler într-o lumină plină de soare, îi făceau fața să pară ușor bronzată, făceau din el un turist pe insula Rügen, pe plajă în vremea prânzului, timp însorit, coroanele dinților strălucesc mai aurii decât au făcut-o vreodată. Steinkühler nu face umbră. Steinkühler stă mut în fața peretelui lui plin de Wegener și de pădure și privește silueta întunecată care se luptă să înainteze prin covorul de frunze, un program monoton, al cărui sfârșit nu mai este de mult un secret, de aceea Steinkühler nici nu tresare în momentul în care silueta de pe monitorul lui se agață deodată cu piciorul stâng într-o capcană din rădăcini, vâslește din brațe, sunt lucruri la care trebuie să te aștepți, care pândesc pretutindeni, cel care se prăbușește mai apucă doar să își ferească fața cu mâinile, după care cade pe frunze cât e de lung.

Nicio durere, doar foșnet de frunze. Umezeală și brusc miros de pământ și de putregai. Nu-l durea nimic. Wegener deschise ochii. Chiar în fața lui o pată mare, maro-roșcată. Nervuri fine trasau linii perfect paralele față de marginile întunecate și zdrențăroase ale frunzei. Mirosul de putregai deveni mai puternic. Ceva umed îi stătea lipit de obraz. Wegener inspiră, văzu din nou gâtul lui Hoffmann înaintea ochilor, carnea întinsă și albă cu tăietura violetă făcută de funie, părul de pâslă, în spate fața colțuroasă a lui Jocicz, degetele lui de cauciuc galben, funia înfășurată de opt ori, pantofii răpciugoși ai lui Hoffmann, lipiți unul de altul, uniți de o fundă într-o singură unitate atârnândă. În imaginile astea nu era nimic de descoperit, nimic care să declanșeze o revelație, nimic care să te ducă mai departe. Fundă, funie, picături de ulei, astea erau faptele din care Lienecke putea stoarce, cu ceva noroc, alte câteva fapte neesențiale, dar niciun motiv, niciun indiciu care putea duce la un nume sau la o adresă. Lucrurile astea aveau să meargă în gol, erau montate, puse dinadins, gândite, întregul număr era treaba profesionistă a unor bărbați care știau exact ce făceau. Și acești bărbați erau greu de găsit. Wegener se întrebă ce ar spune Früchtl despre treaba asta grotescă, o crimă ca după manualul din 1989 pentru răzbunarea

Stasi, cu general-colonelul Steinkühler ca martor și cu investigatorul star de import Brendel ca băgător de seamă. Früchtl și-ar fi comandat înainte de toate o friptură cu trei ouă ochiuri și cartofi prăjiți cu maioneză, ar fi băgat totul în el și după aceea l-ar fi sfătuit, probabil, să fie suspicios, așa cum făcea totdeauna. Bănuitor față de Steinkühler, Münzer, Kallweit, Borgs, Lienecke, Brendel.

Lui Wegener îi era clar că intrase într-o chestie în care toți aveau cărți mai bune ca el, în care fiecare avea destule ieșiri de urgență și țapi ispășitori, toți în afară de el. Brendel era imun. Steinkühler și Münzer știau lucruri care îi puteau apăra. Kallweit putea să dea vina pe Borgs. La nevoie, Borgs va mătura mizeria, aruncând-o cu o treaptă mai jos. Și pe această treaptă stătea, aștepta, se lungea printre frunze căpitanul Obraji Scofâlciți, simțind în nas exemplul viu că tot ce trăiește este trecător.

Firește că mai întâi mi-aș comanda o friptură, spuse vocea lui Früchtl, cu trei ouă ochiuri și cartofi prăjiți cu maioneză, și aș băga totul în mine. Firește că te-aș sfătui să fii suspicios. Și firește că te-au futut cu misiunea asta, Martin, cine vrea să fie vârât într-o investigație specială care îți aduce necazuri mari dacă descoperi ceva și necazuri și mari dacă nu descoperi nimic. Dar gândește-te că poate fi și frumos să fii futut, chiar dacă propriul stat este cel care ți-o trage, împotriva voinței tale, pentru că tot ce ți se întâmplă în viață are în aceeași măsură avantaje și dezavantaje, și în caz de viol se pune numai problema să fii în stare să-l savurezi. Măcar ai parte de sex. Și oricum nu ai stare, spuse Früchtl, oricum doar te-ai prefăcut că ai uitat toate lucrurile alea, pe mine, pe noi, tot căcatul, atunci fii măcar sincer și folosește-te de ocazia asta, află ce ai vrut să afli mereu, nu ai fost niciodată mai aproape de adevăr și cine știe, poate toate astea te vor conduce odată la mine.

Nimic nu duce la tine, spuse Wegener, cine te caută se trezește în fața unor pereți de sticlă, mușcă în granit, se lovește de ziduri din tăcere întărită, nu știu ce au făcut cu tine, dar un lucru trebuie să îl recunoaștem, au făcut-o temeinic. Dictaturile te obosesc, Josef, probabil nimic nu obosește mai tare decât o dictatură, serios, nu mai ai chef nici să te ridici în picioare. Nu mai vrei decât să rămâi

culcat unde ești. Pentru că cine stă culcat, Josef, acela nu mai poate fi doborât la pământ.

Wegener nu avea senzația că Früchtl l-ar asculta.

Îi sună minskul. Wegener se întoarse pe spate, buzunarul paltonului era gol. Sunetul venea din covorul de frunze. Pipăi ghidându-se după clinchet, nimeri mai întâi o piatră, apoi telefonul: *Sună biroul Karolinei.*

– La aparat, spuse Wegener și se lăsă înapoi între frunze.

– Tocmai am fost chemată la Braun.

– Asta pățești, dacă adormi în timp ce-ți citește din poeziile lui.

– La dr. Hans-Jörg Braun. Șeful meu direct.

– Presupun că...

– Am fost chestionată despre relația noastră, Martin!

– Ai o relație cu șeful tău direct?

– Despre relația *noastră,* of, ești un...

– Avem iar o relație! În sfârșit!

– ... un ciuhab!

Karolina izbuci în râs.

– N-am idee ce este ăla ciuhab.

– Atunci uită-te în oglindă.

Ascultați, așa-i? se gândi Wegener. Steinkühler în fața peretelui de monitoare. Zâmbind galben ca frunza. Căștile pe urechi. Degetele i se plimbă pe tastatura nanotchev-ului. Munții formați din curbele vocilor cresc și scad sub forma unei diagrame digitale. Înregistrare în direct.

– Cică de ce mă vizitează poliția, de ce este o vizită cu legitimația de serviciu. I-am spus că ai făcut o glumă, la noi toată lumea e stresată din cauza Tratativelor și...

– Nu la telefon.

– Ce?

– Nu la telefon.

– De ce nu la telefon? Unde ești de fapt?

– Stau pe spate la Müggelsee, în pădure. Ar trebui să încerci și tu, este relaxant.

– Îți bați joc de mine.

– Te caut eu, bine?

– Bine. Și data viitoare când mai treci pe aici, nu-ți mai scoate legitimația de serviciu.

– Că altfel?

Se auzi un piuit. Închisese.

Wegener oftă. Pe sus, nori albi traversau o suprafață cenușie, în fața lor atârna un grilaj negru din crengi. Mirosul de putrezit devenise mai slab. Acum i se alătura miros de ciuperci. Burete pucios. Apoi se aprinse displayul minskului. *Karolina Enders v-a trimis un MS: Că altfel îți tai gazul. K.*

Wegener selectă *tasta de răspuns: Vă contactez de îndată ce mă întorc din concediu* și apoi pe *Trimite.*

Pe cer apăru fața lui Lienecke.

– Condiție proastă, domnule căpitan?

Wegener întinse mâna.

– De unde să am condiție, dacă sunt burlac?

– E numai vina ta, spuse Lienecke. Așa că fără văicăreli. Conducerea statului îți încredințează viitorul țării noastre sfinte, iar domnul cade din picioare.

Wegener se lăsă tras în sus și-și scutură jumătate de pădure de pe palton. Lienecke se puse iar în mișcare.

– Încă nu pot să cred că ai vorbit cu Steinkühler. Sau măcar cu una din sosiile lui.

– Dacă nimeni nu știe cum arăți, nu ai nevoie de sosii.

– Am mai economisit ceva.

– Mai e mult?

– Suntem deja la jumătate.

Timp de cincisprezece minute înaintară muți unul în spatele celuilalt, urmărind cu încăpățânare panglica albă, se simțeau ca doi cai degenerați care nu se încumetau să plece de pe pajiștea încercuită de un fir caraghios de plastic, nu vedeau urme, dovezi sau vreo șansă să mai obțină ceva de aici. Apoi se apropiară de drumul forestier dinspre cealaltă parte, se ivi Phobos-ul, conducta jegoasă de gaz, se întorseseră în locul din care plecaseră.

– Ne învârtim în cerc, spuse Lienecke.

– Dar măcar știm că ne învârtim în cerc. Wegener se sprijini de un trunchi de stejar. Simțea același val de oboseală ca ieri și alaltăieri. O găleată plină de epuizare spongioasă i se vărsă în cap, îl înghiți cu totul, i se lipi grea de membre. Îl vedea deja în fața ochilor pe Richard Brendel, odihnit și crocant. Un polițai de solariu, care făcea jogging dimineața și rezista seara. Un Fritz mâncător de salate, a cărui soție își satisfăcea nebunia bio la KaDeWe și se umplea de complexe după trei zile în care nu primea sushi. Wegener și-l imagină pe Brendel treaz-bec. Fără somn și independent de somn. Altfel nu ajungeai șeful comisiei speciale permanente din Berlinul de Vest, pompier-șef al celei mai mari găuri de șobolan din întreaga republică. Oricum, tipul avea curaj. Să însoțească o investigație extrem de politică din Est, fără a avea sarcini reale, asta era o dependență nebună de a aduna specializări sau un simț pentru provocări adevărate.

– Dacă tu ai fi Stasi, spuse Wegener.

– Și? se miră Lienecke.

– Și ar trebui să scapi musai de cineva, la repezeală. Ce ai face?

– Ca să nu fiu prins?

– Da.

– Aș face-o astfel, încât nimeni să nu creadă la modul serios că am făcut-o eu.

– Și cum faci asta?

– Astfel încât totul să arate de parcă aș fi făcut-o eu.

Wegener încuviință din cap.

– Exact așa aș face-o și eu.

8

Creierul de profesor al lui Hoffmann era un bulgăre alb-cenușiu într-un recipient oval de metal. Brazdele trasate prin substanța solidă compuneau, așa neregulate cum erau, un model regulat. Lui Wegener îi amintiră de primele și ultimele scoici Sfântul Jakob pe care le mâncase în viața lui, la un revelion pentru șefii poliției organizat de primarul general cu ocazia primei îndepliniri a planului de sarcini polițienești. Borgs îi lăsase moștenire invitația lui personală, pentru că Borgs stătea la pat răpus de tradiționala gripă borgsiană și îi spusese că, dacă nu apărea nimeni de la resortul criminalistic, atunci cei de la moravuri vor hali iar toată friptura, iar aceasta, fiind livrată de „Molotow", ar fi deasupra oricărei bănuieli de a fi de calitate inferioară, deci nevinovată. Și nimeni nu ar trebui să lase să-i scape o bucată nevinovată de carne.

Fetele de la „Molotow" serveau scoicile în jumătăți de scoici, prăjite în unt, cu lămâie, condimentate cu sare și piper, alături piure de țelină și mascarpone, sos de pere și mango dulce-acrișor, chipsuri crocante de șuncă. Wegener se gândise pentru prima oară la dimensiunile culinare ale unei fugi din republică. Faptul că existau pe pământ alimente care le erau refuzate locuitorilor din anumite părți ale lumii și că în zonele în care alimentele le erau refuzate locuitorilor se știa că acestea se găsesc din belșug în alte părți ale lumii – abia această constelație îi transforma pe cetățenii RDG-ului în animale. În ființe inferioare ținute în cuști, care trebuiau să se mulțumească cu hrana care le era aruncată printre gratiile cortinei de fier. Iar scoicile, piureul de țelină cu mascarpone, sosul de pere și mango dulce-acrișor sau chipsurile crocante de șuncă nu făceau în mod normal parte din meniul grădinii zoologice socialiste.

Până la acel revelion, Wegener nu agățase niciodată vreo femeie ca să ajungă la scoicile ei. Nimfa tânără și creolă de la „Molotow", cu sânii rotunzi ca două mingi, presați sub șireturi, trebuie să îi fi observat apetitul imens, pentru că la fiecare raită dată prin sala primăriei apăruse nechemată la masa la care Wegener stătea în picioare și îi adusese zâmbind câte o farfurie, prima dată porția completă cu tot cu garnituri, apoi doar carnea de scoică în coajă, cea care îl îmbuiba era o femeie-copil mândră, cu ochii migdalați plini de sex și batjocură, concursul începuse de mult, duelul cu propriul stomac, câte porții va mai da gata, iar la cea de-a unsprezecea și chiar ultima, inevitabila ei întrebare: Ce vreți să faceți de fapt cu atâta albumină?

Magdalena scoicilor. Magdalena-„Molotow". Magdalena-migdalata. Magdalena-mâncare bună. Cu o privire care pătrundea fără efort prin textile, care pipăia trupul îmbuibat de bărbat, urmărea rotunjimile, vedea până în intestin, unde proteinele scoicilor tocmai erau digerate, descompuse, transformate în puteri de bărbat, să știți de la mine, domnule căpitan, peste trei ore pot fi folosite. Fetei ăsteia îi plăceau eroii sătui. Wegener băgă de seamă că îi plăceau fetele cărora le plăceau eroii sătui. În seara aceea avu în fața ochilor imaginea paradisului: privirile Magdalenei, zgomotul interminabil al ușilor de la bucătărie care se deschid, belșugul de alcool, sâni, grăsime, alături de el șefii departamentelor băgaseră în ei ca niște organe digestive pe două picioare, care veniseră în montura completă din rațiuni de camuflaj, friptura din anii de dinainte făcuse loc celor mai delicate bucăți de carne înăbușită cu sos de ridiche dres cu smântână, stomacurile îmbrăcate în uniformă își rupseseră cărnurile în bucăți late, folosindu-se de cuțit și de furculiță, târâseră carnea în repetate rânduri prin sosul gros, capetele erau mult aplecate peste porțelanul primarului, ca să nu piardă, pe cât posibil, niciun strop de smântână, ca să-și însușească toate caloriile gratuite, să mănânce și pentru mai târziu, să savureze pentru mai târziu și să lase cât mai puțin altora. Mai târziu, la *partea de relaxare,* Wegener stătuse pe unul din scaunele imposibil de incomode, turnase în el o votcă Solotov după alta, având în stomac plăcuta senzație de a fi compensat în doar două ore pentru peste jumătate de

deceniu lipsit de scoici, cu plăcuta senzație în prohab că va compensa în curând pentru peste patru ani de monogamie, și asta timp de câteva ore, cu plăcuta senzație în cap de a nu trebui să se gândească la Karolina, de la atâta votcă, pentru că la recepția de revelion stomacurile poliției apăreau *fără însoțitor,* stăteau opace pe scaunele lor, râgâind, bând lichior nobil Curaçao și ocupate întreaga seară să își scobească fibre de carne de vită dintre dinți. *Sunteți singurii berlinezi la care vin întâi moravurile și abia apoi haleala,* anunțase primarul general Modrow și culesese aplauze greoaie, lipsite de ironie. Toate astea se întâmplaseră în urmă cu trei ani și gustul de nucă al cilindrului din carne de scoică era încă atât de pregnant în amintirea lui, încât un creier de profesor pus pe cântar îl putea trezi cu un singur sărut. Lui Wegener i se păruse pe atunci o formulă inspirată de a evalua situația unui stat în funcție de comportamentul la masă al poliției, și la fel i se părea și acum.

– Ce mai frumusețe, așa-i?

Jocicz parcă ar fi vorbit despre o femeie.

Lienecke încuviință fără tragere de inimă.

Wegener își lăsă privirea să-i colinde prin vechea clădire a pompelor. Încăperea avea pereți de cărămidă înalți de patru metri și dale bine întreținute pe jos. Ferestre lungi cu gratii din fier forjat tăiau lumina târzie a zilei în pătrate cenușii. Sub ferestre, cutii vechi de transformatoare, lângă cele două mese de disecție două mașini uriașe și monstruoase, vopsite în negru, cu niște cutii colosale de motoare, din care creșteau țevi subțiri și țevi groase ca niște tentacule de fier, înfigându-se în podea și în pereți. În spatele pompelor străluceau carcasele de metal ale unor panouri de comandă lungi de metri întregi, cu nenumărate rânduri de butoane, becuri, manete. În ochii lui Wegener, aceste culise deveniră interiorul unei nave spațiale, un amestec de centrală de comando, sală a motoarelor și dispensar al crucișătorului interstelar antic și socialist *Walter Ulbricht.* Jocicz în halatul lui alb fiind medicul de la bord, pe placa lucioasă de metal unul dintre extraterestrii care căzuse în lupta dusă pentru cucerirea Köpenick-ului: un trup slab și palid, la gât cu un lănțișor violet de hematom și cu cutia toracică deschisă și golită de la

laringe până la osul pubian, cu o față șifonată, suflecată de pe craniul lucios ca un ciorap alunecos de culoarea pielii, astfel încât nasul coroiat părea să adulmece acum mirosul ieșit din propria trahee expusă.

– Acum patru ani ni s-a spus că va fi doar un sediu provizoriu, spuse Jocicz urmărind privirea lui Wegener prin sala mașinilor. De atunci au început construcțiile în Schönhausen, iar între timp aici arată mai rău decât la început. Comoara asta a fost cea mai modernă fabrică de pompe din Europa. Așa ceva eram în stare să facem odată. Iar acum nu mai e decât un sediu secundar de patologie.

– Dar probabil că este cel mai reușit sediu de patologie din Uniunea Socialistă, în ceea ce privește atmosfera creată, spuse Lienecke.

– Atmosfera și mirosul. Jocicz încuviință. Oricât formol ai turna aici, tot se mai simte mirosul de ulei și unsoare de pompe.

Wegener adulmecă. Jocicz avea dreptate. Prin mirosul de formol, nava *Walter Ulbricht* mirosea puțin a vremuri apuse, a ingineri mustăcioși, a unsoare aurie, cârpe murdare, a diesel și a tehnică manuală, făcută din fontă. Nu mai era decât o treabă de câteva minute până când comandantul va intra în sală, va contempla mulțumit extraterestrul eviscerat, va manevra câteva manete decisive și va da comanda de decolare în adâncurile cosmosului, pentru a ferici culturile extraterestre pe ducă, apte de muncă și de agricultură, cu planul cincinal.

– Viața în RDG poate fi palpitantă, așa-i, domnule căpitan? Jocicz îi făcu cu ochiul. Uitați-vă stând într-o fabrică de pompe lângă un cadavru, așteptându-l pe supermanul din Vest.

Wegener se întoarse.

– Îl cunoașteți pe Brendel?

Jocicz clătină din cap.

– Nu l-am văzut, nu l-am auzit. Dar pare că este mare sculă dincolo.

– Se pare, spuse Wegener. Nimeni nu știe mai mult de atât.

– În continuare... Jocicz îndreptă o măsuță pe roți, pe care stăteau înșirate instrumentele pentru disecție. Mai conduceți această investigație, vreau să spun, în mod operativ, sau o preia nou-venitul?

Wegener îl privi pe Jocicz în ochi.

– V-ați schimba comportamentul față de mine, dacă peste cinci minute nu aș mai conduce această investigație, domnule doctor?

Jocicz se gândi scurt și zâmbi colțuros.

– Probabil nu ar trebui să răspund la o asemenea întrebare.

– Probabil că nu. Până la noi ordine, domnul Brendel și cu mine conducem această investigație împreună. Dacă se schimbă ceva, vă vom informa.

Două pete orbitoare de lumină șterseră ferestrele zăbrelite și aruncară timp de o secundă pătrate albe, distorsionate, pe cărămizile vechi.

– Începe, spuse Lienecke.

Afară roțile scrâșneau pe pietriș, mai mult nu se auzea. Niciun uruit de motor, niciun zornăit, niciun urlet. Lienecke se cățără pe una din cutiile vechi de transformator.

– Se vede ceva?

Îi venise și lui Jocicz ideea cu transformatorul și se pare că nu voia să rămână în urmă.

– Mercedes S 600, spuse Lienecke și nici măcar nu încercă să-și ascundă venerația din voce. Poți spune despre capitalism ce vrei, dar au libertate de mișcare.

Jocicz se urcă pe cutia lui Lienecke, fără să spună o vorbă. Wegener ezită, apoi se urcă și el.

În curte stătea un tanc negru și strălucitor. Două triunghiuri precise, din sticlă strălucitoare, pe post de faruri. Lungile părți laterale ale limuzinei sclipeau metalic, sigla în formă de stea de deasupra grilajului de aerisire. În spatele parbrizului întunecat nu se vedea nimeni.

– Mult noroc prin colecția noastră de gropi, spuse Wegener.

– Suspensie pneumatică, șopti Lienecke, dispozitiv cu infraroșii de vedere pe timpul nopții, limita de vizibilitate 120 de metri, pre-seif, plus distronic cu radar pentru zona adiacentă, posibilitatea de a verifica dacă șoferul e obosit, 272 cai putere. Și nu se aude nimic. Absolut nimic.

– Mă uimești de fiecare dată.

– Intră pe *su.verdedeinvidie.ddr.*

– Ar fi ceva pentru Securitate, o mașină din asta.

– Cred că ălora le place să călătorească mai mult incognito. Wegener se dădu jos de pe transformator. Ulf, dacă te vede Brendel așa lipit de geam, mâine te lasă să-i speli mașina.

– Și știi ceva? întrebă Lienecke continuând să se zgâiască pe geam. Aș face-o. Ore întregi. Inclusiv pe dinăuntru.

– Și eu. Jocicz sări pe podeaua de dale și se postă la masa de disecție. Se simțea probabil mai sigur pe sine în apropierea cadavrului său. Dacă în schimb m-ar lăsa să mă urc la volan.

– Nu se poate ca la ei orice șef de serial polițist să aibă o mașină din asta de ștabi! Lienecke se întoarse și ridică neputincios brațele. Atunci cu ce se plimbă ștabii?

– Uită-te la număr, spuse Wegener, B-GS 38. Asta e o mașină de la Poliția Federală de Frontieră.

– B-GS 38, îl maimuțări Lienecke, asta e *supermașina transfrontalieră de investigație a lui Brendel!* De ce să își cumpere Poliția Federală un Mercedes S Class?

– De ce se linge câinele pe coaie?

– Spune-mi tu.

– Pentru că poate.

Afară plescăiră patru portiere închizându-se. Pași pe pietriș. O voce de bărbat râse înfundat. Borgs, își spuse Wegener, marele taciturn. De râs râde din când în când, fiindcă râsul e lipsit de conținut. Nu te obligă la nimic. Dacă afacerea Hoffmann dă greș, dacă o dă în bară de-a binelea, se poate întâmpla ca și Borgs să fie nevoit să deschidă gura cândva. Dar nu ca să râdă.

În momentul în care ușa grea de lemn se deschise cu un scârțâit ușor, descoperind fața de om important a lui Kallweit, Lienecke se sprijinea nonșalant de o pompă și arăta de parcă nu l-ar fi interesat în viața lui mașinile. Jocicz stătea în poziție de drepți lângă masa de disecție.

– Domnilor – am primit întăriri. Kallweit făcu o mișcare din mână precum moderatorul de la *Gala câștigului colectiv,* atunci când dezvelește premiul săptămânal, un Phobos Flux GL II cu capotă electrică din fenoplast, în albastru de Florena.

În spatele lui Kallweit venea Borgs, salută dintr-o înclinare a capului, apoi apăru un bărbat înalt și suplu cu păr cărunt. Un frumușel, își spuse Wegener, cu câțiva ani mai bătrân decât mine, dar cu câteva categorii mai arătos, actorul care-l joacă pe comisar, unul din ăia care ajung departe, pentru că arată de parcă ar trebui să ajungă departe. Tipul suplu sondă încăperea. O pereche de ochi albaștri-deschis se plimbară liniștiți de la Lienecke la Jocicz, la Wegener, la cadavru și iar înapoi. Privirea nu era nici prietenoasă, nici neprietenoasă.

Cu toate că Wegener vedea de douăzeci și trei de ani încheiați morți dezbrăcați pe masa medicului legist, de data asta i se păru lipsit de demnitate felul în care Hoffmann zăcea acolo pe masă, palid și desfăcut. De parcă Brendel ar fi aparținut altei forme de viață. De parcă ar fi fost o mare trădare să-l prezinți pe unul din oamenii tăi unei alte forme de viață, când e palid și desfăcut. Și de fapt, Hoffmann venea de la Heidelberg. Era deci unul dintre ceilalți. Privirea lui Wegener trecu peste oasele ascuțite ale șoldurilor, peste penisul ridat, care stătea ca un șobolan gol și mort într-un cuib din păr pubian cenușiu, prepuțul prelung, care se îngroșa în față într-un nod cărnos, incolor.

– Richard Brendel, spuse tipul suplu, se îndreptă cu pași mari spre masa de disecție și deveni pe dată cuceritorul, inițiatorul, bărbatul bine-crescut care făcuse primul pas, în timp ce toți ceilalți stătuseră locului, în loc să-și salute oaspetele. Zero la unu.

Doar ce s-a fluierat de începerea jocului, și Vestul e deja la conducere, se gândi Wegener și se întrebă dacă Jocicz mai strângea mâna la fel de puternic ca alaltăieri sau dacă strângerea aceea de mână le era rezervată doar colegilor est-germani. Înainte să ajungă Brendel la ei, ajunse apa lui de toaletă. Un parfum greu și dulce, care amintea cumva de bomboane. O tentă de lemn-dulce. Puțin trandafir. Puțin praf efervescent. Wegener simți concomitent că îi plăcea parfumul ăsta și că îl deranja faptul că îi place. Apoi își srânseră mâinile, o strânsoare normală, puternică, o scurtă privire în ochii albaștri. Gura lui Brendel râse un râs fin. Sau poate gura era modelată astfel încât din apropiere părea să zâmbească fin. Trebuia să privești în sus spre posesorul acestei guri. Cel puțin unu optzeci și

cinci, poate unu nouăzeci. Trăsăturile feței erau o cetate arătoasă, în spatele căreia se putea afla orice. Capitalismul nu doar că avea liberatate de mișcare, dar și mirosea mai bine.

Al doilea bărbat care făcea acum turul strângând mâini arăta ca un bătăuș intelectual. Trup puternic, chelie, ochelari fără rame. Fără zâmbet fin, ci cu o seriozitate lipsită de expresie. Sau o urmă de superioritate. Sau, se gândi Wegener, poate că doar îți imaginezi că vezi urme de superioritate pe o față din asta din Vest, din simplul motiv că te aștepți la așa ceva.

– Funcționar ministerial dr. Christian Kayser, omul nostru de legătură cu Serviciul Federal de Informații, spuse Brendel.

Kayser rămase atât de nemișcat, de parcă ar fi trebuit să se obișnuiască și el cu titlul. În ochelarii fără ramă se oglindeau luminile mesei de disecție.

Deci ăsta e, își spuse Wegener, omul numărul două sute cincizeci și unu al Serviciului Federal de Informații în Republica Democrată Germană.

Kallweit păși mândru spre mijlocul încăperii. Un cocoșel care în curând se va îmbăta cu propriul patos.

– Domnii mei, circumstanțele neobișnuite au cerut dintotdeauna măsuri neobișnuite. Kallweit făcu o față serioasă, care arăta de parcă nu s-ar fi gândit deja ore întregi la cuvântarea asta. Cu siguranță, aceasta este situația cea mai neobișnuită din întreaga mea carieră. Dar ea nu este numai dorința comună a președintelui Consiliului nostru de Stat și a Biroului Cancelarului de la Bonn, fiind astfel prima investigație polițienească în istoria statelor noastre, în cadrul căreia funcționari din Germania de Vest vor putea lucra independent pe teritoriul RDG, ci este, după cum am înțeles cu toții între timp, de o mare importanță politică. Rezultatul acestei situații poate influența decurgerea Tratativelor germano-germane și în cel mai rău caz poate atrage după sine dezavantaje economice grave pentru RDG – și de asemenea pentru RFG.

Kallweit privi spre mort, privirile celorlalți îl urmară.

Aici zace cel care a declanșat gravele dezavantaje economice pentru RDG și RFG, își spuse Wegener, un schelet ambulant

cu creierul scos. Ceea ce s-a petrecut cândva în acest creier poate schimba istoria. Iar acum lucrurile își urmează cursul.

– Vreau deci să vă atrag atenția și în numele ministrului Schily, precum și în numele general-colonelului Steinkühler, care la această oră îl informează pe președintele Consiliului de Stat Krenz despre următorii pași, că în operațiunea care ne așteaptă reprezentăm într-un fel interesele germane comune. Kallweit se îndreptă de spate. O burtă mică se ivi țuguitată pe sub paltonul negru și lung. Germania de Vest este dependentă de gazul rusesc, noi suntem dependenți de valuta de tranzit. Atât de simplă este problema. Acum trebuie să ne îngrijim să poată fi încheiate contractele corespunzătoare. Dragi colegi Wegener și Brendel – vă rog.

Brendel făcu un gest în direcția lui Wegener, de parcă i-a fi dat cuvântul.

– Voi expune pe scurt situația, spuse Wegener și se întoarse spre masa de disecție. În momentul de față plecăm de la premisa că în fața noastră se află cadavrul lui Albert Hoffmann. Până acum nu avem niciun martor care să îl fi cunoscut în ultimii ani destul de bine, încât să îl identifice fără rezerve. În momentul de față percheziționăm locuința lui Hoffmann, s-a găsit acolo material cu informații genetice, testul ADN este în desfășurare. Deocamdată va trebui deci să ne mulțumim cu un procent de 99%. Hoffmann a fost găsit mort în urmă cu patruzeci și trei de ore, spânzurat de magistrala nordului, în regiunea forestieră Köpenick. La vreo patruzeci de kilometri de mâna din Potsdam.

– Magistrala nordului se împarte la Potsdam în cinci conducte mai mici, explică Kallweit. Locuitorii din Berlinul de Est o numesc mâna Potsdamului pentru că…

Brendel și Kaysel dădură din cap, în semn că au înțeles.

– Dr. Jocicz a stabilit momentul morții ca fiind cu aproximativ două zile înainte de găsirea cadavrului, spuse Wegener. Prin urmare, ar fi ziua de luni, 17 octombrie, în timpul după-amiezii târzii.

– Între ora 15 și 17. Jocicz îi privi pe cei prezenți. Din păcate, nu se poate stabili mai exact.

– La locul faptei se afla un Phobos Prius. Se pare că făptașii l-au obligat pe Hoffmann să se urce pe capota mașinii, putem spune că

Prius-ul a folosit ca trapă. Au fost înlăturate ambele plăcuțe de înmatriculare, dar pe numele lui Hoffmann este înmatriculat exact acest model, deci presupunem că este vorba despre mașina lui. Prin urmare, presupunem că el a condus mașina până în pădure. De unde ar reieși că îi cunoaște pe făptași.

Brendel și Kayser încuviințară din cap.

– Din păcate, probele găsite sunt extrem de sumare. Există nasturele care este sigur de la paltonul lui Hoffmann. Și există câteva picături de ulei de motor, asta-i tot.

– Analiza?

– În desfășurare. Acum urmează punctele care fac această problemă atât de spinoasă. Spânzuratul, șireturile pantofilor, funia înfășurată de opt ori. Această metodă de ucidere corespunde legendei conform căreia în modul acesta ar fi fost uciși trădătorii interni de către Securitatea statului, pe vremea Reînvigorării. Trebuie să afirm că din punctul nostru de vedere nu există dovezi care să ducă la această concluzie. Cu toate acestea, semnul este bineînțeles evident. Hoffmann a fost catalogat drept trădător.

– A lucrat la Stasi?

Ochelarii lui Kayser scânteiau.

– Conform informațiilor generalului-colonel Steinkühler, nu.

Kayser zâmbi.

– După cum știm cu toții, se pare că luni va apărea în SPIEGEL un articol pe tema uciderii lui Hoffmann, spuse Wegener încercând să ignore zâmbetul lui Kayser. În acest articol este citat un informator care susține că ar fi fost martor la crimă, în calitate de membru al Securității. Informatorul își susține nevinovăția și acuză Securitatea. În afară de asta, deține fotografii cu cadavrul de la locul faptei – ceea ce înseamnă că sau a fost într-adevăr acolo, sau cunoaște măcar una sau mai multe persoane care au fost de față. În afară de asta, mai știm că Hoffmann închiriase o locuință cu o singură cameră în cartierul Marzahn, pe numele Emil Fischer. Nu se știe încă de cât timp sau în ce scop.

– Ați găsit ceva în locuință?

– Absolut nimic, spuse Wegener. Un bârlog părăsit.

– Doi colegi de la criminalistica din Hamburg se ocupă de problema cu revista, spuse Brendel, dar nu mă aștept să rezolve mare lucru, din cauza legilor noastre de protecție a datelor. Avem deci trei întrebări centrale: A lucrat Hoffmann pentru Stasi, poate neoficial? Dacă nu, de ce ne-a fost sugerată pista aceasta de către făptași? Cine este informatorul, cum a ajuns la material, de ce aduce chestiunea în atenția opiniei publice? Este evident că își dorește publicitate, și nu bani. Pentru că există instituții care ar plăti mult mai bine decât SPIEGEL.

Exact așa cum îți imaginezi un vestic, își spuse Wegener, se gândește imediat la bani.

Kallweit se întinse.

– Care este prima dumneavoastră impresie?

– O speculație, spuse Brendel, dar dacă plecăm de la premisa că făptașii vor să anuleze Tratativele, se pare că și-au atins scopul, după cum stau lucrurile acum. Prin urmare, cei care au ordonat acțiunea pot fi găsiți în oricare loc în care se profită de prețurile mari la gaz în Europa de Vest.

– Ar profita câțiva. Kallweit își privi burta și și-o supse. Atât statele Opec, cât și furnizorii concurenți de gaze. De exemplu, în Orientul Apropiat. În Germania de Vest ar profita și ofertanții de energie alternativă. Dacă crește prețul la gaze, crește și presiunea de menținere a subvențiilor pentru energia solară și eoliană.

Brendel studie trupul neînsuflețit.

– Spânzurarea, șireturile. Pare a fi orice, însă nu un job profesionist cu substrat internațional economico-politic. Și nici serviciile noastre nu au până acum vreun indiciu care să arate în direcția aceasta. Christian?

Cheliosul rămăsese stană de piatră, cu mâinile încrucișate la spate.

– Cancelaria Federală ne-a dat undă verde, vă pot informa deci în mod oficial că Serviciul Federal de Informații nu dispune de niciun fel de informații care să confirme implicarea statelor petrolifere sau a altor țări care dispun de zăcăminte corespunzătoare. Ceea ce nu înseamnă că asemenea dovezi nu pot exista. Doar că sunt extrem de improbabile.

– Totul duce mereu la aceeași întrebare, spuse Wegener. De ce Hoffmann? Acum douăzeci și unu de ani a fost unul dintre consilierii președintelui Consiliului de Stat. Ar fi o coincidență colosală, dacă moartea sa n-ar avea nimic de-a face cu asta.

– O pedeapsă târzie pentru un trădător, spuse Brendel, indiferent dacă a lucrat pentru Stasi sau nu. Asta ne spune imaginea. Vrea să ne facă să credem că cineva l-a tras la răspundere. Ce a făcut omul acesta în ultimul sfert de secol?

– A dus o viață dublă. Wegener se sprijini de metalul negru și strălucitor al pompei. Asta e tot ce știm.

– Atunci a venit timpul să ne ocupăm mai îndeaproape de el. Cunoașteți și adresa lui reală?

– De azi-dimineață, spuse Wegener. Greifenhagenstraße. Pe Prenzlauer Berg. Mergem împreună acolo.

– Echipa de criminalistică e deja de șase ore acolo, spuse Lienecke, ar trebui să fie gata în curând.

Kallweit își drese vocea.

– Domnilor, un lucru trebuie să nu îl uităm. Președintele Consiliului de Stat l-ar informa cu siguranță pe generalul-colonel Steinkühler, dacă ar avea vreo idee în ce măsură moartea lui Albert Hoffmann ar putea avea vreo legătură cu activitatea sa de pe vremuri și...

Zâmbetul larg al lui Kayser îl făcu pe Kallweit să amuțească.

În fabrică se lăsă liniștea.

Jocicz tuși.

Kallweit merse prin încăpere de parcă ar fi căutat finalul frazei, se întoarse pe un călcâi, se opri lângă masa de disecție. În paltonul lui negru semăna cu un preot care venise pentru maslu la cadavrul lucios.

– Investigațiile în această direcție trebuie făcute cu mare atenție. Sincer să fiu, eu unul nu cred că sunt necesare, domnule căpitan.

Muzică de orchestră în surdină. Brendel căută ceva prin buzunarele paltonului său. Muzica se auzi mai tare.

– A înregistrat-o fiul meu, ieri. Brendel zâmbi. Ca pregătire pentru misiunea în străinătate, ca să spun așa.

Când zâmbește, e și mai frumos, își spuse Wegener.

Lienecke și Jocicz se priviră.

Brendel își găsise telefonul în buzunarul interior și răspunse. Muzica se întrerupse.

Kayser ridică sprâncenele întrebător.

– Melodia dintr-un vechi serial din RDG, spuse Lienecke. *Viziera invizibilă.* E bine pregătit omul.

Kayser își lăsă sprâncenele să coboare la loc.

– Nu trebuie să știu așa ceva.

– Nu trebuie, spuse Lienecke. Bun cultural din Est.

Brendel ascultă, mulțumi, apăsă pe tasta de închidere.

– Am găsit un fost colaborator al lui Hoffmann, din vremea când trăia în Vest. Un anume doctor Werner Blühdorn. Locuiește încă la Heidelberg, dar pe 24 ține un discurs la Universitatea din Humboldt.

– Mai există și coincidențe, spuse Kayser.

Borgs se ridicase de pe transformatorul lui.

– Domnule Jocicz, vă rog, mai explicați o dată colegilor noștri din Vest faptele care țin de patologie. Cadavrul începe să se încălzească.

Ei bine, se gândi Wegener, douăzeci de cuvinte.

9

Berlinul peste care se lăsa înserarea se luă după Borgs și își ținu gura, se mișca așa cum o făcea întotdeauna, dar nu scotea niciun sunet, toată hărmălaia cicălitoare era exilată afară, dincolo de portierele și geamurile blindate: *echipament de protecție specială S-Guard.* În interior pereții mașinii aveau mici aplicații de piele.

Wegener se aplecă în față și privi peste umărul lui Kayser pe ecranul vitezometrului: un semicerc galben ca șofranul, luminat din spate, ultimul număr din dreapta jos arăta 340. Ultimul număr de pe ecranul vitezometrului unui Phobos, luminat grosolan de sus, era 170. Exact jumătate. Cea mai mare viteză pe care o atingea un Phobos era cu încă zece până la douăzeci de km/h mai mică, în funcție de încărcătură. Wegener se lăsă să cadă la loc pe bancheta din spate tapițată în piele de culoare deschisă. Îi veni în minte bancul prost cu Phobos-ul care a depășit, pe autostrăzile vest-germane, mai multe mașini Volkswagen. Atunci când s-a aflat pe un vehicul de remorcare marca Mercedes.

– Să dau drumul la încălzirea din scaune, domnule Wegener? Brendel se întoarse pe jumătate spre spate. Pielea asta e destul de rece.

Wegener se gândi timp de două secunde dacă întrebarea era pusă la modul serios. Brendel arăta de parcă ar fi vorbit serios.

– Da, dar numai ca să se enerveze Ulf Lienecke.

– V-o reglez pe 3. Dacă este prea cald, să îmi spuneți.

Wegener scoase un sunet de aprobare și se întrebă dacă îi puteai spune unui coleg vest-german că ți-e fundul fierbinte. Probabil că nu.

Brendel frână lin și opri. Ca și la semafoarele de dinainte, oamenii se opreau, se chiorau, se holbau, arătau de parcă tocmai s-ar fi dărâmat zidul. Unii rămăseseră cu gura deschisă, muți de uimire.

Șoferul unui Wartburg străvechi nu-și crezuse pesemne oglinda retrovizoare, se dăduse jos din mașină și stătea acum consternat în fața botului strălucitor al mașinii străine. Steaua Mercedesului era ca un fir în cruce care țintea spre sexul lui. Pe fețele trecătorilor se citea entuziasm, surprindere îngrozită, batjocură. Un bărbat mai în vârstă se întoarse cu spatele.

Brendel și Kayser tăceau.

Wegener își dădu seama că îi era jenă. Pentru oamenii ăștia care căscau gura, care înconjurau mașina la fiecare intersecție și își trădau statul. Cărora li se citea pe chipuri sărăcia țării, incapacitatea ei de a produce calitate de înalt nivel și lux real, de îndată ce se trezeau în fața unui Benz. A căror invidie se coagula într-o mimică stângace de copil. Ale căror gânduri le puteai citi dintr-odată. Și Wegener știu că în ciuda jenei sale și-ar fi dorit să o vadă pe Karolina stând aici la semafor. Să îl admire cum stă pe bancheta din spate a mașinii ăsteia de serviciu cu protecție specială al poliției de frontieră vestgermane, să îi vadă fața apărând în spatele geamului întunecat, care să se lase tocmai atunci în jos, să îl privească, incredulă și cuprinsă de admirație, și să îl vadă cum stă lăsat relaxat pe spate, în mijlocul luxului. Scrumierele de lemn luminate luceau maro-roșcat. Tastele și butoanele luminau în același galben de șofran ca vitezometrul și celelalte instrumente de bord. În tetierele scaunelor din față erau încorporate ecrane. Lămpi de citit reglabile pe cerul tapițat al mașinii, rezemătoare pentru brațe îmbrăcate în piele, muluri argintii. Așa ar trebui să-l vadă Karolina. Ca investigator de primă clasă, în echipa națională de intervenții. Cu fundul ușor încălzit. La volan cu un comisar ștab din Berlinul de Vest, care mirosea a bomboane. Fiind astfel, pentru o jumătate de oră, omul care sta pe bancheta din spate a celui mai luxos mijloc de locomoție din RDG. Niciun membru al Comitetului Central cu Volvo-ul lui nu putea ține pasul cu mașina asta clasa S-Guard, niciun alt om din țara asta nu putea ține pasul cu scaunele astea de culoarea șofranului, argintii, de piele, care-ți încălzeau fundul. Mașina de lăudăros a lui Brendel pe post de mașina mirilor, se gândi Wegener, Karolina și el, în alb și negru, Früchtl reapare și este martor la

cununie, cu toții în Mercedesul ăsta uriaș prin Berlin, de unde veneau astfel de gânduri, ce le declanșa, Früchtl claxonează, Karolina izbucnește în lacrimi, poporul aruncă cu flori după ei, căpitanul Obraji Scofâlciți și-a regăsit marea dragoste, mai există încă vești bune, felicitări de la Atenție Krenz: Vă dăruim, dragă Martin și răpitoare curvă de gaz, aprobarea de a părăsi țara, acoperișul ruginit, pivnița umedă, băgați și una pentru mine, dar frumos pe la spate, cum ne place nouă, câinilor duri, așa-i.

Să nu poți tu s-o uiți odată pe Karo, spuse Früchtl, să nu poți să n-o mai iubești o dată.

Nu-mi spune asta mie, Josef, spune-o iubirii mele.

Iubirea ta e tare de amândouă urechile.

Ai spus ceva?

Semaforul își schimbă culoarea. Verde.

– Oare pot primi un minsk fără contract? Brendel ocoli Wartburgul. Șoferul stătea încă în mijlocul străzii.

Wegener se aplecă în față.

– Se poate, dar e scump ca dracu'. Abonamentul e însă pe minimum 12 luni. La telemedia VEB. Dacă ești cetățean. Dacă nu ești cetățean – habar n-am.

Brendel evită un camion care tocmai parca, trase de volan la stânga și apoi iar la dreapta. Mercedesul rămase pe traiectorie, de parcă nu s-ar fi abătut deloc de la drumul drept.

– Aveți vreun M5 vechi pe undeva? Un M6 costă la noi mai mult decât un iPhone.

– Din păcate nu am. Dar pot întreba vreun coleg.

Kayser se întoarse spre el.

– Este numai un zvon, domnule Wegener, că RDG-ul are în acest domeniu un avantaj semnificativ, pentru că este vorba de o veche tehnică a Stasi?

– Nu este un zvon, spuse Wegener. Se pare că Securitatea statului folosește în ziua de azi aparate cu două generații înaintea a orice există în comerț. Se spune că ar avea deja un M9.

– Cu funcție de supraveghere? întrebă Kayser.

Capul lui Brendel se lăsă o idee spre piept.

– Cu funcție de supraveghere și culegere automată de probe olfactive, spuse Wegener. Dar nicio grijă, probele olfactive funcționează numai la cetățenii est-germani.

– Ce model aveți dumneavoastră? întrebă Brendel.

– Un M5. Proletariatul de la noi oricum nu primește decât M5 sau M6. Restul merge la dumneavoastră.

– Și astfel poate fi subvenționată la noi, pentru mulți bani, evoluția tehnicii socialiste a Serviciului Secret, spuse Kayser. Asta numesc eu să bați capitalismul cu propriile arme.

– După ce președinția noastră tocmai a cumpărat un lift nou Thyssen, sprijinind astfel producția imperialistă de nave de luptă, puteți să cumpărați liniștiți telefoanele noastre.

Brendel se întoarse puțin spre spate.

– Deci dacă vă oferă cineva zilele astea un M5 și este interesat de euro...

Wegener încuviință din cap.

– Dar văd că un navodobro aveți deja.

– Kallweit mi-a făcut rost de el, din rezervele lor. Navigatorul nostru de bord recunoaște doar semnale GPS, nu și de GLONASS.

– Și o altă temă: ce fac de fapt teroriștii voștri burghezi? întrebă Kayser. Pe vremuri am avut de-a face cu ei.

– Habar n-am. Wegener privi pe geam. Presa internațională se preocupă de ei?

– Nu chiar. Dar citesc mereu rapoarte interne.

– Ce teroriști sunt ăștia? întrebă Brendel.

– Își spun Brigada Bürger, spuse Kayer, după un oarecare Alexander Bürger, pe care nu-l știe nimeni.

– N-am auzit până acum. Și cu ce se ocupă?

– Scriu scrisori de amenințare, spuse Wegener, și atât.

– Atunci nu sunt teroriști, sunt scriitori.

Kayser plescăi din limbă.

– Nu sunt toți scriitori niște teroriști? Și ei vor să schimbe lumea, doar că sunt prea lași să pună mâna pe armă.

– Păi nu mai există scriitori politici. Brendel semnaliză și o coti spre stânga. Ăia caută toți limbajul potrivit, disperați să-i asalteze

pe ceilalți cu simțirile lor, și desconsideră istoria, pentru că ei nu au istorii.

– Ca să vă răspund la întrebare: Securitatea statului sigur îi controlează pe oamenii lui Bürger, spuse Wegener. Stasi nu e nici atât de mică, nici atât de sănătoasă, pe cât pretinde.

– Pentru că tot vorbim despre Stasi, spuse Brendel. Pe ecranul aparatului navodobro clipi o săgeată spre dreapta, *150 metri, distanța până la sosire 11 kilometri, ora sosirii 19.36.* Nu am vrut să îl întreb pe Kallweit direct, dar ar fi bine de știut până la ce nivel de securitate avem acces la acte. Am avut senzația că nici el nu știe încă. Brendel băgă în viteză mai mică. Mașina luă curba. Pentru mâine-dimineață este programată discuția aceea cu maiorul...

– Wischinsky, spuse Kayser.

– ... Cel puțin, Borgs a numit-o *discuție.* Domnule Wegener, vom fi nevoiți să investigăm și Securitatea statului. Înțelegeți acest lucru.

– Înțeleg. Wegener observă că scaunele de piele începeau să devină neplăcut de fierbinți. Vă puteți imagina că așa ceva nu constituie pâinea zilnică a unui căpitan de la Poliția Populară.

– Îmi pot imagina foarte bine, spuse Kayser. Probabil că nici nu este una din activitățile sale preferate.

– Asta depinde de câtă carieră potențială mai ai de stricat și cât de repede vrei să scapi de toată povestea.

Ei, de asta ai scăpat deja, spuse Früchtl.

– Dacă va fi nevoie, ne punem și noi gâtul în joc, spuse Brendel. Dar sunt domniile lor pregătite ca interogatoriul să se desfășoare de data asta în direcție inversă?

Wegener începu să alunece încolo și-ncoace pe pielea fierbinte.

– Azi-dimineață, Steinkühler s-a exprimat așa: voi intra în istorie ca fiind primul polițist care va investiga Securitatea statului, dar nu voi fi primul polițist care va investiga Securitatea statului cu succes.

– Domnul Steinkühler se înșală măcar într-un punct, spuse Brendel și opri încălzirea din scaun. Suntem trei polițiști care investigăm Securitatea statului.

*

Când Mercedesul o coti pe Greifenhagenstraße, era deja întuneric. Lângă turnul din cărămidă al bisericii Getsimani strălucea

o ultimă dâră violetă de soare, care se micşora cu fiecare minut pe după acoperişuri. Ferestrele înalte ale clădirilor vechi erau nişte dreptunghiuri de un galben posomorât şi dezveleau fragmente de dulapuri, biblioteci, tablouri, tapete demodate. Candelabre antice, lumânări şi abajururi strâmbe difuzau lumini de opaiţ. Brendel opri într-un loc interzis, în faţa unui Phobos Universal şifonat, scormoni în torpedou după legitimaţia specială în folie de plastic, o prinse în spatele parbrizului din faţă, păru să îşi amintească brusc unde era şi băgă legitimaţia la loc.

– Un duşman de clasă absolut, spuse Kayser şi se ridică de pe banchetă. N-o să te revedem prea curând.

Închiderea centralizată făcu să se aprindă de două ori toate luminiţele autoturismului. Maşinile celelalte şi zidurile caselor se scufundară pentru câteva clipe într-un portocaliu vesel, care lui Wegener i se păru cam nepotrivit. Simţea vântul rece la fund. Din apusul de soare nu mai rămăseseră decât câteva coame de acoperiş, în spatele cărora întreaga Germanie părea să ardă cu vâlvătaie.

– Ce număr?

– 51.

– Înseamnă că am parcat bine. E chiar peste drum.

Casa lui Hoffmann le întrecea la înălţime pe celelalte case cu două etaje, era o clădire cu şapte etaje din Gründerzeit, cu bare ruginite la balcoane, stuc cenuşiu şi bovindou dublu şi lat la mijlocul faţadei. Wegener îşi scoase minskul din buzunar, intră la mesaje, verifică adresa. Numărul 51, etajul şapte. Niciun geam luminat la ultimul etaj. Wegener mai numără o dată.

Brendel privi în jur.

– E numărul greşit?

– Nu, dar sus e totul întunecat. Iar Lienecke spunea că cei de la criminalistică sunt încă aici.

– Poate că Hoffmann nu şi-a plătit factura la energie electrică, spuse Kayser. Primul nostru motiv pentru crima de la conducta de gaz.

Wegener urcă cinci trepte tocite. Uşa de la intrare era deschisă. Pe hol stătea rezemat de zid un poliţist, se juca ceva pe minsk, îl dosi repede şi stângaci când îl văzu pe Wegener şi înşurubă un deget în aer:

– Etajul șapte pe stânga, domnule căpitan.

– Deci, e adevărat, spuse Brendel. Morții locuiesc totdeauna sus.

– În Est, la fel ca în Vest, spuse Wegener, inspiră de câteva ori adânc și începu să urce pe o scară care scârțâia îngrozitor. Brendel și Kayser scârțâiră după el. La etajul al doilea le ieșiră în întâmpinare oameni din echipa de criminalistică, patru fețe plictisite în costume de protecție complet albe, ducând la piept cutii și dosare.

Ușa locuinței lui Hoffmann era deschisă. Pe hol o harababură de cutii de carton, instrucțiuni date în gura mare și întrebări, din când în când lumina unui bliț. Nelipsitul expert în computere cu păr gras tocmai căra din locuință un Robotron Sigma și un Nanotchev Omikron mijlociu și îi salută cu un mormăit. Mirosul cămășii cadrilate de pe el stagnă până când omul ajunsese deja la etajul șase, scârțâind pe întrecute cu scara.

Wegener se uită după Frank Stein, dar nu văzu decât siluete albe, aplecate de spate, care își adunau lucrurile.

– Podeaua este în regulă, domnilor. Vă rog să intrați.

Wegener se întoarse. În spatele lui stătea Stein, ușa de la WC-ul de oaspeți era deschisă.

– Dacă poliția folosește deja WC-ul victimei înseamnă că echipa de criminalistică a înaintat cu treaba, spuse Wegener.

– Suntem aproape gata, spuse Stein și încuviință din cap. Părul închis la culoare îi stătea lipit de cap, arătând ca o căciulă pentru un costum de Mefisto, pe care nu o mai dăduse jos de la carnaval. Rama de oțel a ochelarilor îi alunecase pe nasul subțire, costumul gri flutura în jurul corpului uscățiv. Știa că pentru colegi el era Frankenstein, iar colegii știau că Frankenstein știe asta. Porecla asta era inevitabilă, obișnuia Stein să spună, adăugând că de fapt era sigur că tatăl lui, un șugubăț din Cottbus, îi alesese combinația asta de nume-prenume din pură răutate, pentru că își dorise întotdeauna o fiică zdravănă, și nu un criminalist slab.

– Raportul sau o raită prin locuință?

– Întâi raita. Apoi raportul.

Frankenstein schiță o plecăciune, o porni agale într-o cursă de obstacole formată din cutii de carton, lăzi și coșuri de rufe pline

de hârtii, spre o cameră înaltă de câțiva metri. De jur împrejur, rafturi de cărți până-n tavan.

– O bibliotecă! Frankenstein își desfăcu brațele și se învârti în cerc ca o balerină anorexică beată. Nu i se mișca niciun fir de păr. Întreaga locuință e o bibliotecă! Fiți atenți! Dansatoarea ieși clătinându-se pe o ușă albă și trecu în următoarea încăpere. A zidit până și ferestrele! Pe toate care dau spre stradă, iar în spate a lăsat numai trei.

Wegener, Brendel și Kayser priviră în jur, se uitară unul la altul și îl urmară pe Stein, care era deja cu o cameră mai departe.

– Avem aici, țineți-vă bine, nouă asemenea încăperi, nouă încăperi pline de cărți, dintre care opt fără ferestre. La început am crezut că nu se mai termină niciodată, intri într-o locuință din asta închiriată și ce să vezi: un univers paralel! O bibliotecă dintr-un univers paralel! Stein era ca stăpânul unei case, care nu-și poate crede ochilor ce bogății are. Dar e greșit, domnilor, aici merge totul cu lucruri curate, ne aflăm în continuare în Prenzlauer Berg. Explicația este următoarea: pe de o parte, casa asta e mult mai adâncă decât ai crede privind-o din față, pentru că este un fel de clădire uriașă de pe vremuri, pe de altă parte, omul nostru a spart aici un perete.

Stein merse mai departe. Încăperea în care intră acum era de două ori mai mare decât cele patru de dinainte. Două saloane în stil vechi dădeau unul în altul, două candelabre identice atârnau din două rozete identice de stucatură. De-a curmezișul camerei se întindea o dungă deschisă la culoare de podele noi.

Wegener se întoarse în jurul propriei axe. Rânduri nesfârșite de rafturi, jos închise cu uși întunecate ca de dulapuri, deasupra greutatea colorată a mii de cotoare de cărți, aranjate cu minuțiozitate. Foliante tocite de la atâta folosit erau depuse în spatele ușilor de sticlă, cotoarele de piele cu litere aurii ale edițiilor complete și ale lexicoanelor străluceau în culorile negru, maro, roșu. Din majoritatea volumelor se ițea câte un mănunchi de semne de carte, transformând cărțile în punkiști cinstiți cu freze din bilețele colorate. În mijlocul camerei un birou antic, îmbrăcat în piele. În fața biroului prima fereastră pe care o vedea Wegener în locuința asta, o boltă uriașă de sticlă, împărțită în două. Pe sub boltă vedeai cerul nocturn al Berlinului

de Est: sfera strălucitoare a turnului televiziunii, EastSide, cupola domului, Palatul Republicii cu coloanele sale de lumini.

Kayser urmărea priveliștea fără o vorbă. Mâinile la spate. Fața o reflectare uimită în sticla ferestrei.

Wegener se duse la unul dintre rafturi, se aplecă și citi: Altvater, Mahnkopf: *Limitele globalizării.* Bredow, Brocke: *Criză și protest.* Mathias Jopp: *Dimensiunile păcii.* Ediție legată de colecție a anuarelor CSCE din 1982 până în 2010.

– Se mai practică aici la dumneavoastră alocarea spațiilor de locuit? Brendel stătea deodată lângă Wegener. Iertați-mă că spun *aici la dumneavoastră.* Este o limbă germană vestică destul de ciudată. Deci: se mai practică în RDG alocarea spațiilor de locuit?

– Acum suntem la vecini, cum s-ar zice, strigă Stein. Din nou același aranjament, dar invers!

Wegener scutură din cap.

– A devenit inutil deja din '91. De la șaisprezece milioane la paisprezece și jumătate, cu asta s-a rezolvat orice problemă a spațiului locativ.

Îl urmară împreună pe Frankenstein în camera următoare.

– Atunci este normal ca un profesor de politică emerit să locuiască pe două sute cincizeci de metri pătrați de bibliotecă. Plină de cele mai noi publicații vest-germane.

– Mă tem că acest lucru nu va deveni niciodată normal la noi. Nici măcar dacă am mai rămâne un singur milion.

Pentru un moment Brendel arătă de parcă ar vrea să răspundă ceva, nu spuse însă nimic.

Wegener încetini pașii.

– Vă întrebați pe cine trebuie să șantajeze un om în RDG, ca să capete o asemenea locuință.

Brendel încuviință.

– Asta mă întreb. Și se pare că și dumneavoastră vă întrebați același lucru. Ce spuneți despre președintele Consiliului de Stat?

– Poate fi și secretarul general. Sau adjunctul președintelui Consiliului de Stat. Sau președintele Consiliului de Miniștri. De exemplu.

– Gysi? Brendel se încruntă. Am crezut mereu că acest Consiliu de Miniștri e doar de decor.

– Chiar și Gysi are destulă putere ca să-i procure cuiva o locuință de genul ăsta.

– Are și destulă putere ca să dea ordin să fie spânzurat cineva?

Wegener privi în ochii albaștri ai lui Brendel.

– Asta puteți să-l întrebați mâine-dimineață pe acel maior Wischinsky.

– Atunci nu îmi mai face rost de un M9.

– Poate dimpotrivă. Ca să vă poată asculta convorbirile.

– Aici se termină biblioteca! strigă Frankenstein.

Wegener și Brendel păşiră într-o încăpere plină ochi, în care pesemne că trebuise să încapă tot ce nu avusese loc în celelalte încăperi: un pat dublu, două dulapuri de haine, o masă cu două scaune, un televizor și o canapea de două persoane, pusă lângă un șemineu deschis din marmură albă. În fața ferestrei șapte ghivece cu trandafiri.

– Nu-i rău, așa-i?

Frankenstein se bucura, de parcă săptămâna următoare ar fi urmat să se mute în locuința lui Hoffmann.

– Într-adevăr, nu e rău, spuse Brendel și întinse mâna. Richard Brendel, poliția criminalistică din Berlinul de Vest.

Frankenstein își umflă obrajii.

– Mă scuzați, bineînțeles, Stein, Frank Stein, Frankenstein. Poliția Populară. Poliția Populară din Berlinul de Est. Bine ați venit de cealaltă parte a meterezei anticapitaliste, domnule Brendel!

– Frank, cum stă treaba? întrebă Wegener și se întoarse.

Kayser nu se zărea. Stein își împinse ochelarii pe nas.

– Deci: în ceea ce privește încăperile cu biblioteca, nu sare nimic în ochi, nu se vede nimic la ultraviolete, nu sunt urme relevante pe podea. În decursul ultimelor trei-patru zile s-a făcut curățenie în întreaga locuință, dar temeinic. Găleata și cârpa uscată în bucătărie, urme de praf de curățat pe chiuvetă etc.

– Femeia de serviciu a lui Hoffmann?

Wegener plimbă un deget peste partea de sus a șemineului. Nu era praf.

– Tocmai interogăm vecinii, dar cred că este vorba de femeia de serviciu. În orice caz, nu a încercat nimeni să înlăture urmele în mod profesionist. În mașina de vase din bucătărie sunt vase mur-

dare, care indică cel puțin două persoane. Două cuțite pentru pește, două furculițe, două pahare de vin alb, două pahare de sherry și așa mai departe. Doar dacă Hoffmann nu avea obiceiul să mănânce din două farfurii deodată.

– Vase murdare? întrebă Brendel. Cu toate că cineva a făcut curat?

– Sunt puse în mașina de spălat vase, care este însă plină numai pe sfert. Căutăm deci o femeie de serviciu cu gândire ecologică, care preferă un pic de mucegai, decât să risipească rezervele de energie ale patriei.

– Amprente?

Stein se duse la o cutie în care se aflau mai multe pungi de nailon și băgă mâna înăuntru.

– După cum ne-am putut da seama, sunt amprente de la trei persoane diferite în bucătărie și în camera de zi. Dacă am fi nevoiți să controlăm biblioteca carte cu carte, am sta aici până la următoarea Reînvigorare. Aș vrea să evit lucrul acesta, dacă nu este absolut necesar.

– Trei persoane, spuse Wegener. Asta înseamnă: Hoffmann, femeia de serviciu, dacă există, și mai cine?

– Și poate copila asta frumoasă.

Stein puse pe masă o fotografie înrămată.

Wegener și Brendel se aplecară peste fotografie. O femeie tânără și blondă la plajă. Femeia zâmbea spre aparatul de fotografiat, își înfășurase o eșarfă roșie în jurul pieptului și o ținea cu o mână. În fundal câteva siluete neclare în apa albastră.

Früchtl ar fi spus că *a trecut examenul cu nota foarte bine,* se gândi Wegener, după sistemul lui de note NVA pentru frumusețea femeii, și ar fi avut dreptate, altceva decât *a trecut examenul cu nota foarte bine* nici nu mergea aici. Fata asta era o nebunie.

– Câți ani îi dai? întrebă Brendel.

– Douăzeci, douăzeci și ceva, spuse Kayser.

În ciuda podelei scârțâitoare, Wegener nu-l auzise venind.

– În noptieră sunt prezervative. Stein își drese vocea. Multe prezervative. Mai sunt: o biciușcă, cătușe, vibratoare pe baterii și un... ăh – un medicament pentru potență.

– Un ăh medicament pentru potență? Kayser rânji. Ce fel de medicament?

– Se numește *Sculare*a. Un produs est-german. Se spune că este foarte eficient.

– Bătrân norocos.

– Frank Stein, Frankenstein.

– Christian Kayser.

– Mai sunt și alte urme ale femeii?

Brendel luă fotografia în mână.

Stein scoase un carnet de notițe din buzunarul pantalonilor și frunzări în el.

– Un pachet început de tampoane, o a doua periuță de dinți și un deodorant în baie. Florena *Action.*

Wegener tuși.

– Ceva lenjerie într-unul din sertare, în al doilea dulap. Sutiene, chiloți, șosete, ciorapi. Totul de foarte bună calitate.

Wegener arătă spre fotografie.

– Ne trebuie copii, cât de repede se poate. Ce înseamnă: de foarte bună calitate?

Stein privi iritat spre Brendel și Kayser.

– Înseamnă că este marfă din Vest. Dacă mă întrebați pe mine.

– Așa de grozavă nu e marfa aia, spuse Brendel. Mie mi se rup ciorapii mereu.

Un polițist de la circulație bătu în rama ușii, salută din cap.

– Weigt, ce e?

– Scuzați – Frank, dacă ai o secundă, vino puțin până jos, merită.

– Pentru că?

– Nu vreau să vă deranjez aici.

– Nu ne deranjezi.

Polițistul își prezentă un rând de dinți strâmbi.

– Un ștab din Vest și-a parcat mașina pe interzis. Benz, o chestie uriașă. Am chemat deja remorcarea, dar nu știu dacă o să încapă chestia asta.

– Luați-vă gândul, spuse Kayser. Chestia abia dacă încape în trenul de mașini spre Sylt. Dar dacă vreți totuși să încercați, aveți un pic de grijă cu bara din spate, că are senzori și cameră pentru

parcarea automată. Costă probabil cât salariul pe un an al șefului dumneavoastră.

Polițistul înlemni.

– Iubita lui Hoffmann? Kayser arătă spre fotografie. Sau cum o catalogăm? O curvă nu dăruiește fotografii înrămate.

– În orice caz, nu e soția lui, spuse Brendel. În locuință se află exact ce îi trebuie unei femei ca să se culce din când în când cu el. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Îi trebuie șosete ca să se culce cu el?

– Bătrânii, spuse Brendel. Le place să încerce lucruri ciudate.

Wegener privi trandafirii.

– Frank, aveți ceva ce ar putea avea legătură cu data faptei? Indicii că a avut o întâlnire?

Stein scutură capul, neajutorat.

– Sunt coșuri întregi de dosare și tot felul de chestii, după cum vezi. Mai sunt două calculatoare, un Sigma și un Omikron KC destul de nou. Pe birou se aflau doar facturi și cărți. Trebuie să căutăm.

– Bine, atunci căutați vă rog în funcție de trei teme, când vă apucați de chestiile astea. Wegener așteptă până când Stein își găsi creionul. În primul rând: tot ce o privește pe femeia din fotografie – nume, adresă, scrisori de dragoste, ce știu eu. Găsiți femeia de serviciu, ea va ști să vă spună cine este femeia. Asta ne trebuie repede.

Stein mâzgăli. Timp de zece secunde se auzi doar creionul care zgâria pe hârtie. Polițistul înlemnit părăsi încăperea fără un cuvânt. Podelele scârțâiră.

– În al doilea rând: există indicii că Hoffmann ar fi fost șantajat sau că a șantajat el pe cineva? Cheie de la vreun seif, sume mari de bani gheață sau alte lucruri de valoare, contracte pentru depozite bancare și așa mai departe. Și legat de asta: există indicii că Hoffmann ar fi avut ceva de-a face cu Tratativele sau poate chiar cu afacerea de tranzit?

Frankenstein mâzgăli.

– În al treilea rând?

– Cum trebuie să îl catalogăm pe Hoffmann din punct de vedere politic? Care îi era poziția? Ce a publicat? Și de fapt: ce a făcut de la Reînvigorare încoace?

– Mai e ceva?

– Contactele cu Vestul, spuse Brendel. Evident că i-au trimis măcar chiloți și sutiene pentru prietena lui.

– Contactele cu Vestul, bineînțeles, repetă Stein mâzgălind.

– Și apoi: de ce ducea o viață dublă sub numele de Emil Fischer din Marzahn?

– Asta era să uit... Stein scormoni prin cutia cu pungile de plastic și scoase o punguliță din ea. Pe moment avem asta. Am găsit-o sub birou.

Brendel luă punga și o ținu sub lampa de pe birou.

– O legitimație?

– O legitimație de serviciu, spuse Stein și căută ceva într-o mapă. Mai exact, o legitimație de serviciu pentru un grădinar. Emisă pe numele Emil Fischer, domiciliat pe strada Ludwig-Renn 32 în Berlin, Marzahn.

– O legitimație de serviciu pentru un grădinar, spuse Kayser. Pentru asta au bani.

– Este o legitimație de securitate, spuse Stein. Un permis de intrare într-o zonă securizată. Era atașată copia unei aprobări a Securității care spune că, un moment... Stein pescui din mapă o foaie de hârtie împăturită de mai multe ori, băgată într-o folie de plastic, că *deținătorul acestei legitimații, tovarășul Emil Fischer, a fost supus cu succes verificărilor polițienești și ale Serviciului Secret, de către departamentul central VII al Securității (pază persoane și bunuri), conform art. 123 și 124 din regulamentul de control, în vederea permiterii accesului în zona de securitate specială națională B-W-I. Valabil până la,* aici e o ștampilă cu data... Stein mai întoarse o dată foaia. *Eliberată pe 17.9.2006 de Stefan Kröcher, subofițer HAVII.*

– Foarte multilateral dezvoltat profesorul nostru, spuse Kayser. O bibliotecă, o prietenă fotomodel și talent la grădinărit.

– Și un gât rupt. Brendel îi înapoie lui Stein legitimația. Ce e asta, zona de securitate specială națională B-W-I?

Stein ridică din umeri.

– N-am idee. Dar pare să fie una dintre cele mai importante zone de securitate specială pe care le avem.

10

Maiorul Fripturică arată cu fiecare cvartal de pensie tot mai bine, aș spune acum, se gândi Wegener, maiorul Fripturică se pare că își petrece timpul liber cu precădere afară, cum făcea și pe vremuri, se lasă bronzat de soarele toamnei, care nu se oprește nici în fața socialismului, și știe exact cât de nerușinat de bine le stă bărbaților în vârstă bronzul acesta de bărbați în vârstă. Cu condiția să aibă păr alb ca neaua. Și mai bine: păr alb ca neaua și ochi verzi. Așa verzi ca maiorul Fripturică, care ar veni acum agale pe la „Ucenicul cizmarului", salutând în stânga și-n dreapta, fiind salutat din stânga și din dreapta, i-ar comanda birtașului masiv și bărbos o bere mare, făcându-se că ține între palme o halbă de bere, apoi l-ar descoperi pe cel care îl urmărește din priviri, ar zâmbi, ar veni mai aproape și s-ar lăsa să cadă cu un icnet pe unul din scaunele deșelate din fața acestuia. Uite-l, uite-l că nu-i, bătrânul Josef Früchtl cel dependent de grăsime animală, care îi punea acum în propria minte una dintre cele trei întrebări preferate, pe care le folosea în loc de salut: unde ți-a dispărut părul? În Vest?

Investigație specială, spuse Wegener.

Podoaba ta capilară, plecată în misiune secretă. Și tu a trebuit să rămâi acasă.

Toți trebuie să rămânem acasă.

Călătorului îi șade bine cu drumul, spuse Früchtl dezbrăcându-și paltonul, chiar dacă e vorba de propria freză. Cum îți merge?

Bine. Sau măcar ca de obicei.

Bine sau ca de obicei? Că există o diferență.

Pentru tine nu, după cum arăți.

Mulțumesc pentru lăcrămioare.

Birtașul veni suflând greu și trânti pe masă o halbă mare de bere, plină de spumă. Noroc, domnule căpitan. Friptură?

– Friptură, spuse Wegener. Cu două ouă ochiuri, te rog.

– Cartofi prăjiți sau cartofi copți domnule căpitan?

– Cartofi prăjiți. Cu porție dublă de maioneză.

Birtașul se pare că nici nu se așteptase la altceva, își șterse fruntea umedă cu mâneca și se rostogoli spre bucătărie.

Mâncarea este erotismul bătrâneții, spuse Früchtl.

Asta ai spus și acum douăzeci de ani.

Și am avut dreptate. Acum douăzeci de ani aveam cincizeci de ani. Ți se pare că eram tânăr?

În orice caz prea tânăr ca să închei socotelile cu femeile.

Früchtl clătină trist din cap. N-o să înveți niciodată, Martin, am vorbit de erotism, nu de sex. Mâncarea este erotismul bătrâneții. Ce fac muierile?

Carieră.

Doar atât?

Se întâlnesc cu rușii de la gaze și negociază contracte. Salvează patria.

Concubina ta de la minister. Tot ea.

Wegener se strâmbă.

Bucură-te că s-a terminat.

Pentru că?

Früchtl ridică brațele indignat. Pentru că relațiile dintre femeile de succes și bărbații lipsiți de succes duc la suicid sau la impotență! La suicidul *tău* și la impotența *ta!*

Și una ca asta trebuie să o auzi de la un bunic, pentru care friptura este erotică.

Nu doar friptura, susură Früchtl și aruncă o privire spre bucătărie, și cartofii cu maioneză. Dar să nu spui nimănui. Femeile se orientează spre cer, Martin. Femeile vor întotdeauna un bărbat spre care să poată privi de jos în sus. Când femeia se cațără pe scara socială, bărbatul trebuie să se cațăre și mai sus. Ca să mențină distanța. Dacă nu ține pasul, va fi înlocuit. Sau în germana RDG-istă:

femeile vor numai bărbați care au văzut câteva cururi mai multe decât ele, pe interior.

Opinia unui macho patologic, care a pierdut patruzeci de ani de emancipare, fiind ocupat cu manifestarea relațiilor de dependență a aventurilor sale.

Früchtl rânji. Opinia unui macho patologic, căruia nu i-au mărturisit altceva nici cele mai mândre, mai pline de succes și mai inteligente – sau, după cum ai spune tu: cele mai emancipate – muieri în momentele lor de slăbiciune, deci de sinceritate.

Wegener gemu.

Martin, cum să se simtă o femeie apărată de un bărbat care are mai puțini bani în cont decât ea?

Am un permis de portarmă.

Un permis de portarmă! Früchtl se strâmbă de parcă ar fi văzut o haită de căței care-și vânau propria coadă. Ce vrei să faci cu un permis de portarmă? Un secretar de stat de la Ministerul Energiei nu are nevoie de permis de portarmă. Ăla își scoate M7-le și sună pe cineva și primește o masă la separeu la „Molotow" sau un Phobos Datscha cu aer condiționat și remorcă, sau o invitație la Rügen, la o petrecere cu viol, unde îți integrează banane adevărate, și vreau să spun din alea din America Latină, nu chestiile astea scofâlcite din Europa.

Wegener bău ultima gură de bere și începu să învârtă halba goală în mână. Și ce sfat îmi dă maiorul cunoscător de femei?

Nu există sfaturi, spuse Früchtl, există doar timpul care trece prin frumoasa noastră patrie. N-am auzit niciodată să sufere cineva din dragoste mai mult de opt ani jumate.

Înseamnă că nu mai sunt decât șapte jumate.

Früchtl dădu din cap atât de serios, încât lui Wegener îi trecu pofta de râs.

Timp de un minut întreg nu mai vorbiră.

Apoi Früchtl schimbă tema: ce face chestia ta strict secretă?

Dragul meu Josef, chestia asta secretă este un secret al naibii de mare. De data asta nu a trebuit să semnez doar hârtia galbenă, ci și una roșie.

Früchtl se încruntă. Privi în amândouă părțile. La mesele alăturate nu stătea nimeni.

Știai că au și hârtii roșii?

Nu.

Uite că au. Un roșu frumos. Ca Lada ta veche.

Früchtl ridică sprâncenele în semn de apreciere. Și mai stai aici să mănânci mâncarea mea preferată, în loc să te duci să muncești?

Domnii investigatori din Vest sunt în EastSide la o teleconferință cu Bonnul. Căpitanii trebuie să rămână afară.

Spune-mi, tu tai de fapt gălbenușul?

Nu trebuie să-ți preiau toate ticurile, Josef.

Nu e nimic mai frumos pe lumea asta, decât un gălbenuș cald care se împrăștie. Are ceva din consistența sângelui.

Wegener își ridică halba goală și așteptă să îl vadă chelnerul.

Früchtl tăcu.

Wegener tăcu.

Cu o mână chelnerul umplea halba, în cealaltă ținea telecomanda pentru televizorul care trona pe o scândură deasupra ușii de la toaletă. Televizorul pârâi. Printre pârâituri cineva spunea *Uzina* Ernst Thälmann, *producătoarea aparatului Robotron VEB și* Otto Schön... *o creștere la export de 6 procente,* pârâituri, *pe baza creșterii vânzărilor minicalculatorului portabil Nanotchev Omikron KC 2.0 în Europa de Est și de Sud,* pârâituri, apărură fragmente dintr-un crainic de la știri, din cap îi ieșeau spre dreapta și spre stânga cucuie de piele, întregul craniu devenise un acordeon, cineva presa fața crainicului printr-un dispozitiv de tăiat ouă, fâșiile de față spuneau *pe viitor cu dezvoltarea calculatorului Nanotchev Rho, precum și a aparatului Musikus M06 la uzina de microelectronice VEB Robotron* Wilhelm Pieck. *La sport,* pârâituri, fulgi de zăpadă, apoi imaginea se liniști și se formară cuvintele *Camera de actualități,* cucuiele se contopiră într-un cap rotund, sub cap scria *Axel Kaspar.*

Chelnerul opri sonorul. Michael Ballack în tabăra de antrenament de la Hiddensee, ducând piloni peste terenul de antrenament. Matthias Sammer îl dirija de pe banca antrenorilor mișcând din buze. Avea dinți cariați.

Ballack avea o expresie nefericită și i se plângea lui Sammer de ceva. Imagine de sus asupra terenului. Jucătorii alergau în tricouri albe pe o suprafață de un verde artificial, își răsuceau trunchiul stânga, dreapta, stânga. Acum dinții urâți ai lui Sammer spuneau ceva în camera de filmat.

O mai ții minte pe Hulvershorn? întrebă Früchtl.

Wegener clătină din cap.

Un munte de femeie, trei metri cubi de polițistă. Îi spuneau toți Scroafa de la Berlin, pentru că avea fața aia de porc. Mult timp a fost la comisariatul din centru. Nimeni și nimic nu putea să o scoată din sărite. De doi ani e paralizată parțial pe partea dreaptă. Atac cerebral. Am vizitat-o deunăzi, împarte camera cu doi din ăia cu bale la gură, într-un bordel scăpătat din Pankow și avea lacrimi în ochi, că o mânca rozeta de mama focului.

Chelnerul aduse încă o bere și schimbă programul. Patinaj.

A fost la prânz pe oliță, sărmana, și îngrijitorul nu a șters-o ca lumea. Așa că acum lui Hulvershorn i se pare că zace în pat de decenii întregi și o mâncă în cur, sună ca apucata, dar nu vine nimeni. Singură nu poate să se scarpine, că nu ajunge până acolo!

Wegener se lăsă pe spate.

Așa că am căutat pe cineva – nimeni. În toată casa nu era nimeni. Finalul: am luat mănușile antisida din mașină și i-am șters crăpătura Scroafei de la Berlin. Früchtl dădu din umeri. Atunci mi-am dat seama că trebuie să pleci. Țara asta nu e bună pentru oameni bătrâni.

Nu e bună nici pentru tineri.

Se poate. Dar tu ajungi să te ștergi singur la cur. Hulvershorn nu ajunge. Ce nu au reușit să facă timp de patru decenii nici golanii din Prenzlau, nici Stasi, nici două divorțuri, a reușit căminul de îngrijit bătrânii tovarăși din Pankow în doar două ore: A făcut-o pe Scroafa de la Berlin să plângă.

Și atunci te-ai gândit că mai bine dispari, spuse Wegener. Pentru că ți-e frică să nu te mănânce rozeta.

Fiecare are motivul lui personal să dispară, Martin. Frica de o rozetă care te mănâncă nu este cel mai prost dintre ele. Statul ăsta e

o dărăpănătură în flăcări, în așteptarea unei furtuni tropicale. Singurul lucru care se produce aici la nivel mondial este nedreptatea.

Știu, spuse Wegener, iau parte la producție.

Unii sunt făcuți să dispară pentru că sunt ei înșiși o mâncărime, o mâncărime la curul statului. Cândva vine mâna cea mare și scarpină, și dacă ai ghinion, te dă jos. În corelarea administrată statal dintre mâncărime și scărpinătură nu s-a schimbat nimic în ultimii douăzeci de ani.

Ce ai aflat tu, Josef? Ce au făcut cu tine?

Când aveam 14 ani, l-au aruncat pe vecin pe scări în jos. Tocmai veneam de la Asociația de Tineret, cu cămașa maro și eșarfa neagră, care arăta ca o coadă retezată de rândunică.

Josef...

Căzuse zdravăn vecinul, sângera, îl loveau cu picioarele, dar mie mi-a zâmbit când am trecut pe acolo, și mai târziu mă gândeam că poate ăla a fost ultimul lui zâmbet, pe care l-a dăruit unui puștan de 14 ani. Era treaba puștanului să vadă ce face cu un rest din ăla de zâmbet care te urmărește o viață întreagă.

Ascultă, Josef...

După '45 a luat-o de la început. Tu știi, Martin, eu am fost mereu în mijlocul faptelor, în față de tot, când privești acum înapoi îți spui: o greșeală. Dar și tu ai fi fost ca noi. Toți ar fi fost ca noi. Tâmpenia era că noi am avut ghinionul să trebuiască să fim tot timpul noi, zi de zi, fără niciun fel de conjunctiv. Neamțul a putut obține în secolul 20 libretul internațional de invenție pentru oportunism și...

Termină cu poveștile astea enervante de după război, spuse Wegener și se miră el însuși cât de hotărâtă îi era vocea, vreau să știu ce-au făcut cu tine! Nu în 1945, ci în 2010!

Früchtl se mulțumi să zâmbească.

În liniștea lăsată, chelnerul servi o bucată de friptură ca decupată din manualul de poliție, cu o căciulă din ouă ochiuri aburinde, și îi dori poftă bună.

Wegener privi scaunul gol de pe cealaltă parte a mesei. După care tăie gălbenușul.

Sâmbătă, 22 octombrie 2011

11

Devenim amândoi tot mai cenușii, Normannenstraße și cu mine, se gândi Wegener, ne ofilim încet, dar sigur, ne ținem drepți, indiferent ce ni se întâmplă. Cu un an în urmă, centrala i se păruse deja într-un fel monstruos mai lipsită de culoare decât orice altă clădire din Berlin, între timp intemperiile și poluarea făcuseră din cartierul general al Stasi de pe Normannenstraße 1 un monolit și mai ireal decât înainte. Cutia de lungimea unui teren de fotbal se înălța masivă și încăpățânată pe cerul înmuiat de burniță, cele două aripi laterale o transformau în cazarma unei armate invizibile, într-o carceră mutantă, pe care grandomania nemuritoare a serviciilor secrete o făcea să se umfle tot mai tare, până când tot cartierul, toată țara avea să devină curtea ei din spate, la orice oră ușor de supravegheat de la zeci de mii de ferestre ale căror rame de lemn putrezeau încet, presărând fire mici de vopsea de culoarea nicotinei pe bucata de beton din fața intrării. Zugrăveala grosolană a fațadei înghițise timp de decenii totul, ca un burete, mizeria motoarelor de Trabant, funinginea sobelor cu cărbune, grăsimea gazelor de eșapament de la mașinile Phobos, îmbrăcase un palton unsuros, costumația de camuflaj a Berlinului de Est, de care nu scăpa nimeni, pe care o purtau toți colaboratorii titulari, nedefinită, opacă, inexpresivă, *culoarea Stasi,* își spuse Wegener.

Bărbatul în uniformă din ghereta în miniatură privea la fiecare zece secunde spre el, se uita din nou drept înainte, privea la el, se uita din nou înainte, lipsit de expresie și nehotărât dacă să-și părăsească pe burnița asta căsuța caraghioasă de păpuși, să se joace de-a autoritatea și să ragă regulamentar la individul care o lălăia

de zece minute prin curte: Actele! Legitimația de vizitator! Biletul de programare!

Și în urmă cu un an plouase, își aminti Wegener. O scurtă discuție într-o cameră aproape goală, trei scaune, o masă, o lampă, nimic altceva, doi bărbați, unul vorbea, celălalt tăcea. În fața lui dosarul MW-B-1101-IV/2010 (Pp), mai minuțios decât jurnalul unui adolescent îndrăgostit, *Stasi e Eckermannul meu* îi venise în gând în mijlocul discuției și trebuise să se forțeze să nu înceapă să fredoneze și melodia. Seara căutase discul de pe unde era, cântase în gura mare și se îmbătase cu Curaçao.

Poate că pe Normannenstraße burnița totdeauna. Dintr-un nor plin de furie și de tristețe din cauza lucrurilor pe care trebuia să le auzi, când trăgeai cu urechea la toate convorbirile concetățenilor. Cel care ascultă la perete, își spuse Wegeger cu jumătate de voce și învârti umbrela nouă, ținând-o de mâner, de săriră stropii de ploaie cât colo. Își aminti brusc de Karolina. Poate pentru că ea râdea mereu de el, că nu avea umbrelă. Își scoase minskul din buzunar și îl băgă la loc. Peste un minut îl scoase din nou și apăsă tasta. *Vorbiți cu Ministerul Energiei și al Economiei de Tranzit a Republicii Democrate Germane,* spuse o voce cleioasă, iar Wegener se gândi: ba eu nu vorbesc deloc, tu vorbești, copil de eprubetă, *Departamentele unu până la patru și șapte, precum și Subdepartamentele de la A la H, legătura,* apoi o pauză. *Karolina Enders,* spuse vocea Karolinei nici pe jumătate atât de prietenoasă ca vocea cleioasă de mai înainte, încă o pauză, un țiuit lung. Wegener închise telefonul.

Când ajunse Mercedesul de clasa S, câteva minute mai târziu, se oprise ploaia. Pe plăcile de beton ale curții interioare, bălțile puțin adânci oglindeau petice albastre de cer. Wegener strânse umbrela. Locuitorul casei de păpuși răsfoia febril foile din fața lui, căutând anunțarea vizitei vreunui ministru vest-german, pe care o trecuse cu vederea.

– Putem parca aici? Brendel coborâse pe jumătate, costum negru, cămașă albă, cravată roșie. Mai întâi, bună dimineața.

– Loc destul ar fi, spuse Wegener. Bună.

Kayser coborî de pe scaunul de lângă șofer, icni, salută scurt ridicând mâna și își lăsă capul pe spate.

– Drăguță culoare pentru o clădire.

Și el la costum, tot cu cravată, observă Wegener și se întrebă ce cred oare domnii colegi despre raiații lui și despre paltonul de lână. Poliţai din Est.

Brendel luă o geantă diplomat de pe bancheta din spate.

– Cunoașteți locul?

– Prefer să nu.

Brendel zâmbi complice, în timp ce Kayser îi ținu bărbatului în uniformă câteva foi sub nas. Uniforma încuviință din cap, rosti ceva în receptorul telefonului, încuviință din nou. Un mecanism la ceafă, care se activează atunci când are de-a face cu oameni din Serviciul Secret Federal sau cu superiorii lui, își spuse Wegener și privi peretele din faguri colțuroase de beton, care acopereau spre curte șirul de ferestre de la intrare și sprijineau copertina. Încercă să și-l imagineze pe Mielcke și cum trecuse acesta pe aici pe sub acoperiș, într-un Volvo negru cu detalii din crom și piele roșie. Nu reuși. Reînvigorarea avusese loc acum douăzeci și doi de ani. Wegener rămase uimit după ce calculă. Regimul Reînvigorării devenise el însuși de mult istorie, vechii puternici ai zilei păliseră cu toții, ajungând necunoscuți, cei doi Erich nu mai erau decât figuri de carton, păpuși istorice într-o cameră antică a groazei, care fuseseră obligați să elibereze scaunele ce se clătinau în favoarea unor urmași de aceeași teapă, și care cu toate astea nu trebuiau să se căineze, pentru că urmașii lor o vor păți într-o zi tot la fel, în secret, pe neauzite, tiptil, în stilul specific al Germaniei de Est.

Apăru un al doilea bărbat în uniformă, pentru a-i lua locul primului. Primul salută cu mâna la chipiu în direcția Mercedesului și porni spre intrarea principală. Kayser îl urmă, imită mersul milităresc, se întoarse rânjind.

Wegener intră în foaier după Brendel și nasul îi urcă numai-decât în mașina timpului de la Stasi: praf, LINOLEUM, praf de curățat, aer stătut, îmbâcseală de funcționari, deodorante de cameră, dosare. Un miros cenușiu, care va mai sălășlui între aceste ziduri și peste o sută de ani. Wegener recunoscu coloanele colțuroase din marmură roșie, galeria de la etajul întâi, stema cu steagul

și baioneta, ficușii, capul bărbos al lui Marx cu tot cu tors, care se înălța dintr-un bloc de bronz. Aici stătea acum Karl, nu mai era decât o jumătate de om, și totuși prea greu pentru a fi aruncat.

– Nebunie, spuse Kayser, nu mă crede nici dracu', dacă povestesc asta la Pullach.

Bărbatul în uniformă vorbi scurt cu boțul de aluat de la recepție, apoi se grăbi mai departe. Kayser rămase direct în spatele lui, făcu o piruetă furișă în timp ce mergea, nevrând să îi scape niciun ficus, niciun bust, nicio fotografie. Turism pentru Serviciile Secrete, își spuse Wegener și văzu că și boțul de la recepție vorbea acum la telefon. În trei minute avea să afle toată casa.

O scară întunecată de marmură ducea la etajul întâi, apoi la al doilea, al treilea, se dovedi că bărbatul în uniformă și Brendel aveau condiție fizică, Kayser și Wegener gâfâiau. Prin ferestrele din casa scărilor se vedeau și mai multe blocuri de plăci cenușii, anexe întortocheate, poduri înguste peste curți interioare, în spate o câmpie nesfârșită. Un stat Stasi.

– Nebunie! spuse Kayser.

– Nu te crede nici dracu', dacă povestești asta la Pullach, spuse Brendel.

La etajul al patrulea o cotiră la stânga pe un coridor, după cincizeci de metri o oprire, alți doi bărbați în uniformă, verificare temeinică a documentelor, controlul genții diplomat, control corporal, un detector de metale oprit, alți cincizeci de metri de coridor, acum covor în loc de linoleum, apoi la dreapta, uși nenumărate, nici o singură plăcuță cu nume. Coridorul se termină într-o anticameră generoasă cu două birouri în spatele cărora stăteau bărbați tineri cu ochelari, care abia dacă se distingeau dintre hârtiile lor, de jur împrejur stive de dosare și tipuri de Nanotchev de care Wegener nu mai văzuse niciodată. Pe un perete capitonat o ușă capitonată, următoarea încăpere și mai mare, lambriuri de lemn, steagul, un tablou al lui Schily, mobilă din anii șaptezeci de dimensiunile unei mese de snooker, iar în spate, într-un fotoliu greu de piele, proprietara unui salon de coafură cu solar inclus.

– Maiorul Renate Wischinsky, lătră bărbatul în uniformă cu privire goală, pocni din călcâie și părăsi încăperea.

Uşa capitonată se închise fără zgomot.

Coafeza se ridică. Faţa plată trebuie să fi fost rezultatul cooperării dintre un fierar şi un şelar. Crăpături cioplite în piatră în loc de ochi şi de gură, nasul îngust, bărbia un pătrat colţuros, totul acoperit de piele tăbăcită de capră, vopsită în culoarea lambriurilor de pe pereţi. Pe cap un mănunchi de păr oxigenat, care i se rătăcea până pe umeri.

Wegener rămase mut.

Kayser preluă prezentarea. Wischinsky încuviinţă din cap la auzul numelor şi al funcţiilor, nu zise nimic şi se aşeză la loc. Masa de snooker ţinea la distanţă pe oricine ar fi avut ideea să-i întindă Renatei mâna. Când Kayser termină, Wischinsky le prezentă trei scaune de lemn fără pernă, pregătite pentru vizitatori.

– Ca să trecem direct la subiect, spuse Brendel în timp ce se aşeza, presupun că sunteţi informată în amănunt despre situaţia din cazul Hoffmann.

– Presupuneţi corect, spuse Wischinsky.

Şi seara tai pâinea cu vocea asta, îşi spuse Wegener.

Brendel încuviinţă.

– Atunci permiteţi-mi să vă pun o întrebare directă.

Colţurile gurii lui Wischinsky urcară preţ de doi milimetri.

Brendel deveni o idee mai prietenos.

– Cum evaluaţi dumneavoastră modul uciderii?

– Diletantism naiv, spuse Wischinsky.

Kayser se bucură.

– Asta înseamnă că pe vremea Reînvigorării Securitatea statului a lucrat în mod diletant?

– Securitatea statului nu a lucrat niciodată în mod diletant.

– Aceasta este o noutate pentru mine.

– Sunteţi om de legătură sau?

– Corect.

– Nu-i de mirare că nu aţi reuşit să ajungeţi mai sus.

– Grozav, spuse Kayser. Îmi plac femeile obraznice de la Stasi.

– Atunci cine a lucrat diletant? întrebă Brendel.

– Diletanţii au fost cadre vechi, care au lucrat pe cont propriu. Wischinsky privi de la unul la altul. Oameni care credeau că

RDG-ul nu are voie să se dezvolte. Oameni care nu acceptau faptul că domnul Honecker voia să se bucure de binemeritata pensie și că domnul Krenz pune mai mult preț pe calitățile profesionale decât pe vechile contacte, la alegerea funcționarilor din Serviciul Secret. Acești oameni nu mai lucrau pentru Securitate și, prin urmare, nu acționau la ordinele acesteia.

– Atunci când...?

Kayser se aplecă în față.

– Atunci când i-au atacat pe oamenii numiți de Krenz în locul lor.

– Deci aceste crime au avut într-adevăr loc.

– Au fost trei cazuri și un atentat. Făptașii au fost prinși și condamnați în cadrul unui proces intern. Cei mai mulți au murit între timp, câțiva mai sunt închiși.

– Asta e tot?

– Asta e tot. În 1993, am fost asistenta reprezentantului acuzării. Prin urmare, nu veți găsi aici pe nimeni care să vă poată da informații mai exacte despre aceste acțiuni, decât mine.

– De aceea sunteți astăzi partenera noastră de discuții.

– Exact.

Kayser și Brendel tăcură. Wegener nu își dădea seama dacă era vorba de o tactică sau dacă erau surprinși.

– Credeți că Securitatea este implicată în cazul Hoffmann, spuse Wischinsky. Vă pot comunica doar atât: eu nu cunosc nici vreun făptaș, nici vreun motiv.

– A lucrat Hoffmann la Securitatea statului? întrebă Wegener.

– Nu.

– Nici neoficial?

– Nu înseamnă nu, căpitane Wegener.

– Atunci de ce să îl omoare în felul acesta?

– Dumneavoastră sunteți investigatorul.

– Există un dosar Hoffmann?

Wegener își puse picior peste picior.

Wischinsky îl privi timp de două secunde, de parcă ar fi fost comestibil.

– Există un dosar începând din 1985 și completat în mod neregulat, pe o perioadă de șase ani. Ultima însemnare datează din 23.11.1991.

– După aceea nu a mai existat alt dosar? întrebă Kayser.

– Nici măcar vreun memoriu intern cu sugestia de a deschide un nou dosar, explică Wischinsky vorbind răspicat. În acea zi, Hoffmann și-a încheiat activitatea de consultant al președintelui Consiliului de Stat și nu a mai avut nicio altă funcție oficială sau neoficială.

– Pe vremea aceea a fost reînchis zidul, spuse Brendel. A avut Hoffmann de-a face cu acest lucru?

– Probabil că supraestimați influența unui consultant politic, spuse Wischinsky. Președintele Consiliului de Stat are la dispoziția sa în jur de patruzeci de oameni de felul lui Hoffmann. Specializați în diferite domenii.

– De ce a capitulat Hoffmann la numai doi ani de la Reînvigorare? întrebă Kayser.

Masca tăbăcită de pe fața lui Wischinsky se crispă.

– Este interpretarea dumneavoastră că ar fi capitulat. Hoffmann avea atunci în jur de 60 de ani. Era obosit.

– Majoritatea oamenilor lucrează peste această vârstă.

– Dacă vă deranjează faptul că în Republica Federală vârsta de pensionare este depășită în mod frecvent, poate că ar trebui să vă gândiți să vă mutați la noi, spuse Wischinsky cu o strâmbătură ciudată.

Acesta a fost un zâmbet, își spuse Wegener.

– Consilierii politici sunt adesea activi până la o vârstă înaintată, constată Brendel obiectiv. Dar nu trebuie să stăm la povești, doamnă maior. Am dori o copie a dosarului Hoffmann.

– Așa, deci ați dori. Winschinsky dădu din cap a înțelegere. Din păcate, trebuie să vă dezamăgesc.

– Vai, spuse Kayser, bărbaților nu le place să fie dezamăgiți de femei.

Wegener se uită la ceas. Minutul cinci al convorbirii. Vremea să se joace cartea cu sexul.

– Dumneavoastră ar trebui să fiți obișnuit cu lucrul acesta, domnule Kayser. Cât despre dosar, aflați că este un document de nivel de secretizare I.

Kayser se minună.

– Persoana supravegheată a fost în contact direct cu membri ai guvernului. Wischinsky povestea acum ca o mătușă care le explică copiilor din Vest ce înseamnă MSS. Dosarele de nivel I nu pot fi copiate. Niciodată, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Suntem de acord și să le vedem la fața locului, spuse Brendel.

Crăpăturile pentru ochi de pe fața lui Wischinsky se îngustară și mai mult.

– Dosarele nu se află în clădire. Le-a luat colonelul Steinkühler. Vrea să le studieze pe îndelete.

Kayser chicoti de parcă ar fi auzit un banc din acelea pe care le înțelegi abia în momentul când râzi. Se bătea cu o mână peste picior și scutura capul. Chicotitul deveni și mai strident. O venă groasă îi apăru pe capul ras chel.

Brendel și Wischinsky se priviră în ochi.

Chicotitul se stinse încet.

– Știți ce mi se pare atât de amuzant? Un rânjet ușor nebun deforma fața roșie a lui Kayser. An de an vârâm miliarde de euro de subvenții frățești în curul dictaturii ăsteia dezolante, și când vii și tu odată și mai și vrei să ajuți să șteargă căcatul, pentru că nici asta nu mai sunteți în stare s-o faceți singuri, atunci vă trageți repede nădragii în sus, nu cumva să vă vadă careva gaura.

Hulvershorn s-ar bucura de atâta angajament în ale igienei, își spuse Wegener.

– Doamnă maior, investigăm un caz de crimă. Brendel suna acum și mai prietenos decât mai înainte. Sigur înțelegeți că trebuie să ne punem întrebarea dacă problema are vreo legătură cu activitatea de pe vremuri a lui Hoffmann.

Wischinsky încuviință din nou din cap.

– Vedeți dumneavoastră, domnule Brendel, chiar dacă aș avea documentele aici pe birou, tot nu aș avea voie să vi le înmânez, fără să comit trădare de stat. Faceți o cerere că vreți să vedeți

documentele, iar restul va depinde de generalul-colonel Steinkühler și de ministrul Schily.

Kayser privea țintă în tavan.

– Se pare că dumneavoastră ați citit hârtiile cu atenție, spuse Brendel. Există, după părerea dumneavoastră, informații relevante pentru cazul nostru?

Wischinsky se gândi un moment. În mod evident considera că întrebarea este o capcană.

– Să spunem că m-am cam plictisit la lectură. Iar acest lucru nu prea se întâmplă în cazul dosarelor de nivel I.

Wegener își drese vocea:

– Poate vă puteți decide să fiți ceva mai exactă. Ar trebui să fiți interesată și dumneavoastră de găsirea ucigașului lui Hoffmann. Presa din Vest va acuza organizația dumneavoastră. Detaliile legate de faptă împing la acest lucru. Poate că cineva din rândurile dumneavoastră vrea să dăuneze Securității. Cineva care acționează fără ordin.

– La noi nu se dă ordinul de a ucide cetățeni.

– La Hamburg există însă, după cum știți, un informator care afirmă că ar fi fost atât martor la uciderea lui Hoffmann, cât și colaborator al Securității, spuse Wegener. Și care a divulgat o mulțime de informații din interior.

– Eventual presupuse informații din interior despre crimă, dar nu informații din interiorul Siguranței naționale. Wischinsky se lăsă pe spate în fotoliul de piele. Pielea scârțâi. Nimeni nu credea povestea cu Serviciul secret RDG-ist care omoară oameni. Revista SPIEGEL își scrie deja propriile jurnale ale lui Hitler.

– Lipsește vreun colaborator de-al dumneavoastră?

– Singurele lucruri care îmi lipsesc sunt bunele maniere ale domnului Kayser. Deoarece nu avem un dosar actual Hoffmann, nu avem nici colaboratori la acest dosar, pe care aș putea să-i caut. Sunt sigură că înțelegeți acest lucru sau? Wischinsky privi întrebător spre cei trei. Și pentru informația dumneavoastră: nouăzeci și nouă dintre colaboratorii Ministerului Securității sunt funcționari, și nu ucigași profesioniști, în ciuda zvonurilor contrarii. Avem o unitate specială înarmată, și n-am să vă spun câți membri are.

Aceşti domni se află în număr complet pe teritoriul Republicii Democrate Germane şi, dacă devin activi, atunci nu o fac ca să spânzure bătrâni şi să le înnoade şireturile.

– Dar cineva care a lucrat pentru Stasi înainte de Reînvigorare? întrebă Brendel. Poate vreun fost colaborator neoficial?

Wischinsky mai încercă să zâmbească o dată.

– Vorbim aici de 90 000 de colaboratori titulari şi peste 180 000 colaboratori neoficiali, domnule Brendel. În timpul Reînvigorării a fost distrusă o mare cantitate de dosare. Restul a fost trecut în format digital doar în proporţie de 15 la sută. Cum ar trebui să procedăm, după părerea dumneavoastră?

– Ia ascultaţi acum puţin, spuse Kasyer cu voce puternică, începând de luni, toate mijloacele de comunicare în masă din Germania de Vest vor relata despre o crimă comisă de Stasi, Tratativele sunt ca şi anulate, la primăvara viitoare ţara asta a promisiunilor socialiste va fi în faliment, cu tot cu reglementările ei de pensionare grozave. Ce ar fi să dai dovadă de un pic de dragoste de patrie, Renate?

Acuşi plesneşte pielea de capră, îşi spuse Wegener, se rupe, se decojeşte, doamna maior se apucă de guler, în maniera filmelor cu agenţi, îşi dă jos masca maro cu tot cu perucă şi de sub toate astea apare craniul unui bătrân slab şi ştirb, cu puf alb şi bale în colţul gurii – Mielke.

– Dacă văd eu corect lucrurile, spuse Wischinsky cu o voce ca gheaţa, stau în faţa mea trei investigatori care au un mort a cărui ucidere imită în mod neglijent o practică ilegală, pe care nişte zvonuri o atribuie unor elemente subversive. Trei investigatori speciali, care de fapt nici nu cred că făptaşul este cineva din rândurile Securităţii, pentru că nu există nicăieri nici cel mai mic motiv, şi care în plus nu au nici cea mai mică idee cum ar trebui investigat un asemenea făptaş, dacă acesta ar exista. Sunt obligată să cooperez cu dumneavoastră în această situaţie de urgenţă, domnilor, dar nu sunt obligată să vă fac rost de documente secrete, pentru obţinerea cărora nu sunteţi autorizaţi, nici să vă sugerez căutarea încununată de succes – prin foste dosare strict secrete, care nu există – a unui fost agent misterios şi pus pe crime. Dacă vreţi un sfat: faceţi-vă treaba şi faceţi-o bine. Mai este ceva ce trebuie să discutăm?

Ce liniște, își spuse Wegener. Funcționează încă, vechii pereți capitonați. Creează insule izolate acustic, încăperi în care este o tăcere de moarte, în mijlocul unui Berlin care urlă, zbiară și geme, zone lipsite de zgomote, în care gândurile se pot lovi unele de altele ca tancurile la ciocnire frontală, puteri contrare la maximum. Și pentru că era o liniște atât de frumoasă, Wegener puse legitimația de grădinar a lui Fischer pe masa de snooker. Se auzi un plescăit ușor, când plăcuța de plastic atinse suprafața de lemn.

Wischinsky se întinse după legitimație și o privi. Crăpăturile ochilor se măriră cu câțiva milimetri.

– Ne puteți spune la ce obiect se referă acest document? întrebă Wegener prietenos. Masca din piele de capră adoptă o expresie pe care n-ar fi crezut-o posibilă până în acel moment. Ceva între incredulitate și revelație, care nu putea fi ascunsă nici măcar în spatele unei fețe cioplite în piatră.

– De unde o aveți?

– Presupun că ne puteți spune ce înseamnă inițialele, doamnă maior?

– Berlin Wandlitz, zona de securitate specială I. Wischinsky ridică privirea spre Brendel. Această hârtie permite accesul în cartierul prezidențial.

– Ați amintit faptul că aveți obligația de a coopera cu noi, spuse Kayser. Ce măsuri concrete presupune această cooperare?

Fu rândul lui Renate să se piardă cu firea. A doua reacție emoțională pe parcursul unui minut, constată Wegener: Uluire.

– Furnizarea de documente până la nivelul de securizare 3, cită Wischinsky. Numirea surselor care nu sunt strict confidențiale, executarea măsurilor ce țin de Serviciul de Informații.

– Acțiuni de supraveghere? întrebă Brendel.

Wischinsky lăsă legitimația pe masă în fața ei.

– Supravegherea acustică a spațiului de locuit și observarea de persoane.

– Atunci la nevoie ne vom adresa biroului dumneavoastră. V-aș ruga să nu comunicați și să nu documentați intern măsurile solicitate de noi.

– Acest lucru se poate garanta, spuse Wischinsky rigidă.

Capul ei din piele de capră era încă în Wandlitz.

Brendel și Kayser se ridicară.

Wischinsky rămase așezată.

– Am să vă fac o copie după legitimație.

– Îmi pare rău, spuse Kayser și înșfăcă hârtia de pe masă cu o mișcare sportivă, dar legitimația este probă într-o investigație bilaterală specială și este supusă regulamentului de menținere a secretului de nivel A. Documentele de nivel A nu pot fi copiate. Niciodată.

Buzele subțiri ale lui Wischinsky tremurară. Preț de o clipă, mâna dreaptă păru să pipăie după butonul de alarmă sau după o pușcă mitralieră, sau o rachetă atomică rusească, apoi se strânse un pumn, până când oasele se iviră albe pe sub pielea înnegrită la salonul de bronzat.

– Ne bucurăm să colaborăm și pe viitor și vă dorim o zi bună, spuse Brendel.

Kayser și legitimația ieșiseră deja pe ușă afară.

În fața ușii capitonate așteptau alți doi bărbați în uniformă, care preluară escortarea până la intrarea principală. Unul mergea înaintea, unul în urma lor.

Când ieșiră în curte, văzură vreo douăzeci de bărbați în costume de culoarea Stasi, care se postau unul după altul în fața capotei Mercedesului și se filmau reciproc cu camerele de la minsk.

Apoi se auzi bubuitura.

12

– Poate e o conductă de gaze, spuse Borgs.

Pereții istoviți de pe aleea Karl Marx treceau pe lângă Wegener cu candelabrele lor pompoase de bulevard, lui i se păruse întotdeauna că seamănă cu niște lanterne naziste, dedesubt chipuri goale pe trotuarul larg, chipuri care vorbeau la telefon, se temeau, aveau priviri fixe. Norul negru de fum se ridicase între timp atât cât să apară pe deasupra acoperișurilor plate, o grimasă batjocoritoare care creștea mereu, deșirată de vânt pe la margini.

Brendel opri la un semafor roșu.

– Pe Normannenstraße sigur s-au clătinat pereții, spuse Wegener, își lipi minskul de ureche și apăsă pe butonul de lemn care ridica geamul lateral al mașinii. Butonul îl ascultă, și cu toate astea Wegener nu putu auzi răspunsul lui Borgs. Din contrasens venea deja următoarea tranșă de mașini de pompieri, iar corul panicat de sirene atinsese un nivel insuportabil.

Brendel îi strigă ceva lui Kayser, Kayser strigă ceva înapoi.

Afară, lumea își ținea mâinile pe urechi. Un soare palid cufunda intersecția într-o lumină rece, pietoni cu mimică de 11 septembrie traversau strada cu privirile îndreptate în sus. Pentru prima dată nu mai băga nimeni în seamă un Mercedes de clasa S.

Parcă-i sfârșitul lumii, își spuse Wegener și se uită pe ecranul minskului. Legătura cu Borgs era încă activă, dar de auzit nu se auzea nimic. Timp de câteva secunde avu senzația că nu este decât un simplu spectator. De parcă nu l-ar privi cu nimic ce se întâmpla aici. Cererea de emigrare făcută, aprobată, apoi trecerea graniței și niciodată înapoi. Karolina, dezinteresul ei de fier față de el, ruinele

socialiste, minciunile de stat, oficiale, personale, să lase toate astea în urmă, să le uite, să își dea demisia pentru totdeauna. Să mai dea un ultim tur al orașului prin Estul sălbatic: coada de la prânz de la „Elțîn", în ciuda vacarmului, toți cei care așteptau aveau telefonul la ureche. Pe acoperișurile palatelor putrezinde ale muncitorilor, statui de piatră ca niște șiruri încremenite de trăgători de elită, în spate, devenind tot mai mare, norul negru care arăta de parcă într-o oră avea să domine tot Berlinul, să îl acopere, să îl cufunde în întuneric pe veci. Mare pierdere nu ar fi: Phobos-uri ruginite la marginea străzii, copertina chioșcului cu inscripția decolorată Club-Cola; toneta BULETTA cu reclama la Wart-Burger, pe care își zâmbeau printre jumătățile de chiflă două chiftele exagerat de mari, B-ul galben de la BULETTA căzut pe spate, copia ieftină a vesticului M. Pe peretele de faianță de alături cineva scrisese cu vopsea RDG și declarase litera din mijloc moartă, printr-o cruce neagră.

– Alo? strigă Wegener în minsk și își dădu seama abia prea târziu, cât de caraghios de neajutorat trebuie să fi sunat.

Brendel porni din loc. Gălăgia sirenelor o cotise undeva în fundal. *Legătura cu mobilul lui Borgs a fost întreruptă.*

Kayser își întoarse fața întrebătoare spre bancheta din spate.

– O explozie la palat, spuse Wegener.

Kayser încuviință din cap, de parcă nu s-ar fi așteptat la altceva.

– Și?

– Conducta de gaz. Se presupune.

– Ah, dragul de gaz.

Kayser privea din nou înainte.

Karolina, se gândi Wegener, ea are uneori întâlniri la Palat. Căuta pe lista cu apeluri și formă numărul. Pe display clipi *Deranjament în rețea.*

Se apropia un nou vacarm de sirene, mașini de poliție trecură în trombă, în spatele lor autobuze cu echipaj, după care încă o mașină de poliție.

Brendel căută în oglindă privirea lui Wegener.

– Poate că totuși nu este momentul potrivit pentru o vizită la Waldlitz.

– Sau poate chiar dimpotrivă. Mai mult și așa nu putem face.

– Are dreptate, constată Kayser. Mulțumită acriturii ăleia fasciste de maior. În mult iubitele ei dosare sunt trecute probabil o grămadă de lucruri, dar despre treaba cu Wandlitz nici nu a avut idee.

– Cel puțin acum știm că legitimația este autentică, spuse Brendel. Sau măcar un fals de primă mână.

Wegener privea țintă pe geam. Un mușuroi înnebunit de furnici, în care nimerise cizma cuiva, drept în mijloc, în punctul nevralgic. Un gând se ivi, se apropie tiptil, îl luă în stăpânire: falsificatorul legitimației lui Hoffmann! Dacă l-ar avea și el. Să-l convingă pe tipul ăla, să-i facă un pașaport de RFG. Și o legitimație de polițist, de la Criminalistica din Berlinul de Vest. Dacă tipul nu are chef, îl fac eu să aibă, se gândi Wegener, falsificarea de documente în cazul Hoffmann, sprijinirea dușmanilor statului, la închisoare cu el. Deci o să aibă chef. Îmi falsifică tot ce vreau. Brendel face rost de documentele albe, prin relațiile lui. Când se termină treaba cu crima, se întorc în Vest trei în loc de doi funcționari. Pe la unele din vămile străvechi din Thüringen. Una cu camere vechi de vederi, aproape mereu defecte. Intră un duo, iese un trio. Nația exportatoare RDG se dovedește vrednică de numele ei.

*

– Cum îi mai merge moșneagului de Borgs? Tot mai fumează ca un furnal? Karl-Heinz Meffert își târa picioarele peste pietrișul alb spre un parc îngrijit de garaje și rânjea ca un cal. De pe atunci își primea marfa din Cuba. Naiba știe pe care dintre eunucii ăia îi ține de coaie! Hăhă!

– Fumează și tușește, confirmă Wegener.

– Dar e marfă bună, spuse Brendel, am încercat și eu.

Rânjetul de cal de pe fața lui Meffert se transformă într-un rânjet de cămilă.

– La dumneavoastră acolo s-a zis cu fumatul, e interzis peste tot, așa-i? Sic tranzit, prieteni ai plăcerilor, sic tranzit!

– În particular se mai poate. Și atât.

– Mai bine o dictatură a proletariatului decât o dictatură a protectoratului. Meffert se oprise în fața unei uși duble de garaj, căută prin buzunare după legătura de chei ca a unui paznic de închisoare extrem de ocupat și descuie. Acuși o să vă cadă osânza de pe ochi, vă promit!

Aripa dreaptă a porții se deschise fără urmă de scârțâit.

Un papamobil, o mașină de salvare, se gândi Wegener. Sau o mașină de tuns iarba cu patru locuri.

Maffert se scărpină pe chelia lucioasă.

– Vă rog să luați loc într-un autentic secret de stat. Cine se numește Kayser să stea în față. Pe ceilalți domni îi poftesc în spate.

– Un Buggy? întrebă Brendel ușor consternat. Făcut de Trabant?

Meffert se lăsă să cadă în spatele volanului.

– Nu știu ce este un Buggy. Noi numim chestia asta *Golful nostru.* Întoarse cheia, motorul porni păcănind. Înțelegeți?

Wegener se așeză alături de Brendel pe bancheta din spate. Perne moi din material sintetic, fără centură de siguranță. Țeava de eșapament urlă. Meffert se întoarse pe jumătate în scaunul de la volan, își puse brațul pe după scaunul din dreapta și scoase mașina din garaj, arătându-și dinții. Mirosea a ouă stricate și a parfum de bomboane de la Brendel.

– Asta nu merge pe ulei de floarea-soarelui.

– Ultimul diesel din RDG, strigă Meffert, sau aproape!

Kayser zâmbea. Pentru prima dată, își spuse Wegener. Fără mimică arogantă, fără gesturi blazate, fără aere de superioritate. Așa arată domnul Kayser de la Serviciul Federal de Informații, când este fericit. Poate pentru că are voie să stea în față. Sau pentru că Meffert a pus un braț în jurul scaunului său. O pereche zâmbăreață de îndrăgostiți, Est și Vest. Amândoi fără păr, dar uniți întru veselie pe o cutie de pălării cu motor.

– Aici totul a fost făcut una cu pământul, în '92. Tot ghetoul Wandlitz. Mai stăteau în picioare doar pomii. Meffert cârmi cu dreapta și descrise cu stânga un cerc în aer. Arealul a fost mărit de cinci ori, totul clădit din nou, case mai mari, terenuri mai mari și în spate un teren de golf. Dorința șefului.

– Optsprezece găuri, presupun, spuse Brendel.

– Doamne păzește! Nouă! Meffert schimbă pe mersul înainte, băgă viteză și țâșni prin curte, pietrișul alb sări cât colo. Suntem în RDG, avem și așa prea multe găuri. Înțelegeți ce vreau să spun.

Wegener se aplecă în față.

– Atenție joacă golf?

– Încearcă. Meffert o coti pe un drum asfaltat, care începea în spatele ultimului garaj. Aici vin des oaspeți oficiali, s-o fi gândit că vor să joace ei. Și ca să nu alerge toată ziua, ci să mai aibă un pic de timp să salveze socialismul, au comandat mașina asta.

– Krenz personal? întrebă Kayser.

– Atenție personal, confirmă Meffert. Un prototip.

– De ce tot spuneți *Atenție?* întrebă Kayser.

– Pe Atenție îl cheamă Atenție, spuse Meffert, e porecla lui. Vine din Alpi, domnule Wegener, sau?

– Nu mă întrebați.

– *Egon* este un strigăt de atenționare al alpiniștilor, spuse Brendel. Înseamnă *Atenție, cad pietre!*

– Eterna teamă est-germană că ai putea primi una în cap, spuse Kayser. Își conduce și Atenție prototipul?

– Nu, de condus trebuie să conduc eu! Rânjetul de cămilă al lui Meffert înflori din nou, Meffert luă piciorul de pe accelerație, se îndreptă spre un sens giratoriu în miniatură. În mijlocul cercului, ultimii trandafiri din acest an. Oriunde priveai, peisaj de parc îngrijit: fagi bătrâni aplecați spre pământ, tei și sălcii pe gazon tuns scurt. Ici-colo vedeai iepuri țopăind, cu urechile ridicate. Ascultători profesioniști, își spuse Wegerer. Animale Stasi. Ascunși peste tot prin Wandlitz, să tragă cu urechea la stăpânire. În țara asta nu ești în siguranță niciunde și cel mai puțin chiar acolo unde te-ai aștepta să fii. Un investigator suspicios suspectează Wandlitz-ul, ar fi spus Früchtl. Și iepurii.

– De când vă ocupați cu asta?

– De douăzeci și trei de ani și cinci luni, spuse Meffert fără să stea pe gânduri și o coti pe prima bifurcație a sensului giratoriu. Doi ani la poarta principală, postul de control. Apoi supravegherea individuală a obiectivului. După Reînvigorare, calificare ca funcționar la Securitate, cândva delegat adjunct al Securității, zona de

securitate națională B-W-I, apoi delegat al Securității, zona de securitate națională B-W-I.

– O carieră, spuse Kayser.

– Vreți să spuneți: o carieră la Stasi, spuse Meffert și băgă greșit în viteză.

Motorul urlă, mașina se cutremură, apoi Meffert schimbă în viteza corectă.

Acum se aplecă Brendel în față:

– Șeful Securității face pe șoferul lui Krenz?

Meffert lătră un râs scurt.

– Astea sunt întâlnirile noastre pentru discuții, domnule Brendel! Aici întoarcem pe toate fețele lucrurile legate de cartierul general. Aer curat, nimeni nu te aude, nimeni nu te deranjează. Între timp, șeful trage în minge. Și la sfârșit careva e băgat în gaură. Dacă înțelegeți ce vreau să zic.

– Mi-ar plăcea și mie să conduc chestia asta pe aici, constată Kayser. E destul de impresionantă.

– Sigur! Capul lui Meffert se clătină. Trabant de luxe. Cu suspensii mai bune decât orice Phobos, scaune mai bune, motor mai bun.

– Și zona mai bună, spuse Wegener.

Ascunse după coroanele de copaci, după tufișuri și după garduri se iveau primele vile. Țigle de acoperiș glazurate în negru și fațade albe sclipeau prin peretele de frunze. La toate ușile, camere de supraveghere. Pe garduri, suluri de sârmă ghimpată.

– Arată cam ca în Vest Estul, așa-i?

– Și Vestul arată uneori cam ca în Est.

– Hăhă! Meffert coti pe o alee largă. Stejari bătrâni stăteau față în față. Pete mari de umbră pe asfaltul neted. Nici o singură groapă, constată Wegener și își sprijini capul de tetiera tapițată. Deasupra lui, crengile noduroase ale pomilor se împleteau unele în altele, își încrucișau lemnul greu, își întindeau peste granița de gudron sute de mâini cu degețele subțiri, se transformau într-un acoperiș întunecat, străpuns de puncte de lumină. Meffert băgă viteză și punctele dispărură, baldachinul de frunze deveni o suprafață compactă.

Se auzi dintr-odată un scârțâit subțire de roți.

Urlet înfundat de motor.

Wegener și Brendel se întoarseră în același timp.

Ceva zbura spre ei de la capătul aleii, se apropia, fulgera când îl atingeau punctele de lumină. Urletul de motor crescu cu viteză, luă forma unei fețe holbate de radiator atașat de un Volvo negru și lat, luă forma a patru, cinci, șase mașini negre, care țâșniră pe lângă ei ca trase pe ață, oglindiri deformate ale mașinuței de golf și a trunchiurilor de stejar în geamurile fumurii, șase instantanee identice, apoi mașinile dispărură din nou în umbra copacilor, din nou nevăzute, limuzine ascunse sub o manta invizibilă, numai urletul motoarelor rămase în aer, de parcă direct deasupra lor ar fi zburat un vechi Tupolev. Undeva departe în față ardeau pete roșii de la luminile de frână. Scârțâit de roți. Urletul se stingea.

Nimeni nu spuse nimic.

Iepurele Hoffmann, se gândi Wegener în timp ce curentul produs de mașină îi răvășea părul, ce ascultase iepurele Hoffmann la Wandlitz, ascuns în spatele tufișurilor pe care trebuia să le tundă sub numele de Emil Fischer? Ce auzise el tunzând iarba și udând florile, în timp ce ștabii beau cafele de ștabi pe terase de ștabi sau whisky de ștabi în biblioteca de ștabi? Ce îi ajunsese la urechi, de plătise cu gâtul lui plin de riduri? Când Wegener întoarse capul spre stânga, ochii albaștri ai lui Brendel îl priveau, vedeau prin el, direct și fără să se rușineze pentru această privire. Timp de una, două secunde patru ochi stătură de vorbă, doi albaștri și doi gri-verzui, pe bancheta capitonată cu piele a singurului Buggy RDG-ist din lume, în care poate că pe viitor vor sta Krenz și Lafontaine și se vor uita la fel de frățesc-înstrăinați unul la altul. Wegener privi din nou în sus spre acoperișul de frunze și nu știa să spună ce citise în albastrul ochilor lui Brendel.

La capătul aleii, Meffert frână și coti de pe stradă pe gazon, ocoli un lac cu margini dese de papură, trecu pe lângă un grup de stejari, apoi coborî un deal. Mașina sălta peste rădăcini, se clătina, toți săreau în sus pe scaunele lor, apoi ajunseră jos. O pajiște de mărimea unui teren de sport se deschise în fața lor. Departe în spate strălucea o vilă crem.

– Templul de acolo, strigă Meffert, reședința lui Krenz! Noi îi spunem *Avecsouci!* Înțelegeți ce vreau să zic?

Apoi apăsă pe accelerație. Buggy-ul făcu un salt și o zbughi pe câmpul deschis. Kayser se ținea cu ambele mâini de bara laterală, un curent puternic sufla prin mașina deschisă, Wegener se piti, Brendel încercă să-și țină cravata care flutura. Acul tahometrului urcă la 50, apoi la 60 km/h.

– Și aici s-au dus mașinile Volvo? strigă Brendel. La Krenz?

Meffert conducea doar cu mâna dreaptă. De la curentul de aer, rânjetul îi părea și mai larg.

– Ministerul de Interne, Ministerul de Externe, Securitatea, vehicule de escortă. Am la numere de înmatriculare în capul ăsta al meu, de nu vă vine să credeți! Tot dovleacul mi-e plin de numere de înmatriculare! Am vrut deja să mă înscriu la Lippert[1]! Punem pariu că...

– Deci se ascunde ceva în tufiș! strigă Kayser încercând să acopere șuieratul.

– Chestii din astea să-l întrebați pe grădinarul-șef! Înțelegeți ce zic? Hăhă!

Meffert luă brusc piciorul de pe accelerație, frână, Brendel și Wegener alunecară în scaunele din față. Meffert învârti de volan și o luă spre păduricea de mesteceni.

Buggy-ul își reluă cursa. Wegener îl văzu pe Kayser aplecându-se. Pumnii lui Kayser se încleștară de bara laterală. Păduricea de mesteceni se apropie, Meffert nu frână, ci preferă să accelereze, ținea volanul cu o mână pe direcție, stătea ca înlemnit, țintea, conducea, trecu în goană exact printre două trunchiuri alb-cenușii.

Kayser se ridică cu încetinitorul.

Wegener băgă de seamă că inima îi bătea nebunește.

– ... Punem pariu că recunosc toate numerele de înmatriculare de la mașinile care au autorizație pentru Wandlitz, după primele trei cifre? strigă Meffert și râse un râs singuratic.

Drumul îngust ducea printre mesteceni deși, șerpuia lin spre stânga, apoi spre dreapta, lăsă copacii în urma sa și se termină la

---

[1] Wolfgang Lippert – actor și showmaster din RDG, ajuns celebru după 1992 când i-a succedat lui Thomas Gottschalk ca prezentator al emisiunii de succes „Wetten, dass...“ (n.red.)

primul teren de golf din viața lui Wegener. Gazon de un verde zemos, tuns precum coroana căruntă din jurul cheliei lui Kayser. Dealuri, lacuri, o groapă cu nisip. Nu juca nimeni.

Meffert lăsă mașina să ruleze spre un spațiu verde lângă care stăteau doi bărbați în salopete de culoare kaki. Un roșcat cu fața pătrățoasă vorbea cu un tânăr, arăta către cer, gesticulă cu ambele mâini prin aer de parcă ar fi frământat un aluat invizibil. Apoi văzu mașina și făcu un gest brusc din brațe. Tânărul încuviință din cap și plecă dezamăgit.

– Anton Dörnen, spuse Meffert și opri. Însărcinat cu protecția grădinii în zona de securitate specială B-W-I. Meffert își arără dinții. Doar o glumă. Funcția asta nu există încă.

– Hăhă, făcu Kayser.

Dörnen făcuse câțiva pași spre mașină. Patruzeci și ceva de ani, estimă Wegener. Față sinceră, dură. O mustață subțire blond-roșcată, pe care o vedeai abia când omul stătea chiar în fața ta.

Meffert așteptă până coborâră toți din mașină.

– Anton, un anunț important. Ne vizitează domnul Kayser, de la Serviciul Federal de Informații al Republicii Federale Germania, domnul Brendel de la Criminalistica din Berlinul de Vest și domnul Wegener, Poliția Populară Berlin. Este vorba despre Emil.

Dörnen împărți strângeri puternice de mână, își încrucișă apoi soldățește brațele după spatele lat și îi privi pe cei de față cu nerăbdare reținută.

– Mai multe nu știu deocamdată nici eu, spuse Meffert în direcția lui Dörnen, scoase un etui argintiu din buzunarul pantalonilor și luă din el un trabuc. M-am gândit să discutăm direct de față cu tine. La urma urmei, eu nu l-am cunoscut pe Emil la fel de bine ca tine.

Dörnen încuviință.

Wegener refuză cu o mișcare a capului oferta lui Meffert de a servi un trabuc.

– Domnule Dörnen, de când este angajat Emil Fischer aici la Wandlitz?

– Eu sunt aici din 2003, spuse Dörnen cu voce de bas, Emil era deja aici. Aș spune că de pe la sfârșitul anilor nouăzeci. Data exactă o avem în acte.

– Se potrivește sfârșitul anilor nouăzeci, spuse Meffert.

– Un om de optzeci de ani nu este cam bătrân pentru genul ăsta de muncă?

– Absolut deloc, spuse Dörnen. Emil este foarte în formă, cum s-ar spune la dumneavoastră. Expertul nostru în trandafiri. Îi crește chiar el. Nu știu pe nimeni care să aibă mai multă experiență.

– Activitatea lui de aici nu presupune aproape deloc forță fizică, explică Meffert. Își iubește munca, e printre oameni, are o ocupație. Aici în RDG apreciem munca oamenilor în vârstă.

– Din păcate și în fruntea statului, spuse Kayser.

– Și ce fel de om este Fischer? întrebă Brendel.

– Un om bun, spuse Dörnen. De încredere, prietenos și deștept. Îl numim profesorul.

Wegener încuviință din cap.

– Poate că vi se pare ciudată întrebarea, dar v-ați gândit vreodată că s-ar putea să nu fie ceva în regulă cu acest Emil Fischer?

Dörner arăta de parcă tocmai i s-ar fi ofilit cele mai noi plante.

– Nu.

– În toți anii ăștia, niciun eveniment neobișnuit?

– Acum patru zile, când a lipsit de la lucru fără să ne anunțe, ne-am întrebat ce s-o fi întâmplat. De atunci nu dăm de el. Așa ceva este complet atipic pentru Emil. Dörnen privi gazonul. Presupun că a trecut dincolo?

– De ce presupuneți asta?

– Cred că e clar.

– Nu, nu este deloc clar.

Fața dură a lui Dörnen arăta de parcă tocmai ar fi vrut să zâmbească.

– Domniile voastre ați venit din Vest, să jucați golf aici?

– Grădinarii dumneavoastră sar deseori zidul? întrebă Kayser.

– Depinde despre ce zid vorbiți.

Meffert lătră un râs scurt și îl bătu pe Kayser pe umăr.

– Cursul de bază Wandlitz, episodul unu: RDG-ul are trei ziduri. Unul la granița dintre Germanii, pe acela îl cunoașteți prea

bine, altul în jurul zonei de securitate crescute Wandlitz, altul în jurul lui *Avecsouci*. Deci acum suntem, cum se spune la noi, în spatele celui de-al doilea zid.

– Ar fi frumos să ne spuneți ce este cu Emil, spuse Dörnen. Să știți că ne facem griji.

– Este mort, spuse Kayser.

Fața lui Dörnen se înăspri și mai mult.

Nu știa nimic, își spuse Wegener. A avut timp de nouă ani de zile un ou străin în cuib și crede că Emil al lui a vrut să fugă din țară.

– Domnule Meffert, cât de minuțios e verificat cineva, înainte de a avea voie să lucreze la Wandlitz? întrebă Brendel.

– Mai minuțios decât oriunde altundeva. Meffert suflă un nor de fum în sus. Certificat de bună purtare din partea poliției, două expertize psihologice independente, un interviu, verificarea detaliată a datelor biografice, a întregului anturaj. Și rezultate ale Serviciului de Informații, dacă există. Așa decurg lucrurile în ziua de azi. Pe vremuri era ceva mai puțin. Și ce urmează acum?

– Nu multe, spuse Kasyer. Dar poate discutăm lucrurile astea în biroul dumneavoastră.

Meffert ridică din umeri, trase din trabuc, suflă fumul afară.

– Dacă într-adevăr avem o scurgere, răspund eu de ea. Iar șefii de departamente vor fi informați oricum.

Brendel privi în urma fumului.

– Emil Fischer a lucrat la dumneavoastră sub un nume străin. A dus o viață dublă.

Tăcere.

– Presupun că nu lucra aici cu normă întreagă?

– Două, trei zile pe săptămână, spuse Dörnen. Fața lui dură nu arăta nici cea mai mică emoție. În fiecare an, din martie până în octombrie.

– Avea acces în zone delicate? Era în contact cu membri ai guvernului, prin activitatea lui?

– Nu, absolut deloc. Dörnen scutură din cap. Bineînțeles că avea lucrări în tot perimetrul. Dar ca să plivească trandafirii, nu să stea la discuții.

– Trebuie să fi încercat să ia legătura cu cineva, spuse Wegener. A reușit să pătrundă aici sub o identitate falsă. A lucrat aici timp de ani de zile ca grădinar, și sigur nu din dragoste pentru trandafiri.

– Care era numele lui adevărat? întrebă Meffert.

– Deocamdată îl ținem pentru noi, spuse Brendel. Pentru a reveni la întrebarea colegului Wegener – ce ar fi putut să vrea Fischer aici?

Meffert scutură scrumul pe gazon.

– Nu trebuie să vă imaginați că aici angajăm pe cineva ca grădinar sau ca bucătar, sau mai știu eu ce, și apoi se plimbă peste tot după pofta inimii, intră să vadă ce mai face vreun ministru, și dacă din întâmplare e deschisă ușa de la terasă, îi cotrobăiește prin sertare.

– Ci?

– Există planuri de lucru cu zonele concrete în care se lucrează și cu timpul alocat. Dacă unul ar trebui să fie dimineața timp de trei ore pe terenul de golf și să tundă Semi-Rough-ul, și în loc de asta tunde gazonul la secretarul de stat Kant, zboară afară.

– Dar nu îi puteți avea sub ochi pe toți, permanent.

– Toți lucrătorii din perimetru poartă emițătoare GLONASS cu semnal personalizat. Știm în fiecare moment unde sunt oamenii noștri.

– Aveți tradiție pentru asta în RDG, spuse Kayser. Prin urmare, putem să vedem pe planul de lucru ce a realizat Emil Fischer în ultimele șase luni.

– Puteți vedea ce a realizat în ultimii zece ani, spuse Dörnen. În ce zone anume și la ce oră. Nu ștergem nimic. Aici este o zonă de securitate specială.

– Există locuitori ai cartierului guvernamental care au fost clienți fideli? întrebă Wegener. Care voiau ca trandafirii lor să fie udați doar de Fischer și de nimeni altcineva?

– Cei mai mulți nici nu ajung să-l cunoască pe omul care se ocupă de grădina lor. Pleacă dimineața la șapte și se întorc abia seara târziu.

– Dar soțiile rămân de regulă acasă sau?

– Dr. Wanser, spuse Dörnen. Emil mergea des la dr. Wanser. Și el nu are soție.

– Regretăm nespus acest lucru, spuse Kayser. Și ce lucruri frumoase avea dr. Wanser pentru Emil al nostru?

– *Confetti, fair play* și *Helmut Schmidt,* spuse Dörnen.

– Mă gândesc că ăștia sunt trandafiri, spuse Brendel. Altfel ar trebui să vă întreb dacă ați băut.

– Și bineînțeles *Dulcele Mielke* și *Plăcerea lui Honecker.* Soiurile create de Fischer.

– Cine este acest Wanser?

– Dr. Gert Wanser, spuse Meffert. Mâna dreaptă a lui Dath.

– Ministrul culturii, explică Wegener.

– Aha. Kayser păru dezamăgit. Și putem vorbi cu acest dr. Wanser?

Meffert aruncă trabucul către marginea pădurii și suflă ultimul fum printre dinții îngălbeniți.

– E de două zile cu Dath în Bulgaria. O chestie literară.

– Dar îl putem contacta? întrebă Brendel.

– Prin minister, spuse Meffert. Telefon ar trebui să aibă între timp și bulgarii. Ce crede poliția că urmărea Fischer? Plănuia un atentat?

– Nu. Brendel se rezemă de Buggy. Pentru asta nu ar fi trebuit să răscolească pământul timp de zece ani. Și presupun că nici măcar Fischer nu ar fi putut aduce aici bombe sau arme, sau?

Meffert zâmbi.

– Și eu presupun același lucru. Și atunci? Spionaj?

– Nu știm, spuse Wegener. Poate că doar aduna informații în interes propriu. Sau avea un interes arzător pentru excursiile literare în Bulgaria.

– De ce vă gândiți imediat la un atentat? întrebă Kayser.

Meffert privi cercetător în jur.

– Din cauza bubuiturii, evident.

Kayser îl privi cu o mutră de copil.

– A explodat doar o conductă.

Meffert îl privi.

– Exact. Și cele șase mașini Volvo de adineaori erau Serviciul cu Clienții de la Gazprom.

13

Am fost nazist, spusese Früchtl cu limba grea de la Goldkrone, cufundat adânc în fotoliul lui verde, apoi am fost comunist, eram tânăr, ce aș fi putut fi altceva decât nazist, comunist, socialist fascist. Și astăzi sunt cetățean. Un cetățean bătrân și așezat, ce-i drept închis după ziduri, dar cetățean. Dacă experiența asta de cetățean-nazist-comunist ar fi localizabilă într-o formă oarecare, dacă ar putea fi extrasă, suptă afară din trunchiul cerebral, transformat într-un ser pe care să-l poți injecta nou-născuților, spusese Früchtl, de preferință în spate, deasupra cefei, atunci nu mi-aș fi trăit degeaba viața asta blestemată, atunci s-ar termina odată cu eternele rătăciri ale fiecărei generații de tineri, ai căror ideologi arată mereu doar la stânga sau dreapta și niciodată drept înainte. Atunci propriile dezertări și întoarceri, saluturile hitleriste și pupăturile staliniste ar fi avut măcar un scop, nu ar fi fost în zadar, spusese Früchtl, ar fi fost serviciul lui Josef făcut omenirii, pentru crearea unui leac împotriva molimei blestemate care este *prostia politică redundantă a generațiilor.* Atunci această mare pierdere poate ar avea puțin sens. Ah, copilărie! Ah, tinerețe! Ah, maturitate! Tu, cel mai frumos timp! Căcatul dracului! strigase Früchtl, câtă vreme propria generație a fost destul de mobilă să se aplece în fața cuiva, s-a aplecat, s-a aplecat atât de adânc până când toți s-au ales cu cocoașe, iar acum jumătate dintre camarazi sunt morți de mult, morți din cauza conducătorilor și seducătorilor secolului decedat, cel mai de căcat secol din istoria omenirii, pe când cealaltă jumătate a înțepenit, înlemnită în umilință șuie, îndoită pentru totdeauna de spiritul înfricoșător de supus, strâmb și gras și neumblat. Dacă s-ar

putea găsi centrul ideologiei din creier, punctul în care se comasează orbirea politică, și dacă aș putea injecta acolo serul experienței mele, strigase Früchtl, înțelepciune cu fiola, care în creier se caramelizează instantaneu transformându-se în cunoaștere cleioasă, dacă am avea locul ăsta care să absoarbă de îndată cele învățate, să copieze, pentru a vaccina omenirea: atunci ne-am inventa o omenire de cetățeni, centrată politic din frageda copilărie, prima creație deșteaptă, imună împotriva oricărei forme de influență extremistă. Cârpăceala Domnului și contribuția lui Früchtl. Logic vorbind, această cunoaștere nu ar trebui să se afle în cap în stânga sau în dreapta, ci absolut la mijloc.

Am fost nazist, apoi am fost comunist, spuse Wegener, duse sticla de bere la gură și bău. Cu un an și jumătate în urmă minskul nu avea încă funcție de dictafon, altfel l-ar fi înregistrat pe maiorul Fripturică de fiecare dată, o singură apăsare pe buton și bătrânul ar fi sărit în sus cu explicațiile lui, ar fi ținut discursuri improvizate și i-ar fi împroșcat cu noroi pe fasciști și pe socialiști în egală măsură, ore întregi, fără să respire măcar, în timp ce menajera lui, Erna Bock, ar fi stat lângă aragaz într-unul din șorțurile ei înflorate, ar fi mestecat în oale, ar fi fiert la foc mic și ar fi trecut prin sită, ar fi prăjit, ar fi condimentat, ar fi gustat de sare și piper, seară de seară singura ascultătoare a unuia din cei mai mari vorbitori din RDG, plen, popor și public de televiziune într-o singură persoană înflorată. Ce mai povară, își spuse Wegener. Erna Bock purtase această povară, cu aceeași mândrie cu care își purta șorțul înflorat. Duminica, Wegener devenea purtătorul adjunct de poveri, al doilea ascultător, ajutor de bucătar, comesean. Își dădu seama brusc cât de mult îi lipseau acele ore din căsuța afumată a lui Früchtl. Cât îi lipseau discursurile, mirosul de friptură, șorțurile cu flori. Nu avea nici măcar o singură înregistrare cu vocea acuzatoare, tulbure și ironică din fotoliu. Și nu ar fi trebuit decât să ia aparatul de înregistrat protocoale de la poliție. O singură dată. Dacă nu ar fi fost atât de tâmpit, să nu recunoască prezentul ca fiind un moment de fericire. De nu am face mereu aceeași greșeală prostească să considerăm tot ce iubim ca fiind veșnic, pentru că de la prea mult instinct

de conservare ne lipsește fantezia pentru a ne imagina o pierdere atât de brutală.

Eu nu sunt genul care merge să stea în cimitir cu o sticlă de bere în mână, își spuse Wegener, și acum stau cu o sticlă de bere în mână în cimitir, în fața mormântului acoperit de iederă al părinților mei, și asta nu pentru că îi veghez cu întârziere, ci deoarece Karolina locuiește aici după colț, la doar două străzi distanță, și pentru că cimitirul a fost dintotdeauna un simplu pretext ca să fiu în apropierea ei. De parcă bătrânii și-ar fi ales mormântul dublu de la Weißensee pentru ca el să nu piardă niciodată timpul pe drumuri. O combinație de tristețe practică: putea să plângă aici după toți la pachet: după tata, după mama, după Früchtl și după Karolina.

Wegener se întrebă ce ar gândi Brendel dacă l-ar vedea aici. Brendel, care aproape că reușise să o cucerească pe fața de piele de capră Wischinsky cu șarmul și mirosul lui de bomboane. Care îl făcuse pe Meffert cu un singur zâmbet să îi dea copii după toate planurile de lucru și documentele personalului angajat. Care nu va fi niciodată neprietenos în timpul investigației ăsteia, față de nimeni, chiar dacă la Prenzlberg i-ar rupe steaua de la Mercedes. Care nu arăta ce gândește despre țara asta în curs de putrefacție, despre parcul de ștabi de la Wandlitz, despre pantalonii tociți ai colegului din Berlinul de Est. Wegener constată că nu puteai decît să-l admiri pe Richard Brendel, dacă te chema Martin Wegener. Altceva decât admirație pură nici nu era posibil, în cazul unei asemenea diferențe de calibru. Brendel avea în contul lui de învingător gradul în serviciu, provenienta vestică, statura, parfumul de bomboane și o față îngustă ca a unui actor de cinema, inclusiv ochii albaștri. Iar ca bonus o mașină de serviciu după care se întorcea tot Berlinul de Est. Neluând în calcul tot ce se mai ascundea în spatele acestui frumușel. Cu siguranță gătea perfect mâncare italienească. Era căsătorit cu proprietara brunetă a unei galerii de artă. Și avea înclinații muzicale. Cânta la pian. Sau măcar juca volei.

Pe de altă parte, Wegener: estic, cu un cap mai mic, mai puțin păr pe cap, mai puțină carieră, un Wartburg Aktivist stricat, fără pian, fără părinți, fără Früchtl și fără femeie. În schimb cu pantaloni

raiați. Dacă ar mai exista Karolina, se gândi Wegener. Dacă frumusețea de Karolina m-ar aștepta în fața sediului ceea ce nu a făcut niciodată, dar dacă ar face-o de acum înainte, în țoalele din seara aia cu cârnații, atunci n-ar mai conta că viața mea constă mai ales din *mai puțin* și *fără*. Karolina ar compensa avuțiile lui Brendel. Dintotdeauna, o femeie frumoasă a fost asul care bate tot restul. La brațul unei femei frumoase, părul rar devine o freză inteligentă, cariera imperfectă devine neadaptare, mașina lipsă devine grijă pentru mediul înconjurător, pantalonii raiați ai Estului devin cult. La brațul Karolinei, fericirea lui Brendel ar fi fost doar niște clișee. Un bumerang răutăcios. Dintr-odată, toate succesele și toate simbolurile de statut nu ar face decât și mai vizibil faptul că Brendel nu are o Karolina. Așa cum nici eu nu am o Karolina, își spuse Wegener, ceea ce poate că ar fi mai puțin îngrozitor, dacă nu ar fi fost o vreme în care am avut o Karolina. Că am avut-o cândva pe Karolina și acum n-o mai am e ca și când l-ai face pe ultimul om rămas pe pământ dependent de alcool, cu ultimele rezerve rămase.

Minskul sună.

Telepatie. Brendel sau Karolina. Sau amândoi. O conferință la telefon pe tema căderii părului sau a complexelor de inferioritate.

Wegener își scoase telefonul din buzunar.

– Frank?

– Muntele ăsta de acte! Vocea lui Stein era plângăcioasă. Oceanul ăsta de documente! O să mai citesc eseuri de Hoffmann și facturi de curent, când socialismul o să treacă în comunism!

– Înseamnă că e mult.

– Aproape că devii cercetător politic, dacă citești chestiile astea. Dacă înțeleg eu bine, Hoffmann predică o combinație dintre RDG și RFG. Nebunie, așa-i? Să iei ce e mai bun din două lumi diferite, o combinație dintre Est și Vest, ca să zic așa. Și chestia asta el o numește, stai puțin – posteri... căcat...

– Post ce?

– Po-steri-ta-tism.

– Am fost nazist și am fost comunist, spuse Wegener.

– Ce ai fost?

– Ne sunt de ajutor chestiile astea?

Wegener luă o gură de bere.

– Căcatul acesta posterior? Nu se știe. Dar poate unul din dosarele astea. Se auzi hârtie foșnind. L-am găsit azi-dimineață. Copii dintr-un extras de carte funciară. Hoffmann deține două case cu mai multe apartamente la Heidelberg, pe care le închiriază. De aici bunăstarea. În afară de asta, se pare că mai are o cabană la Mecklenburg.

Wegener mai bău o gură și își plimbă privirea peste cimitir. Înserarea înghițise între timp toate culorile. Doar două rânduri de lămpi roșii pentru morminte mai luminau de ambele laturi ale drumului principal. O pistă de lansare puțin cam mică, se gândi Wegener, pentru sufletele care pornesc la drum. Mormântul părinților săi nu era luminat.

– Martin?

– Înseamnă că trebuie să mergem până acolo, la cabana asta. Ai găsit ceva în problema Hoffmann-este-Fischer?

Tonul lui Frankenstein deveni o idee mai vesel.

– Niciun singur rând, nimic. În afară de legitimația pe care o aveți deja.

– Brendel a mai vorbit cu tine?

– Ne-a dat informațiile de la Wandlitz. Se pare că nu era așa de celebru.

– Acest dr. Wanser, spuse Wegener, ar fi bine să te uiți la el. Probabil că știe la fel de puțin ca și ceilalți. În ceea ce-l privește pe Hoffmann, sunt toți niște neștiutori acolo afară.

– Cu Wanser s-a rezolvat. Avem conferință mâine la opt jumate. Kallweit a mutat-o cu o oră înainte.

– O să fie iar un weekend grozav.

– Asta așa e. Eu nu termin cu hârtiile până atunci, spun de pe acum.

– Și explozia? Conducta de gaze?

– Nu știe nimeni nimic. Se ocupă C5 personal, așadar, tăcere absolută. Ah, până nu uit, am găsit la Hoffmann niște scrisori de amor, n-ai mai văzut din astea, cincizeci la sută inimă zdrobită, cincizeci la sută politică.

– De la juna aia frumoasă?

– Nuu, asta e bătrână ca moartea. Scrisorile sunt de acum douăzeci și cinci de ani. Semnate doar cu niște inițiale, M.T.

– Fără îndoială, timpul urăște iubirea.

– Mon commandant, spuse Frankenstein milităros, trebuie să continui. Pe mâine.

– La opt jumate.

– Din păcate.

Wegener se ridică de pe bancă, aruncă sticla goală de bere într-un coș de gunoi și încercă să își imagineze că resturile putrezite ale părinților săi se aflau într-adevăr la doi metri sub el, în pământul rece. Oricum, cineva le tunsese iedera. Poate aparținătorii lui Eduard Wickensack, 1912-1993, care zăcea alături. Sau fiul dependent de tutun al grădinarului cimitirului Dierssen.

La vară plantez eu ceva, se gândi Wegener, plantez un răzor înflorat ca șorțurile Ernei Bock. Un răzor-șorț.

Apoi se îndreptă peste pista de decolare făcută din luminițele de pe morminte, către ieșirea dinspre vest.

*

Cinci minute mai târziu, pe când stătea în fața clădirii maronii din perioada wilhelmină de pe strada Colombet, Wegener își dori să fi băut cinci beri și nu numai una. Până și actele deznădăjduite deveneau tot mai dificile, pe cât trecea mai mult timp de la terminarea relației. La început reușise de câteva ori să facă pe îndrăgostitul mort de beat și de durere și să sune la ușă la miezul nopții, fără să-i fie rușine. Cândva s-a instalat însă rușinea și nu l-a mai părăsit. Cu rușinea asta în el nu mai putea suna la ușă. Oricât ar fi băut. Acțiunile lui necugetate din miez de noapte luaseră înfățișarea unui plan. Deci gândit. Deci cu multe alte gânduri incluse. Autocompătimire, gelozie, furie și bineînțeles speranța că ea va avea un moment de slăbiciune, care ar putea duce la un futai spontan, dacă o ajutai cu o sticlă de spumos *Rotkäppchen – Scufița roșie, alegerea femeilor.*

Ascunzătoarea lui de voyeur, de la intrarea în casa de peste drum, era la fel ca de obicei: întunecată și părăsită.

La Karolina ardea lumina. Ultimul stadiu al unei relații este observarea celuilalt, se gândi Wegener, să numeri ferestrele luminate, să stai afară, pe când celălalt stă înăuntru. Să nu mai faci altceva decât să stai să te uiți. Sau să asculți. Să participi fără să ieși la iveală. Te pomenești că era o boală a căpitanilor de poliție. Poate chiar a căpitanilor de poliție din Est. Observație obsesivă. Trăirea unei iubiri pe care nu mai ai voie să o arăți celuilalt. Pentru că nu mai este de arătat. O iubire pe care nu ți-o mai arăți decât ție însuți. O iubire din asta poate că nici nu mai este iubire, își spuse Wegener, o iubire din asta poate nu mai e decât plăcerea de a suferi. Își scoase minskul din buzunar și sună. După al patrulea semn de întrebare, Karolina răspunse.

– Martin, nu pot acum.

– Păcat. Aș fi sunat la ușă.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

– Unde ești?

– La cimitir, și tu?

– La minister.

Früchtl gemu în mintea lui, geamătul unui om schingiuit pe îndelete, căruia tocmai i se prezintă planul de schingiuire pe săptămâna viitoare.

Wegener simți cum i se oprește inima în piept. Geamul luminat. Karolina nu uita niciodată să stingă lumina când pleca de acasă. Timp de o secundă crezu că vede o umbră. O umbră care se mișca pe după perdea. Mult mai mare decât umbra unei femei. Mai degrabă umbra unui bărbat înalt. O umbră de Brendel.

– Martin?

– Credeam că măcar sâmbăta seara ai liber.

– Tratativele. Trebuie să pregătesc o grămadă de chestii.

– Ce faci, tocmai îmi închizi gazul?

Karolina nu râse.

– Te sun mâine. Sau voiai ceva?

– Voiam doar să știu dacă ai fost azi la prânz la Palat și dacă trebuie să te îngrijesc pentru restul zilelor mele.

Asta ar fi soluția, spuse Früchtl, atunci ai voie în sfârșit să o privești pe femeia asta cât poftești, nu mai poate să plece, o dezbraci și poți să-i adulmeci toate deschizăturile, toate glandele, toate îți stau la dispoziție, o păpușă heterotrofă plină de mirosuri, caldă, lipsită de apărare, făcută din carne albă.

– Ghinion. Sunt întreagă. Trei secunde de liniște. Vorbim mâine, da?

– Somn ușor. Când ajungi acasă.

– Și ție.

Wegener încheie convorbirea, băgă telefonul la loc în buzunar și se clătină pe picioare, inima îi era gata să o ia razna, capul îi era plin pâclă și greu. Se așeză pe bordură. Printre plăcile trotuarului creșteau buruieni. O cutie turtită de Duett. Din șase lămpi, câte erau pe stradă, ardeau patru. O Lada apăru pe după colț și trecu în trombă. Brendel, își spuse Wegener și se ținu cu o mână de nas. Dacă musafirul Karolinei ar fi Brendel. Bineînțeles că nu avea cum. Nici nu se cunoșteau, nu aveau de unde să se cunoască. Niciun fel de puncte comune. Și oricum, mașina ar fi pe undeva pe afară. Sau poate că nu. Brendel nu ar fi atât de tâmpit să-și parcheze Mercedesul în fața casei ei. Wegener se întrebă dacă absența Mercedesului putea fi un argument suficient pentru a demonstra absența lui Brendel din locuința Karolinei. Se potriveau pur și simplu prea bine. Brendel în costumul lui închis la culoare cu pardesiul de culoarea nisipului. Ea în costumașul ei. Amândoi perfecți. Impecabili. De o frumusețe pe care nu puteai s-o treci cu vederea. Căreia trebuia să i te dedici, indiferent dacă voiai sau nu. Multiplicată de efectul produs de pereche. Cei doi unul lângă altul: mână în mână. Râzând. Șarm ridicat la pătrat. Prințul cu Benz-ul și Zora cea roșie. O iubire fără granițe. Wegener zâmbi, cu toate că nu-i ardea să zâmbească. Apoi văzu cele două puncte de jar. Doi fumători într-un Phobos chiar în fața ușii ei.

Buzunarul pantalonului îi sună. Wegener se lăsă o idee pe spate și scoase iar telefonul. Număr necunoscut.

– Alo?

La celălalt capăt cineva inspira, expira.

– Domnul Wegener?

– Cine este la aparat?

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

– O faceți deja.

– Personal.

– Aha. Despre ce este vorba?

– Nu la telefon.

Bărbații din Phobos aruncară chiștoacele prin geamul deschis. Wegener vorbi mai încet:

– Nu mă interesează cine sunteți. Dar aș vrea să știu despre ce este vorba.

Wegener se ridică și traversă strada, îndreptându-se spre Phobos.

– Despre Hoffmann. Este destul?

– E destul. Wegener grăbi pasul. Când?

Motorul porni.

– Vă mai contactez eu.

– Nu vreți să-mi spuneți...

– Nu vă obosiți să urmăriți apelul, sun dintr-o cabină telefonică.

Wegener alergă, dar Phobos-ul pornise deja, băgă viteză, o tuli pe strada Colombet. Două lumini de frână, apoi dispăru după colț. Cel de la telefon închisese. Lumina din camera Karolinei ardea. În aerul rece al serii, miros de grăsime prăjită.

Duminică, 23 octombrie 2011

14

Marx soarbe coca-cola printr-un pai în dungi albe și roșii. Închide ochii savurând și îi oferă lui Engels o gură de suc. Engels ia sticla de cola și îi oferă lui Marx în schimb jumătate din hamburgerul lui Royal TS început. Zâmbesc amândoi. Acum Engels bea cola, iar Marx mușcă din hamburgerul lui Engels. Brânza Cheddar de culoare galben-oranj se topește pe carnea fierbinte. Sosul TS se prelinge în jos, ceapa trosnește între dinți, crocantă. Marx își linge degetele, fericit. O scenă care poate părea grotescă, respingătoare sau chiar blasfematoare în Republica Democrată Germană și în Republica Federală Germană deopotrivă. Și o scenă care surprinde ceea ce desparte cele două jumătăți germane: clișeele noastre despre două sisteme aflate în concurență, ale căror antagonisme au dictat mersul lumii în ultimii o sută de ani, și care au fost privite mereu drept concurente neîmpăcate întru cucerirea maselor avide de ideologii, ca derivate pământești ale cerului și ale iadului, în funcție de punctul de vedere al celeilalte tabere politice. Deși comunismul de bună credință și-a eliberat certificatul de deces odată cu eroziunea Uniunii Sovietice din anii '90 ai secolului al 20-lea; deși, după criza financiară globală, capitalismul sălbatic stă în pragul unui colaps letal, modul nostru de privire a dualismului dogmatic nu s-a schimbat deloc. Economia de piață și socialismul constituie în continuare teza și antiteza, a căror sinteză nu este nimeni pregătit s-o gândească. Marx și Engels să nu aibă voie să mănânce hamburger Royal, până la sfârșitul zilelor lor.

– N-au voie să mănânce ce?

Kallweit se holbă la Frankenstein.

– Hamburger Royal.

– Bun. Kayser plescăi din buze. O chiftea frumoasă și groasă din carne de vită.

Kallweit își linse buzele cu limba.

Un bou care își intuiește vag propria tăiere, se gândi Wegener, și care începe să se teamă că va sfârși sub forma unei chiftele frumoase și groase din carne de vită pe un hamburger Royal.

– Este din prefața de la *Dreptate, sătui,* spuse Frankenstein, ridică o carte albastră cu însemnul unei biblioteci publice în sus și citi subtitlul de pe copertă: *Cum depășim războiul sistemelor.*

– Și e scrisă de Hoffmann, constată Kallweit.

Frankenstein încuviință din cap.

– În primul capitol este vorba despre faptul că așa-zisele forme mixte de capitalism și comunism din China sau Vietnam se exclud în cazul Germaniei, pentru că aceste sisteme vădesc exclusiv corupție și...

– Da, da. Kallweit dădu din mână. Când a apărut abracadabra asta?

– Acum doi ani. La editura Aufbau. Cartea a fost ultima publicație a lui Hoffmann, conform bibliotecii ar fi o ediție revăzută și adăugită a textelor lui din anii șaptezeci și optzeci despre posteritatism.

– Pos – ce?

– Posteritatism, spuse Frankenstein mândru.

– Și?

– Cred că trebuie să înțelegem că Hoffmann a fost, ca să spunem așa, un prieten al ambelor sisteme politice. Și prin aceasta și un dușman al ambelor sisteme politice.

Kallweit mai afișa încă privirea de bou.

– Și asta înseamnă că?

– Că nu putem trasa niciun fel de granițe cu privire la motivul crimei, spuse Brendel. Asta în cazul în care avem de-a face cu o faptă motivată politic.

Kallweit oftă.

– Rău. Mai departe.

Frankenstein scoase dintr-o folie transparentă niște foi cu notițe scrise de mână.

– Fă un rezumat, te rog, spuse Kallweit și privi la ceas, mai am douăzeci și patru de minute. Atinse cu arătătorul lui strâmb *De strajă*

patriei, care stătea deschisă în fața lui. Palatul Republicii se lăfăia pe șase coloane ale primei pagini, gaura neagră se căsca în mijlocul fațadei aurii: o gură căscată de groază. În interiorul gurii se curbau bare de oțel, deasupra atârna, înnegrită de funingine, stema statului.

– Deci pe scurt, spuse Frankenstein. Interogarea vecinilor nu a dat aproape niciun rezultat. Pe Greifenhagenstraße Hoffmann este, ce-i drept, cunoscut, și descris fără excepție prin cuvintele, citez: *prietenos și rezervat.* De când s-a mutat acolo, deci din 2009, a fost văzut de mai multe ori în compania unei tinere femei. De mână. Frankenstein făcu o pauză dramatică. Nu există însă niciun fel de indicii asupra identității fetei. Oricum, s-a confirmat faptul că Hoffmann are o femeie de serviciu. Vine întotdeauna lunea. Deci mâine o așteptăm.

– Situația financiară? întrebă Kallweit.

– Două case cu mai multe apartamente la Heidelberg, închiriate integral. După ce se scad toate cheltuielile, rămân vreo 5 000 de euro, care îi vin lunar din Germania de Vest. În comparație cu asta, pensia lui din RDG este mai degrabă modestă, circa o mie patru sute de mărci. Ca Emil Fischer a câștigat în medie 450 mărci pe lună. Pentru că în lunile de iarnă nu lucra la Wandlitz.

– Aceste venituri trebuie să îi fi acoperit fără probleme cheltuielile, la standardul lui de viață, spuse Wegener. Deci era independent din punct de vedere financiar.

Kallweit își plimbă privirea de bou de la unul la altul.

– Locuința pe numele Emil Fischer, din Marzahn, era închiriată?

– Da, spuse Brendel. Probabil că o locuință închiriată a înlesnit verificarea la care a fost supus înainte de angajarea la Wandlitz.

Kallweit își frecă ochii cu arătătorul lui strâmb.

– Există colegi din perioada când a fost activ în politică?

Frankenstein lăsă hârtiile la loc pe masă.

– Ministerul de Interne nu a putut să ne dea nume. Până acum avem doar numele fostului lui coleg de la Heidelberg, un anumit doctor Werner Blühdorn. Printr-o întâmplare fericită, acesta vine poimâine pentru o conferință la Humboldt, după conferință vorbim cu el. Ce ne lipsește este cineva din vremea când Hoffmann a fost unul din consilierii lui Krenz.

Kallweit scutură atât de tare din cap, încât i se clătinară fălcile căzute.

– Le-ați explicat bolovanilor ălora ce implicații are acest caz?

– Hoffmann a fost pe vremea aceea un fel de colaborator extern, spuse Frankenstein.

– Nu stătea toată ziua la minister.

Nici Karolina nu stă toată ziua la minister, își spuse Wegener, dar pretinde că o face, și în loc de asta stă acasă și îmi spune mie că ar fi la minister, prin urmare, cine știe unde stătea Hoffmann de fapt.

– Din cauza asta este atât de dificil, continuă Frankenstein. Secretara lui și persoana lui de contact cu biroul politic nu mai trăiesc. Dosarele sunt prin vreo pivniță.

– Nu se poate să nu găsim niciun individ care să-l cunoască pe Hoffmann ăsta! Că doar n-o fi fost Mark, fantoma din bancă!

– Din păcate, momentan chiar așa pare.

– Și Krenz?

Kallweit își dădu seama câteva secunde prea târziu, ce-i ieșise pe gură. Își apăsă degetele pe pleoape și se frecă cu mișcări concentrice.

– Pentru asta avem nevoie de aprobarea dumneavoastră, spuse Wegener.

Kallweit se freca acum atât de puternic, de parcă ar fi vrut să orbească cât se putea de repede.

– Totul e un căcat! Un căcat!

– Wandlitz, spuse Brendel. Dr. Wanser.

Frankenstein mai scoase o foaie din folie.

– Am reușit să vorbesc cu Wanser în dimineața asta. Secretar de stat la Ministerul Culturii. La început a fost șocat de moartea lui Hoffmann, apoi a fost și mai șocat, când a auzit că îngrijitorul lui personal de trandafiri s-a furișat în zona guvernamentală sub un nume fals. Nu-și putea explica motivul. În toți anii aceștia nu s-a îndoit niciodată de identitatea lui Emil Fischer.

Kallweit privea fix în tavan și își încrucișă mâinile.

– Se poate să fi plănuit un atentat, spuse Brendel, sau să fi spionat. Astea sunt cele două posibilități plauzibile. Problema noastră constă în faptul că nimic nu indică una din cele două variante.

Kallweit închise ochii. Se roagă, își spuse Wegener. La sfântul Egon, să-i dea răbdare în vremurile astea grele cu explozii ale conductelor de gaz în clădirile guvernamentale și cu grădinari falși. Și ca să-i asigure succesul rapid în investigația asta, cu câteva poze frumoase pentru prima pagină a revistei *De strajă patriei*. Fie ca alegerea viitorului adjunct al ministrului de interne să fie sigură. Amin.

Kallweit își desfăcu mâinile și se frecă pentru a treia oară la ochi.

– De Egon Krenz nu putea să se apropie, că l-ar fi recunoscut. Din cauza vremurilor de altădată.

– Hoffmann purta mustață pe vremuri, spuse Wegener, când s-a dus la Wandlitz și-a ras-o. În schimb purta ochelari, păr mai lung, uniforma de muncitor. Nu era o mascaradă spectaculoasă, dar una suficientă.

– Krenz nu îl interesa deloc, spuse Brendel și deschise un carnet de notițe. Avem actele lui de la personal. Conform acestora, Hoffmann a refuzat acum cinci ani să treacă în echipa care îngrijește grădinile personale ale mai-marilor guvernului. Asta ar fi fost ocazia lui, dacă l-ar fi vizat pe Krenz.

– Grădinar de elită, mârâi Kallweit și scuipă câțiva stropi de salivă pe șifonatul Palat al Republicii. Păi tipul lucrează aici timp de unsprezece ani încheiați și nu face altceva decât să plivească trandafirii. Nu vrea să ajungă în apropierea lui Krenz. Se pare că nu vrea să ajungă în apropierea nimănui. Ce spun colegii grădinari de la Wandlitz?

– I-am anunțat pe toți, spuse Frankenstein. Mă ocup de ei în după-amiaza asta. Au fost chestionați intern, fără rezultat. Poate suna absurd, dar poate că Hoffmann a vrut într-adevăr doar să lucreze aici. În centrul puterii. Simptome de abstinență după ieșirea din politică.

– Este posibil, spuse Wegener. Motivele sale nu trebuie să fi fost ilegale. Poate că i-a făcut plăcere să scormonească prin pământul oamenilor cu care stătea pe vremuri la masa de conferințe. Poate că era felul său de a le arăta degetul mijlociu.

Kallweit deschise gura și o închise la loc.

– Și poate a auzit ceva cu ocazia asta, spuse Wegener. Din greșeală. Trece pe lângă o fereastră deschisă și devine martorul unei

conversații pe care nu ar fi trebuit să o audă în niciun caz. Sau cineva a crezut că el a auzit ceva.

– Nu există niciun indiciu pentru așa ceva. Kallweit scutură capul. Ce poate să fi auzit, domnule Wegener?

– De exemplu ceva care are legătură cu Tratativele. Corupție, furt de gaz pe parcursul transportului, ce știu eu.

– Prostii.

– Nu putem exclude aceste lucruri, spuse Brendel. Până nu aflăm ce căuta Hoffmann la Wandlitz.

– Atunci nu le excludeți, din partea mea, dar punctul acesta vă rog să rămână secret! Kallweit îl privi pe Wegener. Nu se va nota nicăieri, nu va fi amintit în nicio discuție, cu absolut nimeni, nu se va face nici măcar o aluzie!

– Cum doriți.

– Borgs a luat între timp legătura cu Ministerul Energiei?

Frankenstein se uită la ceas.

– Tocmai e acolo.

– Mai avem doar treisprezece minute, spuse Kayser. Vă prezint acum informațiile furnizate de serviciul meu.

Kallweit încuviință din cap așa de resemnat, de parcă i-ar fi citit cineva protocolul de la supravegherea propriei persoane.

Kayser deschise o mapă de piele, în care se suprapuneau faxuri și foi scoase la imprimantă.

– Ca să începem cu lucrurile pe care le putem exclude: Nu există, acum urmează ceva jargon birocratic, *indicii credibile, că organizații de interese sau forțe speciale ale țărilor producătoare de petrol, respectiv alte state relevante din punct de vedere energetic, ar efectua în prezent operațiuni* care pot avea legătură cu cazul nostru. Și anume din mai multe motive. Pe de o parte, cantitățile de gaz care sunt transportate momentan prin RDG către Europa de Vest sunt, la urma urmei, destul de mici. Pe de altă parte, nu s-ar proceda atât de confuz.

– Vreți să spuneți că nu l-ar ucide pe Hoffmann ca să dăuneze Tratativelor, spuse Wegener.

– În primul rând, nu ar da presei fotografii ale cadavrului și nu ar face declarații dubioase. Calea aleasă în situații din astea este evitarea cu orice preț a publicității, și nu căutarea ofensivă a acesteia.

– Atunci ce ar face un influent stat petrolier, de exemplu? Dacă ar vrea să împiedice Tratativele? întrebă Kallweit.

– Presiune politică, mituire, șantaj, corupție, spuse Kayser. În cazuri izolate evident și vătămări corporale sau crimă, dar nu înscenate și nu făcute public.

– Deci pică toate semi-teoriile conspirațiilor. E și asta ceva.

– Aproape toate. BKA ne-a dat un indiciu privitor la Greentec. În ultimii ani au atras atenția în mod negativ asupra lor.

Fața lui Kallweit era un singur semn de întrebare.

– Greentec este un consorțiu al concernelor vest-europene de energie alternativă, spuse Brendel. În Germania de Vest este numărul unu pe piață, iar la nivel mondial se situează undeva prin top ten. Elemente solare, roți eoliene, forță hidraulică.

– Doar nu vorbiți serios! Kallweit scuipă o a doua salvă pe revistă. Un producător vest-german de elemente solare, care atârnă oameni de conducte de gaz, în Republica Democrată Germană! Dacă îi prezint diseară secretarului general chestia asta ca fiind urma noastră cea mai fierbinte, atunci putem să ne spânzurăm și noi lângă el!

– Să rămânem deocamdată la fapte, spuse Kayser. Unul dintre principalii acționari ai Greentec este un investitor din München, pe care Consiliul de Apărare îl consideră omul de paie al mafiei albaneze. În spatele asociației stau, prin urmare, finanțatori care sunt obișnuiți să-și atingă scopurile economice prin mijloace ilegale.

– Și? întrebă Kallweit.

– Când vor fi semnate noile contracte de tranzit, Europa de Vest va fi invadată timp de douăzeci de ani de gaz ieftin, prin urmare, nu mai cumpără nici dracu' instalații de stocare a energiei termice în pământ sau acoperișuri solare. Totodată, Lafontaine a anunțat că va reduce subvențiile. Dacă am calcula pentru două decenii, ar fi vorba de miliarde.

– Dar de ce tocmai Albert Hoffmann?

Kayser se strădui ca vocea să îi sune răbdătoare.

– Dacă indivizii ăia chiar vor să facă să pară că Securitatea statului omoară oameni, atunci trebuie și să aleagă o victimă la care

lucrul acesta să aibă sens. Iar Albert Hoffmann este alegerea ideală. Cap politic, vest-german, influent în timpul Reînvigorării.

În spatele frunții lui Kallweit scârțâi. Mașinăria pornise. Rotițele se puseră în mișcare, se învârtiră preț de câțiva centimetri, puseră în mișcare roți mai mari, rugina cădea în bucăți, fumul ieșea, doar aer fierbinte, își spuse Wegener, care își croia cu greu drum prin numeroase încăperi goale trecând pe lângă conducte calcificate, pe lângă țevi astupate, în timp ce aparatura producea tânguindu-se întrebări și concluzii, le făcea una cu pământul, le forma din nou, până când toată bolboroseala ieșea în cele din urmă, cu întârzierea obișnuită, prin gură.

– Bine, deci avem Greentec-ul ăsta. O suspiciune cam aventuroasă, constată Kallweit. În rest știm că Hoffmann s-a infiltrat în cartierul rezidențial, dar nu știm de ce. Pentru asta nu avem nici măcar umbra unei explicații. Există o tovarășă de viață neidentificată. În plus un informator al revistei SPIEGEL, la care nu putem să ajungem. Nu avem deci niciun fel de martori pentru ceva. Nu avem un motiv. Nu avem multe, domnii mei.

– Mai știu eu ceva ce nu avem, spuse Brendel. Dosarul lui Hoffmann de la Stasi. Pentru că nu ni s-a permis să-l vedem.

15

Mortul se bălăngănea dintr-o parte în alta. Poate îi făcuse vânt cineva. Iar acum balansul nu se mai oprea, cu toate că acela care îl inițiase dispăruse de mult. Corpul pendula de la dreapta la stânga, ca într-un spațiu fără aer, într-o mișcare care era mereu aceeași, cu picioarele lipite, cu mâinile pe cusăturile pantalonilor, o scândură legănată cu numele Hoffmann, tăiat cu ferăstrăul dintr-o singură bucată și înfășurat într-un pardesiu deschis la culoare. Cineva arunca cu amândouă mâinile frunze din cer. Wegener se îndreptă spre mort prin ploaia de frunze galbene. Când ajunse la conductă, o văzu pe Karolina. Stătea pe jumătate ascunsă după un trunchi de stejar și se holba la Wegener ca la o finală de pe Wimbledon. Capul ei urmărea mișcările de pendulare. Lacrimi îi curgeau din ochii de căprioară. Wegener o luă în brațe. Karolina era înghețată.

Îmi este cald, spuse Karolina.

Minți, spuse Wegener.

Iar tu spui adevărul, Martin.

Adună-te, încredere radicală în vremuri radicale, strigă Wegener. Atunci văzu: sub pardesiu, cadavrul era gol. Un penis întărit se ivea printre jumătățile hainei. Iar mortul evident că nu se numea Hoffmann. La urma urmei, Hoffmann nu purta pardesie.

Erecție post-mortem, spuse Karolina.

Grețos, spuse Wegener.

Un scârțâit ritmic. De câte ori cadavrul se legăna dintr-o parte în alta, funia zdrelea căptușeala conductei. Dinspre Karolina venea miros vag de bomboane.

Mi-au făcut o gaură în cap și au umplut-o cu plumb dat la casat, se gândi Wegener, exact ca oul alb, crestat, care atârna pe post de

greutate de vechea lampă de bucătărie a mamei, o arătare de porțelan stricată și niciodată clocită.

Mai în față, pe drumul forestier, un Brendel neclar smucea de o barieră. O apucase cu ambele mâini și o sugruma ca pe un șarpe în dungi albe și roșii, care făcea pe mortul de frică. Apoi dădu din cap și lăsă animalul în pace.

Wegener se trezi.

Se întinse. Visul curgea atât de încet de pe el, ca plumbul dat la casat. Capul îi deveni mai ușor. Cadavrul îmbrăcat în pardesiu și legănat, cu penisul tare, se estompă. Aer cald de pădure adie prin ușa deschisă a Mercedesului, cea de pe partea șoferului. Soarele strălucea. Mirosea a mușchi.

Brendel se ghemui. Pescui niște chei dintr-o pungă mică de plastic și meșteri ceva. După un minut se întoarse la mașină.

– E încuiat. Și nu se potrivește niciuna din chei.

Wegener căscă. Încercă să se îndrepte pe scaunul cald de piele. Cămașa îi era udă la spate.

Brendel întoarse către el touchscreen-ul Navodobro și apăsă pe *rută alternativă*. Apăru silueta unei clepsidre. Pixeli de nisip digital se scurgeau din jumătatea de sus în cea de jos. După care clepsidra se întoarse la 180 de grade, iar pixelii se scurseră înapoi.

Wegener încercă zadarnic să își rețină al doilea căscat. Brendel băgă mâna sub scaun, avea acum un termos argintiu în mână, deșurubă capacul, îl umplu pe jumătate cu cafea aburindă cu lapte și i-l întinse lui Wegener.

– Aseară am mai fost până la intershop, spuse Brendel.

– Cafea și banane?

– Cafea și hârtie igienică. Kayser atât a suferit pe tron, încât am decis să ne răsfățăm cu 12 role.

– La EastSide nu există hârtie igienică din Vest?

– La sediul poliției nu au. La EastSide este.

– Înțeleg. Și cum e locul în rest? Orgii cu cocaină pe Steinway?

– Ar fi frumos. Destul de mulți ruși, în rest oameni obișnuiți.

Wegener bău. Cafeaua continua să fiarbă în el, se târî fierbinte pe esofag în jos, deveni în stomac un punct arzător. Imposibil să

spună acum ceva despre aroma asta. Ca german, nu te poți întreține în anul 2011 cu un german despre gustul grandios al cafelei adevărate, fără să te înjosești pe tine însuți, se gândi Wegener. Suntem un popor de pitici, 14,5 milioane de pitici, o națiune de germani intrați la apă, suntem toți mult prea mici pentru intershop, și așa vom rămâne mereu.

– Frumos carton vi se oferă aici. Brendel se uita țintă la monitor. Se pare că nu putea să uite povestea cu hârtia igienică. Clepsidra se învârtea. Nu trebuie să fie musai cu patru straturi. Dar lemn?

– Ziare vechi, spuse Wegener, bău restul cafelei dintr-o sorbitură și îi înapoie lui Brendel capacul. Numai ziare vechi. RDG-ul se șterge la fund cu propaganda de alaltăieri. Observați că Biroul Politic este complet lipsit de ironie.

– Probabil că Biroul Politic are și hârtie igienică adevărată.

– Da, că doar sunt niște cururi profesioniste.

Pe ecran clipi un semn de exclamare: *Nu există rute alternative.*

– 3,4 kilometri pe jos, spuse Brendel și coborî.

Își luă geanta diplomat de pe bancheta din spate, așteptă până se dădu și Wegener jos din mașină și apăsă pe cheia automată. Luminile de semnalizare se aprinseră, patru butoane de ușă dispărură silențios în adâncitura de piele.

– Dacă trece careva pe aici și vede mașina, spuse Wegerer, o să creadă că a dormit prea mult și a pierdut reunificarea.

Brendel rânji.

– Ați fi pentru reunificare?

– Da. Dar germanii din Est s-ar văicări în continuare, și dacă ar fi bunăstare. Credeți-mă.

– Pentru că în realitate nu vor ca zidul să cadă? Sau pentru că n-ar merge destul de repede pentru gustul lor?

– Pentru că de 60 de ani s-au specializat în văicăreală. În cazul ăsta nu poți pur și simplu să te oprești. Suntem campioni mondiali la văicăreală.

– Atunci poate că mai bine uităm chestia cu reunificarea.

– Atunci o să ne văicărim c-o uitați.

Wegener se aplecă și trecu pe sub barieră. Brendel sări peste. Jacheta îi atârna peste brațul în care ducea geanta. Mânecile cămășii

suflecate, cei trei nasturi de sus deschiși. Azi fără cravată. Atmosferă de august în octombrie.

Brendel zâmbi îndemnându-l să pornească la drum, apoi merseră alături pe covorul moale din ace de brad. Drumul era așezat mai jos decât pădurea, un șanț întortocheat, în care puteai pândi sosirea trupelor federale cu o companie întreagă de la Armata Poporului, dacă se ajungea totuși la război între frați. Ferigile împânzeau marginile umbroase ale șanțului, gândaci colorați se luptau cu lanțurile de munți făcute odinioară de roți de tractor. Pe fragmentul palid de cer nu se vedea soarele.

O să mă transform într-un drumeț, își spuse Wegerer și văzu în fața sa bucata de hartă de pe laptopul lui Brendel: o săgeată care marca unde se afla cabana, de jur împrejur suprafețe verzi de pădure cu simboluri mici sub forma unor brazi negri, pătrate galbene de câmp de arat, apoi linia groasă, hașurată, care despărțea socialismul de imperialism și care îi amintise lui Wegener de tăietura de pe pieptul alb al lui Hoffmann. Nu erau mai mult de patruzeci de kilometri până la graniță, asta pricepuseră toți cei care văzuseră harta asta, Brendel, Kayser, Frankenstein, el însuși. Cu puțin efort, parcurgeai distanța asta într-o noapte.

Wegener se gândi la *Franjo vulpoiul*, eroul de benzi desenate care găsise o gaură în varianta cu gard de sârmă ghimpată a apărării împotriva capitalismului, pe vremea când încă se numea apărare împotriva fascismului. Franjo se strecurase prin acea gaură, pe buzele negre de vulpe cu veselul cântec *În Vest o să mă îmbuib*, pe care în calitate de cititor de vârstă fragedă puteai să-l lălăi la rândul tău datorită notelor muzicale din carte, doar pentru ca să trăiască apoi în situația naturală federală tot felul de experiențe deprimante, cu semeni imperialiști zgârciți, care nu-și împărțeau gâștele vânate, cu găini care de exploatate ce erau abia se mai țineau pe stinghii, și cu vânătorul Jasper, care voia să facă din blana lui Franjo un guler de mantou pentru soția președintelui CDU[1] de

[1] CDU – Christlich Demokratische Union, Uniunea Creștin-Democrată, partid cu orientare de dreapta din Germania (n.red.)

județ Kriegbaum. Slăbit, dar înțelepțit, după o săptămână de adevăruri amare, Franjo porni înapoi spre paradisul de acasă, cântând *Mai bine nu te duci niciodată în Vest* pe aceeași melodie pe care mai înainte își cântase imnul orbirii.

– Dacă aș avea acum un rucsac, spuse Wegener, și dacă v-aș ruga să mă uitați aici în pădure...

Brendel își privi picioarele, în timp ce mergea. Geanta diplomat i se lovea de picioare. Un om elegant de afaceri în mijlocul provinciei est-germane, își spuse Wegener, întrebarea e doar, ce vinde oare.

– În Berlinul de Vest am fost întrebat dacă aș putea lua pe cineva cu mine în Est, spuse Brendel. În portbagaj. Pentru că n-ar fi trebuit să trec prin controale, cu toate permisele mele speciale.

Franjo vulpoiul, își spuse Wegener, există și de cealaltă parte. Iar șeful comisiei speciale este gaura din gardul de sârmă.

– Și apoi am fost controlat de două ori. Brendel își mută geanta diplomat în cealaltă mână. Unii vor neapărat să intre, alții vor să iasă. O situație tipică germano-germană. Mult mai complicat decât ar trebui.

– Dar se spune că cei care vor să intre ar fi tot mai mulți.

– Pe moment, da. Sunt la noi o grămadă de oameni care primesc ajutor social și care nu-și pot imagina nimic mai frumos decât să devină de pe azi pe mâine coproprietarii unei țări întregi. Și există noii capitaliști care fac urticarie când aud cuvintele *umbrelă de salvare*.

– Această evoluție are firește o dimensiune cinică pentru unul ținut înăuntru, ca mine. Sunt sigur că înțelegeți.

Brendel încuviință.

– Pentru dumneavoastră trebuie să fie complet absurd.

– Complet absurd este o expresie potrivită.

Wegener își scoase minskul din buzunar. Nu avea semnal.

– Nici nu visa bătrâna mătușă RDG că o să dea Vestul buzna peste ea.

– RDG-ul poate să mulțumească băncilor americane. Și de altfel și Lafontaine. Fără criza ipotecilor, Roland Koch ar mai sta încă în bucătăria din Bonn. Și brusc socialismul este pe val.

– Știți ce este uimitor la socialism? Că întotdeauna este pe val, acolo unde nu este practicat.

Brendel râse sarcastic.

– Și dumneavoastră știți ce înseamnă asta.

– Bineînțeles, asta înseamnă nemurire. Cei doi domni Marx și Engels nu vor dispărea niciodată, dar nici nu vor avea vreodată succes. Comunismul este o sculă întărită pe jumătate, după cum obișnuia să spună vechiul meu șef: nici nu se înmoaie, dar nici nu se golește. E și asta o soartă amară.

– Și soarta amară *a dumneavoastră?*

Ochii albaștri ai lui Brendel îl cercetau pe Wegener curioși.

– Soarta mea cea amară este soarta amară a tuturor germanilor din Est. Ai fost în momentul nepotrivit, la locul nepotrivit. Iar acum ești pe viață cobaiul grupului de cercetare empirică pe tema egalizării. Cu hârtie igienică pe care o poți folosi și ca șmirghel, și cu renunțarea completă la orice formă de adevăr. Sunt și acum de părerea că socialismul este descris cel mai bine prin faptul că se înțelege atât de prost cu adevărul.

– Dacă nu s-ar înțelege cu nicio formă de adevăr ar însemna că aici nici nu poți să lucrezi ca polițist, spuse Brendel.

Se opri brusc, făcu câțiva pași în pădure, își lăsă geanta diplomat pe pământ, puse jacheta deasupra. Apoi îngenunche între ferigi. Cămașa albastră i se întinse pe spatele lat. Un cuțitaș sclipi. Brendel se aplecă. Brendel tăie. Brendel se ridică din nou, își luă geanta, se întoarse, în mâna dreaptă avea o mânătarcă. O pălărie maro ușor pătată, dedesubt buretele măsliniu și un picior alb, ca o măciucă, de care mai atârnau încă pământ, ace de brad și resturi de mușchi.

– Este posibil să lucrezi ca polițist aici, spuse Wegener. Dacă poți trăi în condițiile astea.

– Ce vreți să spuneți?

– E viermănoasă mânătarca?

Brendel își privi prada cu ochi critic.

– Ar trebui să o tai ca să văd. Piciorul arată bine. Aș spune că nu e.

– Dar nu știți sigur. Exact ca la oamenii din țara asta. Viermănoși sau neviermănoși? Câte unul pare să fie incoruptibil, după care auzi spunându-se despre el că ar fi informator. Dar poate că nici nu

este adevărat. Poate că cineva a lansat zvonuri pe seama lui. Pe de altă parte, zvonurile s-ar putea dovedi adevărate, chiar dacă le-a inventat cineva intenționat. Și așa mai departe. Nu poți fi sigur niciodată. Nu există indicii de încredere. Poți doar să ghicești. Și când te hotărăști să ai încredere în cineva, este suficient un amănunt minuscul ca să începi să te îndoiești din nou. O propoziție pe care o spune fără să se gândească. O glumă. Un singur cuvânt. Uneori și fără un cuvânt. Fără glumă. Devii o mașină de suspectat oameni.

– Ceea ce un investigator trebuie oricum să fie.

Wegener îi luă lui Brendel ciuperca din mână și o cercetă. Carne tare. Buretele avea numai două găuri mici de la melci. Pălăria era neatinsă.

– Dar *voi* vă puteți lăsa suspiciunea în camera de interogatoriu. Voi o puteți uita când plecați acasă. Aici întreaga noastră viață e o investigație, douăzeci și patru de ore pe zi. Aici îi suspectezi pe toți. Tot timpul.

– Credeți că RFG-ul este o țară în care sunt numai oameni cinstiți?

– Cred că RDG-ul este o țară în care nu sunt oameni cinstiți.

– Nici măcar unul singur? Nu puteți să-mi spuneți una ca asta. Cum sunteți dumneavoastră?

Wegener zâmbi.

– Sunt bărbat. Bărbații nu sunt niciodată cinstiți.

Brendel izbucni în râs.

– Nu am mai privit lucrurile din perspectiva asta. Dar probabil că este adevărat. Și nu există nici femei cinstite?

– Ba da, una.

– Înseamnă că tocmai ați mințit.

– Exact ce vă spuneam adineauri.

Brendel își luă ciuperca înapoi, șterse pământul și mușchiul de pe ea și o băgă în buzunarul jachetei.

Mergeau din nou alături peste perna din ace de brad. Pălăria ciupercii ieșea din buzunar ca o chiflă mare și mătăsoasă. O pasăre invizibilă croncănea mereu același strigăt din vârfurile întunecate, de două ori scurt, odată lung: Ac-ac-aaaaac.

Drumul o coti brusc la stânga. Corect, își spuse Wegener, conductele sunt trecute pe hartă.

Brendel se opri.

La cincizeci de metri în fața lor, se întindea prin pădure rotunjimea lungă a unei conducte. Degetul cel mai nordic al mâinii din Potsdam, nu chiar la fel de gros ca magistrala, cu toate astea impresionant. Trunchiurile deșirate și golașe ale trunchiurilor de pin păreau o plantație de scobitori printre care fusese însăilat un dragon șerpuit, urcat pe stâlpi de beton în formă de A, o instalație abstractă ruso-est-germană sub un difuzor însingurat: Ac-ac-aaaac.

– Înainte de a veni încoace, am cerut să văd fișa dumneavoastră personală, spuse Brendel și continuă să meargă. Trebuia să decid cu cine voi lucra la fața locului. V-ați ocupat de la început de caz, ăsta era deja un lucru bun.

– Și mai era și drăguța aceea de abatere disciplinară, spuse Wegener evitând o rădăcină mai mare. Scandalagiu calificat.

– Acest lucru nu vă pune sub semnul întrebării competența, spuse Brendel. S-a potrivit totul. Un funcționar experimentat, primul la locul faptei, nu e unul dintre tovarăși. Cu un tovarăș alături ar fi fost dificil.

– Se poate.

– Mai simțiți urmările chestiei ăleia?

– La noi nu simți urmările atunci când le simți. Un timp a fost liniște. Alaltăieri a adus Steinkühler vorba, ca să înțeleg de ce m-ați ales.

Brendel încuviință din cap.

– Poate că sună patetic, dar admir ce ați făcut.

– Aveți dreptate, sună patetic.

– Nu este un lucru de la sine înțeles să te ridici împotriva autorităților într-o țară ca RDG-ul.

Wegener ridică din umeri.

– Nu am urmărit să mă ridic împotriva autorităților. Au trecut de mult vremurile în care oamenii de pe aici făceau pe eroii.

– Deci nu există nici eroi.

– Eroii trebuie să-i importăm. Doar vedeți.

Brațul liber al lui Brendel făcu o mișcare nedefinită.

– Atunci ce ați urmărit?

– Să spunem că am urmărit dreptatea. Wegener îl privi pe Brendel. Fruntea ușor transpirată, privire prietenoasă din doi ochi albaștri, expresia admirativă a unui om care încă mai credea în faptul că un stat rău trebuie să producă în mod obligatoriu oameni buni. În fața lor, conducta traversa pe doi piloni drumul forestier, ca o poartă futuristă către o altă lume. Elemente de tablă mai noi străluceau argintiu pe tabla veche. Pe stâlpul din dreapta se cățăra o scară de metal, sus sârmă ghimpată și gratii cu coroană de țepi, în spate încuietori grele, asigurate prin gheare de oțel.

– Am căutat un prieten, spuse Wegener. A fost mentorul meu, cu mult înainte de Reînvigorare. Dacă știu ceva în ziua de azi, atunci o știu de la el.

Brendel nu lăsă să i se citească nimic pe față.

Poarta conductei de gaz era acum deasupra lor. Pe partea inferioară a conductei, un șir de șuruburi ruginite se întindea în mod uniform pe rotunjimea întunecată. Brendel intră în umbra lăsată de țeavă.

– Prietenul e tot dispărut?

– Da.

– Cum îl cheamă?

– Josef Früchtl, maior în rezervă.

Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu acest „în rezervă", spuse Früchtl, sună de parcă ar fi sifilitic abject, senil absolut, sonat alungat.

– Ce credeți că s-a întâmplat?

Wegener ezită un moment. Fața lui Brendel se distingea cu greu în umbra conductei.

– După pensionare, Josef a lucrat ca detectiv particular. Cu mai mult de un an în urmă i s-a oferit un job. De cercetare. Ceva politic. Nu mi-a spus cine l-a însărcinat sau despre ce era vorba. Wegener ieși primul din umbra conductei. Suna destul de exploziv. Dar Josef nu era genul care să se teamă de ceva sau de cineva.

Asta sună deja mai bine, spuse Früchtl, superman atotștiutor.

Vorbesc deja despre el la timpul trecut, se gândi Wegener, de parcă bătrânul ar zăcea undeva în pădurea asta, la doi metri sub pământ și ar fi de negăsit.

– Și a dispărut pur și simplu?

– De pe o zi pe alta. Fără urmă. Nimeni nu știa nimic, nimeni nu văzuse și nu auzise nimic. Așa că m-am dus sub un pretext pe Normannenstraße și am rămas în clădire după închidere.

Chipul lui Brendel se blocase undeva între groază și admirație.

– V-ați lăsat încuiat de bunăvoie la Stasi?

– Am petrecut noaptea în pivniță și am căutat în arhivă. Când am găsit-o, nu am putut intra. Așa că am intrat în câteva birouri și am răvășit niște dulapuri cu dosare. Ulterior a reieșit că erau documentele de la serviciul de circulație. Au ieșit niște instantanee frumoase: cum se uită căpitanul Wegener temător în camera de supraveghere cu infraroșii. Mă identificaseră deja înainte de a ajunge la mine.

– Și asta a fost tot.

– Măsuri disciplinare, mustrare, amenințarea cu suspendarea pe termen nelimitat și pierderea definitivă a dreptului la pensie, în caz de repetare faptei. Dar ar fi putut ieși și mai rău.

– Căutați adevărul, chiar asumându-vă un mare risc personal. Și totuși afirmați că în RDG adevărul nu există?

– Când spun că socialismul nu se împacă bine cu adevărul, atunci mă refer la adevărul oficial. Adevărul faptic există, bineînțeles.

Wegener călcă pe un con gros de brad și îl simți dureros prin talpa pantofului.

– Chestia este că și dacă aș fi găsit ceva în timpul acțiunii mele prostești – aici la noi nu poți fugi la SPIEGEL, să declanșezi un scandal. Nu poți scrie o plângere către vreun departament intern, care să curețe apoi șandramaua. Șandramaua asta nu e curățată niciodată. Căcatul e până-n tavan. În socialism, adevărul este un adevăr pe care trebuie să-l ții pentru tine.

– Un adevăr ineficient.

– La fel de ineficient ca și socialismul.

Ac-ac-aaaac, țipă pe sub brazi, apoi ceva se îndepărtă fâlfâind.

Păşeau muţi pe pământul care devenea tot mai nisipos. Conducta de gaze era acum un însoţitor permanent, rămase pe aproape, o coti scurt, se întoarse numaidecât înapoi lângă drum, un dragon-şarpe fidel, care după sute de kilometri de singurătate siberiană nu mai voia să fie singur. Wegener se întrebă dacă era cumva o coincidenţă prostească faptul că această cabană a lui Hoffmann se afla în apropierea conductei de care în cele din urmă sfârşise atârnat. După spusele lui Frankenstein, cabana se afla de peste douăzeci de ani în proprietatea lui Hoffmann. Marele avânt în construcţia de conducte începuse deja de vreo cincisprezece ani. Prin urmare, poate că nu Hoffmann venise la conductă, ci conducta la Hoffmann.

Am venit cu o săptămână prea târziu, se gândi Wegener, vechea dilemă legată de spaţiu şi timp a criminaliştilor. Ai întotdeauna sute de întrebări de pus unor oameni care nu mai pot să-ţi răspundă. Trăieşti până atunci timp de treizeci, patruzeci, cincizeci de ani în aceeaşi ţară cu aceşti oameni, în acelaşi oraş, stai lângă ei în metrou sau la birtul din colţ, îi întâlneşti la coadă la bilete de cinema sau în gară la budă, fără să îi cunoşti, fără să bănuieşti că vei petrece cândva săptămâni şi luni de zile încercând să reconstruieşti viaţa băutorului de bere din faţa chioşcului, a cititoarei de ziare de pe banca din parc, a curvei de România de la marginea străzii, când înainte ai fi avut tot timpul din lume să le pui orice întrebare voiai, la chioşc sau pe bancă în parc, sau la marginea străzii, să le afli motivele pentru comiterea crimei sau pentru a-fi-fost-ucis, să le înregistrezi, să le scrii la maşină, să dai la semnat toată hârţogăria aia de către victime şi făptaşi şi să clasifici cazul cercetat în amănunţime într-un dosar cu inscripţia *infracţiuni din viitor rezolvate.*

Minskul era încă în căutarea reţelei. În cursul dimineţii, niciun apel de la Karolina. Oare Brendel o fi fost ieri totuşi la ea, se gândi Wegener. Criminalistica vest-germană primise dosarul MW-B-1101-IV/2010 (Pp) de la Stasi, prin urmare, Brendel cunoştea în detaliu viaţa colegului lui din Est, deci şi numele Karolinei, deci îi ştia şi adresa. Poate o verificaseră în prealabil. Ca angajată a ministerului, era sursa clasică pe care o puteai supune uşor presiunii. Brendel se poate să o fi interogat cu privire la trecutul, caracterul,

obiceiurile, slăbiciunile fostului ei partener de viață. Cei doi se cunosc, înainte ca el însuși să-l întâlnească pe Brendel pentru prima oară. Se simpatizează reciproc. Se consideră atractivi. Nu-i de mirare. Și se întâlnesc fără vreo obligație. Cea mai bună asigurare împotriva complicațiilor postcoitale este tot despărțitorul de amanți din beton, lung de 170 de kilometri, care trece prin mijlocul orașului. Nu riscă nimeni nimic. Deci se poate risca.

– Poate am ceva pentru dumneavoastră, spuse Wegener. Un coleg are un M6 de vânzare.

– I-aș fi recunoscător colegului respectiv. Brendel pieptănă coasta dealului cu privirea. Cât costă?

– Douăzeci de kilograme de ciocolată Ritter Sport Olympia. În tablete nenumerotate. Sau o tonă de hârtie igienică.

Brendel rânji.

– Am să vă trimit.

Drumul urca acum ușor. Trunchiuri mai groase de brazi se aflau la distanțe mai mari unele de altele, printre ele creștea iarbă de un galben-maroniu. Nenumărate tufișuri de mure se străduiau să înăbușe pădurea sub o țesătură din vrejuri spinoase.

– Chiar ați fugi dincolo, Martin? Privirea lui Brendel rămase ațintită în pământ. Dacă s-ar ivi ocazia?

– De gândit, toți se gândesc la asta din când în când. Dar nu se ivește nicio ocazie. Prin urmare, nu știi.

– Și prietena?

– Face carieră. Wegener băgă de seamă că ardea. Cafeaua începu din nou să îl ardă, i se urcă la cap, îi făcu fruntea să transpire. Și nu mai este prietena mea de un an. Dacă prietenă a fost vreodată cuvântul potrivit.

– Am sărit peste informațiile despre viața personală, spuse Brendel rapid. Știu doar că, la data măsurilor disciplinare luate împotriva dumneavoastră, aveați o relație.

Sunt gol, își spuse Wegener. Port o pereche de chiloți, una de pantaloni raiați, o cămașă, ciorapi, pantofi, dar sunt gol. Gol alerg prin pădure, alături de Brendel, șoferul de Benz. Gol stau în intrarea deprimantă și privesc în sus spre cuibul de nebunii al Karolinei,

care a fost odată cuibul nostru de nebunii. Gol trebuie să-mi salvez statul falit de la faliment. Gol le place celor îmbrăcați să mă vadă.

– Fosta dumneavoastră prietenă. Brendel ezită. Ea este femeia în care aveți încredere?

– Cine mă citește atât de bine ar trebui să îmi spună *tu*.

– Atunci îmi pare rău pentru ce ai pățit, spuse Brendel.

– Și mie îmi pare rău pentru ce am pățit.

Dacă mă mai bate acum și prietenește pe umăr, se gândi Wegener, atunci îi umplu de lacrimi cămașa asta de 350 de euro.

– Kayser nu îți cunoaște dosarul.

Wegener încuviință din cap.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai spus asta.

La capătul urcușului, drumul se bifurcă. Conducta rămase pe lângă drumul din stânga, cel din dreapta dispărea în iarba stufoasă, se curbă, deveni un mic luminiș pe care se afla o casă de lemn scundă și prost îngrijită. Soarele își amintise brusc de datoria lui, apăruse de undeva și transforma luminișul în imitația unei idile scandinave prost îngrijite. Se auzeau greierii. De pe pereții de lemn ai casei se decojea vopseaua de un roșu-închis. Țigle din mușchi uscat. Obloanele trase trebuie să fi fost cândva albe. Un buștean vechi de tăiat lemne putrezea lângă ușa de la intrare. Pe vremuri masă de sacrificiu, acum el însuși victimă, se gândi Wegener. Mirosul de rășină care îl întâmpină era atât de puternic, de parcă cineva ar fi tăiat întreaga pădure.

– E frumos aici, zise Brendel. Și pustiu.

– Poate că e tocmai ce-i trebuie unui om singuratic.

– Nu îmi dau seama care e treaba cu Hoffmann ăsta. Brendel scoase din buzunar punga de plastic cu cheile. Coliba asta nu se potrivește cu locuința pe care o avea. Locuința nu se potrivește cu slujba de grădinar. Slujba de grădinar nu se potrivește cu scrierile lui politice. Scrierile politice nu se potrivesc cu o iubită în vârstă de douăzeci de ani. Și nu se potrivește nici faptul că iubita a dispărut.

– Și conducta, spuse Wegener. Cu ce se potrivește ea?

Brendel se întoarse spre conductă, o privi timp de câteva clipe, scutură din cap. Apoi scoase legătura de chei din pungă, evită câteva vrejuri de mure și își croi drum peste luminiș spre ușa casei. Wegener rămase în urma lui.

O brigadă de păianjeni RDG-iști trebuie să-și fi îndeplinit planul cincinal personal la cabana lui Hoffmann: pereții pătați de lemn erau acoperiți de plase strălucitoare. Brendel alese cheia cea mai veche și cea mai lungă, orbecăi cu ea prin gaura cheii, o învârti. Mergea. O încuietoare trosni. Ușa se deschise cu un scârțâit ușor spre încăperea întunecată, de parcă cineva tocmai ar fi deschis-o pe dinăuntru. Aer stătut. Miros de plastic. Obloanele geamurilor pictau grilaje deformate pe podeaua cenușie de LINOLEUM. Wegener recunoscu conturul unor fotolii, ale unei sobe de fier, schema unui dulap. Partea din spate a camerei era cufundată în întuneric. Nu era nimeni acasă.

Brendel își deschisese geanta, scoase din ea două costume de protecție, mănuși, pungi de plastic și cameră de filmat. Eu sunt gol și rămân gol, se gândi Wegener în timp ce își luau costumele pe ei, iar Brendel e pe zi ce trece tot mai îmbrăcat, tot mai apărat, ăsta nu are doar o față impenetrabilă, are și o rezervă nesfârșită de costume, costumul de comisar, costumul de camarad, costumul de competențe, costumul de iubit al Karolinei.

– Era o poză de-a ei la dosar?

– Da.

Wegener simți o împunsătură datorată faptului că Brendel înțelesese imediat despre ce era vorba.

– Bine făcută?

– Eu zic că da.

– Să plângi după o femeie poate fi iadul pe pământ, dar să plângi după o frumusețe este camera medievală de tortură a iadului pe pământ.

– Să plângi după o femeie moartă e poate și mai greu. Dar uneori e desigur și mai ușor.

Wegener ridică privirea.

Brendel își închise fermoarul costumului de protecție.

– Când sunăm după echipa criminalistică, să aducă și un cleşte de tăiat fier. Ca să deschidem dulapul.

– Am să-i spun lui Frank.

– Martin, este important pentru mine să mă crezi.

Brendel își manevra încă fermoarul. Wegener își puse mănușile.

– Nu am citit procesele-verbale de la interogatoriul tău. Și nu vreau să crezi că le-aș fi citit.

Privirea lui Brendel rămase timp de o clipă ațintită asupra lui Wegener, apoi se întoarseră amândoi deodată spre drumul forestier.

Zgomotul făcut de motor se apropie, deveni tot mai puternic, un țipăt de pasăre, un Phobos II alb cu dungi roșii ca la mașinile de raliu apăru din spatele trunchiurilor, hurducăi până la bifurcație și frână brusc.

Wegener și Brendel rămaseră nemișcați.

Mașina se holba la ei din două faruri duble, rotunde. Soarele se reflecta în parbrizul din față.

Apoi pocni transmisia. Marșarierul urlă. Roțile se învârtiră în gol. Un nor de praf crescu în doar câteva clipe de sub mașină și se îndreptă spre trunchiurile copacilor ca o mică ciupercă atomică de culoare maro.

16

Țărâna de Mecklenburg avea gust de pământ amar, îți ardea ochii, devenea o pompă uscată de praf care îți sorbea aerul din plămâni, se vâra peste tot, în urechi, în nas, în fiece por. Wegener văzu în fața lui costumul alb de protecție al lui Brendel alergând, un amestec bizar de astronaut și sprinter olimpic, brațele îndoite se repezeau în ritmul alergării înainte și înapoi, își văzu propriile picioare, doi cârnați de plastic care zburau în față, se pliau spre spate, loveau în pământul nisipos ca două ciocane lipsite de antrenament ale unei mașinării complet lipsite de sens, îi urla în cap marșarierul Phobos-ului care se refugia, urcând până la cele mai stridente sunete auzite vreodată. Costumul alb al lui Brendel se mișca în norul de praf ce creștea încontinuu, ca într-o bășică murdară: un alergător de fond pe o planetă deșertică, un șerif spațial aflat în plină furtună de nisip, luptând disperat și totuși lipsit de șansa de a-și atinge țelul. Wegener simți cum i se strângea stomacul, cum îi ardeau plămânii, cum cârnații de plastic alb de sub trunchiul lui amorțeau de la atâta efort, cum furtunurile astea bălăngănitoare își pierdeau ultimele puteri, cum începeau să paralizeze, refuzau să muncească, să facă picioarele capitaliste ore suplimentare, pulpele estice sigur nu, își îndepliniseră norma pe ziua în curs, erau în timpul lor liber, după ele potopul.

Brendel dispăru după cotitură, Wegener încetini. Se opri și se aplecă în față. Își dădu seama că urmează că cadă. Umărul i se afundă în drumul nisipos ca într-un pat de pene, simți înțepătura acelor de pin în obraz, mirosul de rășină reapăru brusc, gâfâitul asurzitor era propriul gâfâit asurzitor, nu mai inspira aer, ci țărână,

țărâna era în el, în stomac, în artere, era astupat complet, un vierme de Mecklenburg care se lupta să ia aer, cu puțin timp înainte de colaps.

Apoi voma curse din el. Un val mare și cald. Și încă un val mare și cald. Wegener simți gust de cafea cu lapte, de acid din stomac, de con de brad, nisip, ciuperci și pământ. Un al treilea val își făcu simțită prezența, îi țâșni afară pe gură, de data asta mai slab, îl nimeri chiar pe el, i se prelinse pe bărbie puțind.

Stătea pe spate și tușea. Ochii îi lăcrimau. Poate chiar și plângea. De la atâta efort. De la atâta lipsă de Karolina. Cunosc asta, își spuse Wegener, că trebuie să fiu slab ca să devin și mai slab. Că doar o mică tristețe poate declanșa o tristețe mai mare. Că trebuie să plâng pentru ceva, ca să pot plânge pentru Karolina. Că îmi doresc să mă vadă culcat aici, așa slăbit, așa pierdut, așa prăpădit, să mă aleg măcar cu tandrețea anostă a milei, o privire compătimitoare măcar, care să semene puțin cu privirea plină de admirație și de iubire de pe vremuri, pe care aș putea s-o confund pentru câteva clipe cu privirea de-atunci, și care ar fi de fapt doar verișoara degenerată, asocială a acestei priviri iubitoare de-atunci, dar mai bine verișorul degenerat și asocial decât nimic.

Wegener înțelese brusc că nu avea să mai fie niciodată cu Karolina. Poate avusese nevoie de acest nor de praf, ca să poată vedea limpede. S-a terminat totul, s-a terminat de mult, n-o să mai fie niciodată nimic, spuse norul. Karolina n-o să se gândească niciodată la tine, dacă ar sta ea însăși căzută, luptându-se pentru o gură de aer, spuse norul. Tu te-ai gândi mereu la ea, dar ea nu s-ar gândi la tine. Karolina s-ar gândi la altcineva. Și dacă n-ar exista altcineva, nu s-ar gândi la nevoie la nimeni. Doar ca să nu trebuiască să se gândească la tine. Tu ești mort, spuse norul, recunoaște că pentru ea ai murit. Cunoști adevărul. Tu ești ăla care vrea mereu să cunoască adevărul, și adevărul ăsta îl cunoști, dar nu-ți place, deci îl ignori. Mă rog. Dar dacă ignori adevărul, atunci nici nu trebuie să-l cunoști. Atunci poți să te caci pe el de adevăr. Și dacă te caci pe el, atunci poți să-l lași și în pace. Sau ții la adevăr, sau nu ții la el. Dar atunci nu ai voie să faci diferențe. Atunci nu se

poate să nu ții la adevărul tău personal, dar să ții la cel de la lucru. Adevărul e adevăr. Adevărul e ceea ce nu poți să schimbi. Adevărul se bazează pe fapte. Meseria ta e să descoperi faptele. Inclusiv faptele care te privesc pe tine. Închide dosarul Karolina Enders, cazul e rezolvat, vinovatul e căpitanul însuși, martora este eliberată de orice răspundere pentru eșuarea relației. Vinovatul nu primește totuși nicio pedeapsă. E destulă pedeapsă faptul că e singur răspunzător de eșuarea relației și că stă acum întins pe pământ la Mecklenburg-Vorpommern și vomită, și plânge.

La un moment dat se risipi praful. La un moment dat se opri și tusea. La un moment dat Brendel stătea aplecat deasupra lui, un om de nisip, care clătina doar din cap, fără să spună nimic. Wegener se simțea, de parcă acest om al nisipului tocmai l-ar fi învins.

*

– Alo?

– Domnul doctor Braun?

– Cine vorbește?

– Martin Wegener de la Comisariatul Poliției Populare Köpenick. Aveți un minut pentru mine?

– Am și două minute. Dar nu mai mult.

– Domnule doctor Braun, am fost alaltăieri la dumneavoastră...

– Vizitatorul doamnei Enders.

– Exact. Am auzit că vizita mea a produs agitație.

– Păi a fost o vizită cu legitimație de serviciu.

– Din pură obișnuință. A fost o vizită privată.

– Doamna Enders mi-a povestit. Am avut o scurtă discuție.

– Sper că nu au fost neplăceri.

– Păi au fost niște probleme. Suntem în toiul pregătirilor pentru Tratative. Câțiva colaboratori se pare că au reacționat exagerat.

– Îmi pot imagina.

– Păi domnul Borgs a lămurit deja problema. Un coleg de-al dumneavoastră care a fost în dimineața asta la domnul doctor Moss.

– Da, în scopul unei investigații.

– Păi, atunci am lămurit problema. Domnule Wegener...

– Domnule doctor Braun, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

– La revedere.

Wegener încheie convorbirea. Șeful Karolinei era un tâmpit, fără îndoială. Cu siguranță un umflat cu bărbie dublă. Un birocrat de la energie, îndesat și hipercorect. Poate informator. Poate nu. Poate ambii șefi ai Karolinei erau informatori. Doctorul Braun și doctorul Moss. Iar primul doctor nu știa nimic din ce făcea al doilea. Ambii doctori lucrau permanent pentru același lucru, și totuși unul împotriva celuilalt. Doctoriceau prin lucrurile personale ale colegului. Se bănuiau cu schimbul. Acte ascunse, pe care celălalt trebuia să le caute. Făceau totul în dublu exemplar. Puneau la cale tertipuri și piste false, erau permanent induși în eroare și induceau în eroare Stasi, cu tertipurile și pistele false ale celuilalt, pentru că predau totul în mod nefiltrat, pentru că astfel un haos nesfârșit de invenții și adevăruri spuse pe jumătate ateriza pe mesele unor ofițeri din conducere suprasolicitați, care primeau o mie de informații contradictorii din o mie de surse, care la sfârșit aveau totul, faptele și fiecare variantă imaginabilă și fantastică a acestor fapte, care stăteau până la gât în fluxul de informații, ca niște căutători neajutorați de comori, și trebuiau să fie atenți să nu fie luați de val cu atâtea procese-verbale înregistrate și copii și notițe și poze și evaluări. Câtă oboseală, se gândi Wegener. Ce stat obositor. În care nu există hârtie ca lumea de budă, dar există în schimb sute de arhivari bine plătiți ai acestui haos inutil.

Bătăi la ușă.

Ușa de deschise, înainte ca Wegener să poată striga ceva. Înăuntru intră o cămașă transpirată, Frankenstein privea chinuit de după gulerul ei. Freza lui betonată de Mefisto suferise în ultimele ore în mod serios.

– Nimic. Putem să ne luăm gândul.

Wegener își ridică picioarele pe birou și își dădu seama prea târziu că devenea astfel un imitator al lui Borgs.

– Dacă ați fi văzut măcar o parte din plăcuța de înmatriculare. Frankenstein își șterse fruntea umedă cu mâneca. Dar dacă nu știm decât că e vorba de un Phobos II alb, ce pot să fac?

– Un Phobos II alb cu dungi roșii ca la raliu.

– Din partea mea și cu dungi roșii ca la raliu. Când ați sunat voi, ăla era deja de mult dincolo de Rostock, cu tot cu dungile lui de raliu.

– Ți-am spus că nu era rețea.

Frankenstein își trase un scaun spre masă și se așeză.

– Ne-am mai uitat o dată la hărți, cu atenție. Mai există un al doilea drum de acces spre cabană. De pe partea cealaltă, ca să zic așa. Aparatul de navigație nu l-a indicat, pentru că nu este vorba despre o stradă, ci de un drum de câmp.

– Și ogorul pe care am parcat noi nu era tot drum de câmp?

– Nu mă întreba. Strada asta, sau ce-o fi, face o curbă. Casa se află cam pe la mijlocul curbei. Din acel punct, bucla din stânga este, conform hărții, un *drum de țară*. Cea din dreapta se numește *drum privat*. *Drumul privat* este în navo, *drumul de țară* nu este. Phobos-ul a venit deci pe drumul de țară, iar acolo se pare că nu există barieră. Nu contează, las-o baltă. Lienecke m-a sunat adineauri, au terminat cu cocioaba. Nimic.

– M-aș fi mirat.

– Nu stăm prea bine.

– Așa e.

– Am auzit că Brendel vrea să plece. Tocmai acum.

– Doar pentru o zi. Trebuie să raporteze la Bonn. L-au chemat la raport, n-are ce face.

Frankenstein părea sceptic.

– Hoffmann ar fi fost bun de Schily. Secretomanul perfect. Colegii lui de la Wandlitz nu m-au crezut nici acum că nu era grădinar și că nu-l chema Emil.

– Poate că a fost într-adevăr un șef Stasi și poate că l-a chemat și Emil, spuse Wegener. În țara asta orice e posibil. Asta e frumusețea la noi: nu ne plictisim niciodată, lucrurile iau mereu o turnură neașteptată.

– Apropo de turnură neașteptată, ai fost deja să vezi gaura făcută de explozie? Trebuie să aibă conducte groase de gaz ăia din Prozzo.

– Tocmai voiam să trec pe acolo.

Frankenstein se duse la ușă.

– Aș vrea să te mai întreb ceva.

– Păi nici în rest nu mă întrebi dacă poți să mă întrebi ceva.

Frankenstein încercă să își aranjeze cu o mână freza deteriorată.

– Tu ai încredere în ei?

– În Brendel și Kayser?

– Exact.

Wegener lăsă să-i alunece picioarele de pe masă.

– Frank, eu m-am cam dezobișnuit să am încredere în cineva. Nici nu mai știu cum e asta. Pe cei doi îi ascult ce spun și mi se pare rezonabil și la obiect și așa mai departe, nu am motive să mă îndoiesc de ei. Dar dacă mi-ai mărturisi că tocmai sapi un tunel și că într-o lună ești dincolo, nu i-aș spune lucrul ăsta nici lui Brendel, și nici lui Kayser. Pur și simplu pentru că nu poți fi niciodată sigur sută la sută. Tu știi asta, eu știu asta.

– Dar 99 la sută le acorzi.

– 89 la sută. Deci nota maximă. Tu nu?

Frankenstein își terminase de aranjat freza.

– Am observat doar că îl tutuiești pe Brendel.

Wegener zâmbi.

– Și crezi că tutuiala dovedește încredere?

– Tu nu?

– Nu. Eu cred că simplifică discuția ulterioară pe tema încrederii trădate. *M-ai futut de la început până la sfârșit* nu sună la fel de aiurea ca *M-ați futut de la început până la sfârșit.*

– Oricum, cinismul tău încă mai funcționează, spuse Frankenstein ieșind, după care închise ușa cu multă atenție.

Ție ți-aș spune, Karolina, se gândi Wegener, dacă Franky ar începe să își sape noaptea drum spre Berlinul de Vest, ție ți-aș spune, dacă l-aș fi legat pe Fischer-Hoffmann cu mâna mea de conducta de gaz, ție ți-aș spune tot, ți-aș spune și că încă te mai iubesc nebunește, că mă gândesc la tine când mă rad, când mi-o frec, când prăjesc ceva în tigaie, pentru că tot ce mă face pe mine să fiu Martin Wegener a fost mai suportabil alături de tine decât

alături de oricine altcineva. Împotriva voinței mele, împotriva intențiilor mele, împotriva tuturor principiilor te-aș încredința că poți apela la mine întreaga ta viață, ca la o haină tricotată din anii '80, pe care ai concediat-o pe termen nelimitat, care într-o zi nu a mai fost suficient de bună, care poate chiar te zgâria puțin și care așteaptă acum în dulap, răbdătoare, pentru că nu uita, îngerul meu energetic rece ca gheața, lucrurile de care te-ai despărțit devin tot mai frumoase pe cât se mărește distanța, înfloresc când se învechesc, devin atractive în timp ce așteaptă, asta e șiretenia lor subtilă, brusc reapar și sunt numaidecât irezistibile, pentru că îți arată ceva familiar într-o lume care ți se înfățișează zilnic ca o nouă străinătate, sunt semnalul că ești acasă, îți oferă ocazia reîntoarcerii în toiul mersului neîncetat înainte, iar haina ta tricotată personală, căpoasă și pentru toată viața sunt eu, Karolina, și îți promit că voi fi totdeauna haina asta căpoasă a ta, încălzesc la nevoie și rezist cât pot eu de bine, un singur lucru trebuie să îmi spui, ca să reușesc: de ce m-ai mințit ieri, pentru prima dată de când ne știm?

Wegener își luă minskul, deschise un MS, scrise *trebuie să te văd, încredere radicală în vremuri radicale* și apăsă pe Trimite.

După care se uită țintă la peretele din birou. Peretele avea două crăpături. O crăpătură mergea din dreapta de sus spre stânga jos. Cealaltă din stânga de sus până la mijlocul peretelui. Împreună, cele două crăpături făceau un ypsilon. Brusc, nu își mai putu lua privirea de la acest ypsilon. Pe acest ypsilon putea privirea lui să se sprijine, el însuși putea să se odihnească uitându-se țintă la acest ypsilon, putea să uite pentru o clipă de toată adunătura, de la Frankenstein până la Braun, de la Brendel până la Borgs, cu tot cu interminabilele întrebări pe care i le puneau alții și pe care și le punea singur, goana asta continuă după răspunsuri, apoi după răspunsuri mai noi și apoi după răspunsuri și mai noi și așa mai departe, în vecii vecilor.

Câteva minute mai târziu, când minskul vibră anunțând un MS, Wegener savură faptul că nu trebuia să se uite pe ecran și că totuși știa răspunsul.

17

Wegener se concentră asupra propriei persoane. Verifică dacă simțea ceva. Poate satisfacție. Sau dispreț. Sau ceva atât de obscur ca mândria națională. Dar nu găsi nimic. Nimic nu îl durea, nu îl îmboldea, nu își făcea simțită prezența. Se uita la uriașa fațadă aurită, cu gaura din ea cât o casă, cu aceeași privire impasibilă cu care privise înainte crăpătura în formă de ypsilon din birou. Lumina reflectoarelor brigăzii tehnice punea accente orbitoare pe peretele auriu, bucăți lungi de sticlă erau îndepărtate de pitici negri, reflectau în mod repetat și orbitor luminile brigăzii, de parcă ar fi vrut să îmblânzească întregul Berlin cu semnale SOS întârziate. În basculante se suprapuneau bucăți de beton, zdrențe de ferestre cu gratii de sârmă, țevi strâmbe. Resturi ale unui titan invalid. O macara își legăna brațul osos sus peste Palatul Republicii și încrucișa coloanele strălucitoare ale domului de lumină, care creșteau spre cer, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Wegener se duse către zona izolată de poliție, se cufundă în masa de privitori, care de treizeci și șase de ore nu devenise mai mică, care se înnoia încontinuu, pe neobservate, care nu se micșora nici măcar noaptea, care încercuia magazinul de lumini cum și-ar încercui o sectă șocată templul pângărit. În această mare de oameni domnea legea tăcerii. Aici totul fusese povestit deja de mult, fiecare frază auzită la știri fusese citată de prea multe ori, se golise de conținut și nu mai avea mare lucru de spus. Wegener se înghesui printre femei și bărbați de toate vârstele, întregul popor apăruse în segmente reprezentative, dacă nu se făcuse o gaură în zid, atunci măcar una în Prozzo, și ce mai chestie, *Prețuiește craterul în*

tăcere, un joc pentru întreaga familie est-germană, recomandat de la 9 la 99 de ani. Bărbații în vârstă își purtau tot vechile ushanka, femeile bătrâne purtau baticuri și căciuli tricotate, important era să aibă pe cap ceva care îi apără, în cazul în care mai cade o dată falimentul de stat din cer. Tineretul se prezenta tot în imitații decolorate de blugi și cu șepci de baseball contrafăcute, toți punkerii arătau, cu frezele lor nefericite cu țepi și cu dorința lor îndârjită să pară neburghezi, la fel de ridicol ca în urmă cu treizeci de ani, nimeni și nimic nu se schimbase, geci de piele cu ținte, șosete de tenis în papuci și sandale, haine din material sintetic și geci din material plastic cu guler de blană. Wegener își dădu seama că era un membru cu drepturi depline al acestei adunări. Reprezentantul fracțiunii în pantaloni raiați. În acest loc și în acest moment lucrul nu mai putea fi ignorat. Căzuse în propria cursă, făcând baia asta de mulțime. Acum nu îl mai salva nici cinismul și nici poziția de căpitan, nu îl salva gândul că ar fi absolut superior regimului ăstuia cu metodele lui de grădiniță, cu contingentul de pâine cu zahăr și comitetele de bice, nu îl salva propria imagine despre sine ca observator plin de batjocură, ca spirit critic și invulnerabil imposibil de prins din cauza faptului că el însuși decide ce îl atinge și ce nu. Regimul te minte, își spuse Wegener, oamenii tăi te mint, tu însuți te minți. Ești un mințit mincinos. Nu te poți încrede nici măcar în Martin Wegener. Ești ca bunica bondoacă din fața ta, ca bătăușul cu mustață de lângă tine, ca fetele pline de coșuri și cu piept ascuțit din spatele tău, o rotiță din angrenaj, un număr lipsit de nume, un dosar cu zece cifre, un deținut oarecare în închisoarea... de mărimea unui stat, și nu există într-adevăr nici cel mai mic motiv să te consideri ceva mai bun sau mai independent.

Wegener înțelese deodată că toți cei de față gândeau la fel. Că fiecare se vedea pe sine stând deoparte, se considera în sinea lui un spectator zâmbitor, un necetățean care se refugiase în spirit peste râul Spree sau peste Marea Baltică și care acum trăia în Vest, în orașul Imaginar, județul Libertatea. Toți cei care stăteau aici, întreaga republică, fiecare în parte reușise de mult să facă trecerea, se despărțise de o veșnicie de țară, de patrie, de visul despre societatea

corectă, toți cei din jurul său trecuseră deja de mult în exilul din minte, mergeau de ani de zile cu capetele golite pe străzile unsuroase, răpănoase, fărâmicioase, pline de gropi ale Berlinului, erau prezenți doar cu trupul, tovarăși golem, destinatari naivi de ordine, care nu mai făceau decât să scoată la plimbare pe capetele golite căciuli de blană, pălării de pâslă, baticuri. Țara e goală, își spuse Wegener. Suntem un stat de strigoi.

Lângă el, un bărbat își scosese minskul din buzunarul paltonului și îl ținea în dreptul burții, un M7, constată Wegener, așadar, individul era de la Securitate, de la guvern sau de la Robotron, sau nevasta lui era de la Securitate, de la guvern sau de la Robotron. Pe display se încărcă pagina, apăru capul imobil al crainicei Angelika Unterlauf, fața îi zvâcni (tresări), deschise brusc gura și rânji nemișcată spre cameră, apoi se încărcă transmisia în direct, sonorul era ușor decalat, *decis astăzi să simplifice în mod semnificativ și să accelereze procedeul de acordare a cetățeniei RDG pentru imigranții din Republica Federală Germania* capul lui Unterlauf era din nou nemișcat și totuși vorbea mai departe, *în scopul de a face față numărului în creștere al cererilor de imigrare, a declarat un purtător de cuvânt al Biroului politic. Cetățenii Republicii Federale, care doresc să îmbogățească pe viitor societatea socialistă a RDG prin munca, solidaritatea și ideile lor, vor fi ajutați în mod susținut să realizeze schimbarea cetățeniei în cadrul termenelor stabilite. Concomitent va fi înăsprită procedura de selecție a cererilor de imigrare, iar suma de bani pentru întâmpinarea noilor cetățeni din Germania de Vest va crește din data de 1 ianuarie 2012 de la 850 la 1 000 de mărci.* Capul lui Unterlauf tresări, se clătină, se opri pe loc, *reglementarea este valabilă pentru toți cetățenii Republicii Federale Germania născuți după anul 1970 și care pot dovedi sau un angajament politic de stânga de lungă durată – ca în cazul actual al cunoscutului imigrant și activist politic Horst Streicher – sau… lezarea demnității lor umane de către sistemul capitalist. Următoarele știri le puteți urmări la ora 23.15, după reportajul realizat de Andrea Kiewel.*

Pe ecran flutura acum steagul Germaniei. Bărbatul îmbrăcat în palton nu opri transmisia. Se auziră primele acorduri ale imnului național. Wegener privi în sus. Brigada tehnică își mutase reflectoarele în direcția palatului, se auzi corul, *ridicați dintre ruine,* din

gaura neagră produsă de explozie brăzdau aerul fulgerele subțiri și albăstrii ale aparatelor de sudură, se ridică fum, urmă un puternic scrâșnet metalic, stema țării uriașă și înnegrită se lăsă în jos, rămase agățată de cabluri groase de oțel sub brațul macaralei, bărbatul în palton puse imnul național la volum maxim, corul se umflă, *Ne-am înțeles să învingem vechile nevoi și uniți le vom învinge,* coroana neagră de spice cu ciocanul și compasul plutea în fața peretelui de aur scăldat în lumină, se legăna ușor de la stânga la dreapta, apoi urmă o smucitură și stema urcă ușor către cer, urmărită de reflectoare, *Tineret german, aspirația cea mai înaltă a poporului nostru în tine se regăsește,* Wegener băgă de seamă că între timp cânta și întreaga armată de golemi din jur, toți, fără excepție, întreaga piață Marx-Engels *cânta* textul lui Becher, acoperiseră de mult corul din minsk, arunca vers după vers în întuneric, le azvârlea pe urma ciocanului și a compasului care urcau tot mai sus, bătrânii, punkerii, rătăciții, învingătorii, fetele cu piept ascuțit, iscoadele, iscodiții, toți cântau din rărunchi privind țintă spre cerul berlinez, pe care stema atârna acum între coloanele domului de lumini ca victima renăscută a unui incendiu, pentru a fi trasă apoi de macara metru cu metru înapoi, dispărând în noapte. Wegener simți fiori pe șira spinării, simți că nu crezuse niciodată povestea cu conducta de gaze, *Vei fi noua viață a Germaniei, iar soarele, frumos ca niciodată, va străluci peste Germania,* aici tocmai se răspândea următoarea minciună colosală și se mușamaliza adevărul, și tot poporul îndobitocit stătea ca o turmă behăitoare direct în fața căcatului aurit și nu își dădea seama de nimic, continuau să meargă înainte și să cânte, cum fac și eu, își spuse Wegener, *iar soarele, frumos ca niciodată, va străluci peste Germania...*

*

– Trăiești cam nesănătos.

– Serios? Karolina nu părea prea surprinsă. Cârnații de joi au fost opera ta.

– A fost un cârnat dublu, spuse Wegener.

– Din partea mea.

– Și acum un wartburger mare cu șuncă și doi brandenburgeri mici. Cu ăștia nu am de-a face.

– Bucură-te că nu am luat și magdeburgerul cu preț redus. Karolina se întoarse spre tejghea. Dacă ar veni măcar mai repede haleala, cad din picioare de la mirosul ăsta de varză. Și să știi că pe wartburger e brâncuță proaspătă. Brâncuța e sănătoasă.

– Brâncuța e în maioneză, probabil nu mai mult de o frunză de wartburger, dacă nu și mai puțin.

– Aiurea. Karolina arătă spre reclama luminoasă care înfățișa o chiflă idealizată cu chifteaua în ea, așezată într-un răzor de salată. Jumătatea de sus a chiflei avea desenați pe ea doi ochi veseli, două felii de brânză se curbau într-un zâmbet gălbui. Uite, scrie aici: Eu sunt și cu brâncuță proaspătă!

– Și după propoziția asta e o steluță.

– Martin, steluța mea. Karolina își arătă dinții impecabili. Ține-ți gura, bine? Și de fapt, ce s-a întâmplat?

Wegener trase aer în piept.

– Spune.

– Înainte de toate, trebuie să știi că îmi pare rău.

– Spune mai departe.

– Am fost aseară la cimitir.

– Și?

– Am vorbit cu tine la telefon și nu erai acasă.

– Și?

Wegener simți că roșește.

Karolina îl privi.

– Nu vorbești serios, nu?

– Ce nu vorbesc serios?

– Ai văzut că era lumină la mine.

Wegener evită privirea Karolinei și privi afișul reclamei. Wartburgerul îi zâmbea. Alături atârna un portret al lui S. Seifer, întemeietorul firmei BULETTO. Zâmbea și mai unsuros decât mâncarea pe care o servea.

– Sunt dezamăgită.

– Îmi pare rău. Ți-am spus deja.

– Martin! Am uitat dimineața să sting lumina din sufragerie! Când m-ai sunat, eram la minister, la masa de lucru! La ora

unsprezece a venit taxiul, la douăsprezece fără zece am ajuns acasă și am văzut că toată ziua arsese lumina, știu că nu este un exemplu demn de urmat, atunci când lucrezi la Ministerul Energiei. Mai ai și alte întrebări?

Idiotule, spuse vocea lui Früchtl.

E de două ori mai frumoasă când e furioasă, își spuse Wegener, iar eu sunt suspiciosul numărul 1, Josef, ce ai făcut din mine.

Bucură-te că ești și tu numărul 1 la ceva, spuse Früchtl.

Karolina scutură din cap.

– Sigur, că și am eu nevoie să îți spun ție povești! Pentru ce, de fapt?

– A fost o coincidență, Karo. Pur și simplu trec pe strada ta când mă duc la S4 și am văzut că arde lumina la tine.

Karolina privea țintă la tava de plastic din fața ei.

Wegener îi luă mâna.

– Te-ai ținut de promisiune?

Karolina închise ochii. Arăta de parcă ar fi cunoscut răspunsul.

– Nu, spuse Wegener, nu m-am ținut, pentru că greșesc tot ce se poate greși, pentru că trebuie să fac o muncă a naibii de ingrată, și când mai intervine și ghinionul sau politica, sau ceva, atunci lucrurile se întâmplă fără intervenția mea.

Karolina strânse din buze.

– Karo.

– Martin. Stăm aici duminică seară într-o filială BULETTO, pentru că am uitat să sting lumina în propria sufragerie. Mă îngrijorezi. Pe mine nu mă mai privește, dar trebuie să îți spun: te-ai schimbat de când a dispărut Früchtl. Ai vedenii. Nu știu cum să mă exprim altcumva. Câteodată am impresia că devii paranoic.

– Câteodată am impresia că sunt de mult.

– Ironia ta nu îmbunătățește situația.

– Ăsta a fost cinism.

– Un cetățean al RDG care câștigă o excursie la televiziunea vest-germană, ăsta e cinism.

– Nu, asta e ironie.

– Nimic, spuse Karolina, nu e mai rău decât un atotștiutor incult.

– Nu ar trebui să fii atât de dură cu tine, Karo.

– Doi brandenburgeri, un wartburger cu bânză?

Tânărul mustăcios întrebă, de parcă nu le-ar fi auzit discuția.

– Pentru mine, spuse Karolina. Wartburgerul este cu brâncuță proaspătă?

– Brâncuța este în maioneză.

– Numai în maioneză?

– Vedeți că scrie peste tot.

– Ce vedeți acolo, pe prostia aia de afiș?

Mustăciosul își luă inima în dinți.

– Un wartburger cu brânză decorat cu salată. Dar este doar o propunere de mod de servire.

– Atunci vă rog să-mi serviți chestia asta exact așa.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

– Prin urmare, îmi propuneți *mie* să îmi servesc *mie însămi* wartburgerul în acest mod?

– Pe afiș scrie că...

– Mă găsești acum și cu brâncuță proaspătă, spuse Karolina. Asta scrie.

– Textul de după steluță spune că...

– Ce spune textul de după steluță? Din păcate nu mi-am luat microscopul electronic cu mine.

– Că brânza este brânză surogat, spuse Wegener, carnea conține doar în proporție de 25% carne de vită, grăsimea vegetală poate conține urme de șuncă, iar chiflele sunt făcute cu înlocuitori de zahăr produs în țări socialiste, eu aș spune că în Cuba.

Mustăciosul dădu din cap nefericit.

– Ah, uitați ce-am spus. Karolina făcu din mână un semn a lehamite. Dar să nu îndrăzniți să-mi urați poftă bună.

Mustăciosul se făcu mic.

– Se pare că totuși nu sunt așa paranoic, spuse Wegener.

– Pe jumătate paranoic e și mai rău, expertule în texte cu steluță. Ce o să faci mai departe? Karolina despachetă unul din brandenburgeri, îl privi sceptică și mușcă din el. Vorbești cu mine despre asta?

– Cu cine altcineva?!

Karolina mestecă, înghiți.

– Firește că a fost un șoc faza cu Josef. Este absolut normal să cauți o explicație. Dar explicația nu constă în faptul că în spatele fiecărei lumini uitate aprinse se ascunde câte o conspirație.

– Este meseria mea, spuse Wegener, să văd în spatele fiecărei lumini aprinse câte o conspirație.

– Atunci schimbă macazul după ora 18.

– Sigur, am maneta montată în dos.

– Dispariția lui Josef și apoi despărțirea noastră. Toate în același timp. Karolina puse pe tavă burgerul început. N-ai depășit încă lucrurile astea, Martin. Nu le depășești nici acum.

Cât de dură a devenit, se gândi Wegener, cât de radicală, de nemiloasă.

Mie unuia mi-au plăcut mereu amazoanele astea reci ca gheața, spuse Früchtl, ce poate fi mai excitant decât o femelă alfa triumfătoare, brutală și frumoasă de pică, căreia să i te poți arunca la picioare, Martin, care poate face cu tine ce vrea, să te snopească, să te iubească, să îți arate ea ție, stăpâna ta personală, plăcerea de a fi asuprit nu este recunoscută nici acum, câte generații nu au visat să fie subjugate odată și-odată de o tânără dictatoare, și nu iar de un tiran din ăsta uscat...

Josef. *Te rog.*

– Mie mi-a fost mai ușor, pentru că eram atât de supărată pe tine, spuse Karolina.

– Știm amândoi cine e vinovatul.

– Sindrom de stres posttraumatic. Ai auzit vreodată?

– Sigur. Mă trezesc în fiecare dimineață cu el.

– Tu ți-ai pierdut încrederea în omenire. Karolina îi băgă mâna în păr cu atâta putere, încât îl duru. Mâna îi alunecă pe obraz, îl mângâie timp de zece secunde, căzu înapoi pe masă. Asta este problema ta.

Wegener simți cum îl paralizează dezmierdarea brutal-tandră a Karolinei. Voia să răspundă ceva, dar nu știa ce.

Karolina îl privi în ochi.

– Du-te la medic.

Wegener o privi țintă.

– Vorbesc serios. Care e ultima halucinație care ți-a trecut prin minte? După ce ai presupus că mă obosesc să te mint în mod categoric privitor la locul în care tocmai mă aflu?

– Nu am spus că mă minți.

– Bineînțeles că ai făcut-o.

Wegener ridică din umeri. De la tejghea se auzeau voci. Mustăciosul discuta cu mai mulți clienți agitați, care arătau insistent spre monitoarele cu oferte.

– Încă unii care au crezut în trucul cu salata, spuse Wegener.

– Nu schimba vorba, spuse Karolina. Spune-mi. Ce-ți mai trece prin capul ăla bolnav?

Mustăciosul apăsă acum pe butoanele telecomenzii, burgerii dispărură de pe ecrane, apărură știrile serii, Michael Illner privi iritat în camera de filmat, apoi într-o parte, apoi din nou în cameră.

– Dacă îți spun, mă trimiți la nebuni.

– Martin. Karolina scutură capul. Luă restul de brandenburger și îl băgă în gură. Tocmai ți-am explicat...

Pe ecran apărură imagini din Piața Palatului, sonorul era deodată mult prea tare, mult prea isteric, *purtătorul de cuvânt al Șefului Poliției din Berlin a declarat oficial că explozia care a deteriorat ieri-dimineață în mod semnificativ Palatul Republicii și Sala Adunării Naționale nu s-a datorat unei conducte defecte de gaze, cum s-a presupus, ci unui act terorist.*

Karolina se înecă. Se întoarse tușind spre tejghea.

În primele comentarii făcute, membrii Biroului Politic s-au declarat a fi consternați și îngroziți de faptul că terorismul, care bântuie în lumea imperialistă de ani de zile cu furie constantă, a lovit acum și republica noastră.

Wegener se ridicase și o bătu pe Karolina pe umăr, tusea ei deveni și mai puternică, printre accese încercări disperate de a lua aer, inspirație lacomă, neajutorată, un prea-frumos pește roșu pe care un șnur invizibil de undiță îl trăsese din apa caldă a Mărilor Sudului pe malul stâncos al realității.

Clienții tarabei de BULETTO se înghesuiră muți spre monitoare.

Până la această dată, atentatul nu a fost revendicat. Pentru a nu periclita cu niciun chip investigațiile, Ministerul de Interne a instaurat de îndată blocajul

informației. Într-o primă conferință de presă, purtătorul de cuvânt al poliției a dat asigurări că instituțiile autorizate vor face totul pentru a clarifica substraturile acestui laș atentat. Poliția a lăsat deocamdată deschisă întrebarea dacă așa-numita brigadă Bürger, o grupare ilegală care a atras atenția asupra sa în trecut prin expedierea unor scrisori de amenințare, s-ar putea afla în spatele atacului.

Tusea Karolinei se mai calmă. Îl privi pe Wegener cu ochi umezi, apoi icni, se cabră și vomită branderburgerul într-un șuvoi elegant pe podeaua alb-neagră de la BULETTO, carne în amestec mestecată, terci de chifle cu înlocuitori de zahăr, bucăți de surogat de brânză, șuncă cu slănină, acid din stomac stropiră picioarele mesei, ale scaunelor și ale lui Wegener. Wegener o ținea pe Karolina de la spate, o mângâia pe cap, îi săruta casca parfumată a părului, în timp ce ea scuipa, se încorda, scuipa, un fir lung de salivă îi atârna din gură și se balansa, fără să se desprindă, sub fața care zvâcnea, nu ai dreptate, nor de praf nenorocit de la Mecklenburg, își spuse Wegener, și Karolina se gândește la mine, atunci când vomită, amândoi ne gândim unul la altul când vomităm, indiferent dacă o facem pe drumuri de țară sau la fast-food, ținem strâns rândurile, chiar dacă vremurile sunt grele, chiar dacă luminile din sufragerii ard, oameni ca Früchtl dispar și bombe marca Bürger explodează, pe noi nu ne poate despărți nici măcar o despărțire, pentru că suntem Martin și Karolina, ediția socialistă a perechii clasice de îndrăgostiți, care *trebuie* să fie nefericită, pentru că doar sentimentele reprimate pot deveni cu adevărat mari, pentru că poveștile cu happy-end ne plictisesc, sunt lipsite de elementul tragic, pentru că în statul ăsta de căcat treapta cea mai înaltă a conștiinței unei relații nu o constituie sexul senzațional sau fidelitatea transparentă, sau căsnicia eternă, cunoașterea a ceea ce te așteaptă, evitarea oricărei alte surprize, siguranța de a-ți cunoaște deja viitoarele dezamăgiri.

– Ultima halucinație care mi-a trecut prin mintea mea bolnavă, șopti Wegener la urechea drăguță care se ivea chiar în dreptul gurii lui dintre firele roșii de păr, chiar voia să îmi spună că în cazul exploziei de la Prozzo este vorba de fapt de o bombă...

Icnetele Karolinei se transformaseră deja într-un geamăt.

Luni, 24 octombrie 2011

18

Silueta masivă a lui Blühdorn se prăbuşi peste pupitrul vorbitorului, capul i se lăsă în pieptul lat, cercul strălucitor de piele al craniului pleşuv privea acum fix spre publicul din Auditorium Maximum precum Kosmos-Kali, extraterestrul fără ochi din reclama la apă Margon: o bilă de culoarea pielii lipsită de orice organ de percepţie, cu o coroană cenuşie, tunsă scurt, în jurul feţei inexistente. Vocea insinuantă de urs, care curgea ca o supă din difuzoarele din tavan şi care umplea sala ca un sirop acustic cleios, nu putea proveni cu niciun chip de la grăsanul ăsta teatral care tocmai urlase timp de o oră întreagă, spre sfârşit roşu ca racul, năduşit, gesticulând sălbatic în faţa unei studenţimi împietrite care se făcuse tot mai mică pe scaunele rabatabile de lemn, *şi de aceea, tovarăşi şi tovarăşe, depinde de voi. A depins mereu de voi, în ultimii 60 de ani. Noi, cealaltă Germanie, cea de Vest, noi ne-am făcut vinovaţi, am ales o cale greşită atunci, într-un timp în care nu mai ştia nimeni ce este rău şi ce este bine. Condamnaţi-ne pentru asta. Dar condamnaţi-ne cu inima generoasă a fraţilor şi surorilor care ştiu cum să ierte. Condamnaţi-ne ca pe o familie din acelaşi popor, care în final rămâne unită, indiferent de lucrurile care s-au întâmplat pe parcurs. Pentru că nu există alternativă la familie. Pentru că nu există alternativă la popor. Pentru că pierderea poporului ar însemna ca toţi să piardă absolut totul. Să nu pierdeţi niciodată din vedere faptul că o coincidenţă istorică ne-a împărţit în două tabere diferite. Noi am fi putut fi voi – şi voi aţi fi putut fi noi.*

Faptele nu pot fi schimbate. Omul nu poate influenţa trecutul, oricât şi-ar dori. Dar viitorul se află în fiecare secundă în mâinile noastre. În mâinile voastre! Dacă veţi întoarce spatele socialismului, atunci disperarea, credinţa şi durerea mamelor voastre, a taţilor şi a bunicilor voştri au fost în zadar, atunci decenii de

luptă socialistă au fost în zadar, și credeți-mă, chiar dacă am dus această luptă de cealaltă parte a graniței, știu cât de dură și plină de lipsuri a fost lupta pentru voi și pentru familiile voastre, ce lovituri v-a adus, câtă nedreptate și câte șicane a trebuit să îndurați înainte de Reînvigorare. Și mai știu că în ultimii douăzeci de ani v-ați fi dorit schimbări mai rapide, reforme mai radicale, știu că sunteți nerăbdători și vă întrebați cât mai trebuie să dureze până veți duce în sfârșit o viață care să vă permită toate libertățile pe care se spune că le-am gusta în Vest deja de mult.

Dar nu vă lăsați înșelați. Noi, vesticii, suntem adevărații sclavi ai ultimelor șase decade ai erei noastre, noi suntem cei neliberi, cei asupriți. Avem voie să călătorim, da, avem voie să cumpărăm ce vrem, evident, BMW-ul numărul trei, ceasul numărul șapte, perechea numărul cincizeci de pantofi italienești, dar cu ce preț? Să nu credeți că majoritatea oamenilor pe care i-ați invidiat mereu sunt fericiți. Să nu credeți că acești oameni duc o viață împlinită pe plajele din Mallorca, prin malluri și în fața televizoarelor lor gigantice care sunt la fel de plate ca tot ce arată, oglinzi de 55 de țoli ale sufletelor lor pierdute, umplute până la margini cu paiațe precum Mario Barth și Tine Wittler și Carmen Nebel, cu gunoaie americane, totul repederepede și meschin, televiziune fast-food, în care ingurgitarea și expulzarea devin un proces simultan, o searbădă abatere a atenției de la propria existență mizerabilă, un stadiu preliminar al matricei, căutat cu propriul deget pe telecomandă. Acești telespectatori zombi sunt slugile capitalului, aflați în continuă goană după mai mult și apoi și mai mult, dorindu-și cuminți ceea ce primesc gata dumicat în gură de la calupurile de reclame, plătind cu propria libertate, prizonieri într-o roată de hamsteri a simbolurilor statutului și a plăcerilor surogat. Fac datorii mai mari decât pot să ducă, sunt incapabili să își struneasca lăcomia, victime dependente ale superficialității, și poate toate aceste lucruri ar mai fi acceptabile, ar intra poate toate sub autarhia individului care are dreptul să se facă pe el însuși nefericit, însă, tovarăși și tovarășe: eu am trăit în această casă de nebuni, nu pentru că aș fi vrut-o, ci pentru că voiam să o schimb, și am văzut de mii de ori ce face capitalismul din oameni – îi tâmpește, le suge restul de creier cât bobul de mazăre și pune bunurile materiale, mereu aceleași nimicuri, zeu necioplit al banilor în locul a ceea ce contează. Ucide compasiunea, conștiința dreptății, dorința de a cunoaște adevăratele valori, ucide până și buna-cuviință și astfel ucide în final omul însuși. Nu milionarul își ajută vecinul ajuns la nevoie, vecinul aflat la nevoie îl ajută la nevoie pe milionar. În timp ce milionarii nu se ajută nici între ei. Pentru că sunt cu toții niște dogari, egomani orbiți, care ar prefera să bată în cuie șlițul prin care bancomatul le

scuipă banii. Pentru că pentru ei, pentru milionari, necazurile săracului au devenit de mult prea abstracte, prea depărtate pentru ca ei să le mai înțeleagă, grijile unei specii complet diferite, problemele unei planete străine. Banul transformă omul într-un android mărginit, care îi consideră pe ceilalți androizi mărginiți. Cuvinte goale: drepturile săracului, cuvinte goale: îndatoririle bogatului, a tradus Luckhardt. Solidaritatea există doar între cei asemenea. Ne putem dori ca lucrurile să stea altfel, dar nu stau altfel și nu o vor face nicicând.

Și de aceea avem nevoie de socialism. Nu pentru că urâm libertatea într-atât, încât nu i-am lăsa pe idioți să-și savureze idiopenia, să-și irosească singura viață pe care o au, haideți, le mai strigăm încă veseli și plini de speranță, fuga-fuguța, omorâți-vă și prăpădita de minte pe care o mai aveți, omorâți-vă stima de sine, omorâți-vă viitorul, omorâți-vă, egoiști inculți ce sunteți, animale cu capacitate de vorbire limitată, colecții revoltătoare de organe, cu cât precariatul spiritului își toceşte celulele specializate, cu atât mai repede vine moartea care vă eliberează pe toți în aceeași măsură, duceți-vă, transformați-vă într-o masă biologică din care obținem mai multă căldură decât ați dat voi celorlalți în întreaga viață. Nu din milă luptăm noi pentru sărmanele suflete, așa cum o fac superstițioșii și mai sărmani, ci pentru că prostia proștilor ne privește și pe noi! Pentru că prostia aceasta face o gaură în barca noastră germană și ne trage pe toți în jos, în abisul unei existențe animalice, inutile, lipsite de demnitate. Pentru că face imposibilă societatea în care am vrea să trăim. Pentru că această societate există numai întreagă sau nu există deloc, ea există doar cu participarea fiecăruia – sau e sortită pieirii.

Și de aceea ne amestecăm. De aceea ne permitem să judecăm viața concetățenilor noștri, de aceea îi îndemnăm să își schimbe comportamentul, de aceea trebuie să suportăm consecințele când cineva vrea să ne saboteze proiectul. În Germania de Vest, capitalismul a produs sute de mii, milioane de asemenea homunculi, preoții lor se numesc Oliver Geissen și Andy Borg, sfinții lor sunt Tommy Hilfinger și Steve Jobs, viața lor nu cunoaște lipsurile și de aceea nu cunoaște compasiunea față de semeni, nu mai luptă decât pentru ei înșiși și pentru veniturile lor de burghezi, nu au făcut niciodată nimic pentru alții, nu au fost în toată viața lor nici măcar o singură secundă umaniști, vor să își trăiască viața și vor divertisment, vor în gură o pulpă de pui și la braț o metresă care să le mângâie scrotul cu pene lungi de păun, sunt animale sătule și obosite, sule blegi din țara promisiunilor, care ar permite oricând următoarea domnie fascistă pentru că, în degenerarea lor comodă, necazurile propriei lor istorii le-au devenit atât de străine, pe cât s-au înstrăinat de originea rasei lor.

Și există care s-au trezit. Cei care s-au tras de propriul păr din noroiul dezumanizării și al tâmpirii, care au îndrăznit să deschidă ochii și să-i ajute și pe alții s-o facă. L-au lăsat pe bărbatul din Baden, cel din scaunul cu rotile, să își facă bagajele negre și l-au trimis la azilul de bătrâni, au votat cu vechiul noul, venerabilul partid și după sforțări de ani de zile au ales în sfârșit în persoana lui Oskar Lafontaine un cancelar care nu și-a dorit această funcție din pură sete de putere, precum ceilalți, care nu este unul dintre fuduli, dintre cei îndrăgostiți de propriul eu, care nu vrea să se audă pe sine însuși vorbind la televizor și pe scena partidului, nu este unul dintre cei care își expun afișele peste tot doar ca să se privească singuri în ochi când merg cu mașina prin țară, pentru că își consideră ochii ca fiind cei mai frumoși din întreaga republică, pentru că nu se mai satură de propriul portret. Oskar Lafontaine, doamnelor și domnilor, a rămas om. Iar acest om i-a trezit pe germanii de Vest, scuturându-i.

Întâi a dat un semnal, redirecționând SPD-ul: forțele instituite nu mai schimbă aici nimic!

Apoi a cooptat poporul în politica sa, a ocupat autostrăzile și aeroporturile, a blocat infrastructura, a mobilizat masele, a înjumătățit băncile, a electrizat proletariatul politic, a încolțit guvernul, l-a constrâns să regândească, să reinsufle democrației ofilite viață nouă – pentru că noi, muncitorii care gândim, la fel cei care gândesc precum muncitorii mai suntem încă – din fericire – majoritari și în Vest.

L-am adus pe Lafontaine de la 2,6 de procente, câte avea în 2003, la 18,3 procente în 2007 și la 33,1 procente în 2011. Am reușit să facem primul pas în depășirea capitalismului, dar, dragi tovarăși și tovarășe: doar primul pas. Drumul până la țel este nesfârșit de lung, la latitudinea noastră, pâsla este mai tare decât oțelul, reorientarea unui sistem economic înțepenit este de durată, cunoaște regrese care ne solicită întreaga răbdare. Lafontaine depinde încă de coaliția cu paiața care este Claudia Roth și băieții ei verzi, care blochează toate hotărârile decisive, care se declară de partea dreptății, dar nu se țin de cuvânt atunci când este vremea să treacă la fapte. Progresul nostru este fragil.

De aceea sunteți voi așa importanți: Noi cei din Vest avem nevoie de o țară spre care să putem privi cu admirație. Lafontaine trebuie să le ofere oamenilor săi un model demn de urmat. Pe drumul plin de obstacole care-l așteaptă, trebuie să poată arăta spre perseverența voastră, trebuie să aibă șansa de a-i întreba pe oamenii de dincolo: vreți să renunțați deja, iar frații și surorile voastre din Est rezistă de 62 de ani? Dacă aruncați prosopul, atunci îl aruncați și pentru noi. Atunci toată Germania aruncă la gunoi socialismul și odată cu el lucrarea de-o

viață a generații întregi de socialiști și comuniști sinceri, atunci se va putea spune: ideea socialistă nu funcționează, vedeți doar că a dat greș, mai există RDG-ul sau nu mai există? Voi sunteți asigurarea noastră de viață. Și noi suntem a voastră: prin plăți în valută, prin acorduri de tranzit, prin sprijinirea economiei. Și putem învăța unii de la alții. Haideți să îmbunătățim în continuare socialismul, haideți să înlăturăm ultimele greșeli, haideți să desăvârșim lucrarea istorică, care a început după al Doilea Război Mondial și care mai sună și astăzi așa: nu mai vrem niciodată fascism, nu mai vrem niciodată război, vrem în schimb egalitate de șanse, dreptate socială, pace și – în sfârșit, dragi tovarăși și tovarășe – în sfârșit libertate adevărată!

Blühdorn ridică apoi capul și privi cu fața lui cărnoasă și roșie țintă spre publicul care începu să aplaude ezitant, prinse apoi curaj, deveni tot mai gălăgios, până când aplaudă cu putere.

Wegener își privi minskul care aștepta pe micuțul pupitru rabatabil din fața lui. Displayul lumină. Wegener apăsă pe tasta de deblocare. *Frank Stein v-a trimis un MS: Vă rog sunați-mă. Vorbit cu femeia de serviciu, fata din poză este fiica lui Hoffmann: Marie Schütz!* Studenții aplaudau tot mai puternic. Se ridicară aplaudând în picioare. Se porni un ropot sălbatic care îl conduse pe Blühdorn afară din Audimax și nu se stinse nici după acesta dispăruse deja.

Wegener privi spre Kayser. Îl văzu atârnând cu gura pe jumătate deschisă pe scaunul lui rabatabil și sforăind.

*

– A suferit? Blühdorn își scosese cămașa udă de transpirație și stătea acum la bustul gol pe un scaun fără spătar. Burta îi era o minge medicinală umflată, care ajungea până deasupra pulpelor. Părul închis la culoare al mingii forma spre mijlocul burții un tiv negru și se târa peste buric până la curea. În lumina rece a sălii de conferințe, bărbatul arăta ca o gorilă de pe care picura apa, blana de pe spate îi creștea peste umeri ca o pajiște cu iarba netunsă, Wegener văzu smocuri de păr în nări, smocuri de păr în urechi, smocuri de păr pe degete, tufiș negru care îi făcea poftă să aprindă un aruncător de flăcări care să pârjolească tot. De pe fruntea lui Blühdorn, sudoarea îi picura pe pantofii eleganți și pe podeaua cenușie de linoleum.

– Presupunem că a murit imediat, spuse Wegener. Ca la o execuție. La fel de brutal, dar la fel de repede.

Blühdorn încuviință din cap.

Wegener îi lăsă câteva secunde.

– Ați fost prieteni?

Blühdorn dădu din cap în continuare.

– Am fost. Dar e mult de atunci.

– V-ați certat? întrebă Kayser.

Blühdorn ridică privirea.

– Nu, de ce? Albert a emigrat în RDG, iar eu l-am admirat mereu pentru asta. Am avut contact epistolar regulat, și după Reînvigorare. Până când Krenz a închis zidul la loc. Albert s-a retras de tot după aceea.

– V-a evitat și pe dumneavoastră.

– Pe toți, după câte știu eu.

– Când anume ați auzit ultima oară de el?

Blühdorn ridică din umerii lui păroși.

– Probabil mi-a scris de Crăciun prin 1991 sau așa. Nu găsiți multă lume care să vă poată spune câte ceva despre Albert, așa-i? M-am gândit eu.

– Cum l-ați descrie?

Fața de carne zâmbi.

– Inteligent. Hotărât. Vizionar. Calculat. Cult. Curajos. Socialistul cel mai convins din câți am cunoscut eu. Și cel mai convins luptător pentru libertate.

– Poate ar fi trebuit să-l luați de bărbat, spuse Kayser.

– Atunci am fi arătat ca Stan și Bran, zise Blühdorn zâmbind. Ce face de fapt un funcționar din Vest, ca dumneavoastră, în spatele zidului?

– Și ce face un doctor din Vest aici?

– Asta ați ști, dacă ați fi fost treaz în timpul discursului meu. Blühdorn își șterse transpirația de pe frunte cu cămașa făcută ghem. Eu am ochi de vultur, domnul meu. Văd până și în viitor.

– Vedeți socialismul și credeți că e viitorul, spuse Kayser. Este o diferență.

Blühdorn se ridică, luă o poziție aproape de drepți și merse la masa pe care se afla geanta lui de voiaj.

– Albert era geniul la Heidelberg. Nu doar că putea analiza politica retroactiv, asta pot toți, dar Albert numea deciziile incorecte, înainte ca acestea să fie luate. Limpede ca cristalul. Și avea aproape de fiecare dată dreptate.

– Pentru că era mai isteț decât alții?

– Mai isteț era oricum. Blühdorn își îndesă cămașa transpirată într-o pungă de plastic și scoase una nouă din geantă. Dar în primul rând era două lucruri: un umanist colosal și un strateg colosal. Înțelegeți ce spun? Melanjul? El știa ce vor oamenii, pentru că putea gândi ca ei. Și știa ce trebuia făcut pentru a îndeplini dorințele oamenilor, deoarece calcula multidimensional și nu trecea nimic cu vederea, doar pentru că la prima vedere poate că deranja. El și-a adaptat teoria în funcție de fapte, și nu faptele în funcție de teorie. Până când s-a potrivit totul perfect. Puteți să căutați mult timp până găsiți printre cercetători încă unul care să fie atât de sincer cu sine însuși.

– Domnule doctor Blühdorn. Kayser se lăsă să cadă pe unul din scaunele uzate. Dacă Albert Hoffmann ar fi fost un oracol, atunci ar mai fi trăit.

– Credeți? Eu mă așteptam să fi murit deja de mult.

Wegener se așeză pe scaunul care se eliberase.

Privirea lui Blühdorn căută în zadar un alt scaun în camera goală.

– Oamenii care susțin idei politice noi trăiesc întotdeauna periculos în dictaturile de partid. Albert nu a venit aici pentru că nu ar fi dus o viață confortabilă dincolo, vă dați seama. Ci pentru că voia să intervină, să participe în mod activ, să-și demonstreze capacitățile. Nu mai voia să practice o știință ulterioară, o știință în care poți să faci pe deșteptul din simplul motiv că lucrurile despre care vorbești s-au petrecut deja, ci voia practică, progres, fapte, voia să democratizeze socialismul. În anii dinaintea Reînvigorării a fost cel mai apropiat tovarăș de drum al lui Egon Krenz.

– A fost doar unul dintre numeroșii lui consilieri, spuse Wegener.

Fața cărnoasă a lui Blühdorn deveni batjocoritoare.

– De la cine vă primiți informațiile, domnule căpitan? De la Securitatea Statului?

– Ar fi frumos, spuse Kayser.

Wegener își puse minskul pe dictare și privi muntele de carne din fața sa. Acesta își săltase partea dorsală considerabilă pe masă și trona acolo ca un Buddha. Continua să țină cămașa nouă în mână. Acest Buddha nu blufa, se vedea pe el. Bănuia că este prima lor sursă adevărată.

– Mai vreți să știți ceva? întrebă sursa.

– Cum s-a transformat Hoffmann dintr-un profesor vest-german într-un strateg politic est-german?

– Publicațiile sale pe tema posteritatismului au făcut vâlvă pe la sfârșitul anilor șaptezeci. Și în RDG. Cineva de la Humboldt l-a recomandat unui Secretar de Stat din cadrul Biroului Politic, acesta l-a contactat, iar la începutul anilor optzeci, Krenz l-a adus încoace.

– Ca pe un fel de consilier special.

– Oficial ca profesor de marxism-leninism. Neoficial ca strateg personal, integrat în grupul consilierilor.

– Și care era mai exact sarcina lui Hoffmann?

– Viitorul RDG-ului. Viitorul socialismului.

– Deci ce trăim noi azi, spuse Kayser.

Pe fața lui Blühdorn nu tresări niciun mușchi.

– Ceea ce trăim noi azi nici nu ați recunoaște, dacă Albert Hoffmann l-ar fi consiliat pe Egon Krenz și după 1991.

– Și atunci de ce a renunțat? întrebă Wegener.

– Krenz nu era omul potrivit pentru viziunile lui Hoffmann. La început a colaborat. Dar după aceea l-a părăsit curajul și a ieșit la iveală politicianul din el. Veșnica frică de a nu pierde puterea. Nu-i de mirare, înaintea lui Albert, Egon a avut doar mentori puțin valoroși.

– La ce viziuni vă referiți?

Blühdorn ridică din sprâncene.

– Ce viziuni? Toate viziunile lui! Credeți că Egon Krenz are sau a avut vreo idee cum să urnească din loc căruța RDG-istă chiar și un singur milimetru, în mizeria pe care i-au lăsat-o Ulbricht și Honecker și toate băbătâile alea bătute în cap? Proiectul cel mai important al lui Albert a fost deschiderea zidului. Doar v-am spus, el gândea ca omul de rând. Și știa că socialismul nu va putea funcționa niciodată dacă închizi poporul ca să-l obligi să fie fericit. Cum vă

educați copiii? Îi amenințați că-i închideți în casă, ca să-și mănânce spanacul, sau le promiteți o oră în plus la televizor? Cretinii ăștia de politicieni RDG-iști fac propaganda statului hipercorect, aducător de fericire, și își împușcă propriii oameni în spate, dacă îndrăznesc să fie de altă părere, ce căcat istoric mai este și ăsta? Cum au putut ăia să creadă, chiar și pentru o clipă, că așa ceva funcționează pentru mai mult de o clipă istorică? Albert știa deja din 1970 ce înseamnă imaginea. Știa că un model statal nou are nevoie tocmai în timpul primelor boli ale copilăriei de un renume cât se poate de bun, care să îi mascheze slăbiciunile practicii. Dacă ne uităm numai la nume: Republica Democrată Germană! Țările care se numesc democrate nu sunt niciodată democrate, ați băgat de seamă? Din punct de vedere al marketingului, RDG-ul era cu ani lumină în spatele celui de-al Treilea Reich. Un stat nedrept, mincinos și corupt, care nici măcar nu a avut atâta fantezie și putere de previziune, încât să-și camufleze propriile crime.

– Deci Hoffmann a avut ideea să se deschidă zidul în 1990? întrebă Wegener fără să-i vină să creadă.

– Bineînțeles! Blühdorn se lăsă să alunece de pe birou și începu să-și îmbrace cămașa mare cât un cort. Și a știut de la început ce însemna asta: într-o primă instanță, fuga în masă din țară. De la 16,67 milioane la 14,3 milioane, după cele mai dure calcule la sub 14.

– Iar atunci Krenz a închis zidul la loc, pentru că ajunsese cu curul pe gheață, spuse Kayser.

Blühdorn încuviință din cap, își închise nasturii de la cămașă și tăcu. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit dintr-odată cu ani de zile. Stofa neagră îi atârna în jurul trupului masiv ca o pelerină de batman. Deodată, propovăduitorul socialismului nu mai era un pachet de mușchi, ci un sac trist și păros plin de grăsime, cu burta ca o minge medicinală umflată de vise politice eșuate, pe care nu le putea digera. Ceea ce Wegener ar fi considerat imposibil în amfiteatru: grasul ăsta îi inspira cumva milă. Era în stare să scuipe foc când stătea la tribună, era în stare să facă pe luptătorul de clasă, să îi înflăcăreze pe alții și să-i atragă de partea lui, dar el însuși era de mult golit pe dinăuntru și slab din cauza atâtor nereușite, plin de iluzii deșarte.

– Asta ar fi fost o șansă istorică, spuse Blühdorn cu voce surprinzător de fermă. Albert îi prezentase lui Krenz și Biroului lui Politic viitorul în scris, un program de două sute de pagini. Așa-numitul Plan D. Deschiderea granițelor, reducerea succesivă a Securității statului, renunțarea la restricțiile politice și la cenzură, introducerea unei vieți parlamentare reale. Acesta este posteritatismul la care Albert a lucrat întreaga sa viață: dreptatea socială a comunismului împerecheată cu calitatea democrată a sistemelor de piață din Vest, care respectă libertățile individului și statul de drept. Sigur, se pune întrebarea cum poate funcționa așa ceva, cine să finanțeze totul și așa mai departe – dar exact în asta consta geniul lui Albert, profeția împletită cu strategia, el ar fi reușit să o facă, dacă i-ar fi dat o șansă istoria. Citiți Planul D, dacă nu l-a aruncat deja guvernul: investiții în tehnologii care respectă mediul înconjurător, cooptarea unor cercetători de marcă din țările capitaliste, simpatizanți ai ideii socialiste, transformarea într-un stat social ecologist pe parcursul următorilor patruzeci de ani, rol de frunte la nivel mondial în producția de motoare electrice, motoare pe bază de hidrogen, roți eoliene, celule solare. Dreptate socială obținută prin dreptate față de mediul înconjurător, ecologie plus economie, viziunea aceasta nu au inventat-o ecologiștii, viziunea aceasta a inventat-o Hoffmann! Toate aceste lucruri ar putea însemna RDG-ul astăzi. Republica Socialist-Ecologică Germană.

– RSEG, spuse Kayser. Sună a pască suedeză.

Wegener își drese vocea:

– Aveți vreo idee cine l-ar fi putut omorî pe Hoffmann?

Blühdorn privi de la Kayser la Wegener și apoi la vârfurile pantofilor săi. Apoi își scutură trist capul cărnos.

– Vă vine în minte vreun posibil motiv? Ar putea avea legătură crima cu activitatea lui Hoffmann pe lângă Krenz?

– După douăzeci de ani? Nu cred o vorbă din ce scrie SPIEGEL. Și să știți că în Germania de Vest nimeni nu crede.

– Stasi omoară din nou, spuse Kayser.

– Fiți serios! Blühdorn își îndesă cămașa în pantaloni. Un film ieftin cu agenți. Poate că în 1990 s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Și atunci m-ar fi mirat, dar nu atât de tare ca azi.

– Avea Hoffmann pe atunci acces la informații confidențiale?

– Vreți să spuneți că ar fi aflat atunci ceva pentru care îl spânzură astăzi? După două decenii? Pentru asta, Albert ar fi trebuit să vadă poze cu Krenz în timp ce Ackermann îl fute în cur cu un good delivery.

– Deci nu aveți nicio explicație pentru crimă, constată Kayser.

– Mă gândesc la același lucru la care probabil vă gândiți și dumneavoastră, spuse Blühdorn. Că Albert a lucrat în ultimii ani la ceva, despre care nu a povestit nimănui. Și poate că de data asta s-a înșelat pentru prima dată. Chestia s-a aflat. Totdeauna am fost de părere că păpușarul nu are voie să-și odihnească degetele.

– Cine?

– Păpușarul. Blühdorn scoase din geantă o cravată roșie. Asta era porecla lui la Heidelberg, după ce a venit încoace. Cel care face jocurile, înțelegeți? Omul din spate, care ține în mână frâiele, care hotărăște ce e de făcut. Un libero care lasă în seama altora trasul la poartă.

– Tocmai ați vorbit de planurile lui Hoffmann, menite să transforme RDG-ul într-un exemplu demn de urmat în problema energiei regenerabile, spuse Kayser. Fostul rector al Universității din Heidelberg, profesor doctor Granz, este de peste zece ani președintele consiliului de administrație de la Greentec. Hoffmann a fost spânzurat de o conductă de gaz. Cu câteva săptămâni înainte de Tratativele hotărâtoare pentru asigurarea alimentării cu energie a Germaniei de Vest. Ce vă spune acest lucru?

– Că nu știți ce să faceți în continuare. Blühdorn își pusese cravata în jurul gulerului, mâinile grăsune începură să facă un nod Windsor rutinat. Altfel nu mi-ați mai pune întrebări din astea. Bineînțeles că Albert și Granz se cunoșteau. Însă când s-a născut Planul D, Granz era încă departe de a avea un job legat de economia energetică. Se poate chiar ca cei doi să fi intrat în contact în ultimele două decenii. Dar Albert nu mai avea niciun cuvânt de spus în RDG. Dacă Granz i-ar fi cerut ajutorul, ce ar fi putut face Albert? Era deja pensionar.

– Poate ar fi putut să saboteze conducte, spuse Kayser. Greentec va avea de suferit de pe urma noilor contracte de tranzit. Iar Hoffmann se pare că ar fi preferat să vadă RDG-ul ca parc eolian,

și nu ca țară de tranzit pentru gazul ieftin rusesc. De aici s-ar putea naște o alianță.

– Mergeți cu chestia asta la SPIEGEL, or să o publice sigur. Blühdorn își strânse cravata și întinse mâna după geanta de voiaj. Avionul meu pleacă la ora 14, înainte de asta trebuie să trec prin patru scannere, ca să le arăt fetelor din Est coaiele mele păroase. Ar trebui să vă grăbiți cu întrebările.

– Mai am una singură. Wegener opri minskul și îl băgă în buzunarul pantalonilor. În afară de Krenz, cine ne-ar mai putea da informații despre Hoffmann și activitatea lui de consilier?

– Securitatea statului.

– Mulțumesc frumos, spuse Kayser, dar departamentul general VIII tocmai a plecat în formulă completă să se îmbete în Cuba. Altcineva?

– Nimeni pe care să îl cunosc eu. Faceți-vă o programare la Egon, pentru un vechi prieten spânzurat de curând își va sacrifica probabil o jumătate de oră.

– Ce e cu fiica lui Hoffmann? întrebă Wegener.

Blühdorn înțepeni.

– Cu fiica lui?

– Nu știați că are o fiică?

– Ce fiică? Blühdorn arăta deodată străveziu. Cu cine să aibă Hoffmann o fiică?

– Nici asta nu știm.

Blühdorn scutură din cap.

– Prostii. Eu nu cred.

– Wegener, arătați-i MS-ul, spuse Kayser.

– Și ce să îmi demonstreze un MS? Blühdorn era acum enervat. Puteți să vă lăsați telefonul mobil unde este. Aș ști, dacă Albert ar avea vreo fiică.

– Să schimbăm subiectul, spuse Kayser. A avut Hoffmann în RFG tovarăși politici, pe care îi cunoașteți? Prieteni? Rude?

Blühdorn se holbă la Kayser.

– Omule, faceți rost de dosarul lui! Stasi l-a supravegheat în vremea aceea cu siguranță, trebuie să fi notat fiecare cizmar pe care l-a sunat Albert din '83 până în '91!

– Mulțumesc pentru ideea originală.

Minskul lui Wegener sună. Număr privat.

Kayser scoase un carnețel din buzunarul jachetei.

– Atunci am vrea să ne dați adresa dumneavoastră de la Heidelberg și numerele de telefon la care vă putem găsi, domnule doctor.

– Vă dau cartea de vizită.

Blühdorn părea epuizat.

Minskul continua să sune. Wegener acceptă convorbirea:

– Alo?

– Pankow, într-o oră.

– Unde anume?

– Cunoașteți ospiciul de la Berlin-Buch?

– Îl cunosc.

– Mergeți pe U85 spre Blankenfelde, lăsați ospiciul pe dreapta, după doi kilometri urmează fabricile VEB pentru handicapați Horst Sindermann, o construcție scundă, maro.

– OK.

– Chiar în spatele ei se face o străduță spre dreapta, este un indicator cu *Universul revalorificării mașinilor vechi.*

– Bine.

– Urmați strada, intrați pe teren, tot mereu înainte, cândva veți ajunge în mod automat la presa de fier vechi. Acolo am să vă aștept.

Blühdorn îi pusese lui Kayser cartea de vizită în mână și își săltase geanta pe umăr.

– Nu vin singur, spuse Wegener. Mă însoțește un funcționar din Germania de Vest.

– Vorbiți serios?

– Absolut.

Kayser băgă cartea de vizită în carnetul lui de notițe.

– Foarte bine. Vine la fix.

– Deci într-o oră, spuse Wegener și închise.

Blühdorn ridică o labă păroasă în semn de salut, apoi părăsi încăperea, adus de spate.

– Uite-l cum pleacă, spuse Kayser, se întoarce la roata lui de hamster cu simbol de statut, să mai dea din picioare câteva ture.

19

Voss conducea tăcut Volvo-ul prin haosul circulației de după-amiază de pe Friedrichstraße. Phobos-uri și Wartburg-uri mergeau la pas, miros de prăjeală din sute de motoare pârâitoare tremura prin prăpastia astupată dintre case, un smog uleios, care transforma Berlinul de Est în cea mai mare și mai dărăpănată tarabă de cartofi prăjiți din Uniunea Socialistă. În spatele parbrizelor, fețe dure de fiecare zi, capetele golite, o armată de morți-vii ai circulației care băgau în viteză, accelerau și frânau. Pe bancheta din spate a Volvo-ului, făcută din piele, Wegener se simțea ca un membru al Biroului Politic, la stânga lui membrul Biroului Politic Kayser, în spatele volanului șoferul membrilor Biroului Politic Voss, mai lipseau doar escorta de motociclişti și două steaguri cu ciocanul și compasul pe aripi. Prin sticla fumurie, fațadele pline de crăpături din epoca wilhelmină, cu rănile lor de tencuială deschise, arătau și mai sumbre. Deci așa privește conducerea partidului țara, se gândi Wegener, prin sticlă fumurie, care face totul și mai rău decât este deja. Roz bombon ar trebui să fie geamurile mașinilor ștabilor, cu un drăguț efect de distorsionare, care să ridice în mod semnificativ colțurile buzelor trecătorilor.

– Nu ajută la nimic să îți faci reproșuri, spuse Kayser. Copilul a căzut în fântână și s-a înecat. Niciunul dintre noi nu putea bănui că păpușa este fiica lui, se pare că nici Blühdorn nu știa nimic. Iar cei doi erau cică prieteni buni în momentul nașterii ei.

– Aș spune că respectivul copil a căzut în fântână și s-a făcut dispărut, spuse Wegener.

– Hai să privim lucrurile astfel, dacă curva de Wischinsky ne-ar fi dat dosarul lui Hoffmann, nu s-ar fi întâmplat asta. Aia poate să

apese pe un buton și să vă spună câte dioptrii are vărul de gradul șapte al lui Hoffmann, dacă vrea ea. Dar nu o face.

Wegener ridică din umeri.

– Parcă îl aud deja pe Kallweit cum urlă. Prima dată nu aflăm nimic, apoi ne trebuie zile întregi ca să lămurim măcar relațiile familiale de bază ale victimei. Cu cât avem nici nu îndrăznește să meargă la CC, stă treaz nopțile, face ulcer sau un semi-atac de inimă și noi suntem de vină.

– Dacă avem noroc, face unul întreg. Și ce ne așteaptă acum la Pankow?

– În orice caz un individ care își dă importanță. Poate un individ care își dă importanță și care știe ceva.

– Pentru mine ar fi sărbătoare mare, dacă ar ști în sfârșit cineva ceva. Dar tot nu înțeleg de ce trebuie să mergem până la capătul pământului pentru asta.

– Păi unde își întâlnește Serviciul Federal de Informații informatorii? În mijlocul pieței centrale?

Kayser apăsă mai multe butoane de la telefonul său și își băgă casca în ureche.

– Aici Christian. Da. Aștept.

Voss trecu claxonând pe lângă șirul horcăitor de mașini, care se întindea de la stația de alimentare Rosneft până la strada Vânătorilor. Pe marginea străzii un afiș vietnamez, SUPERPRODUCȚIA ESTULUI A SOSIT: *Sahra Wagenknecht și Peter Sodann în filmul* RED REVENGE – *din 28.10 doar în cinematografe!* Cineva claxonă înapoi. La pompa din față se certau două burți de bere, una din ele cu o canistră în mână, cealaltă în sandale, ulei de rapiță 32 pfenigi litrul, Voss se scărpină între picioare. Măcar astăzi nu mirosea. Wegener își închise ochii, nu mai putea privi toate astea.

– Da, Cristina. Jens trebuie să îmi facă rost de o listă întreagă pentru contact, telefon mobil, telefon fix, al doilea telefon mobil, legătura de serviciu, tot ce există, dar fără căcaturi cu judecătoria, dacă este nevoie, recuperăm. Dacă ăia ne fac probleme, tu le vii cu Cancelaria. Ce? Nu, încă azi.

Wegener își simți minskul vibrându-i în buzunar. Îl trase afară atât cât să poată vedea displayul, sonorul era oprit, *Karolina*

Birou apelează, apoi îl împinse la loc cât putu de adânc și închise ochii. Alarma pentru vibrații îl gâdilă pe partea interioară a pulpei stângi.

– Știu și eu asta. Nu, îmi e totuna. Acolo e un individ care trebuie doar să introducă niște numere, apoi primește un fișier, îl printează și ți-l trimite prin fax și gata.

Karolina, îmi faci ouăle să danseze, își spuse Wegener, pe vremuri erau suficiente mâinile tale, mâinile tale mici, frumoase și pricepute cu unghiile elegante numai bune pentru zgâriat, astăzi ai nevoie doar de un minsk, de o combinație de taste și câțiva stâlpi de rețea, dar reușești și acum să o faci.

– E o chestie de cinci minute. Și vreau ca individul ăla să se apuce de ea după pauza de prânz.

Tu nu știi, dar tocmai avem sex la telefon, își spuse Wegener, de fapt ar trebui deja de mult să vorbești cu doctorul Păi despre vreun căcat de plan de urgență pentru vreun căcat de contract de tranzit, gândurile tale plutesc în mijlocul unui zăcământ de gaze naturale din Uzbekistan, se învârt în jurul lor însele, sunt peste tot doar la mine nu, dar apelul tău vibrează la numai trei centimetri de scula mea, ții urechea direct lângă coaiele mele, în timp ce eu mă plimb prin Berlin așezat pe piele suedeză, și dacă aș apăsa tasta verde, ai putea să le auzi cum ciocănesc, cum le îmbărbătezi, cum le trezești prin sărutul tău, cât de mult le-ai lipsit tu și cât de mult le-a lipsit gura ta, furnicăturile astea încăpățânate de Karolina în prohabul meu, ne lipsiți atât de mult, încât nici nu pot spune.

– Da. Werner Blühdorn. Doctor. Grüner Weg 55, Heidelberg. Nu știu. Ultimele douăsprezece luni. Și vă rog să vă uitați și la convorbirile intergermane cu RDG-ul. Da, mie. Vă sun deseară în legătură cu Greentec.

Wegener își strânse pardesiul, Kayser nu trebuia să-i vadă erecția. Vibrațiile se opriseră. Afară, motoare de Phobos își trimiteau pârâind gazele cu miros de cartofi prăjiți în aerisirea Volvo-ului. Voss avea acum drum liber și conduse mai repede, mașina se unduia în curbe, nu vorbea nimeni.

Micuțo, pe vremuri parcă era o idee mai personal, își spuse Wegener.

*

– Incredibil, râse Kayser.

– Ce anume?

– Există și soare în statul acesta.

Wegener privi pe geam. Peisaj plat de câmpie cu mărăciniș, tufe și garduri. Izolat livezi cu pomi fructiferi, siluete neclintite de cai. În fundal un tractor de jucărie, care se târa peste un câmp pieptănat riguros. Pe lângă toate astea un cer lipsit de nori și albastru ca gheața, o lumină translucidă care permitea existența culorilor – verde, maro, galben-deschis. Fără cenușiu, se gândi Wegener, asta se întâmplă rar.

– Ar trebui să purtați culori mai proaspete, spuse Kayser vesel. Nu tot raiații ăștia închiși la culoare.

– Da, scumpule, spuse Wegener, poate îmi trimiți ceva elegant de dincolo.

– Dați-mi mărimile și vă trimit.

– 33 la brâu, la pantofi 45. Ușor de reținut, sunt numere foarte nemțești.

Kayser mârâi a încuviințare.

Strada se curbă ușor spre stânga, traversă câteva sute de metri de pădure rară de conifere plină de ferigi și de bucăți de stânci acoperite de mușchi. Acum razele soarelui cuprinseră Volvo-ul, se răsfrânseră prin parbriz, făcură pielea roșie și uzată să strălucească și îl binedispuseră pe Wegener în mod nesperat, atmosferă de excursie, cheful prostesc de a cânta cu voce tare.

Pătura de asfalt se sfârși, în locul ei apăru un teren neconsolidat și plin de gropi, mașina încetini, se îndreptă drept înainte spre o poartă de fier care stătea deschisă și de care se rezemau, pe ambele părți, pereți ruginiți din tablă ondulată.

– Uau, spuse Kayser și se aplecă în față.

În spatele barierei din tablă, cerul binedispus era întunecat de leșuri suprapuse de Trabant, o citadelă grosolană din fenoplast, care nu se termina nicăieri, care se ridica și se cobora în valuri colțuroase, care părea să se întindă până la orizont și se holba la vizitatorii ei din mii de faruri oarbe. RDG-ul mobil al primei mele jumătăți de viață, își spuse Wegener, depusă aici, uitată pe veci, pe undeva este poate și mult-iubitul nostru Hannibal, probabil chiar la mijloc.

Voss intră pe poartă și se afla acum pe bulevardul orașului de fiare vechi. Pe ambele părți se deschideau, la fiecare cincizeci de metri, străzi secundare cotite, complicate de blocuri de fier vechi de înălțimea unor case, șerpuiau în adânc și formau bloc după bloc colonia erodată Sachsenring, făurită din producția de automobile de pe perioada unor decade, sub mizerie și rugină resturi decolorate de vopsele pastel care impuseseră timp de o jumătate de secol imaginea estului: bleu, vernil, gălbui, ocru.

– Știați locul ăsta?

Kayser se minuna, privind alternativ pe cele două geamuri.

– N-am văzut, n-am auzit, spuse Wegener.

Kayser se întoarse spre spate și privi cum poarta din grilaj devenea tot mai mică, se întoarse la loc, privi spre strada ca trasă cu rigla din fața lor și scutură capul nevenindu-i să creadă.

– Aici sunt. Dar chiar toate.

– Domnule căpitan, spuse Voss neimpresionat, chestia asta e fără sfârșit.

– Are sfârșit, spuse Wegener, toate au cândva un sfârșit, Voss, pun pariu pe hainele noi ale împăratului, pe care le voi primi curând de la Bread & Butter.

– Să trăiți, domnule căpitan.

Kayser încă mai era uluit.

După un kilometru începu să se presimtă că Wegener avusese dreptate, după alți 500 de metri bulevardul se termină într-o piață enormă, îngrădită de pereți strâmbi făcuți din mașini ruginite. În mijloc stăteau două prese monstruoase de fier vechi, care pesemne se stricaseră încă din prima lor zi: în jur zăceau cuburi de Trabant, de parcă cineva ar fi încercat să lucreze la prese și ar fi renunțat imediat. Sau poate că nu știa nimeni cum funcționează cu adevărat chestiile alea, se gândi Wegener, fuseseră cumpărate de la ruși și scoase imediat după aceea la pensie. Mesteceni tineri creșteau acum printre cuburi și transformau rondelul într-un mausoleu ciudat pentru copilării uitate de mult, pe banchete din spate uitate de mult.

Indecis, Voss opri mașina în mijlocul pieței. Coborâră toți trei, priviră în jur, lăsară decorul bizar să își facă efectul asupra lor. Kayser făcu poze cu telefonul mobil. Opt, nouă metri au zidurile

astea de caroserii în mod sigur, își spuse Wegener, dacă nu și mai mult. Își scoase minskul din buzunar, intră în rețea, selectă funcția de localizare și privi cum fotografia transmisă prin satelit se compunea bucată cu bucată: apărură dreptunghiuri întunecate, despărțite prin linii deschise la culoare, în mijloc un mic cerc care marca punctul în care se aflau ei trei. De jur împrejur împletitura haotică a nenumăratelor drumuri, răscruci, străzi înfundate. Roma făcută din fiare vechi, văzută de sus de tot și totuși fără să ofere o structură cât de cât clară.

Ar trebui să o aduc pe Karolina aici, își spuse Wegener, să îi arăt monumentul ăsta închinat trecerii timpului și să audă de la Trabanturile astea moarte cât de puțin timp ne rămâne, cât de repede astăzi devine ieri, în timp ce noi ne aflăm deja de mult în cădere liberă, pământul se vede deja, iar noi închidem ochii să nu ne vedem prăbușirea.

Un sunet ascuțit sparse tăcerea.

Voss tresări și se mișcă aidoma unui robot panicat, care primește concomitent mai multe comenzi contradictorii.

Kayser se opri, își feri ochii de soare ridicând ambele mâini și privi în jur.

Fluieratul unui microfon, își spuse Wegener și se întoarse cercetător în jurul propriei axe, același sunet ca în Sala Internațională, doar că mult mai puternic.

Fluieratul dureros încetă la fel de brusc pe cum începuse.

– Domnule Wegener, spuse o voce metalică prin difuzor, vă mulţumesc că ați venit. Același lucru este valabil și pentru cei care vă însoțesc.

Wegener îl privi pe Kayser. Acesta făcu un semn cu capul în direcția presei de fier vechi aflată în dreapta.

– Unde sunteți? strigă Wegener.

– Deocamdată sunt invizibil, spuse vocea din difuzor. Aș fi vrut să vă vorbesc personal, dar pe moment nu am intenția să mă arăt. De aceea situația aceasta mai neobișnuită. Vă rog să mă iertați pentru asta. Dar am motive lesne de înțeles.

– De ce vă ascundeți?

– Nu trebuie să strigați, am instalat un microfon direcționabil.

– Deci, de ce vă ascundeți?

– Ne garantează independența reciprocă. Îmi voi permite să pun câteva condiții. Dacă le îndepliniți, voi coopera cu dumneavoastră, dacă nu le îndepliniți, am să plec.

– Cum vă numiți?

Din difuzor răsună un râs sincer.

– Pe moment, acest lucru este cel mai puțin important.

– Ați lucrat pe vremuri aici, nu-i așa?

– Foarte bine, domnule căpitan, este corect. Din cauza asta mă puteți căuta pe terenul acesta zile întregi, fără să mă găsiți.

– N-am niciun chef să vă caut, strigă Wegener, care vă este oferta și cum sună condițiile?

Se auzi un pocnet. Un reglaj fusese modificat, pentru că vocea din difuzor suna acum dintr-o direcție diferită peste piață și părea și mai spartă:

– În schimbul declarației mele în crima Albert Hoffmann, cer un program personal de protecție. Vreau să am drum liber spre Vest. Este un schimb simplu și corect, cred eu. Cu atât mai bine că este aici și domnul din RFG.

Kayser se puse în mișcare și se apropie de Wegener.

– Tipul ăsta sau e bolnav, spuse Kayser încet, sau câștigul cel mare se află într-un cadavru din ăsta de Trabant.

– Nu pot promite nimănui că va fi preluat în protecția martorilor, spuse Wegener la fel de încet, iar că va ajunge în Germania de Vest, nici atât.

– Tipul nu pare un prostănac. Fiți sincer cu el și să vedem la ce s-a gândit.

Wegener privi în direcția din care venise vocea ultima oară. Trabanturile stăteau unul peste celălalt, toate având aceeași față tristă de radiator.

– E dificil, strigă el, o cerere de călătorie în Vest poate fi aprobată doar de către Comitetul Central, în urma verificării de către Securitatea statului, și este rezultatul unui proces complicat. Pentru asta ar trebui să vă cunoaștem întâi declarația. Cum v-ați gândit să facem?

– Foarte simplu, spuse vocea din difuzor, rugați-l pe domnul din Vest să dea un telefon. Dacă sunt corect informat, atunci munca

dumneavoastră actuală are o anumită importanță pentru viitorul ambelor țări. Sunt convins că în cazul acesta vor face o excepție.

– Dar lucrurile astea nu se pot face dintr-o clipă în alta!

– Ba da, se pot face. Procuratura îmi trimite prin poșta virtuală un DVJ prin care mi se acordă imunitate și preluarea în programul de protecție a martorilor, în schimbul declarației mele în cazul Hoffmann. Pe aceeași cale obțin documentele necesare pentru emigrare. Și nicio grijă, nu ajutați să scape un criminal, eu nu am omorât pe nimeni.

– Dacă vreți să demarăm o acțiune atât de amplă, trebuie să știm măcar aproximativ ce ne puteți oferi.

Pocnet. Din nou primul difuzor:

– Nu vă pot spune cu exactitate cine l-a omorât pe Hoffmann. Știu, în schimb, ce grup de interese se află în spatele afacerii. Și vă dau numele unui alt martor important.

– Pe care vom fi nevoiți să-l căutăm mai întâi.

– Îl găsiți repede, e deja la răcoare.

Wegener ezită.

– Ați fost de față la uciderea lui Hoffmann?

– Nu. Dar, după cum v-am spus, cunosc cercul în care se învârt făptașii.

– Puțin cam vag pentru un bilet spre paradis sau?

Vocea din difuzor păru amuzată:

– Nu știam că Vestul poate fi numit paradis.

– Oricum e mai aproape de paradis decât locul acesta.

– Fără informațiile mele, o să vă mai învârtiți și peste zece ani tot în cerc. Cu ajutorul informațiilor mele, veți putea rezolva cazul într-un timp relativ scurt. Dumneavoastră decideți dacă merită.

– Pe ce adresă ar trebui să vină DVJ-ul?

– Este ușor de reținut, am făcut-o special pentru asta: ultimasperanță@socialism.rdg. Și ca să evaluați corect situația: sunteți filmați de o cameră video care transmite discuția noastră pe un server protejat, pe care îl supraveghează un prieten. DVJ-ul va fi transmis în mod automat la același prieten. Dacă vă decideți să îmi acceptați condițiile, atunci să vorbiți serios, altfel vă transform pe toți în următorul scandal din transrețea.

Umbră. Soarele dispăruse după un nor.

– Tehnica dracului, spuse Kayser.

Wegener îl privi.

– Sunați-l pe Brendel, să se ocupe el ca Bonn-ul să facă presiuni la cel mai înalt nivel în problema asta. Merge mai repede decât dacă încerc eu să pun în mișcare birocrația, prin Borgs.

– Ce este un DVJ?

– Un document virtual obligatoriu din punct de vedere juridic. Un act electronic.

Kayser încuviință din cap, formă numărul și o luă agale spre bulevard, ținând telefonul la ureche.

– Văd că încercați, spuse vocea din difuzor. Frumos.

– Toate astea le-am fi putut discuta și la telefon, spuse Wegener. Pentru ce tot deranjul acesta?

– Mă cam grăbesc, domnule Wegener. Acest scenariu vă ajută să înțelegeți că timpul este bunul cel mai de preț al omului. În plus, un cimitir de mașini nu este ascultat de alții, ca telefoanele. Doar dacă acest altul sunt eu.

Un pocnet puternic. Difuzorul fusese oprit.

Kayser stătea pe bulevard, vorbea la telefon și între timp scruta împrejurimile. Se duse până la cel mai apropiat bloc de mașini, ciocăni ca în treacăt într-o capotă de motor făcută din fenoplast, ascultă la telefon, vorbi iar.

Voss stătea sprijinit de Volvo, fără să se clintească.

Un vânticel adia prin orașul fantomatic și făcea să danseze prin mizerie bancuri întregi de bucăți de burete de culoarea muștarului, resturi eterne de tapițerie, care duceau acum o viață proprie și palpitantă. Reapăruse soarele. Peste tot, prin culisele făcute din Trabanturi, străluceau mici cioburi de sticlă, de parcă cineva ar fi presărat zahăr peste opera aceasta gigantică. Wegener se așeză pe unul din cuburile de fier vechi și își plimbă ochii peste turnurile făcute din mașini suprapuse. Nu se vedea nici cea mai slabă mișcare.

După cinci minute Kayser reveni și se așeză lângă el.

– Avem noroc, Brendel tocmai este cu ei. Cancelaria a informat biroul lui Krenz, care contactează acum Ministerul de Interne. Dar Brendel are nevoie de un nume, dacă se va aproba o cerere de emigrare în regim de urgență.

Se auzi din nou pocnetul.

– Emiteți DVJ-ul pe numele Ronny Gruber, spuse megafonul. Ronny cu y.

– Pare să fie un microfon direcțional bun.

Kayser își scutură capul și scrise un SMS pe telefonul lui.

– Afacerea se încheie, spuse Wegener cu voce tare. Cred că puteți ieși.

– De îndată ce ajunge DVJ-ul.

– Câte Trabanturi sunt aici?

– Bună întrebare. Aș spune că vreo jumătate de milion.

– Și intră sub presă?

– Nu rentează. Considerați acest loc un simbol al țării noastre, domnule Wegener, și atunci veți putea să vă răspundeți singur la toate celelalte întrebări.

– Atunci aș spune că țara noastră va mai exista și peste 100 de ani.

– Bună glumă, spuse difuzorul sec. Aveți dreptate, fenoplastul nu rugineşte, doar părțile susținătoare. Dar cred că sunteți de acord cu mine, când spun că locul nu devine neapărat mai frumos.

– Doar dacă îți plac lucrurile morbide.

– Mie îmi plac mai mult cele vii.

– Faceți parte din brigada Bürger, spuse Wegener.

Vocea din difuzor râse.

– Durează ceva timp, până vă pică fisa. Dar verbul la prezent este incorect, altfel n-am sta acum aici.

– Bine. La perfect. *Ați făcut* parte. Și de ce ați ieșit?

– Nu vă dați seama de ce iese cineva din rândurile lor, în zilele astea?

– Deci din cauza bombei.

– Nu îmi plac bombele. În urma lor rămân de regulă găuri mari de comunicație. Tocmai vine DVJ-ul. Îl verific și mă întorc.

Se auzi un fluierat scurt, apoi difuzorul amuți.

Voss stătea în Volvo și asculta radio cu ușa deschisă, vântul duce muzica șlagărului peste piață, *Fără îndoială, timpul urăște iubirea... astăzi mai furăm fericire, dar mâine ne așteaptă durerea, dar mâine ne așteaptă durerea, dar mâine ne așteaptă durerea...*

Căcatul ăsta de șlagăr mă urmărește, se gândi Wegener, dacă aș fi proaspăt îndrăgostit nici măcar nu l-aș auzi, chiar dacă mi-aș cumpăra compact-discul și l-aș băga în CD-player, n-ar ieși niciun sunet din difuzoare, nici măcar o silabă, pentru că celui fericit îi lipsește organul pentru kitschul văicăros, nu îl receptează, nu îl conștientizează, chestia asta trece pe lângă el, se pierde neauzită, dar de îndată ce suferi din cauza unei femei, din cauza încrederii pierdute, din cauza Karolinei care nu suferă după tine, din cauza felului respingător și de neschimbat în care este ea mulțumită cu felul în care au evoluat lucrurile și cum vor rămâne mereu, de îndată ce poți fi considerat un membru al fracțiunii celor cu adevărat nefericiți zi de zi, din acel moment sunt activate în urechea ta internă un milion de glande care atrag sentimentalismele, care depistează în orice moment cântecele patetice de inimă rea, le amplifică și îți imprimă pe creier cele mai banale fraze, *Fără îndoială, timpul urăște iubirea... fără îndoială, iubito, de aceea urăsc și eu timpul,* și brusc frazele astea devin niște adevăruri imuabile, un fel de filozofie de dans. Întreaga lume, propria durere exorbitantă, totul se contopește într-o singură rimă stupidă, se explică printr-o formulă logică infantilă, de la care îți dau lacrimile, cu cât e mai tâmpit textul, cu atât plângi mai dihai, *astăzi mai furăm fericire, dar mâine ne așteaptă durerea,* chiar așa este, brusc banalitatea devine cunoaștere, firește că timpul urăște iubirea, că nu lasă nimic din ea, o tocește din răsputeri, o istovește, îi implantează mutații minuscule de emoții care începând din acea clipă se divid, se împart, cresc cu repeziciune și schimbă iubirea, o fac dură, o gonesc și o îngheață, fac din ea cu totul altceva decât ce era la început, poate un mod de a-l suporta pe celălalt, poate o amorțeală a sentimentelor, poate indiferență. Și brusc nu a mai rămas nimic din Martin și Karolina, care cu șaisprezece luni în urmă mai înotau încă goi în *Wannsee* și mâncau după aceea căpșune răscoapte pe o pătură cadrilată, stăteau strâns îmbrățișați în iarbă, miroseau vara, se miroseau unul pe celălalt, se pipăiau, se admirau, îl considerau și pe celălalt la fel de nemuritor, la fel ca momentul acela delicat, ca mirosul de iarbă încinsă și ca perlele de apă din *Wannsee* care se uscau încet pe pielea ei, brusc oamenii ăștia doi, care își aparțineau unul altuia cum nimeni altcineva nu mai aparținuse nimănui, brusc s-au transformat într-o vedere alb-negru,

într-o posibilitate vagă ca lucrurile să fi stat astfel atunci, în acea zi, în acea oră, și chiar dacă a fost astfel, în orice caz nu se va repeta, și din cauza asta timpul urăște iubirea, se gândi Wegener, și din cauza asta urăsc eu timpul, și din cauza asta fredonez eu șlagărul ăsta și din cauza asta se uită Kayser la mine de parcă aș fi nimerit pentru scurt timp, dar în mod serios, cu capul drept în presa de fier vechi.

Un scrâșnet ușor.

Se întoarseră amândoi în același timp.

Un ochelarist tânăr și sprinten îmbrăcat în negru se apropia de ei, venind dinspre bulevard. Wegener trebui să admită că l-ar fi așteptat tocmai din direcția opusă. Sprintenul ducea un Nanotchev sub braț și îi salută dând prietenos din cap.

– Vă mulțumesc pentru eforturile depuse și vă urez bun venit în acest moment istoric. Cererea de emigrare cea mai rapid aprobată din toată istoria RDG, realizată datorită cooperării eficiente, în spiritul înțelegerii reciproce, dintre Est și Vest. Puteți fi mândri de dumneavoastră, domnilor!

– Plăcerea a fost de partea noastră.

– Ronny Gruber, spuse sprintenul.

– Kayser, spuse Kayser.

– Wegener, spuse Wegener.

Nimeni nu întinse mâna.

– Documentele chiar au venit. Gruber își aprinse o țigară. În jurul gâtului îi atârna un set de căști. Păr tuns scurt aproape negru, trăsături aspre. Ochi rapizi în spatele ochelarilor pătrățoși. Și mai sunt și autentice, spuse apoi.

Gruber inspiră adânc și suflă fumul în sus. Apoi se așeză pe unul dintre cuburi, se aplecă în față, sprijini niște brațe subțiri pe niște pulpe subțiri și respiră, de parcă tocmai ar fi participat la Maraton.

– Deci? întrebă Kayser.

Gruber închise ochii.

– Vreți să îmi auziți acum declarația?

– Într-o jumătate de oră, unitatea specială C5 are să vă ia exact din locul acesta și are vă treacă granița încă la noapte. Că doar nu trebuie să afle o țară întreagă cât de ușor se iese de aici. Prin urmare, ne grăbim.

– Brigada Bürger l-a omorât pe Hoffmann.

O cioară apăru pe cer, se apropie peste munți de fier vechi, dădu ocol de trei ori, indecisă, și se așeză în cele din urmă pe o capotă turtită. De acolo începu să-l privească pe Voss ca pe o pradă record.

Karo, își spuse Wegener, cât mi-ar plăcea să ți-o trag acum pe malul lacului, cu erecția falnică de adineauri, să fac cu tine un copil pe care să-l creștem cu strictețe în spiritul lui Früchtl, să facem din el un minicetățean, departe de minciunile de dreapta și de stânga și de toată tâmpenia asta cu brigada Stasi. Wegener se frecă la ochi. Se forță să se concentreze.

– De ce? întrebă Kayser.

– Din două motive. Hoffmann era în posesia unor documente fulminante. Secrete de stat. De pe vremea când era consilier. Chestiile alea trebuie să fi fost incredibil de importante pentru Bürger. Din vreun motiv.

– Făptașii au pus mâna pe aceste hârtii?

– Asta mă depășește. Nu am fost de față la *Müggelsee*.

– Și martorul despre care vorbeați?

– Vă trimit un MVJ când ajung în Vest. O mică prevedere de siguranță.

Kayser oftă.

– Povestea cu șireturile?

– Dinadins. Ca să dea vina pe Securitate.

– Deci se urmărea împiedicarea Tratativelor.

– Desigur. Gruber trase din țigară cu ochii închiși. V-ați fi putut da seama și singuri, așa-i?

Cioara decise că Voss era totuși cu un număr prea mare și plecă.

– Îi vom aștepta acum împreună cu dumneavoastră pe cei de la C5, spuse Kayser, și vom avea grijă să fiți întâmpinat prietenește. Ca să nu ne plictisim în timp ce vă facem acest mic serviciu, mai povestiți-i colegului Wegener câteva detalii despre atentatul asupra Palatului Republicii. Ne-am înțeles?

Gruber încuviință din cap.

Wegener privi zdrențele de burete care zburătăceau pe la picioarele sale. De câte ori își făcea o idee în ce direcție urmau să se îndrepte, vântul făcea tocmai pe dos. Cu ojă albastră își dăduse Karolina în ziua aceea la Wannsee pe degetele ei mici și drăguțe de la picioare. Vocea lui Gruber veni de la mare îndepărtare.

20

Resort EastSide – Vestul din Est. Alexanderplatz 1, Berlin (E). Wegener puse cartea de vizită la loc pe biroul din lemn de nuc șlefuit și întinse mâna după lista de la minibar. *Vodca Putin 2 cl doar 9,20 euro/ 27,60 mărci, șampanie Scufița roșie demisec, 0,2 l doar 12,50 euro/37,59 mărci, Radeberger, 0,33 l doar 7,40 euro/22,20 mărci,* puse apoi lista deoparte și îngenunche pe covorul albastru electric, care la fiecare cincizeci de centimetri avea țesută câte o imitație galben-aurie de blazon princiar, moale și tuns scurt precum gazonul de pe terenul de golf de la *Wandlitz*.

Wegener se lăsă să cadă pe burtă. Își băgă ambele mâini în suprafața pufoasă. Își lipi obrazul de pământ. Își frecă fața de lână mătăsoasă. Deci așa se simțeau fetele est-germane când erau luate pe la spate de rușii cu gazul și de vesticii plini de bani, în suitele apartamentelor de lux. Umilite și apărate și futute. Între lemn de nuc și alamă. Împinse peste puful regal de un Ivan ghiftuit de cocaină, de un suab mort de beat. Pericol nul ca acest covor să ia foc, mulțumită mărfii de calitate. Wegener se rostogoli pe spate. Era aproape mai comod decât propriul pat. Tavanul era cel mai crem cer. Cu stuc alb și cu steluțe din becuri. Luminile creau o atmosferă de lux. Tapet de culoarea șofranului. Nuanța tahometrului din Mercedes: Egiptul la apus de soare. O voce de bărbat pe hol. Vocea se apropia. Niciodată nu am fost atât de aproape de Egipt, își spuse Wegener și se ridică.

Încuietoarea ușii făcu un zgomot slab, Kayser intră ținând telefonul mobil între ureche și umăr.

– Se poate. Și ce i-ați spus? Păi da. Nevastă-mea ar spune: drumul de mijloc este drumul spre moarte. Flutură o foaie subțire de fax

și i-o întinse lui Wegener cu o strâmbătură de triumf pe chip. La mine în apartament, am legătură bună aici sus. Auzi, Richard a zburat în dimineața asta spre Bonn. Nu face nimic. Dar pot să mă uit dacă găsesc ceva la el. Kayser se împinse în ușa grea care dădea spre camera de alături și o lăsă să cadă în urma lui cu un zgomot puternic. Pe mânerul de alamă se legăna o foaie de plastic: *Vă rog, nu deranjați, visez la globalizare.*

Wegener își aruncă privirea pe fax:

P.S: Blühdorn, Werner; strada Grüner Weg 55, 69117 Heidelberg (RFG)

T.S.: 24.10.10 – 24.10.11.

Convorbiri internaționale (selectat: RDG) din rețeaua fixă; Dt. Telekom; (numărul 06221-5667890; posesorul numărului: Universitatea Ruprecht Karls Heidelberg; strada Seminarului 2, 69117 Heidelberg): numărul de apeluri 0

Convorbiri internaționale (selectat: RDG) din rețeaua de telefonie mobilă; 02 Germania; (numărul 0176 – 1322487; posesorul numărului: Blühdorn, Werner, strada Grüner Weg 55, 69117 Heidelberg): numărul de apeluri 0

Convorbiri internaționale (selectat: RDG) din rețeaua fixă; Dt. Telekom; (numărul 02171-3342300; posesorul numărului: Blühdorn, Werner; strada Hoenigsweg 1, Leverkusen-Opladen): numărul de apeluri 4

Lista detaliată a convorbirilor:

0037/0182356624/24.10.11 / 13:02 (24,73 euro)

0037/0182356624/24.08.09 / 3:52 (2,87 euro)

0037/5905600/23.08.09 / 14:08 (12,54 euro)

0037/0182356624/23.08.11 / 1:24 (1,09 euro)

0037/0182356624/22.08.11 / 2:56 (2,23 euro) posesorii numerelor apelate de pe lista detaliată a convorbirilor:

Numărul apelat 0037/5905600 (TF) – Universitatea Humboldt din Berlinul de Est; Unter den Linden 6, 1012 Berlin (Est); (Posesor: Secretariatul Rectoratului Universității Humboldt din Berlinul de Est)

Numărul apelat 0037/0182356624 (M) – Schütz, Marie; Strada Ludwig Renn 32, 1046 Berlin (Est)

Dragă Marie Schütz, se gândi Wegener, dacă unchiul Blühdorn te-a sunat astăzi la 13.02, la cinci minute după ce a vrut să ne facă să

credem că nu știe nimic despre vreo fiică a lui Albert Hoffmann, atunci tu ești cu o probabilitate de 99% copilul păpușarului.

Formă numărul pe minsk. Melodie seacă. Pârâit puternic. O voce de computer: *Abonatul cu numărul 0-1-8-2-3-5-6-6-6-2-4 nu este disponibil pe moment, Puteți,* Wegener închise. Își copie numărul în căsuța pentru MS și scrise:

Stimată doamnă Schütz, aș dori să dau de dumneavoastră înaintea Securității. Cu stimă, căpitan Martin Wegener, Poliția Populară Berlin, Comisariatul de Criminalistică Köpenick

Apăsă pe *Trimite.* Plicul format din pixeli mari flutură pe display, se învârti în jurul propriei axe, de parcă ar fi fost prins de o pală de vânt digitală, dispăru în partea de jos. Apăru textul: *Mesajul dumneavoastră a fost trimis cu succes la numărul „01823566624"! Salutări din partea echipei dvs. VEB Telemedia.*

Wegener se ridică, își târî picioarele până la minibar, scoase șampania Scufița Roșie din frigider, îi rupse pălăria subțire din folie de aluminiu și deschise capacul. Apoi își luă un pahar de pe raftul strălucitor din lemn de cireș, de lângă biroul strălucitor din lemn de cireș, turnă șampania spumegândă, pescui punga de alune Ültje din vasul de sticlă, închise ușa minibarului cu piciorul, își târî picioarele cale de zece metri până la peretele din perdele de culoarea nisipului și trase materialul lucios cu două mișcări puternice la o parte: un perete de sticlă din podea până în tavan, ferestre duble izolate acustic și dedesubt Berlinul, Alexanderplatz, un ocean infinit de civilizație în amurgul gri-albăstrui, o prăpastie-oceanică-de-metropolă cu recifuri din prefabricate și stânci de beton, plină de bancuri de Phobos care țâșnesc înainte și se opresc apoi iar, după care iar țâșnesc, uitându-se cu ochi cvadrupli strălucitori, prin întuneric, după cel din fața lor, după un drum asfaltat, idioți ce sunteți, se gândi Wegener, orbecăiți cu luminile voastre și credeți că vă puteți mișca liberi, dar dacă o singură dată o cotiți greșit, vă loviți de peretele acvariului.

Apoi bău. Șampania rece ca gheața, plină de bule, îi zgâria gâtul, îl înviora, îl trezea, se evapora ca un abur plin de parfum. Wegener își rezemă fruntea de sticla rece a geamului, privi țintă în jos. Așa se simțeau deci ei, oamenii de afaceri din Vest, străinii din

EastSide, pentru care toate astea nu erau decât o vizită la grădina zoologică, dictaturism cu fiorul romantic al unei aventuri sigure, primejdia cumpărată, o noapte petrecută la închisoare, scumpa mea, urează-mi noroc. Casa la Frankfurt, barca cu pânze la Hamburg, Porsche la München, bucătăria deschisă la Düsseldorf, toate astea erau și mai atrăgătoare dacă le priveai din Berlinul de Est, distanța era ca o lupă, făcea averile și mai vizibile, doar prin această detașare propria bogăție câștiga o dimensiune cu adevărat impresionantă, întoarcerea la această avere devenea cu începere imediată lucrul cel mai de preț, puteai să-ți savurezi iar cuceririle, pentru că le simțiseși lipsa o vreme, distanța ți le apropiase, acum știai că în Germania de Est nu avea nimeni o asemenea casă, o asemenea barcă cu pânze, un asemenea Porsche, o asemenea bucătărie deschisă, că astfel deținеai mai multe decât un popor întreg, decât o națiune întreagă, că puteai fi la Düsseldorf regele bucătăriilor deschise al RDG, că abia socialismul îți redăruise bucuria de a fi capitalist.

Wegener deschise și a doua sticlă de Piccolo, își îndesă în gură alunele sărate marca Ultje, zâmbi de sus pe seama acvariului din Alexanderplatz, se simți preț de câteva minute un vestic plin de valută, om de afaceri, industriaș, comerciant cu oțel sau producător de ciocolată, se bucură gândindu-se la întoarcerea în RFG și savură astfel Republica Democrată Germană, putu deodată să-i admire capitala exotică, știu să aprecieze mărimea meschină, gigantismul lipsit de bun-gust, se trezi impresionat de anonimitatea și desfigurarea ei, de cicatricele acoperite de cruste, de patina de rugină, mușchi, mizerie și grăsime care acoperea tot, îi respiră farmecul ponosit prin ferestrele duble ale fațadei de la EastSide, ascultă bătaia morbidă de inimă din scârțâitul metroului, uruitul motoarelor și tăcerea surdă a scufundărilor la adâncimi cât înălțimea unui turn de televiziune, scufundări făcute în hăurile întunecate ale unei metropole aflate în descompunere, simți printre firimiturile de alune gazele unsuroase scoase de Phobos-uri, mirosi până și șarmul de citrice-praf-ceară de lustruit parchetul de la intrările Stasi, iarba proaspăt cosită din cartierul Marzahn, deodorantul *Action* al Karolinei, cu iz artificial de flori, Wegener își mirosi țara întreagă, îmbâcseala mucegăită a clădirilor

vechi și nădușite, neajutorarea și înapoierea tinerilor, autodevorarea opozanților, producțiile poroase și doar pe jumătate făcute de la VEB (Volkseigener Betrief – întreprindere proprietatea statului), fanfaronada înscenării de stat, frustrarea amară a foștilor luptători, frișca acrită, oferită la suprapreț de intershop, suspiciunea de fier a celui supravegheat, jachetele unsuroase de plastic și gulerele de blană ale bătrânilor, mirosul stins al săpunului *Nautik*, fenoplastul rășinos și întărit cu bumbac al Phobos-urilor, loțiunea *Yvette* cu iz de nucă, pentru igiena intimă, mirosi Kasseler, Broiler, Soljanka, cuburi de sos Bino, carne condimentată, găluști de Turingia, amestec de Leipzig, ghiveci, picioare umede de femeie în ciorapi Esda, din supraelastic maro, ciuperca dintre degetele de la picioarele lor, umezeala subsuorilor și păsăricilor păroase, mirosi crăpăturile palide din curul Biroului Politic, atotputernicia stearpă și istovită a iscoadelor, siguranța înșelătoare a muncitorilor și țăranilor, cocleala tuturor ștabilor leniniști putreziți, găinațul alb-negru de pe Palatul Republicii, mirosi sfârșitul inevitabil, care se apropia încet, dar care era încă atât de departe.

Wegener duse sticla de Piccolo la gură, o goli, o lăsă să cadă pe covorul moale și își imagină pentru o clipă cum ar fi să sară de la înălțimea asta în piața Alex, plin de stil și cu capul în jos de la trambulina EastSide de 60 de metri, pe lângă mega-posterul de plasmă,

TRECEREA DE LA ECONOMIA CENTRALIZATĂ LA CEA DE PIAȚĂ ESTE CA TRANSFORMAREA UNEI OMLETE LA LOC ÎN OUĂ CRUDE

Margaret Thatcher

pe lângă reclama luminoasă la GOLDKRONE, oricum, ultima reclamă a vieții ăsteia o reclamă la băutură, apoi zbor consecvent în jos, fostul om, în momentul impactului deja o grămadă de carne și oase, plecat dintre cei vii în vecii vecilor, unul care nu mai voia și care se arunca în abisul orașului, avându-l drept spectator pe Wilfried cârnățarul acum îngrozit, sânge și creier nu mai erau acum doar în mâncarea servită de el, ci și pe șorțul în carouri, pe sârmele încinse

ale sobei lui sfârâitoare, pe rulota lui de bistro, de culoare albastru-deschis, și anume de sus până jos.

– Oamenii mei îl cred pe Gruber.

Wegener se întoarse. Văzu cum privirea lui Kayser alunecă în jos de pe fața lui, pe firimiturile de alune de pe bărbie, pe paharul gol de șampanie din mână, pe sticla de Piccolo Scufița Roșie de pe jos.

– Eu nu mai știu ce să cred, spuse Wegener.

– Nici eu, spuse Kayser. Mai las să îl mai cerceteze o dată cei de la Centrala de criminalistică, acolo au toate datele serviciilor de criminalistică locale.

Apăsă pe telecomandă, ecranul plat de pe perete se lumină, omulețul de nisip din desenele animate zbură cu nava lui spațială de păpuși peste o conductă de gaz, urmări țeava printr-un peisaj nesfârșit de pădure, zâmbi înghețat din spatele cupolei rotunde de sticlă. Nori pufoși de vată pe cerul albastru din studio.

– Sunt curios cum o să-i placă în Vest, spuse Wegener.

– Și dacă ajunge acolo dintr-una, spuse Kayser, sau mai degrabă pe bucăți.

– Ceva nou despre Greentec?

– Fleacuri. Kayser flutură un bilețel. Se pare că voiau să facă presiuni asupra Cancelariei, înainte de Tratative. Cea mai mare captură este probabil numărul de telefon al Mariei Hoffmann. Bunul doctor Blühdorn se pare că ne-a mințit, grăsanul ăla nesimțit. Nu doar că o cunoaște pe fiică, dar mai și vorbește cu ea la telefon.

– Marie Schütz, spuse Wegener. Nu Hoffmann. Poate e numele de fată al mamei. Sau s-a căsătorit.

– Ați încercat deja?

– Căsuța vocală. I-am scris un MS.

Kayser se așeză pe pat.

– Când vine Richard, trebuie să mai merg cu el la Steinkühler, la Stasi. Știți, nu?

– Acum știu. Despre ce este vorba?

– Cred că despre accesul la dosare. Nu ni s-a spus nimic concret.

– După aceea puteți să-i informați pe cei din serviciul vostru unde ne-am ascuns rezervele de aur ale statului.

– Asta știm deja. Vă mai întâlniți cu Borgs?

Wegener încuviință.

– Richard și-a pierdut soția?

– Da. Dar mai multe nu știu nici eu. Trebuie să se fi întâmplat de mult.

– Aveți soție?

Kayser nu păru surprins.

– Am avut.

– Și?

– N-a funcționat.

– Am schimbat-o cu o pizdă electrică de pus pe perete, cu funcție de autocurățare și păr veritabil.

– Sunteți oameni fericiți voi acolo în Vest.

Omulețul de desen animat aterizase pe un pod din Marea Baltică, se cățărase afară din cupola de sticlă și acum sărea în apă. Pentru o clipă dispăru, înecat, nu mai avea aer în plămânii de lemn, apoi ieși la suprafață pe marea lui de celofan și făcu vesel cu mâna spre cameră.

21

– Merry Christmas, spuse grăsanul păianjen de poliție Borgs care se înghesuise într-un mic scaun tapițat, evident în colțul foaierului, cu ceafa spre fereastră, ca să își aibă întreaga pânză sub ochi. La un moment dat, un criminalist nu mai poate sta altcumva, se gândi Wegener, de la un moment dat în colo stai mereu cu spatele la peretele de sticlă, simți nevoia să fii tu cel care vede tot și nu este văzut, întreaga viață la post, iar în fața ta, pe măsuța instabilă, o farfurie cu...

– Varză!

Borgs își vârî o lingură plină în gură și plescăi, mestecă, înghiți.

Wegener privi în jur. Întregul cinematograf Internațional era decorat cu crengi de brad și cu ghirlande de becuri, între ușile dinspre sala mare era pus un brad de Crăciun înalt de patru metri cu vârf auriu în formă de ciocan și compas, de crengi atârnau cartușe supradimensionate. În fața pomului zăpadă albă din pâslă, o sanie antică, înconjurată de saci grosolani din material textil, din care se revărsau cadouri colorate. Studenți plictisiți îmbrăcați în haine de camuflaj cu pete albe și roșii încercau să fixeze abțibilduri cu urme de găuri de gloanțe pe stinghiile înclinate ale lambriurilor.

– *Red revenge,* spuse Borgs. Pe 28 este premiera. Prețurile de producție: 30 de milioane de mărci estice. Suntem din nou cineva, Martin.

– Întrebarea e doar, cine.

Wegener trase un al doilea scăunel lângă geam și se așeză.

– Intri?

Mâinile grase ale lui Borgs îi frecară burta rotundă.

– Cred că nu trebuie să pierdem momentul în care o politiciană ratată îl fugărește pe Moș Crăciun. În special dacă pe Moș îl cheamă

Peter Sodann și la sfârșit este decapitat cu o seceră ruginită din colecția particulară a lui Stalin. Ce-i drept, în *Noua Germanie* scrie că... Vrăjitorul Borgs prezentă un ziar până atunci invizibil, care stătuse ascuns între șoldul lui și rezemătoarea pentru braț, îl frunzări, ridică degetul arătător... că *Sahra Wagenknecht-Ruprecht duce la paroxism simbolul roșu de Coca-Cola al capitalismului printr-un concert orgiastic de Kalașnikov, cu toate că ar fi reușit același lucru și fără să folosească forța armelor, doar cu ajutorul talentului ei nemilos de mim, care se poate lua la întrecere, în ceea ce privește înțepeneala, cu o sanie trasă de reni.* Și noi ne gândeam că politicienii sunt actori!

– Păi sunt, dar actori proști.

Wegener deschisese meniul cu ofertele speciale: cozonaci, pulpe de gâscă, cârnăciori, salată de cartofi, stele cu scorțișoară, cârnați albi silezieni cu sos de turtă dulce.

– Două de vin fiert! o anunță Borgs pe chelnerița tânără, cu față de șoarece, care tocmai se strecura pe la spatele lui. Fata se întoarse, dădu din cap agitată, o zbughi spre tejghea. Pe undeva îmi e milă de el, de Moș Crăciun. Totdeauna dau în grași. Eu sunt un fel de alter-ego civil.

– Dar tu nu împarți daruri.

– Bați șaua să priceapă iapa, constată Borgs. Ai grijă, dragul meu. Sigur fac cadouri din când în când. Doar că cei cadorisiți nu-și dau seama.

– Îmi este clar că în timpul măsurilor disciplinare împotriva mea...

Borgs reteză fraza cu o mișcare rapidă din braț.

– Cei din Vest îl cred pe Gruber. Poate pentru că vor să îl creadă.

– Păi ar fi chiar drăguț, spuse Wegener. Stasi scapă de bănuială, făptașii sunt ca și găsiți, Tratativele pot să înceapă. Kayser e sceptic. Cu Brendel încă nu am vorbit.

– Și ce crezi tu?

– Cred că oricum trebuie să cercetăm povestea. Și câtă vreme cazul este încă deschis, putem continua ca până acum.

Borgs se întinse satifăcut în scăunel.

– Dacă ar trebui să pui pariu cum s-a desfășurat chestia asta cu Hoffmann, te-ai putea decide în vreun fel?

Wegener se gândi preț de câteva secunde.

– Nu. Se poate ca Gruber să spună adevărul. Doar că – ce fel de documente voiau tipii ăia din brigadă de la Hoffmann? Gruber spune că nu știe nimic despre asta. Un motiv destul de subțire pentru o crimă, zic eu.

– Dar atunci șireturile au sens.

– Sau poate chiar dimpotrivă. Dacă vreau să abat atenția de la mine, am grijă ca urmele să arate spre mine ca niște săgeți în culori neon.

– Martin, Martin. Borgs privi țintă spre restul de varză din fața lui. Ție pur și simplu nu-ți place Securitatea.

– Dacă Securitatea nu are nimic de-a face cu asta, atunci nu înțeleg de ce trebuie să ascundă dosarul de noi.

– Gysi l-a sunat astăzi pe Kallweit. Borgs continua să-și mângâie burta. Și ieri la fel. Între timp au aflat și ăia că Hoffmann reușise să se strecoare în Cartierul General al Guvernului. Și apoi atentatul. Deodată se întâmplă aici lucruri care până acum ar fi fost de neconceput. Domniilor lor începe să li se facă frică. Iar frica domniilor lor este genul de frică pentru care plătesc ceilalți. Nu trebuie să îți spun asta ție, dar totuși o fac.

Fața de șoarece trânti pe masă două căni de vin fiert și întinse mâna. Borgs numără monedele. Chelnerița nu se clinti. Sub nasul ascuțit îi creștea puf blond. Un fir dus îi rodea din ciorapul gri. Borgs termină de numărat, banii zornăiră într-o pungă de piele.

Wegener așteptă până când fata se îndepărtă cu două mese de ei.

– Atunci domniile lor poate că ar trebui să își roage Serviciul Secret de Informații Interne să pună dosarul Albert Hoffmann la dispoziția investigatorilor care se ocupă de caz.

– Și chiar aici e problema. Borgs pescui o cană de vin. Domniilor cu pricina le place să obțină totul. Să fie cea mai tare petrecere a burlacilor din întregul an, dar porțelanul să rămână întreg.

– Așadar, putem uita definitiv de dosar.

Borgs luă o gură de vin și se strâmbă.

– Cum poți să lucrezi, când ți se ascund informații relevante, spuse Wegener, își luă vinul fiert și bău o înghițitură. Alcool dulce,

călduţ, în care căzuse din greşeală o cuişoară. Până acum, noi nu am făcut greşeli. Prin urmare, nu aş şti de ce...

– Ce e cu fiica lui Hoffmann?

Ochii holbaţi ai lui Borgs pluteau peste marginea cănii.

– Nu exista niciun indiciu care să ne arate că are o fiică. Pe Greifenhagerstraße este trecut doar el, pe strada Ludwig Renn e trecut doar Fischer. Până la Blühdorn nu am avut nici măcar un singur martor care să-l cunoască pe Hoffmann în mod personal, nu au fost găsite nici acte. Această Marie nici nu se numeşte Hoffmann, ci Schütz.

– Fotografia cu fata de la malul mării, spuse Borgs, ciorapi de damă şi tampoane şi aşa mai departe în ambele locuinţe.

– Şi vibratoare, şi cătuşe. Totul spunea: o iubită. Nimic nu spunea: fiică.

– Mai tânără decât el cu peste cincizeci de ani, frumoasă de pică. Pe undeva prin muntele lui de acte sigur are un testament în care apare numele ei. Are pe undeva un caiet cu arborele genealogic, acte vechi de coasigurare, numărul ei de minsk, un album de fotografii, copia certificatului de naştere, un desen de copil făcut pentru tati. În ultimii ani i-a virat cândva bani în cont sau a plătit o factură pentru ea.

Wegener tăcu.

Borgs bău o gură mare de vin fiert şi făcu o mutră, de parcă ar fi vrut să o scuipe înapoi în cană.

– Ce voiam să spun, Martin – dacă Securitatea ar şti asta, atunci domniile de la Wandlitz ar găsi la tine greşeli şi omisiuni, mobilizare deficientă, inteligenţă criminalistică deficientă, convingeri socialiste deficiente. Indiferent cât de mare ar fi muntele de material prin care trebuie să îşi facă drum Frank Stein şi trei indivizi suprasolicitaţi, indiferent dacă există o singură dovadă leşinată care trimite la fata asta, ascunsă între paginile cărţii cu numărul nouă mii din biblioteca lui Hoffmann, domniile lor te-ar face pe tine răspunzător de toate, dacă lucrurile acestea ar deveni brusc importante.

– Şi acum?

– Să ţinem lucrurile pentru noi, tu nu le consemnezi nicăieri şi lucrezi în continuare în direcţia asta. Dacă iese ceva, o întoarcem după aceea cum vrem.

– OK.

Borgs puse cana pe masă și scoase un pachet de trabucuri din buzunarul interior al jachetei.

În spatele lui, peretele de sticlă se întunecase. Aleea Karl Marx abia dacă era circulată. Mingea argintie a turnului televiziunii atârna ca o sferă antică de disco deasupra hăului, alături turnul EastSide, Wegener încercă să estimeze unde se aflase el în urmă cu jumătate de oră, în care dintre cabinele belșugului scăldate în lumină fusese el preț de două sticle de Piccolo oaspetele de la gard, ronțăind, dând pe gât băutura, visând. Undeva acolo sus Kayser stătea în acest moment în pat în chiloți, își comanda în cameră friptură, Warsteiner și tort Sacher, era în plin Vest în mijlocul Estului, zapa de la un canal porno gratuit la altul, *Combinatul anal, Curvele Stasi gem încet, Interogată și futută, Manifelația comunistă.*

– Kallweit a fost adineauri în piața Werder, spuse Borgs. Conducerea partidului îl crede firește pe Gruber, dar vrea să aibă dovezi beton. Să nu se mai facă de râs în Vest încă o dată. Deci trebuie să găsim dovezi care să confirme afirmațiile lui Gruber.

– Sau care să le infirme.

– Da, în cel mai rău caz.

– Deci trebuie să găsim adevărul, spuse Wegener.

– Tot timpul a trebuit să găsim adevărul, spuse Borgs, și nu să găsim musai dovezi împotriva Securității. De aceea ni s-a și permis accesul la martorul despre care Gruber le-a spus celor de la C5.

– Ce a făcut?

– Le-a spus celor de la C5 despre martorul pe care vi l-a promis. De ce?

– Și nouă ne-a spus că ne trimite un MS când ajunge dincolo.

– Pesemne s-a răzgândit.

Wegener simți un junghi în burtă. Nu era sigur dacă venea de la vinul fiert.

– E totul în ordine?

– Despre ce martor e vorba? întrebă vorbind greu.

– Se pare că Gruber a acționat în cadrul brigăzii ca ajutor într-un anumit cuib, așa își numesc ei subgrupurile. Câte trei oameni, din care

niciunul nu cunoaște planul în ansamblu, ca să nu-l poată divulga nimănui, dacă se îngroașă gluma. Plus câțiva care nu știu nimic.

– Oameni care primesc ordine, spuse Wegener, mi se pare cunoscut modelul.

– Se pare că cuibul lui Gruber era răspunzător atât pentru Hoffmann, cât și pentru Palat. Dintre cei trei atentatori care au fost părtași la executarea atentatului, unul a fost omorât de explozie, altul a fost arestat, altul a reușit să scape.

– Asta ne-a povestit la cimitirul de mașini.

– Înseamnă că ești la curent.

– Deci martorul nostru este atentatorul care a fost arestat?

– Exact, detectiv Pinky.

– Și el a fost de față la Müggelsee.

– Gruber nu știe. Dar tipul arestat făcea parte din grupul central.

– Bine. Atunci să vorbim cu el.

Borgs își clătină capul rotund de dog.

– Aici e punctul sensibil. Martorul ăsta nu e doar arestat. Va fi acuzat de înaltă trădare, și în plus le e teamă că oamenii lui l-ar putea scoate de acolo.

– Unde e? La închisoarea din Bautzen?

– Nici măcar.

– Nu pricep niciun cuvânt din ce zici.

– Țara asta dispune și de chestii de alt calibru. Prin comparație, Bautzen e la fel de plăcut la EastSide.

– Ce vrei să-mi spui, Walter?

Borgs împinse într-o parte farfuria pe jumătate plină cu varză și își săltă picioarele scurte pe măsuța care se clătină.

– Când ai încălcat prevederile de serviciu, acum un an, voiai să dai de urma lui Josef Früchtl. Dar mai voiai ceva, Martin. Voiai să descoperi ceva despre țara ta. Ce se întâmplă în spatele scenei. Cum lucrează statul ăsta, ca să supraviețuiască.

Wegener își puse cana lângă scaun.

– Se poate să fi vrut asta.

Borgs încuviință din cap.

– Încă mai vrei?

– Și dacă da?

– Atunci trebuie să suporți ceea ce vei vedea.

Wegener tăcu.

– Și încă mai mult de atât, Martin. Înseamnă și să te cunoști pe tine însuți. Nu doar țara. Și inima proprie și ciudată, de care poți mereu să fii sigur, câtă vreme capul ți-e ascuns frumos în nisip. Dar ce face inima asta atunci când află ceva? Cum se descurcă cu dilemele pe care sistemul în care ne-am născut ni le lasă în fiecare dimineață în fața ușii? Ce facem cu șoarecii ăștia pe jumătate morți, care încă mai mișcă?

Wegener continua să se holbeze la Borgs.

Ochii de buldog îi erau închiși. Doar gura i se mișca.

– Calci pe ei? Trântești ușa? Cineva te obligă să te confrunți cu un lucru care te chinuie. Nu tu ai prins șoarecele și i-ai scos mațele. Pisica a făcut asta. Dar ea a plecat. Și pe scara ta pute acum porcăria, mulțumesc frumos. Cineva te procopsește cu durerea asta și cu îndoielile astea și te lasă să te descurci. Totdeauna te trezești singur în țara asta a solidarității nemărginite, așa-i? Singur cu tine și cu tumoarea pe care unii o numesc conștiință. Orice ai face acum, ceva tot va rămâne. Metastaze ale acestei tumori nenorocite pe nume conștiință, pe care corpul tău le absoarbe și nu le mai poate elimina, pe care trebuie să le poarte cu sine până când declanșează la rândul lor cancerul, un cancer iritant al gândurilor, care te mănâncă pe dinăuntru. Nu mai ești spectator, nu mai poți să-i ocărăști pe actori din loja ta capitonată, Martin, acum trebuie să iei tu deciziile și știi că vei fi învinuit pentru orice decizie vei lua. De către alții, dar în primul rând de către tine însuți. Dacă îl calci, ești vinovat pentru moartea lui. Dacă îl lași să moară încet e și mai rău. Indiferent ce ai face, durerea șoarecelui se transformă în durerea ta personală. Din momentul în care deschizi ușa. Borgs deschise ochii. Vrei să deschizi ușa, Martin?

Wegener încercă să prindă privirea de buldog a lui Borgs, dar privirea asta era prea provocatoare, prea amuzată, prea știutoare. Wegener privi țintă în pământ. Parchet uzat, maroniu-roșcat. Sub caloriferele ruginite se umfla lemnul, era deja plin de crăpături, se rupea bucată după bucată. La asta se referea Früchtl când spunea că nu am înțeles nimic, se gândi el.

– Și dacă nu deschid ușa?

Borgs își încrucișă mâinile grase ca pentru rugăciune.

– Atunci suferi chiar din acest moment de tulburări de vedere, de vorbire, de auz, ai amețeli și te doare capul, într-o oră ești la urgențe la Charité, suspectat de atac cerebral, ești ținut patru-cinci zile sub observație, iar mâine-dimineață la ora șapte fix eu te scot definitiv din investigația specială. Și pe viitor nu te mai bag în nicio investigație de genul ăsta.

Puncte colorate de lumină se plimbau peste fața neclintită a lui Borgs. Wegener privi în tavan. Lustre uriașe cu lanțuri din perle de sticlă, printre ele globuri de discotecă, turnuri ale televiziunii în miniatură sclipind argintii, care începuseră să se învârtă și să împrăștie prin încăpere pete albastre, verzi, galbene. Chelnerița cu față de șoarece ocoli masa, pluti pe picioarele ei uscate băgate-n ciorapi printre scaunele luminate de punctele colorate, balansă o tavă cu pahare goale de bere, privirea lui Wegener se lipi de ea, pluti împreună cu ea, văzu deodată gol corpul ăsta uscat ca un fus, văzu coastele ascuțite pe sub pielea prea albă, punctele colorate călătoare pe sânii plați, sfârcurile cărnoase și roșii ca sângele, deasa blană pubiană dintre picioare, care i se urca stufoasă aproape până sus la buric. Acum șoarecele se holba la el cu doi ochi închiși la culoare, nemijlocit și direct, îngheță în toiul întoarcerii, îl radiografie timp de două, trei, patru secunde, îi fotografie măduva spinării și creierul, maxilarul, inima, ficatul plin de grăsime, avea totul negru pe alb, își trecu o limbă decolorată peste două buze subțiri.

Borgs întoarse capul, fața de șoarece se feri, aproape că se lovi de o masă, două pahare îi alunecară de pe tavă și se sparseră pe podeaua maro-roșcată în cioburi mici, care străluciră în lumina de discotecă în mii de culori.

Wegener se ridică.

Slăbănoaga își aruncase tava pe unul din scaune și fugea acum pe tocuri păcănitoare prin sală, trecu pe lângă pomul de Crăciun, pe lângă urmele de gloanțe lipite, clienții localului și studenții se holbau după ea, ajunse apoi la scara dinspre foaier, zbură după colț, cât pe ce să alunece, vâsli în aer, se redresă, dispăru.

Borgs pufăi din trabuc.

– Ai văzut cabluri?

– Nu. Poate un microfon direcțional.

– Sau doar o fată depresivă în vârstă de nouăsprezece ani, care plânge după fostul ei iubit și se pierde cu firea când cineva se holbează la țâțele ei inexistente.

– Nu crezi nici tu ce spui.

Wegener se așeză din nou.

Borgs trase din trabuc și își lăsă capul pe spate.

– Să crezi, Martin... De crezut, poți să crezi ce vrei. Multe pot fi chiar adevărate. Dar din păcate, în meseria noastră nu ajunge să crezi.

– Prin urmare, am de ales între atac cerebral și un glonț în cap.

Borgs zâmbi.

– Un RDG-ist are mereu de ales doar între atac cerebral și un glonț în cap. Tot restul e scris pe lista ta de dorințe, pe care nu ți-o îndeplinește nimeni, niciodată. Moș Crăciun a murit, după câte știu eu, doamna Wagenknecht îl târăște de picioare, în minutul al o sută douăzecilea, în urma saniei ei.

– Nu simt că aș avea dificultăți de vedere, spuse Wegener. Dimpotrivă. În ultimele zile am avut senzația că văd tot mai clar.

Borgs își stinse trabucul în varza rămasă. Se auzi un sfârâit scurt.

– Atunci mâine la opt jumătate să fii în fața casei tale.

– Unde mergem?

– Nu știu. Și nu vei afla nici tu niciodată.

– Kayser și Brendel?

– Brendel vine cu noi, dacă se încumetă să semneze hârtiile necesare.

Borgs se ridică și își îmbrăcă paltonul. Scoase de undeva o batistă mare, maro, și își suflă nasul.

– Ca să pricepi despre ce vorbesc, Martin. Fosta ta prietenă, Karolina Enders. Lui Kallweit i s-a dat de înțeles că ea îl cunoștea. Borgs împături tacticos batista și o băgă la loc. De acum înainte, orice este posibil.

Wegener avu senzația că stă pe pervazul apartamentului lui Kayser de la EastSide, sub vârfurile pantofilor se deschide gâtlejul de

beton al lui Alex, stomacul e sacul de nisip de la revenirea lui Henry Maske, iar Henry era azi în formă, lovea cu dreapta și cu stânga de săreau fulgii, vâj, zbeng, poc, Wegener se văzu pe sine însuși stând acolo sus, etajul 27, morții locuiesc întotdeauna sus, văzu cum se îndoaie, cum cade, de acum înainte orice este posibil, degetele îi scârțâră pe fereastra luminată de la EatSide în jos, metru cu metru, tot mai iute, lăsau în urma lor zece dungi unsuroase pe suprafața unsuroasă a fațadei, cădere liberă, unghiile albastre ale Karolinei în iarba de la Wannsee, slipul strâmt prin care i se intuia sexul, materialul chilotului pe jumătate mâncat de copita cămilei, în țara asta peste tot se poate deschide brusc o crăpătură și deja ai căzut înăuntru, spune toltoașa sexului lui Voss, mare cât o minge de tenis, ești blocat în cea mai nemernică gaură a minciunii, totul se învârtea, amețeală nenorocită, în care Borgs face o față care pare compătimitoare, pentru prima dată în toți anii ăștia, ce chestie, să îi reușească lui Borgs o față compătimitoare pe care s-o iei de bună, apoi îl bătu pe Wegener pe umăr și se întoarse cu spatele, cu tot cu fața lui cea compătimitoare, merse prin sală cu pas apăsat ca un luptător cu alură de mops, nimeri în fundal în brațele unor artiști de cinema, în mijlocul lor Sahra Wagenkecht în costumul ei de luptătoare, un fel de bikini roșii, Borgs, care firește că reuși să scoată de undeva, ca prin farmec, hârtie și pix, primi un autograf, imagini filmate cu încetinitorul, o fotografie făcută cu minskul, Wagenknecht și Moș Nicolae Borgs, în civil la discotecă, Borgs cu două capete mai mic, cu trei bărbii mai mare, toți râseră, Wegener se ținu de suporturile de brațe ale scăunelului său și avea senzația că urma să vomite din nou, se pregătea o continuare a senzației de vomă, voia să iasă tot, să facă loc unei dureri marțiale, abia adormite și acum brusc trezite la viață, de data asta și mai puternică, mai sălbatică și mai puțin dispusă să se lase îmblânzită de ceva.

Femeile, spuse Früchtl, sunt ca geamurile murdare de sticlă mată, într-o cameră întunecată cu pereții zidiți, Martin – nu poți privi prin ele.

Minskul piui. Ronny, se gândi Wegener. Un MS se perindă pe display:

Poimâine, ora 12, Boltenhagen, podul peste lac. Fără microfoane, fără Stasi. Aduceți o pereche de cătușe. Asta este o ofertă care nu se va repeta. Marie Schütz.

Wegener apăsă în mod automat pe taste, pentru depistarea apelului ar fi trebuit să scoale pe careva din pat, până atunci ea și-ar fi închis telefonul de mult, *cu numărul 0-1-8-2-3-5-6-6-6-2-4 nu este disponibil pe moment, după semnal puteți lăsa un mesaj. Aveți deja în posesia dumneavoastră noul nostru minsk M6 cu funcție de rețea națională, cameră de 5,0 megapixeli și recunoaștere automată a vocii? Nu aveți? Atunci mergeți de îndată la filiala dumneavoastră de VEB Telemedia! La achiziționarea unui nou minsk M6 și încheierea unui contract pe trei ani, obțineți senzaționalul număr de 150 de puncte de încredere, pe toată durata ofertei! VEB – Telemedia – acum aveți libertatea cuvântului!*

Marți, 25 octombrie 2011

22

Berlinul fusese cuprins peste noapte de iarnă, un măturător de stradă sinucigaș, care le rupea pomilor suferinzi ultimele frunze, pășea în fața ferestrelor hodorogite ale clădirilor vechi, mâna gunoaie peste trotuarele fărâmicioase, se holba sub fustele de plastic ale bătrânelor și încerca să sufle din capul lui Wegener durerea surdă provocată de vinul fiert, de sticla de *Goldkrone* și de o noapte lipsită de somn. Pungi HO, pagini mototolite din *De Straja Poporului*, frunze uscate, cutii goale de Club-Cola, hârtii de la guma de mestecat, totul zbura pe lângă el, trecea valvârtej peste asfaltul găurit spre un monstru de gunoi lipsit de voință, care se învârtea nehotărât în jurul propriei axe, era călcat de mașini, se ridica din nou, era suflat de acolo, tot mai departe în josul străzii spre vest, până la zid, unde se oprea toată mizeria RDG-istă și creștea formând un munte foșnitor, căruia cu siguranță i se refuza ieșirea din țară.

Wegener își ridică gulerul de la palton și făcu un pas înapoi, spre intrarea în casă. Se gândi la mormântul părinților săi, la iedera verde care în acest moment era răvășită de vânt cu paisprezece kilometri mai la nord, la piatra îndărătnică de mormânt, care exact acum, când se gândea el la ea, stătea sub un cer lipsit de culoare, rece și neschimbător, cu numele dăltuit al unor oameni care își consumaseră contingentul de zile și ore și care acum făceau pe vecie parte din trecut, pe care nu-i mai putea descrie nimeni în afară de el, care nu mai trăiau decât preț de cele câteva secunde în care el își aducea aminte de ei, și pentru o clipă Wegener ar fi preferat să urce la loc în locuința tăcută, în care gunoiul nu dansa, ci stătea mort prin colțuri, și n-ar fi făcut toată ziua nimic altceva decât să își amintească, indiferent cât de obosit era, ar fi scos toate fotografiile,

și-ar fi reamintit fiecare Crăciun, fiecare ceartă, fiecare drum făcut cu Hannibal la *Boltenhagen,* doar ca să-și trezească părinții la viață, să le ofere douăzeci și patru de ore neîntrerupte, ultima șansă de a exista, sub forma unor impulsuri minimale de curent electric prin creierul fiului lor, un amestec de chimie, fizică și iluzie, și poate că l-ar fi inclus în orgia de amintiri și pe Früchtl, pe furiș, pe tăcute și fără a dori să spună ceva anume făcând acest lucru. Wegener se întrebă dacă s-ar fi dus la părinți din cauza senzației tot mai puternice de a fi părăsit, a singurătății care îl apăsa tot mai tare, dacă cei doi nu ar fi locuit pe patru metri pătrați la *Weißensee,* ci ar fi continuat să trăiască, precum un duo perfect armonizat, în cavoul lor din clădirea veche și dădătoare de cancer, dacă s-ar fi dus să se plângă la mama și tata de viața asta a lui de culise, de satul ăsta de Potemkin care era Berlinul de Est, care nu te scutea de nimic și pe care se pare că nu puteai să-l scutești de nimic, dacă voiai să te poți strecura, sau oare l-ar fi dezamăgit și părinții, poate s-ar fi găsit dovezi care să-i incrimineze și pe ei de minciuni, de iscodire a semenilor, de crimă.

Îi dai Karolinei scrisoarea? întrebă vocea lui Früchtl.

Nu știu.

Hai să vorbim despre asta.

Despre orice altceva.

Wegener se sprijini de poarta cu gratii. Și Borgs era unul dintre cei ce știau, unul dintre cei care făceau jocurile, era doar un altfel de Hoffmann, o altă specie de strateg, mai prudent, lipsit de ideologie, un om care își ascundea până și apartenența, despre care nu se știa cui îi era fidel și pentru cine se prostitua. Dar într-o privință avea dreptate Borgs, începând din acest moment nu mai putea să dea înapoi, acum era vremea să fugă, să o ia la goană drept înainte, spre Vest, cât de repede putea el, să găsească luminița de la capătul tunelului și apoi gata, afară de aici, dacă știai destule poate că reușeai să-i obligi să te lase să părăsești țara, să te dea afară, o bucată de căcat incomod, aruncată în Vest prin vreun cur de om. Ca Ronny Gruber.

Înscrie-te la olimpiada de reprimat gânduri, poate câștigi câteva medalii drăguțe.

Dacă nu termini, te reprim eu pe tine.

Glumețule, strigă Früchtl, am dreptul de a locui pe veci în capul tău, fac parte din inventar, nu pot fi dat afară, propria voce, purtătoarea adevărului incomod, e totuna dacă vin sub formă de nor de praf sau de polițist dispărut, eu sunt simțul tău pricăjit pentru ceea ce e corect, pentru ceea ce-ți face bine, și știi asta exact, dacă vrei să scapi de mine trebuie să te deconectezi întâi pe tine, eu stau aici sus în capul tău, ultimul stinge lumina, Karo îl dă afară pe Martin, unul calcă totdeauna pe șoarece, vreau să văd cum o să mă reprimi pe mine, pe tine, propriul eu!

Iar ai băut.

De supărare că dai tot peste femeia care nu-i pentru tine, peste prietenii care nu-s pentru tine, pentru că-mi fac griji ce va face din tine atâta prefăcătorie, Martin, oare pe viitor o vei lua pe drumuri greșite, cu rânjetul tău strâmb pe față, și deodată vei trage concluzii greșite, tu știi câte lucruri necurate a trebuit să învârt până am reușit să văd clar, să stau drept, să merg drept, să știu pe cine, cât timp, cât de des, cât de rău...

Wegener căscă.

Uite-le că veneau din nou sfaturile din fotoliul din colțul întunecat, cădeau peste el răpăind, pe ton de cazarmă și mirosind a Goldkrone, de la omul care fusese nazist și apoi comunist, care făcuse întâi fiecare greșeală a ultimului secol și căruia nu-i rămăsese apoi decât se bage în el dimineața, la prânz și la cină variații de înțelepciune aleasă, o gâscă nemțească îndopată, convertită timp de cincizeci de ani la înțelepciunea adâncă a vieții, cu ajutorul războaielor și a înfrângerilor și care făcea de atunci ouă mari ale cunoașterii, al cărei foie gras, doldora de grăsime, adăpostea în el răspunsurile la întrebările politice ale universului. Ordinele date de Früchtl îi zburau acum în jurul urechilor ca gunoaiele din Berlin, rămâi tare, nu deveni rău, nu te coborî la nivelul lor, eu știu lucrurile astea pe de rost, Jupp, se gândi Wegener, ține-ți pliscul, probabil ești de mult în lada de osânză și nu mai știi cum este să stai printre scaune cu picioarele retezate, sub care cineva a montat explozibil, pentru morala ta a trebuit să faci economii timp de dictaturi întregi, morala ta eu nu mi-o pot permite, îți spun sincer, nu povesti mai departe, dar din punct de vedere etic sunt lefter.

Firește că aceste cuvinte îl înfuriară și mai tare pe bășinosul din fotoliu, nu pentru asta acceptase el durerile livrate pe numele lui, denazificarea, scuipatul de pe obraz, gloanțele îndreptate împotriva lui, întârzierile perpetue, nu pentru asta fusese el timp de decenii întregi preșul pe care caracterele handicapate ale germanilor jefuitori își șterseseră picioarele, măcar cvasi-fiul lui să profite, te pomenești că la urmă se mai transforma într-un fiu Quasimodo, cocoșat, nereușit, insuportabil, dacă făcea acum și el aceleași greșeli, dacă nu învăța din prostiile profesorului său, atunci fusese totul în zadar, atunci totul va continua, un fir explozibil detonat, care nu mai putea fi oprit, așa că fostul nazist, fostul comunist, fostul om viu făcea semne disperate din mâinile zdrăngănitoare de oase, croncănea furios cum că într-un final tot nu ajută să fii incorect, să fii împotriva cetățeanului, să servești niște regimuri care *trebuiau* să fie trecătoare, indiferent cât de mult rezistau, toate erau doar niște instantanee, cândva se vor sfârși toate, pentru că extremele putrezesc totdeauna, pentru că în ele lucrurile dospesc, se descompun, prind mucegai, o concentrație prea mare de sucuri otrăvitoare, fără compensarea cu baze și alcaline, numai acid care atacă și macină pe dinăuntru, care descompune succesiv funcțiile vitale, până când întregul organism stricat se prăbușește, de desface, se sparge, fiind nevoit să lase locul urmașului său, în care de mult e sădită o moarte identică. Pe moment ar fi de ajutor, poate ca unică soluție posibilă, să te adaptezi la sistem, să-l copiezi, dar cine imită sistemul, aceluia nu-i mai rămâne la sfârșit altceva de făcut decât să imite și sfârșitul sistemului, acela va dispărea odată cu el, iar pe Wegener îl pufni acum râsul, Josef Früchtl, apostol chinuit ce ești, povestește-le asta prietenilor tăi viermi din sicrie, să copiezi sistemul, când aud din astea, să depășești sistemul, majorule Mort, este singura șansă, cine merge în rând cu el se trezește deja șchiopătând în urma lui, cine vrea să câștige trebuie să fie cu un pas înainte, deci să aibă o informație în plus, dar o informație decisivă, pentru că informația este totul, putere, bani, sex, supraviețuire, în statul ăsta chiar mai mult decât în oricare altul, în orașul acesta chiar mai mult decât în oricare altul, astăzi îți lași coiful de oțel la garderobă și pușca în sertarul pentru ciorapi, te uiți ca prostul de la tine din

groapă, m-am gândit eu, astăzi asculți, interoghezi, îți notezi și îți faci jocul, nu-i lași pe ceilalți să-ți privească în cărți și ai mereu un as în mânecă, și dacă pierzi, așa ca Hoffmann, atunci gâtul ți se face din lung și mai lung, dar dacă câștigi, atunci poate că la șaptezeci de ani stai în fața casei tale de vacanță și lași soarele să te pripească pe spatele păros.

Ca un vagabond, zise Früchtl. Un vagabond al vieții.

Ca un vagabond al supraviețuirii, spuse Wegener. Asta e diferența, mortule.

Tu ești mort, zise Früchtl. Curând.

Curând, spuse Wegener, nu înseamnă acum.

Cum calculați timpul voi, ăștia viii.

Nu știu să-l calculez altfel.

Sigur nu știi?

Sigur.

Un camion gri marca Barkas se apropie încet, mai merse cinci metri și se opri iar. Motorul rămase pornit. Pe o latură, litere albe: *Pescăria Badenhoop – furnizor oficial al piețelor HO cu produse proaspete, strada Heße 69.*

Se deschise portiera din dreapta șoferului, coborî un bărbat în geacă de blugi, vântul îi sufla părul făcându-l să semene cu un moț blond ca paiul. Bărbatul în geacă de blugi se îndreptă spre Wegener și se opri la o distanță suficientă pentru a nu fi nevoit să-și scoată mâna din buzunar.

– A venit taxiul.

– Dacă pescăria asta nu e cu cântec.

Blondul făcu o față de parcă s-ar fi transformat în cenușă la cel mai mic zâmbet, se întoarse fără o vorbă, vântul îi suflă moțul în direcția cealaltă, se duse agale până la Barkas, deschie ușile din spate și așteptă.

Wegener era acum un câine tânăr și prost, care trebuia să înțeleagă în sfârșit ce înseamnă când se deschid ușile din spate.

Blondul privea pe lângă el. Un alt exemplar fără chip printre cele zece mii de târâtoare ale diviziei statale de Mimikry, vă rugăm nu ne priviți, nu ne recunoașteți, pur și simplu urcați și tacă-vă fleanca.

N-o face, spuse vocea lui Früchtl.

Wegener scoase din buzunar scrisoarea adresată Karolinei și o rupse în două, rupse apoi jumătățile, apoi sferturile, până când bucățelele se făcură atât de mici, încât le împrăștie vântul, le amestecă cu gunoaiele dansatoare, le suflă sub mașini, în șanțurile de scurgere, pe acoperișurile dărăpănate ale caselor, toate cuvintele despărțite pentru totdeauna, nicio frază a acelui scheunat mândru și furios nu mai era întreg, un puzzle polemic pentru toate punctele cardinale, pe care nici măcar Securitatea nu îl mai putea compune la loc, indiferent câți agenți ar fi însărcinat cu treaba asta.

Bărbatul în geacă de blugi se holbă după zăpada de hârtiuțe, de parcă tocmai a fi fost distrusă, sub ochii lui, formula întregii lumi. Wegener trecu pe lângă el și încercă să pară vesel.

În partea din spate a mașinii, lipsită de geamuri, bănci înguste în stânga și în dreapta. Din întunericul de bomboane, vocea lui Brendel:

– Acum știu, în sfârșit, care e senzația.

– Firma Badehoop a prins un pește mare.

– Și pe mine e și interzis să mă prinzi. Marfă din Vest.

Wegener se cățără în mașină.

– Sincer să spun, cred că indivizii ăștia pescuiesc ilegal. Ăștia nu triază prada.

Ușile se trântiră în urma lui. Pe dinăuntru nu erau mânere. Pe tavanul mașinii se aprinse o lumină palidă.

Brendel zâmbi fantomatic.

– Cum îți merge?

Barkas-ul porni.

– Mi-a mers și mai bine. Am ceva pentru tine.

– Ora de povești triste a lui Ronny Gruber?

– Și aia. Dar nu numai. În plus, mai e și un telefon. Wegener scoase minskul M6 din buzunarul paltonului și i-l puse lui Brendel în mână. Cu cartelă, mai sunt 7 mărci pe ea.

– Am rămas fără grai.

– Ar fi rău, chiar acum când ai telefon nou.

Brendel se arătă bucuros.

– Cât primești pe el?

– Îți trimit o comandă de ciocolată când te întorci în patrie, să te pregătești.

Wegener se rezemă de peretele de tablă.

– Și eu ți-am adus ceva. Brendel băgă mâna în geanta diplomat, scoase noul număr din SPIEGEL, i-l înmână cu ambele mâini și cu o seriozitate ironică pe chipul frumos.

Wegener privi coperta. Ciocanul și compasul mânjite cu sânge, exact ca pe faxul din Sala Internațională, și Titlul și subtitlul rămaseră neschimbate: *STASI UCIDE DIN NOU. Cum riscă un Serviciu Secret incorigibil viitorul energetic al Europei.* Căută articolul și numără paisprezece pagini, fotografii înfățișând *Müggelsee*-ul ziua, noaptea, în fundal Hoffmann atârnând, poze vechi cu Hoffmann și Krenz, un interviu cu Jürgen Falter despre posteritatism, o poză pixelată a informatorului pe drumul forestier, fotografii cu Steinkühler, Brendel, Kallweit, o poză mare cu Lafontaine, peste al cărui cap stelele Uniunii Europene străluceau ca o aureolă de sfânt, alături o reclamă de la Sony pentru Jan *Senti* Hermann cu noul lui single de mare succes *Fără îndoială, timpul urăște iubirea.* Jan Hermann privea încântat în cameră, dinții îi erau albi ca guma de mestecat pentru îngrijirea danturii.

– Te-a pus Kayser la curent? întrebă Brendel.

– Ieri de la unșpe jumătate până pe la patru fără ceva.

Wegener observă că mașina încetinește. Coti spre stânga. Strada Anemonelor.

– Am primit un MS de la fiica lui Hoffmann, spuse Wegener. Vrea să ne întâlnim mâine la prânz la Boltenhagen, la ora 12 pe pod. Să nu avem niciun fel de tehnică la noi, în schimb o pereche de cătușe.

– Cătușe?

– Cătușe.

– Și vrei să dai curs tâmpeniei ăsteia?

– Sigur, când mai dai peste una de douăzeci de ani care cere cătușe? Aseară am vorbit și cu Borgs, la Barul Internațional. Chelnerița a cam ciulit urechile, și când ne-am uitat un pic la ea, a luat-o la sănătoasa.

Mașina coti spre dreapta. Strada Salvador Allende.

Fața lui Brendel rămase impasibilă în întuneric.

– Securitatea?

– Probabil.

– Te-ai luat după ea?

Wegener scutură din cap.

– N-ar fi adus doar câteva săptămâni agitate, iar la sfârșit ar fi fost vorba, firește, doar despre o greșeală de observație.

– Deci ai codiță.

– Ai fost ieri la Steinkühler. A zis ceva?

– A fost vorba doar despre semnăturile necesare pentru excursia asta. Phobos-ul alb de la cabana lui Hoffmann?

– Pare să fi fost tot Stasi.

– Și nu vrem să mergem la Boltenhagen cu escortă după noi.

– Eu așa aș zice. Altfel ne mai deranjează frații la jocurile cu cătușe.

În față se auzea blondul râzând. Sau șoferul. Râsul se transformă în tuse. Apoi o hurducătură. Bakas-ul începuse lupta cu gropile de pe strada Bellevue. Râsul se întrerupse. Sub mașină, pietrișul exploda în ritm de câteva lovituri pe secundă, podeaua gemea ca un robot Robotron la azilul de bătrâni, toate arcurile gemeau ca în iadul arcurilor, lumina palidă din tavan tresări. Fața lui Brendel se aprindea și se stingea în ritmul luminii, trăsăturile puternice erau acum și mai pregnante, un machiaj din lumină și umbră, un craniu în stil Che Guevara, compus din puține pete luminoase de piele.

– Și la Cancelarie? Wegener se străduia să sune de parcă ar fi întrebat doar în treacăt. I-ai povestit lui Lafontaine că socialismul e ca o divă de cinema? Mult mai frumoasă de la distanță decât din apropiere?

Gropile se împuținară la număr. O frână puternică. La stânga pe strada Seelenbinder.

Brendel zâmbi în negru și galben.

– Lafontaine este pe drum spre întâlnirea la nivel înalt cu G8. Dar Ypsilanti era.

– Arată bine când o vezi de aproape?

– La fel de bine ca o divă bătrână de cinema.

– Atunci nu e bine să te apropii de ea.

– Probabil că nu. În plus, de cum deschide gura, ai senzația că te minte.

– Măcar deschide gura.

– Crede-mă că nu-ți dorești.

– Reacția la Gruber?

– Se bucură toți. Brendel se așeză picior peste picior, însă pesemne că poziția i se păru incomodă și se îndreptă la loc. Pe ei nu-i interesează cazul special al lui Hoffmann sau al vreunei brigăzi din subteran. Ei vor să știe un singur lucru: au loc Tratativele din 19 și 20 noiembrie sau nu? Dacă nu se semnează noile contracte pentru tranzitul gazului, pentru Lafontaine va fi un dezastru de dimensiuni istorice. Subiectul energiei sociale i-a adus puncte decisive la alegeri, trebuie să furnizeze ceva. Are în ceafă economia, și oricum și pe cei din nivelul de jos. Toți speră că Securitatea nu are de-a face cu afacerea Hoffmann și că va scoate din pălărie un făptaș, astfel încât nimic să nu mai împiedice Tratativele.

La dreapta. Strada Gării.

– Iar acum sunt scoși făptașii din pălărie, spuse Wegener. Stasi nu are într-adevăr nimic de-a face cu asta.

– Cel puțin acum pare totul clar.

– Puțin cam prea clar, dacă mă întrebi pe mine.

Brendel încuviință din cap.

– Nici pe noi nu ne-au trimis aici ca să repurtăm cine știe ce succese în investigație. Suntem doar niște epitete de înfrumusețare pentru partenerul european. Și pentru opinia publică, dacă se îngroașă gluma. O pastilă pentru calmare. Cancelariei îi este totuna cum se termină povestea, important e să se termine repede. Așa că Gruber se potrivește ca o mănușă. Mai târziu o să declare că oamenii noștri au fost de la început de față, au supravegheat respectarea statului de drept și așa mai departe.

Mașina se opri. Zgomot de șine. Stația de metrou Köpenick.

– Asta înseamnă că, dacă CC se hotărăște să facă publică declarația lui Gruber, Bonn-ul e fericit.

– Cu condiția ca povestea să reziste. Brendel se așeză totuși picior peste picior. UE urmărește cu mare atenție treaba asta, presa internațională de asemenea. Nu are voie să cadă nimic pe seama Germaniei, adică a niciuneia din Germanii. Pe viitor trebuie să vină o grămadă de energie din Rusia în Europa, cea mai mare parte traversând teritoriul RDG-ului. Dacă respectarea statului de drept va fi un permanent subiect de discuție, asta ar însemna întârzieri nesfârșite, scumpiri, solicitări de despăgubire, dispute politice și așa mai departe. Versiunea

lui Gruber trebuie făcută credibilă. Dovezi concludente, nici urmă de îndoială, nici măcar o pată pe vesta albă, care să nu iasă la spălat. Asta e treaba noastră acum, atât ne-a explicat Ypsilanti.

– Presupunând că este adevărat ce ne spune.

– Cred că în cazul ăsta a spus adevărul pentru prima oară.

Mașina porni din nou și hurducăi prin gropi. Băncile de lemn vibrau.

Wegener se ținea de o bară de sus.

– Să presupunem că Gruber minte. Că totuși Stasi l-a omorât pe Hoffmann. Nu avem niciun suspect, nu avem nici măcar vreo bănuială concretă, nu primim acces la dosare, timpul se scurge. Dar Tratativele nu pot fi amânate cu niciun chip. Când anume este termenul limită?

Brendel calculă.

– Pe 10 noiembrie. Deci încă două săptămâni. Dacă până atunci nu ajungem la vreun rezultat, se anulează totul.

– Înseamnă că Stasi nici nu are de ales, trebuie să ne livreze ce căutăm cu atâta disperare. Făptaș, motiv, declarație. Pachetul complet.

Brendel își frământă fața cu amândouă mâinile.

– Vrei să spui că ni l-au trimis pe Gruber, ca să acuze brigada din ordinul Stasi?

– Ți se pare așa nerealist? Ce pot să facă altceva? S-au trezit cu doi polițai din Vest, cărora nu poți să le dictezi pur și simplu rezultatul anchetei. Prin urmare, trebuie construit un adevăr pe care la sfârșit să îl creadă toți, cu conștiința curată.

Brendel privi fix spre podeaua care gemea.

– Nu te miră ce se întâmplă în momentul acesta? Ne îndreptăm spre un căcat de închisoare, ce crezi, de ce ne dau drumul înăuntru? Pentru că știu exact ce informații vom primi, și pentru că ei chiar vor să primim informațiile astea. Wegener căută privirea lui Brendel și nu o găsi. Totul ar putea avea pentru Securitate încă un efect secundar bine-venit: brigada nu mai este doar un grup de protest cu material explozibil, ci dintr-odată devine un grup de ucigași. Asta e o diferență chiar și la noi.

– Bine, în principiu trebuie să ne gândim și la așa ceva, spuse Brendel. Dar rămâne întrebarea, de ce vrea Stasi să îl omoare pe

Hoffmann. De ce cu atât de puțin timp înainte de Tratative? De ce în modul acesta, care arată în mod clar chiar spre Stasi?

– Richard, modul acesta arată atât de evident spre Securitate, încât la urma urmei nu o poate bănui nimeni în mod serios! Dacă ajungi la locul faptei și găsești acolo cartea de vizită a lui Manfred Ucigașul din strada Linșării, cine te gândești că nu a fost în mod sigur?

– Dar care este motivul, Martin? Acum ridică Brendel privirea și îl fixă pe Wegener. De ce să omoare Securitatea un bătrân care a lucrat pentru Krenz acum peste douăzeci de ani? Și asta chiar înainte de cele mai importante negocieri economice pe care le face țara ta în decurs de un deceniu?

– Nu este țara mea, le aparține tuturor est-germanilor laolaltă. Grozav, nu?

– Spune-mi tu.

– Dacă mă întrebi pe mine: sarcina noastră de acum este să aflăm acest lucru.

– Dacă e ceva de aflat.

– Știu că nici tu nu ai încredere în chestia asta cu Gruber!

Brendel făcu o față nefericită.

– Știi că te sprijin din toate punctele de vedere, pe asta te poți baza. Dar nu avem voie să ne pierdem. *Tu* nu ai voie să te pierzi, Martin. Dacă Stasi l-a omorât pe Hoffmann și dacă putem dovedi acest lucru, atunci facem vâlvă în Vest, îți promit. Dar să nu dăm dovadă de fanatism. Nu vreau să spun mai mult de atât. Să nu căutăm după făptași în rândurile Securității, ci hai să căutăm făptașii. Ca de obicei.

Wegener încuviință din cap.

Mașina o coti la stânga, opri, plecă din nou de pe loc, o coti strâns spre dreapta, probabil drumul Wongrowitz și apoi Güldenau. Sau poate deja o stradă mai departe. În orice caz, cumva în direcția grădinii Wolfsgarten. Wegener încercă să nu se gândească iar la Karolina, să aterizeze iar în moara Karolinei, ci să-și imagineze harta orașului, să numere bifurcațiile, drumul Wongrowitz era primul spre stânga dinspre Mahlsdorfstraße, apoi urma strada Kleinschewskystraße, dar mai era una între ele, una pe care niciodată nu reușea să și-o amintească, apoi brusc se învârti totul, cauciucuri care scârțâiau, Brendel zbură de pe banca de lemn și se agăță

cu ambele mâini de bară, apoi toată camioneta căzu spre față stânga într-o groapă de dimensiunile unui șanț, merse ca pe lângă un zid, trecu apoi prin acel zid, în spate totul păru să se ridice de la pământ, Brendel se izbi cu capul de învelișul de tablă, construcția de fenoplast scrâșni și se clătină, revista SPIEGEL zbură prin aer, un accident, se gândi Wegener, dacă șoferii ăștia falși intră cu toată viteza într-o cisternă Yukos, atunci o să arzi în colivia asta de plastic, într-o închisoare mobilă a C5 pe drumul spre nicăieri, lași în urma ta o criză nerezolvată de stat, o crimă nerezolvată, o fostă prietenă nerezolvată, o impostoare înșelată, și mori în propriul crematoriu împreună cu Richard cel cu fața neagră-gălbuie, și poate că acesta e rostul exercițiului, capcana pentru prins pește, poate că suntem prea aproape de a rezolva cazul, mai aproape decât vor cei de sus, importanța lui Hoffmann pentru Krenz, lămurită datorită lui Blühdorn, cine poate ști ce va povesti Marie Schütz despre vremurile în care tatăl ei mai trăgea sforile, după cum zicea Gruber, ar trebui să fi avut documente incendiare, unde sunt documentele astea acum, dacă pui cap la cap toate astea, cu mintea limpede și odihnit, poate că se leagă ceva, poate mai mult decât le convine domnilor Steinkühler & co, așadar vă rugăm o momeală, un interogatoriu în închisoarea secretă, doi cascadori de la C5 conduc camioneta cu mult talent într-un stejar bătrân de o sută de ani și sar la timp din mașină, investigatorii din Est și din Vest se prăjesc ca lumea la două sute de grade, tragică poveste…

Șoferul băgă viteză. Drum drept, fără gropi.

– Ce fac idioții ăștia?

Lui Brendel îi atârna freza pe față.

Wegener se ridică de unde căzuse.

– Conduc așa, ca să nu putem reconstrui drumul.

Brendel suflă pe nas.

– Lucrul ăsta are și o parte bună.

– Și anume?

– Demonstrează că la sfârșit ne lasă să plecăm.

23

În timpul celor două ore de mers blondul devenise mai înalt, mai lat în umeri, își schimbase geaca de blugi cu un parker închis la culoare și își pusese o căciulă neagră de asalt, din care priveau cu totul alți ochi, blondul nici măcar nu mai era blondul, blondul nu fusese niciodată aici și nu va veni aici niciodată, blondul nu știe nici măcar unde suntem, pentru că câinii ăștia schimbă pe drum șoferul fulgerător, la vreun semafor, se gândi Wegener și trebui să-și ferească ochii cu mâinile, după atâta întuneric hurducăitor: un cer mult prea luminos, lipsit de nori, de jur împrejur tencuiala de culoare Stasi din Normannenstraße, dar clădirile nu la fel de înalte, trei etaje, o curte lipsită de oameni cu o baltă de iarbă uscată în mijloc. În spatele lui, Brendel sări din Barkas, tălpile lui din piele de calitate pocniră pe podeaua de beton măturată, era de fapt singurul zgomot, pereții aruncau sunetul imediat înapoi, se pare că nu voiau să înghită zgomotul făcut de tălpi de piele din Vest. În găurile întunecate ale ferestrelor nu se clintea nimic.

Mascatul mergea în fața lor, traversă curtea din câțiva pași și intră într-o încăpere largă ca un garaj fără poartă, în dreapta două trepte care duceau spre un grilaj lat, în spate o ușă de lemn cu geamuri întunecate. Un deget negru de mănușă apăsă pe o sonerie tăcută.

Wegener și Brendel se întoarseră, Barkas-ul porni parcă de la sine, coti uruind spre dreapta. Inscripția cu pescăria dispăruse de pe peretele lateral.

O tăcere în care nimeni nu voia să spună nimic învăluia întreaga scenă în vată, izola fonic momentul, îți închidea gura cu golul umflat, îți înfigea în cap legea nespusă, conform căreia în locul ăsta toată lumea tăcea, trebuia cântărită fiecare silabă, limba fusese dintotdeauna

o invitație să contrazici, de aceea limba nici măcar nu era permisă aici, și dacă totuși pătrundea cumva, se stingea în cel mai scurt timp, se pierdea, era izgonită, sugrumată, Wegener își imagină un panou uriaș pe care erau tipărite toate cuvintele limbii germane și dedesubt indicația: *Din păcate, noi trebuie să rămânem afară.*

Ușa de lemn se deschise cu un zumzet ușor, alt mascat, care descuie grilajul pe dinăuntru, împinse în afară o parte a lui, făcu un semn din cap în direcția lui Wegener, Brendel și a colegului de mască neagră îndemnându-i să intre, încuie în urma lor, o luă înainte: un gang pe jumătate luminat, lung de kilometri întregi, podeaua acoperită cu linoleum într-un model înflorat din anii șaptezeci, pe pereți folie de furnir, în spatele foliei zid netencuit, în dreapta o scară scăldată în lumină, geamuri de protecție, un alt șir de gratii, care se continua după colț și le tăia calea. Al doilea mascat le deschise, primul rămase în spatele lor, aveau spatele acoperit de un personaj sumbru, balamale unse bine, nici urmă de scârțâit, zăbrelele mișcătoare, deformate, care se profilau pe podeaua palidă sub formă de umbre, se îngustară, îi lăsară pe toți patru să treacă, se lățiră la loc și se închiseră zăngănind. La stânga și la dreapta se lăfăiau acum uși grele de celule, vopsite în gri, făcute de marinari vânjoși din scânduri groase de bordaj, zăvoare grele de metal sus și jos, închizătorile în formă de picături de apă ale vizoarelor, lacrimi de fier, deschizăturile înguste, cu mâner, prin care se bagă mâncare, suntem la grădina zoologică, își spuse Wegener, în zona cu animale sălbatice, la bestiile mușcătoare ale RDG-ului, oricine ar fi bestiile astea, pe oricine or fi atacat, pe orice cale ar fi ajuns aici, în mașini cu gratii sau în Barkas-ul de pește, acum stau în lanțuri, sunt prinși, stau în temnițe masive, în spatele scândurilor groase cât trunchiul unei bărci, păziți de o turmă de jefuitori de bănci surdomuți. Modul sistemului de a te strânge sub braț.

Wegener îl privi pe Brendel. Privirile lui Brendel zburau peste tot, ca ochiul unei camere vest-germane în concediu în Evul Mediu de ispășire a pedepsei, undeva între curiozitate și consternare, între incredulitate și confirmare. Brendel se furișa. Pasul lui sigur pe sine nu îi mai reușea aici, mirosul lui puternic de parfum de bomboane trecuse de mult de la simbolul dulceag al statutului său la cinism olfactiv,

demonstra o cădere de neocolit, era o dovadă imposibil de falsificat a provenienței și a statutului, o rază frumos mirositoare de Persil, care făcea posibilă întoarcerea, în timp ce în spatele ușilor gri ca de trezorerie vegetau leșuri vii, fiecare zi era ca oricare alta, lunile erau identice între ele, niciun sfârșit la orizont, niciun gram de speranță, în schimb bănuiala cu iz de bomboană că libertatea se transformă în putoare atunci când devine de neatins.

Wegener simți cum se trezește la viață, cum pulsează pe undeva prin creierul său durerea de cap provocată de Goldkrone, cum se hrănește cu oboseală urmând ca de acum înainte să crească încontinuu, pentru a rămâne pentru tot restul zilei alături de el.

Brendel îl privi. Wegener privi timp de una, două secunde în ochii albaștri ai lui Brendel. Erau la mâna mascaților care îi duceau tot mai adânc în vizuina asta întunecată, prin nenumărate uși prevăzute cu gratii, pe lângă și mai mulți paznici mascați care se sprijineau ca morți în cadrul ușilor, pândeau după colțuri, apăreau brusc și dispăreau iar, o cursă a groazei cu mereu aceleași efecte de șoc, cursă care se tot bifurca în mod labirintic și prin care puteai rătăci până în ziua de apoi. Wegener încercă să rețină drumul și eșuă, la fel cum eșuase și în Barkas, din cauza labirintului înscenat, din cauza veșnicelor cotiri la stânga și la dreapta, din cauza urcării și a coborârii scărilor, a coridoarelor goale, mereu repetate, a cablurilor de alarmă care șerpuiau pe pereți, legate prin ștechere roșii și verzi într-o pânză electronică de păianjen, legate la lămpile sferice, de culoarea cireșelor, care atârnau de tavan ca niște furuncule luminoase.

Și-au construit o peșteră, se gândi Wegener, un sistem de peșteri în care încape un popor întreg, în care nu se pot orienta decât inițiații care sunt acasă la ei, anonimi și tăcuți, niciunul nu îl cunoaște pe celălalt, fiecare are o sarcină și un superior, comenzile sunt date în scris, ședințe se țin doar în caz de forță majoră, în schimb rutină verificată, administrarea la rece a subiecților care dușmănesc constituția, zidiți înăuntrul coconilor, asistarea la moarte timp de decenii întregi, în acest palat nenorocit al tăcerii.

Sau poate că întregul sistem de peșteri nu era decât o șaradă, fiind în realitate mult mai mic, mult mai puțin înfricoșător, poate că

merseseră deja de șapte ori pe același culoar, trecuseră pe lângă aceleași uși de celulă, urmând doar un traseu de intimidare exact stabilit, care să le insufle vizitatorilor respect față de atotputernicia Securității, poate că nu erau mai mult de trei figuranți cu mască pe față, care apăreau tot mereu jucând propriile dubluri, străvechiul truc al auto-prezentării est-europene, alba-neagra, manevre înșelătoare, pereți falși, un șoarece costumat în elefant, care sărbătorește carnavalul comunist în forma sa cea mai artistică. Wegener încercă să rețină amănunte, dar ușile celulelor nu aveau numere, nu aveau tăbliițe cu nume, etajele nu aveau litere, prin geamul striat de lângă scări nu se vedea decât o lumină chioară, peste tot aceeași podea, peste tot același cenușiu îngălbenit pe pereții scorojiți, aceleași tuburi de neon, țecherele de sârme, deschizăturile pe unde se bagă mâncarea, clanțele, gratiile, măștile de asalt, aceeași uniformă neagră a paznicilor, nicio diferență, niciun detaliu, nimic de care să te poți agăța. Wegener băgă de seamă că avea gura uscată, că durerea de cap se întețea aducând cu ea setea, cele două gemene parșive pe care le concepea orice beție făcută într-o noapte sălbatică cu bărbați de peste patruzeci de ani, și prin această durere înțelese deodată în ce nimerise aici, în ce mlaștină politică era băgat deja până la brâu, scufundându-se tot mai mult cu fiecare mișcare, fără să se întrevadă vreo scăpare. De parcă ultimele zile ar fi trecut ca prin vis, de la atâta stres și atâtea eșecuri, și s-ar fi trezit abia în pustietatea ca de muzeu a acestei închisori nesfârșite, acum cunoașterea se prăvălea peste el, câtă putere avea țara asta de fapt, ce îi spusese Borgs ieri, Bautzen este EastSide-ul închisorilor RDG-iste, pentru că la Bautzen erau închiși condamnații și cei condamnați poate pe nedrept, dar oricum condamnați, despre care se știa unde sunt, pe care puteai să-i vizitezi sau să nu-i vizitezi, care rămâneau să își ispășească pedeapsa, existând astfel în acte și în celule, dar aici, pe planeta Stasi, în turnul din prefabricate de nicăieri, departe de tot ce trăia, aici nu mai erai existent, aici dispăreai pe vecie, digerat de cel mai periculos dintre toate organele statului, erai o grămadă de compost pulsândă fără nume, fără număr, într-o găleată de piatră, pe care familia, prietenii, iubitele au declarat-o moartă, au uitat-o, au șters-o, i se putea întâmpla

oricui una ca asta, fiecăruia în parte, indiferent dacă era terorist sau căpitan sau maior, Früchtl, se gândi Wegener, poate că Früchtl stă întins pe jos în spatele unei uși din astea groase cât un trunchi de copac, numai piele și os, cu obraji supți, torturat, gol, cu ochi sfârșiți în craniul palid de mort, poate era la numai doi-trei metri de el și cu toate astea de neatins, poate că și numărul lui de serviciu MW-B-1101-IV/2010 (PP) era de mult trecut pe vreo listă, poate că unul din sicriele de beton era prevăzut pentru căpitanul Martin Alfons Wegener, bineînțeles că blondul trebuise să facă totuși ocolul și curbele, ca să nu se neliniștească încărcătura, să se simtă lingușită, o vizită exclusivă în cea mai secretă închisoare secretă a Serviciilor Secrete, statut de investigație specială, în ziua de azi nu mai băgai pe nimeni cu mașina în pom, nici măcar nu te mai împușcau puii ăștia de curve, pentru ce, din moment ce puteai la fel de bine să-i transformi în compost, să-i dematerializezi, să-i dizolvi pe cei periculoși, fără acid clorhidric, fără să afle opinia publică, fără să pună careva întrebări, doar un caz de dispariție nerezolvat, Früchtl, își spuse Wegener, maiorul cel suspicios, te-a adus oare aici ultima ta cercetare, ai avut aprobare specială pentru interogarea unui deținut, le-ai căzut într-un final totuși în plasă, ai călcat în capcana pentru șoareci de care vorbea Borgs, ai nimerit în cârligul pentru peștii de la Badenhoop. Brusc, Wegener văzu limpede, adevărul era ca un obiect bine luminat și expus pe masă, puteai pur și simplu să-l privești, dacă te arătai dispus să deschizi ochii, bineînțeles că Hoffmann devenise un susținător al brigăzii, din dorință de răzbunare, înșelat de Krenz în privința muncii de-o viață, regimul care îl dezamăgise trebuia să plătească, pregătiri îndelungi, o răsplată istorică, infiltrarea la Wandlitz, pentru ca Hoffmann să le poată da oamenilor lui Bürger indicii importante de la Emil Fischer, când, unde, cum ajungeai cel mai ușor în zona rezidențială ca să iei tot CC-ul ostatic sau să-l pui la zid sau să-l tai în felii subțiri cu un cuțit japonez sau să-l vindeci cu o mâncare de cianură de iluzionita lui cronică, bineînțeles că Stasi l-a spânzurat pe trădătorul Hoffmann, trăgând astfel un semnal clar, și abătând totuși atenția în altă parte, apoi însă pana neprevăzută: unul din criminali se lăcomește, se întoarce la locul faptei, face pozele, le vinde

revistei SPIEGEL și își salvează pensia, și uite acum, Hoffmann e mort, dar Stasi a călcat în căcat, o super-problemă de PR pe talpa pantofului, care pute îngrozitor și se usucă încet, prin urmare, l-au inventat pe Gruber, l-au pus să facă declarația și să recunoască, prin asta căcatul era iar în regulă, vina era în ograda brigăzii, Tratativele ca și salvate, doar un investigator mai era enervant, nu dădea pace, mirosea căcatul de pe pantof împotriva direcției vântului, păi doar fusese elevul lui Früchtl, așadar, încă o dată trucul cu interogarea atentatorului și uite-l pe acest Martin Alfons Wegener cum o ia pe urma duhorii, se urcă de bunăvoie în Barkas, se lasă condus de bărbați necunoscuți în locuri necunoscute, nu spune nimănui unde este, pentru că nu știe nici el, pășește personal în bârlogul leului, Steinkühler & Co nici nu-și puteau dori mai mult, de jur împrejur erau toți la curent, toți în afară de Wegener, toți erau băgați sub aceeași plapumă uriașă și aspră, pe care cineva scrisese cu mult drag *Purceluși Stasi*, Borgs era la curent, Borgs știa ce înseamnă când vine Barkas-ul, Borgs era unul dintre ei, Borgs îl avertizase, o mică mângâiere pentru conștiința lui Borgs, pentru că îi spusese că prietena lui Karolina îl cunoscuse pe Hoffmann, un semnal de avertizare, pe care el nu voise cu niciun chip să-l priceapă, pentru că urma de căcat putea atât de ademenitor, și Karolina era una dintre ei, colaboratoarea neoficială Juda, femeia cu care se culcase cu mult prea multă vreme în urmă, care probabil că îl iscodise deja de pe atunci, de la care ei aflaseră deja pe atunci în ce pivniță din Normannenstraße era el de găsit noaptea, dar ceva nu se potrivea și ăsta era Brendel, pe el era imposibil să-l bage la zdup, Brendel era intangibil și presa din Vest ar face un scandal de ar vui lumea, Brendel ar... și acum în creierul lui Wegener bubui pulsând a Goldkrone cum ar exploda o grenadă a Armatei Poporului într-un bazin de înot plin de budincă Woltrow-Waldmeister, Brendel nu ar face nimic, pentru că ei fuseseră prevăzători, păpușarii Securității, pentru că fuseseră destul de deștepți să-și pregătească în Vest propriul om, care acum putea să-i apere, care făcea ca planul să fie perfect, care cobora în momentul acesta alături de el scara cu numărul o sută, mirosind a bomboane, care de mult merita un Oscar pentru rolul investigatorului conster-

nat din Berlinul de Vest, care ezita vizibil să urmeze ceafa asta mascată de bivol pe coridorul pivniței, care făcea o față absolut credibilă în îngrijorarea ei, care înainta cu prudență prin întunericul cu aer stătut, trecând pe lângă mereu alte uși de celulă, până când începu să se lumineze încet, până când coridorul se lăți și dădu într-o încăpere fără ferestre, capitonată în alb, o celulă orbitoare cu scaune albe și mese albe, absența absolută a oricărei culori, în care paznicii arătau ca niște găuri negre pe două picioare, la care se mai adăugau acum alți doi mascați, aducând între ei un om slăbănog, slăbănogul purta haine portocalii de deținut, iar pe cap o glugă neagră pe care tocmai i-o dădeau jos, și fața care ieși la iveală îi era atât de cunoscută lui Wegener, încât trebui să se așeze pe unul din scaunele albe, imediat, în timp ce fața îl privea de parcă Wegener ar fi fost Karl Liebknecht însuși în uniformă hitleristă, într-un jacuzzi prin cu sânge bolborositor de comunist, în timp ce fața își revenea cu greu și spunea:

– Domnule căpitan. Asta chiar că e o surpriză.

24

Toralf, se gândi Wegener, tocmai Toralf, și iar arată de parcă ar veni direct dintr-un videoclip din Vest, un gurist care a dansat până adineauri în secvențe super-homo și care apoi a fost smuls din clipul lui în culori pastelate de doi mascați. Până și salopeta portocalie de deținut arăta pe el ca un costum de scenă, cascada de păr blond a lui Toralf curgea în valuri strălucitoare pe umerii înguști, fața prelungă și arogantă pe trupul firav, ca de cauciuc, mai povestea încă despre descendenții slabi și uscați ai străvechilor familii de nobili care se dedaseră puțin cam des la plăceri în cadrul propriei familii.

– Vă cunoașteți, constată Brendel.

Mascații ieșiră, lăsară ușa groasă, capitonată în alb, să cadă după ei. Nu se auzi zgomot de cheie.

– Toralf Kleyer, spuse Wegener și se strădui să facă un gest prin care să îi prezinte unul altuia. Richard Brendel, un coleg.

Kleyer și Brendel își dădură mâna fără tragere de inimă.

– Toralf, bătrâne vrej de fasole, trebuie să-mi spui odată cum faci, spuse Wegener vesel. Te-au prins, îi șopti la ureche Früchtl, dar nu lăsa să se vadă pe tine, nu le da satisfacția asta, arată-ți fața de pocherist, măcar o dată în viața asta nenorocită a ta. Toralf, ești atât de suplu! Și eu port după mine un colac de grăsime.

– Probabil pentru că mai mâncați încă în fiecare zi friptură cu șeful, spuse Kleyer și rânji cam debil. Plus lipide, plus carbohidrați.

Frumos ar fi, spuse Früchtl, și află că se cheamă pommes cu maioneză, biolog homosexual ce ești.

– Au trecut timpurile alea, spuse Wegener.

– Bătrânul a ieșit la pensie?

– Se poate spune și așa. Ce primești de haleală aici?

– Doar pâine semi. Coaptă încă înainte de Reînvigorare, dacă vrei să ştii părerea mea.

– Pârnaia e dură în toate privinţele.

– Şi eu care credeam că la Bautzen e lux pur.

– Nu eşti la Bautzen, Toralf.

Toralf ridică din umeri.

– Aici nu vorbeşte nimeni cu mine. Ultima dată s-a întâmplat acum două zile.

– Pentru asta suntem noi aici, spuse Wegener. Colegul Brendel a venit special din Berlinul de Vest.

Ochii adormiţi ai lui Kleyer se făcură mari.

– Berlinul de Vest?

– Da.

– Actele dumneavoastră, vă rog.

Brendel îi puse lui Kleyer o cartelă verzuie de plastic în mână. Acesta o privi sceptic, o învârti, o dădu înapoi.

Wegener îşi drese vocea:

– Toralf, cred că nu avem mult timp. Domnii care conduc această instituţie sunt probabil puţin cam nervoşi când au musafiri în casă.

– Presupun că eu nu sunt unul dintre musafiri.

– Din păcate, nu.

Kleyer se aşeză pe unul din scaunele albe. Faţa strâmbă îi era concentrată. În spatele frunţii înalte se lucra.

– Ce mai face Juliane? întrebă Wegener.

– Julia.

– Sau Julia.

– Nu ştiu.

– Pentru că?

– A plecat dincolo. Anul trecut. Viză rusească.

– Şi tu ai rămas aici. Mai bine ne bombardezi ţara, decât să cumperi cu Julia plăcintă cu trufe la KaDeWe[1].

– Cineva trebuie să o facă, domnule căpitan.

---

[1] KaDeWe – Kaufhaus des Westens – magazin universal cunoscut din Berlinul de Vest. (n. red.)

– Firește. Wegener încuviință dând din cap. Totul trebuie făcut de cineva. Dar de ce de tine?

Gura lui Kleyer se îngustă.

– În primul rând știți de ce și în al doilea rând cred că nici nu vedeți lucrurile foarte diferit. Sau când mergeți data viitoare în Caraibe?

Wegener își dezbrăcă paltonul, îl puse peste speteaza scaunului și se așeză.

– Toralf, tu n-ai fost și nu ești socialist și din partea mea poți să nu devii niciodată. Dar una e să faci publicații ilegale, să ocupi case, să împarți manifeste, să îți bați joc de polițiști, și alta e să pui bombe.

Kleyer își pieptănă cu o mână cascada de păr de pe frunte.

– Și ce mi-au adus manifestele și celelalte căcaturi de samizdat? Țara noastră este pe moarte de șaizeci de ani și Reînvigorarea nu a fost altceva decât o măsură de a-i prelungi viața, în loc să scoată în sfârșit aparatul din priză, o spune deja idiotul de nume! Înseamnă că pacientul e pe ducă de mult, dacă trebuie reînvigorat, sau?

– Vrei să fumezi?

– Da. Mulțumesc.

Brendel scoase o cutie de carton din buzunarul paltonului și i-o întinse. Kleyer își luă trei trabucuri.

– Dacă n-ar fi fost Reînvigorarea, lupta s-ar fi terminat de mult, spuse Toralf, și noi am sta acum la München, la fabrica de bere, cu treisprezece beri în față și am muri de râs vorbind de toată mizeria asta. Când o țară este pe moarte, ar trebui lăsată să moară în pace.

– Astea sunt lozincile lui Alexander Bürger?

Kleyer îl lăsă pe Brendel să-i ofere un foc și trase din trabuc ca un sugar flămând din țâța mamei. În jurul capului îi înflori un nor de fum. Mirosea a vanilie.

– Astea sunt lozincile oricărui om din țara asta, care gândește, domnule căpitan, iar Alex a transformat vorbele în fapte. Asta-i tot.

– Știi tu, Toralf, întrebarea care se pune este: ce poți să ne oferi?

– Asta e întrebarea?

– Da. Ești închis și cred că nicăieri în țara asta nu ești mai închis decât aici. Mă tem chiar că în toată Uniunea Sovietică nu e cineva mai închis ca aici. Și nu pot face nimic pentru tine, dacă taci. Nu știu

nici măcar unde suntem. Ne aduc aici în mașini închise, Toralf, pe drumuri ocolite, cu toate că noi suntem polițiști. Încăperea asta, scaunul ăsta pe care stai, pâinea ta semi, toate astea nici măcar nu există în RDG. Numai aer. Nu cred nici că avem voie să mai venim o dată, mai degrabă deschide Bodo Ramelow o așezare Goldman Sachs în orașul Karl Marx. Deci întrebarea chiar este, ce poți tu să ne oferi.

Keyser privea în pământ.

– Ce vreți? Pe douăzeci și doi octombrie am fost interogat pentru a douăzeci și doua oară și pentru a douăzeci și doua oară mi-am ținut gura. Nu sunt un trădător.

– Nu ne interesează atentatul.

– Atunci de ce sunteți aici?

Brendel scoase poza lui Hoffmann. Kleyer o privi fără să înțeleagă.

– Cine e ăsta?

– Haide, Toralf.

– Nu l-am văzut niciodată, domnule căpitan. Cine este?

– Victima unei crime brutale. Se numește Albert Hoffmann. Spânzurat acum șase zile la Müggelsee, după cum se poate vedea. cu șireturile înnodate între ele. Și ia ghicește cine ne-a zis că ne-ai putea da câteva informații care să ne ajute.

– Moș Crăciun?

– Aproape. Bunul tău coleg de brigadă Ronny Gruber.

– Ce?!

– Ai înțeles ce am spus.

Kleyer arăta împietrit.

– Cum l-ați găsit pe Ronny?

– Ce știi, Toralf?

– Nimic! Poate Ronny crede că am avut ceva de-a face cu asta, dar nu e adevărat!

– Ronny era destul de sigur că ne poți ajuta.

Fața de incest nu știa încotro să o apuce, cute adânci brăzdară pielea palidă a lui Kleyer și se neteziră din nou, gura îi oscila între furie și frică, degetele lungi i se îngropară din nou în părul blond, preț de câteva clipe păreau că vor smulge întreaga podoabă din cap, deznădejde reală, se gândi Wegener, dar nu este un ucigaș, nu are stofă de asta, a nimerit în ceva și acum zace aici și începe să înțeleagă

că brigada lucrează altfel decât credea el, că a făcut o greșeală care îl poate costa viața. În cel mai rău caz, fără să-i aducă și moartea.

Kleyer îl privi pe Wegener.

– Unde credeți că mă aflu acum?

– La Securitate. Mai mult nu știu.

– Dar la Securitate arăta altcumva.

– Pentru că până acum ai fost în partea vizibilă a Securității. Asta e partea invizibilă.

Mâinile lui Kleyer răvășeau cascada de păr.

– Puteți să mă scoateți de aici?

– Nu pot dacă nu ne ajuți.

– Asta-i șantaj.

– E o ofertă.

– Și dacă vă ajut?

– Atunci există o opțiune.

– Cum se numește opțiunea asta?

– Bautzen.

– Fantastic.

– Mai bine la Bautzen decât aici, nu?

– Oriunde e mai bine decât aici.

– Astea sunt condițiile, spuse Wegener. Deci?

Kleyer își lăsă capul pe spate și privi tavanul capitonat, cerul orb al noii sale patrii, își spuse Wegener, o gaură neagră care acum era casa lui, în care puteai auzi cum se apropie nebunia, cu tălpi scârțâitoare, cum se furișează din oră în oră pe coridor fără să deschidă ușa celulei, fără să spună vreun cuvânt împotriva căruia ai fi putut să țipi, fără să pună întrebări sau să ceară ceva, fără să amenințe cu pedeapsa, fără să adopte vreo formă, doar izolare surdă și mută, doar propria voce, care va începe cândva să vorbească cu tine ca și cu un străin, monologul sub formă de interogatoriu, ego-ul celor mai brutale oase de interogatoriu, timp de douăzeci și patru de ore pe zi, dar eu contra propriei mele persoane și nimic altceva, doar tăcere crudă și gri.

– Condițiile, spuse Kleyer cu vocea unui om care știe că își poate scoate capul din laț doar dacă îl taie cu un briceag bont de producție ieftină chinezească, pot să mă pupe undeva.

– Imaginează-ți că mă întâlnesc zilele astea cu cineva din familia victimei, zise Wegener. Ce să le spun? Că Hoffmann a trebuit să moară pentru că un grup de tineri a hotărât să înființeze un club cu bombe pentru autojustiția cetățenească?

– Brigada nu omoară pe nimeni.

– Îmi imaginez că Hoffmann vede lucrurile altfel.

– Eu nu umblu cu criminali, domnule căpitan, voiam să fac ceva împotriva țării ăsteia de căcat, împotriva onaniștilor ălora de la CC, dar nu trebuia să fie rănit nimeni! Asta e prioritatea numărul unu!

– Poate în ceea ce privește atentatul, Toralf. Dar se pare că oamenii tăi au mai pus la cale o acțiune. Una cu alt fel de reguli.

– Nu știu ce s-a întâmplat acolo. Kleyer continua să fixeze tavanul. A fost o acțiune, este adevărat, dar numai Sascha și nexorul nostru au avut de-a face cu ea. Eu nu am avut niciun amestec.

– Sascha este omul vostru care a murit la atentat?

Kleyer încuviință fără o vorbă.

– Și ce vrea să fie un nexor?

– Nexorul este șeful unui cluster. El este singurul care are legături cu nivelul imediat următor, dar știți asta.

– Nu știm. Cum îl cheamă pe șeful ăsta?

– Gabriel.

– Gabriel și mai cum?

– Opitz. Gabriel Opitz.

– Și de ce nu ai avut nimic de-a face cu acțiunea asta secretă? Mie mi s-a spus că un cluster lucrează totdeauna în echipă.

– De data asta a fost altfel.

– De ce?

– Ordinul a venit de sus.

– De la Alexander Bürger.

– Probabil.

Wegener oftă.

– Fii atent, Toralf, eu te cred. Dar și Ronny a fost destul de credibil când a spus că tu ne poți ajuta. Dacă nu știi nimic și dacă nu ai fost de față, atunci spune-ne unde îl găsim pe acest Gabriel. Pentru că dacă treaba în care nu ai fost implicat a fost uciderea lui Hoffmann, atunci

tipul ăsta ciudat trebuie să stea la închisoare, pentru că este un criminal. Deci, Toralf, ajută-ne. Unde se ascunde acest Gabriel Opitz?

Lui Kleyer îi căzu capul în piept, o perdea blondă îi acoperea fața prelungă, ochii din spatele ei erau ca două brichete aprinse.

Wegener tăcu.

Brendel își drese vocea.

Kleyer râse brusc, apoi râsul i se ofili într-o linie dură.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot spune unde este Gabriel. Clusterele sunt organizate astfel, încât în caz de eșec fiecare să fie lăsat să se descurce singur, fiecare are un plan de urgență personal. Nimeni altcineva nu cunoaște acest plan. Brigada nu te ajută. Asta face ca lucrurile să fie foarte dificile pentru un individ, dar foarte ușoare pentru brigadă. Așa merge. Este singura șansă.

– Singura șansă pentru cine?

– Pentru patria noastră.

– Nu prea îți place RDG-ul.

– După cum merg lucrurile aici, ar fi putut să rămână în viață cel de-Al Treilea Reich. Kleyer trase din trabuc, își deschise brațele, se întinse. Un mântuitor uscățiv, fumător, fără cruce în spate. Doar Bürger și cercul lui cel mai apropiat cunosc acțiunile, toate celelalte informații sunt truncheate și ierarhizate. Nexorul află esențialul, ceilalți nu află nimic.

– Are sens, spuse Wegener. Dar nu ne ajută pe noi mai departe. Ai idee ce legătură ar putea avea crima asta cu voi?

– Nu. Nu știam nici măcar că a murit cineva. Nu îl cunosc pe acest Hoffmann, nu l-am văzut niciodată, jur.

– Și ce l-ar putea determina pe Bürger să facă o excepție de la regulă? Din ce punct valorează lupta voastră o viață de om?

– Nu știu. Kleyer privi în gol. Poate ar trebui să căutați un bărbat împușcat.

– Ce bărbat împușcat?

– Unul împușcat de la spate. Executat.

– Albert Hoffmann nu a fost împușcat.

– Nici nu vorbesc despre el.

Wegener privi fix spre Kleyer.

Kleyer privi fix spre Wegener.

Ochii ca două brichete străluceau în peșterile lor întunecate, totul sălășluia în privirea asta, disperare, nebunie, încredere, amuzament, ăștia sunt ochii unui parior, își spuse Wegener, ochii unui parior care trebuie să joace totul pe-o carte, pentru că este ultima lui carte și ultimul joc, pentru că totul s-a sfârșit și el știe că nu mai are cum câștiga, dacă nu scoate acum ceva din mânecă.

– Tocmai mi-a venit în minte locul în care ne-am întâlnit noi, domnule căpitan, spuse Kleyer încet. Colțul drept al gurii îi tremura. La „Elțîn".

– Fac o friptură bună acolo, spus Wegener. Josef spune că e pe locul doi. După „Băiatul cizmarului".

Dacă ar renunța la chimion, ar fi mai bine, se lamentă Früchtl.

– Vă mai amintiți prima noastră discuție, domnule căpitan? Povestea aia cu Heiko Notter? A fost acum doisprezece ani. Pe 27 octombrie. Ora 19.00.

Vocea lui Kleyer suna acum aproape duioasă. Pentru un moment, păru că va începe să plângă.

Wegener avu senzația că aude obiectivele camerelor învârtindu-se, că le aude cum se apropie, cum se concentrează pe fața scăpată de sub control a lui Kleyer, care trecea acum prin emoții succesive, disperare, batjocură, nesiguranță, bucurie, satisfacție, sentimentalism, scârbă, toate grimasele perindându-se atât de rapid, încât mascații din camera de control stăteau în mod sigur descumpăniți în fața monitoarelor lor, suspectând vreo greșeală tehnică, vreun cablu ars în sistem, vreo siguranță stricată în închisoarea de maximă siguranță, un scurtcircuit în cutia craniană a lui Kleyer.

Încearcă să-ți dea un indiciu, spuse Früchtl.

Nu-l înțeleg, Josef, pur și simplu nu-l înțeleg!

Lasă-i timp. Răspunde-i și tu. Spune ceva.

– Mai ții minte lucrurile astea, Toralf? După atâta timp?

– O nebunie, așa-i? chicoti Kleyer. N-am uitat niciodată, e ziua de nașterii a soră-mii, 27 octombrie.

– Îmi amintesc de ea, spuse Wegener. Drăguță fată.

– Foarte drăguță!

Foarte bine, spuse Früchtl, continuă.

– E mult de-atunci, spuse Wegener.

– Dacă mi-ați fi zis atunci că vom sta azi aici, domnule căpitan…

– Atunci?

– … Atunci poate că aș fi fugit. Poate că atunci aș fi avut curajul. Azi am curaj, dar nu mai pot să fug.

Continuă, spuse Früchtl.

– Unde ai fugi, Toralf? Dacă ai putea?

– În Vest, domnule căpitan. Ca toată lumea. În Vest.

– Și apoi?

Kleyer zâmbi și ridică din umeri.

Tăcere.

Tăcerea de aici nu este tăcere, își spuse Wegener, este o liniște artificială prevestitoare de moarte. Imposibilitatea oricărui zgomot. Așa trebuie să se fi simțit Andreas Jähn, fiul marelui Sigmund, când i s-a rupt cablul de siguranță și a început să plutească în infinit, cu rătăcirea necondiționată în fața ochilor săi încă din prima secundă, internat în propria piele, împachetat în vacuum, valabil până la data cedării naturale a organelor.

Kleyer ridică mâna dreaptă.

– Domnule Brendel, mult noroc. Și călătorie plăcută spre casă.

Brendel păru că vrea să zică ceva, dar rămase mut.

Kleyer râse uscat, un râs care foșnea ca niște frunze uscate, își spuse Wegener, un râs de Odradek.

Brendel se ridică.

Râsul lui Kleyer mai foșnea încă în liniștea care se lăsase.

Wegener se ridică la rândul lui și își îmbrăcă paltonul. Se apropie de Kleyer, îl ridică pe jumătate de pe scaun, Kleyer se clătină, rămase agățat de Wegener ca o păpușă de cârpe, al cărei păpușar tocmai fusese împușcat, brațele subțiri se bălăngăneau peste umerii lui Wegener.

– Condițiile, murmură Kleyer, le-am îndeplinit, domnule căpitan, sincer, le-am îndeplinit, scoateți-mă de aici, duceți-mă la Bautzen, vă rog…

– Te-am mințit, murmură Wegener, nu pot face nimic pentru tine, Toralf. Absolut nimic. Îmi pare rău.

Kleyer gâfâi, tuși, gâlgâi, suna de parcă ar urma să vomite, Wegener îl strânse timp de douăzeci, treizeci de secunde la piept, niciunul din ei nu se clinti.

Brendel stătea stingher lângă ei și privea în pământ.

Wegener simți cum Kleyer i se agață de haină, cum se ține de el cât poate de tare, suntem o statuie chinuită a victimelor Securității, fiecare în felul său, se gândi el și inspiră parfumul cascadei de păr, se pare că îi lăsaseră șamponul, apoi pe Kleyer nu-l mai ținură picioarele-scobitori, strânsoarea slăbi, Kleyer se lăsă moale, Wegener îl lăsă să alunece ușor pe podea, făcu un pas înapoi, se întoarse cu spatele, se duse la ușă.

Brendel îl urmă greoi.

Kleyer stătea făcut covrig pe podeaua albă de linoleum, un bobtail blond, a cărui față nu se mai vedea sub coama de păr, un înveliș gemând, care acum începea să renunțe, care trebuia să-și îngroape ultimele speranțe, dar nu voia să o facă defel, care va crede mereu că mai putea reuși, care se va ridica tot mereu ca să lupte, care se va tot prăbuși, se va sili să se ridice, se va pierde, fiecare zi o îngropăciune, până când, cândva, nu se mai clinti nimic.

Ușa se deschise înainte ca Wegener să apuce să bată. Doi mascați îi așteptau, încuiară camera albă pe dinafară, îi escortară la fel de muți ca mai înainte, drumul înapoi prin clădire era același precum cel de la venire sau poate cu totul altul, Wegener se gândi la Wolfgang Lippert, *punem pariu că nu mă rătăcesc în cea mai mare închisoare secretă a lumii,* pariu pe propria viață, cine pierde rămâne aici.

– Poate ar trebui să o informezi pe sora lui, spuse Brendel după o jumătate de oră de stat în Barkas, muți ca peștii din Badenhoop, privind în gol, pe drum spre Berlin, înapoi spre un cenușiu care devenea colorat atunci când cunoșteai țara asta subpământeană a Securității. Măcar să nu creadă că fratele ei se mai întoarce.

Wegener scutură capul.

– Asta ar fi dificil.

– De ce ar fi dificil?

– Pentru că Toralf este singur la părinți.

25

Wegener se uită la ceasul de mână. Trecuseră aproape două ore. Ceruseră ca Barkas-ul să-i ducă direct pe Greifenhagenstraße, rupseseră sigiliul poliției de pe ușa locuinței lui Hoffmann, îl sunaseră pe Frank Stein și mai căutaseră încă o dată peste tot, nu după urme de ADN, ci după ceva de băut, până când Brendel descoperi două sticle de Claque Pépin Calvados din anul 1980, luă trei pahare din bucătărie și îi invită să bea pe canapelele moi ca de vată.

Wegener, Brendel și Stein goliseră prima sticlă muți și căzuți pe gânduri, pahar după pahar, cu privirea ațintită asupra cerului berlinez la asfințit, asupra domului stoic de lumini al Palatului. Albastrul palid devenise roz gălbui și apoi albastru-închis, Brendel decapitase a doua sticlă, aprinsese lumânări, își pusese picioarele pe măsuță. Liniștea asta de la Stasi îți ia vocea timp de ore întregi, se gândi Wegener, rămâne lipită de tine ca unsoarea de pe fațade, naște nevoia să stai și să taci, pentru că vorbitul oricum nu ajută pe nimeni, este inutil înăuntru și inutil afară, situația este bătută în cuie, este ireversibilă, nu poate fi cuprinsă nici în cuvinte și nici cu mintea, nimeni nici nu încearcă măcar, toți amuțesc.

– Nu ne prindem, spuse cândva Brendel, cu vocea înmuiată de Calvados.

Ia te uită, se gândi Wegener, super-investigatorul resemnat, până și pe el l-a dezumflat definitiv iadul de la Stasi, firește că nu se prinde nicicare, de două ore nu ne ocupăm cu nimic altceva și încercăm totodată să nu ne gândim prea tare la Toralf, îngropatul de viu, doar ghicitoarea contează, tema asta blestemată de casă pentru rezolvarea căreia ne rămân mai puțin de patruzeci și opt de ore.

– Poate că te-a mințit, spuse Brendel.

– Nu m-a mințit. Wegener sorbi din pahar. Nu avea de ce. Nu doar că nu există nicio soră, dar nu există nicio primă discuție din data de 27 octombrie la ora 19 la „Elțîn". După cum v-am spus, ne-am întâlnit prima dată în aprilie 2000, într-o zi oarecare de primăvară, înainte de prânz, în piața Jandarmilor.

– Deci încă o dată, avem data, spuse Stein. Poimâine este 27 octombrie. Ce se întâmplă poimâine la ora 19?

– Poate un al doilea atentat. La „Elțîn". Brendel întinse mâna după Calvados, își umplu paharul, îl duse la gură. Silueta întunecată a unui băutor pe fundalul luminat al orizontului berlinez. Dar după propriile spuse, nu are de unde să cunoască data următorului atentat. Doar dacă ar acționa propriul cluster.

– Iar clusterul lui nu mai există, spuse Wegener, Gabriel e fugar, Sascha în cer, Ronny în paradis. Nici nu văd vreun motiv pentru care ne-ar divulga data vreunui alt atentat, chiar dacă ar cunoaște-o. Ți-a urat călătorie plăcută spre casă, Richard. *Mult noroc și călătorie plăcută spre casă.*

– Pentru că ar fi vrut să vină cu mine în Vest. Prietena lui trăiește dincolo. Doar e prietena lui această Julia.

– Cel puțin era. În vremuri mai bune.

– Nu a plecat atunci, și acum regretă. Julia întâlnește în Vest alți bărbați și pe el îl consideră mort.

– Și nici nu se înșală prea tare.

Wegener îl privi pe Brendel, care se afundase pe jumătate în canapeaua de vată a lui Hoffmann. O figură beată de desene animate, tocmai făcută terci de inevitabilul tăvălug, devenită un abțibild bidimensional, care curgea lipsit de voință urmând contururile canapelei.

Figura de desen animat căscă.

– Crezi că ăia au observat ceva?

– Asta e întrebarea de baraj, spuse Wegener. O să asculte înregistrările tot mereu, de la un capăt la altul. Dacă li se pare ceva suspect, eu o să fiu primul care o să afle, de asta sunt sigur.

Brendel amușină paharul.

– Stasi îl prinde pe Toralf, îl verifică și descoperă că acest Toralf este un fost informator al poliției. Persoana lui de contact ai fost tu. Deci te cheamă pentru interogatoriu, în speranța că are încredere în tine și îți spune ce nu le-a spus lor. Barbiturice nu îi pot administra. Imaginează-ți că se ajunge la proces în problema Hoffmann, iar procesul este supravegheat de către Vest. Iar înainte au fost puși sub droguri martorii. Atunci noapte bună. Prin urmare, au sperat să obțină ceva de pe urma acestui interogatoriu. Dar ce?

– Probabil același lucru pe care vreți să-l aflați și voi, spuse Stein, și anume: unde este acest Gabriel Opitz?

– Doar că asta nu poate spune. Pentru că nu știe. Acesta este scopul sistemului, să nu poată divulga nimic.

– Așa se pare, spuse Brendel. Dar transmite un mesaj cifrat, ceva cu o soră, ziua de poimâine, „Elțîn" și drumul spre casă. Ce vrea să ne spună cu asta? Nu mai pot să gândesc.

Wegener se ridică și traversă podeaua scârțâitoare și strălucitoare până la ferestrele boltite, de mărimea unui dulap. De aici își privise Hoffmann terenul de joc, un căpitan de oști intrigant și parșiv, având în cap cunoștințele teoretice ale secolului trecut și în fața ochilor un plan pentru secolul ăsta, cu scopul de a schimba orașul în care venise odinioară ca profesor din Vest, care îi dăduse putere și apoi i-o luase, care se dovedea încăpățânat, care nu fusese niciodată ușor de cucerit și care se împotrivea și acum. Care, se gândi Wegener, poate că cere moartea cuceritorului ca preț pentru cucerire, și poate că păpușarul chiar luase în calcul acest lucru, propria dispariție drept chezășie pentru reușita unei partide de nepătruns, poate că în final era totul altfel, poate că Hoffmann și Bürger erau identici, unul și același strateg care își punea postum în aplicare planul de nimicire totală a unei RDG care nu voise să îi urmeze sfatul, eșuarea Tratativelor cu gazul, însoțită de atentate cu bombă, falimentul politic și terorismul ca flagel pentru o țară care nu ascultase de el.

Wegener își goli paharul de Calvados dintr-o înghițitură. Băgă de seamă că își pierduse instinctul, că suspiciunea câștigase supremația în mod definitiv, o suspiciune față de toți și de toate, o suspiciune care nu îi mai permitea să vadă clar, care îl transforma în

suspiciosul numărul unu cu steluță, boala socialistă, acum îl infectase complet, dintr-odată și-i putea imagina pe toți și pe fiecare cu mască neagră de asalt pe față, pe Borgs, pe Brendel, pe Kayser, pe Lienecke, pe agentul dublu și triplu Hoffmann, mortul în rol de făptaș, totul era posibil în această țară cu imposibilități nelimitate.

Wegener trecu scârțâind în încăperea vecină, scoase minskul din buzunarul pantalonilor și o sună pe Karolina.

Sunetul telefonului se transformă în capul lui într-o sirenă de vas, urlă de șase-șapte-opt ori și Wegener se bucură că nu răspundea nimeni, pentru că în fond nu avea nicio idee ce poți să-i spui unei femei pe care o iubești și o urăști, profesional și particular, pe care o admiri și o detești, o detești rușinat, pentru că îți este teamă de faptul că o detești pentru că învățase să renunțe la Martin Wegener, pentru că nu îi mai aparțineai, pentru că deveniseși pentru ea un străin pe care îl putea trăda cu inimă ușoară, care se transformase deja de mult într-un obiect care se învechea rapid, neiubit, măcinat de invidie și de gelozie și de propria neputință de căcat, care îți stătea în ceafă ca un pitic nespălat cu ace lungi și înroșite în foc și care te înțepa de câte șaizeci de ori pe oră și...

– Alo?

– Karolina?

– Martin! Am încercat să te sun.

– Știu. Am avut mult de lucru.

– Tot la cazul acela de crimă?

Vocea Karolinei era nesigură.

– Da, tot crima. Profesorul acesta. Alfred Hoffmann.

– Alb*ert* Hoffmann.

– Of, Karolina. Wegener simți că ceva îl mușcă de măruntaie, o tenie periculoasă care tocmai îi perfora mațele, i se vâra în stomac și umplea totul cu o secreție corozivă, care pătrundea de îndată în părțile moi, Wegener simți cum îi ard intestinele, în timp ce un ciocan din burete îl lovea o dată la fiecare secundă în cap, producându-i o amețeală care îl amorțea, în timpul acesta o auzea pe Karolina respirând chiar lângă urechea lui, nefiresc de zgomotos și de mecanic, de parcă ar fi fost conectată la o mașină pentru inimă și minciuni,

iar Wegener știa că ea își închisese acum ochii căprui de căprioară, că de furie se mușca de buza de jos, dată cu ruj, că drăgălașul ei cap se înroșea și avea să mai fie roșu și peste o oră, mâinile doi pumni mici, care vor începe curând să bată în masă.

– Îmi pare așa de rău, Martin. Karolina scoase un sunet, de parcă ar fi ieșit tot aerul din ea. Când putem să vorbim?

Wegener închise. Rămase singur în întuneric. În aerul prăfuit de pergament, pereții negri de cărți, tot felul de gânduri legate ale unor autori morți, un depozit gigantic pentru viziuni nerealizate, orânduiri sociale repudiate, filosofii date uitării, în care Hoffmann se integra perfect cu posteritatismul său, încă unul care a eșuat, din care în final nu a rămas nimic în afară de documentarea eșecului său sub formă de carte, câteva gânduri plăcute despre cât ar fi putut fi de frumos, despre ce ar fi fost posibil, lectură pentru regii la conjunctiv. O asemenea bibliotecă, își spuse Wegener, este de fapt doar un alt fel de purgatoriu. Eu am purgatoriul meu, Albert, tu îl ai pe al tău, fiecăruia ce i se cuvine, fiecăruia iadul său individual, chin făcut la comandă, în privința asta creatorul absent era creativ în cel mai înalt grad.

Wegener căută în memoria telefonului numărul de la MSS și apăsă tasta.

– Storck.

– Wegener, de la Criminalistică. Aș dori să vorbesc cu domnul Decker.

– Un moment, vă rog.

Păcănit.

– Decker. Cu cine vorbesc?

– Martin Wegener.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Wegener?

– General-maiorul Wischinsky trebuia să mă autorizeze pentru a da dispoziții de supraveghere.

– Este corect, sunteți autorizat.

– Pot da o dispoziție prin telefon?

– Bineînțeles. Chiar acum pe loc, dacă doriți.

– Bine, este vorba despre o adresă și despre un număr de telefon.

– Notez.

– Adresa este strada Colombet, se scrie cu c, b, e, t, numărul 34. Etajul al treilea. Mai aveți nevoie de alte precizări?

– Câte persoane?

– O femeie. Locatara.

– Este suficient. Supravegherea noastră cuprinde un raport foto, un raport privind programul zilnic și o listă cu persoanele contactate.

– OK. Numărul de telefon este 113 20 23 34 53 190.

– Repet: 113 20 23 34 53 190.

– Da, este corect.

– În timpul supravegherii telefonice sunt consemnate toate convorbirile și vă facem și o listă a contactelor.

– Mulțumesc. Cât de repede voi avea rezultatele?

– Asta depinde de indicațiile dumneavoastră, domnule Wegener. Ne oferim să vă informăm fără întârziere despre fiecare mișcare a țintei dumneavoastră. Dacă este nevoie, puteți veni de îndată în Normannenstraße și să vedeți materialul la fața locului.

– Nu puteți să-mi trimiteți toate chestiile astea?

– Din păcate nu. Materialul nu are voie să părăsească sediul nostru.

– Bine. La revedere.

– Pa-pa.

Wegener închise, își rezemă capul de un rând de cotoare de cărți reci, de piele, își spuse, acum eu sunt Toralf Kleyer, singur în întuneric, părăsit de toate duhurile bune.

Ce ai face dacă te-ar înkleyera pe tine, întrebă vocea lui Früchtl. Ce ai face, Martin, ce?

Nu știu, Josef. Astăzi eu sunt beatul din noi doi.

Dar să suni la Stasi ai mai putut.

Asta e ca desertul, poți oricând.

Ia gândește-te: să presupunem că ai fi pierdut. Și o știi.

Sunt pierdut și o știu.

Nu vorbi aiurea. Deci: ce ai face?

Aș salva-o pe Karolina, curva aia frumoasă și lipsită de caracter.

Vezi, dragul meu, vezi, vezi, ăsta e lucrul cu adevărat confuz la om, dragostea puternică îl face slab.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce își târa picioarele pe podeaua scârțâitoare, îndreptându-se spre salon, Wegener știu care îi era tema de casă, ce sens trebuia să aibă ghicitoarea unui om care își dădea seama că sfârșitul îi e aproape și care totuși voia să trăiască cumva mai departe, ce as mai avea în mânecă, chiar dacă stătea încătușat într-un beci. Acest om își căuta salvarea în salvarea altuia. Era triumful său final, cel de pe urmă. Omul ăsta voia să aibă ultimul cuvânt, să salveze o persoană iubită, una care era mult mai importantă pentru adversarii lui decât era el însuși. Dacă reușea să facă asta, atunci nu îl vor fi învins.

În salon era întuneric. Brendel și Stein atârnau ca două umbre sfârșite pe fotoliile lor, din lumânări nu mai rămăseseră decât două capete care pâlpâiau, în sticla verde și zveltă doar un rest nefericit de Calvados.

– Richard.

Brendel se mișcă.

– Unde ai fost?

– Toralf ne-a dat un indiciu referitor la Martin Opitz.

– Ce?

– Vrea să îl protejăm pe Opitz de Stasi.

Brusc, Brendel era treaz-bec.

– De unde știi?

– Toralf este inteligent, știe că nu o să mai iasă de acolo. Așa că se gândește la singurul om din clusterul lui, care mai e liber. Este singura șansă a lui Kleyer de a continua să trăiască. Prin libertatea celuilalt. Probabil că erau destul de apropiați.

– Sincer să fiu, mie îmi sună a prostii ezoterice, spuse Stein. Credeam că acest Toralf v-a spus că nu știe unde este Gabriel.

Wegener scutură capul.

– Citez: *Nu vă pot spune unde este Gabriel.*

Brendel se luptă să se ridice de pe canapea.

– Nu putea spune, fiindcă știa că suntem ascultați! Asta a vrut să zică! Dar a putut să ne dea un indiciu.

– Trebuie să fi stabilit un loc de întâlnire, pentru cazul în care treaba ieșea prost, spuse Wegener. Contra tuturor regulilor. Treaba

cu bomba a fost pur și simplu mai mare decât chestiile pe care le făceau ei de obicei. Și de fapt a și ieșit prost.

– Să presupunem că ai dreptate. Brendel scoase un trabuc din cutie. Cei doi stabilesc un punct de întâlnire.

Stein se strâmbă.

– Dar nu poimâine la șapte la „Elțin"! Acolo se adună seara jumătate din Normannenstraße, mănâncă Soljanka și spune bancuri la care alții trag cu urechea!

– Ce a spus exact?

Se auzi soneria.

Stein se ridică și părăsi încăperea.

Brendel trase din trabuc.

– A pomenit în mod clar localul „Elțin". Și pe sora pe care se pare că n-a avut-o niciodată.

– Sora inventată a fost doar un pretext spontan, ca să poată numi data. 27 octombrie. Ora 19. Poimâine.

– Trebuie să căutăm și un al doilea mort, spuse Brendel. Și asta a pomenit. Unul care a fost executat printr-o împușcătură în spate. Asta ce mai înseamnă?

– N-am idee, spuse Wegener.

Brendel se lăsă să cadă la loc pe canapea. Nimeni nu a fost împușcat pe la spate. Cel puțin nu în cazul ăsta.

– Voi vă îmbătați și eu trebuie să muncesc. Kayser năvăli înăuntru și se lăsă să cadă în fotoliul lui Stein.

Stein se așeză lângă Brendel, care îi umplu paharul și îl împinse spre Kayser.

– Franțuzesc.

Kayser își dezbrăcă geaca, luă paharul și gustă.

– Un Calvados de primă clasă. V-ați aranjat bine aici. Să vedem pentru câtă vreme.

– Dă-i drumul. Ce se întâmplă?

– Ronny Gruber. Kayser puse paharul pe masă. De nouă ani e colaborator inoficial al Securității. CI Hermes.

Lui Brendel îi căzu capul în piept.

– Cine spune asta?

– O spune Pullach și o poate dovedi din mai multe surse credibile.

Liniște.

– O farsă, spuse Frankenstein consternat, toată chestia asta cu brigada și cu Gruber e doar o farsă uriașă?

Kayser încuviință din cap și îl privi pe Wegener.

– Domnule căpitan, vă felicit. Aveți nas bun pentru a mirosi căcatul Serviciului Secret.

Wegener băgă de seamă că începuse să râdă, tare și necontrolat, atât de necontrolat, încât se scutura tot, și se opri abia când nu mai putu să respire.

Miercuri, 26 octombrie 2011

26

Capota de motor S Class ieşi pe poarta Sediului Poliţiei ca un bot de rechin negru. Restul limuzinei se ivi plutind din peştera ei colţuroasă, se opri scurt, apoi rechinul alunecă pe stradă.

Wegener stătea în spatele volanului din Wartburgul vechi al Christei Gerdes şi privea în oglinda retrovizoare cum Mercedesul se insinuează în circulaţie. Se înghesui în scaunul îngust al Wartburgului şi coborî apărătoarea de soare. Odorizantul în formă de pom, marca *Mărul de Mecklenburg,* se balansa sub cerul de plastic al capotei.

Pe trotuar se opriră obişnuiţii gură-cască, un bărbat tânăr făcu poze cu minskul, automobilul S Class veni mai aproape, trecu vâjâind pe lângă el, în spatele geamurilor întunecate conturul şoferului şi al pasagerului din dreapta, spatele lat cu cocoaşa masivă a portbagajului se micşoră, semnalizare la stânga, după care Mercedesul o coti spre centru.

Din rândul maşinilor parcate se desprinse un Phobos I albastru-deschis, imediat după el porni un Phobos Universal roşu şi vechi.

Wegener se aplecă pe jumătate peste locul din dreapta, rămase ascuns, numără zece, cincisprezece, douăzeci de secunde, apăru din nou.

Strada era goală.

Porni motorul. Pocnete. *Mărul de Mecklenburg* pierdu în faţa mirosului de prăjeală, care pătrunse prompt prin toate crăpăturile ruginite şi izolaţiile poroase.

Aici înăuntru îţi foloseşte un căcat parfumul tău de bomboane, se gândi Wegener şi băgă viteză, la Boltenhagen puţim amândoi la fel, Richard Brendel. Vestul şi esticul: două sardine în ulei, care călătoresc în propria cutie.

*

Intrarea pentru mașini spre EastSide era flancată pe ambele laturi de ghivece de teracotă supradimensionate, în care creșteau merișori turcești sferici, un spalier de capete verzi retezate, se gândi Wegener și trecu pe banda sângerie cu cele cinci stele de alamă încorporate. Un covor roșu asfaltat, menit probabil să le dea ștabilor din Vest senzația că se află acasă. La capătul curbei cu merișori două bariere tăiau calea.

Wegener opri.

O uniformă de paj bine umplută, cu șiruri duble de nasturi aurii, apăru din neant și ciocăni în geamul unsuros al mașinii, fără să-și ascundă repulsia.

Wegener lăsă geamul jos.

– Vă pot ajuta cu ceva? zise pajul pe nas, oscilând între plictis și enervare. Pe gâtul plin de coșuri de la ras locuia un pepene mustăcios, în mână ținea o cutie de Club-Cola light cu gust de vișine. Ecusonul de pe pieptul uniformei vorbea englezește: *You are talking to Sascha Günzow.*

– Am venit să iau un coleg.

Sascha Günzow îl privi plin de milă.

– Dar sigur nu din EastSide, domnul.

– Ba sigur că da. Deci bariera, vă rog.

– Nu locuiți la hotel, am înțeles corect? Pajul își termină sticla de Cola dintr-o înghițitură prelungă și aruncă cutia nimerind din prima un coș de gunoi.

– Nu locuiesc la hotel și nu am de gând să locuiesc vreodată. Am însă de gând să-mi iau colegul care locuiește la hotel, și anume acum.

Pe fața de pepene a lui Günzow se ivi zâmbetul satisfăcut al celui care deține puterea cu normă redusă.

– Din păcate, acesta este un *car-walk* pentru VIP-uri rezervat pentru *premium guests*. Trebuie să vă rog să dați cu grijă în spate.

Wegener își deschise printr-o mișcare legitimația de serviciu.

– Sascha, deschide-ți urechile alea de porc, în zece minute l-am informat pe șeful tău că îi spionezi pe *premium guests* pentru Securitate.

Wegener ridică geamul.

Pepenele se făcuse livid. În creierul lui apos de fruct se duelau acum eternele alternative ale neamțului, cocoașa sau urletul, cocoașa sau urletul, cocoașa sau urletul. Cocoașa triumfă. Brațele barierei se ridicară fără să facă vreun zgomot. Günzow stătea alături cu pumnii lui ca de bebeluș strânși, din ochi îi țâșneau câte o sută de fulgere pe secundă, care ricoșau toate pe scutul uleios al Wartburgului.

Wegener trecu păcănind prin palierul de teracotă, ajunse în fața treptelor albe și opri motorul. Deasupra cortului de oțel al marchizei, scula valutei se înălța în aer, ca un cârnat de sticlă ce se subția spre vârf. Posterul uriaș de plasmă lumina azi galben cu litere negre:

LUCRUL CEL MAI GREU NU ESTE
SĂ GĂSEȘTI IDEI NOI,
CI SĂ SCAPI DE IDEILE VECHI.
John Maynard Keynes

Brendel apăru sub marchiză, își puse ochelarii negri de soare, privi în jur, descoperi mașina și coborî scările relaxat, cu amândouă mâinile în buzunare, cu pardesiul lui deschis la culoare fluturând în vânt, un manechin musculos al economiei de piață pe treptele succesului, doar că jos nu îl aștepta un Mercedes lustruit, ci colecția de fier vechi pe patru roți a Christei Gerdes, unsuroasă, zdrăngănitoare și împuțită. Clasa rablă.

Ce mai coborâre, își spuse Wegener.

Brendel deschise ușița subțire, se strecură pe locul din dreapta, își dădu jos ochelarii de soare.

– Bună dimineața. Ei bine?

– Bună. Un Phobos și un Universal.

– Ce crezi?

Wegener porni motorul.

– Securitatea. Cine altcineva. Postul nostru de control este puțin înainte de Pankow, dacă rămân până atunci pe urmele noastre, vom ști.

– OK. Altceva?

– Măcar am ajuns singur pe *car-walk*-ul pentru VIP-uri.

– *Car-walk*-ul pentru VIP-uri. Brendel zâmbi. Martin, se poate ca eu să o fi văzut în dimineața asta la micul dejun pe fosta ta prietenă?

Wegener lăsă mașina să coboare panta din fața hotelului și o coti pe banda din dreapta, spre aleea Honecker.

– Posibil. Ministerul Energiei e dincolo, în Casa Berlina.

Brendel încuviință din cap.

– Fotografiile din dosarul tău, nu de alta.

Fotografiile, nu de alta, se gândi Wegener, o fi ciudat, dar eu aud fotografii nud, o văd cum își desface picioarele epilate pentru armăsarii de la Gazprom cu camere digitale Zorki, curva asta dependentă de succes, Mata Hari – Curva Berlinului, pe care acum șase ani n-ar fi lăsat-o să intre la EastSide nici măcar pe la intrarea de serviciu, și care azi umblă țanțoșă pe aici, îmbrăcată la costumaș, și face pe dama din Vest, este invitată să își petreacă aici noaptea, micul dejun inclus, negociază contracte, îl întâlnește pe Hoffmann, neagă că l-ar fi întâlnit, sărbătorește încheierea contractelor la chefuri cu șampanie și scoate pe la spate pentru patrie ce le-a permis ălora să-i bage prin față, la urma urmei calificările ei sunt recunoscute oficial, ochi de căprioară, pistrui, păr roșu ca focul și un râs care în câteva secunde îi dezgheață oricărui rus de la gaze ouăle Fabergé înghețate, un chicotit de arzător pe gaz, care înfierbântă sperma mafiotă a acestor tauri de prăsilă de sindicat, totul pentru o marjă și un câștig puțin mai mari, ești o saltea de ruble oportunistă, avidă de bani, fără conștiință, se gândi Wegener și trebui să se abțină să nu bată cu pumnii în volanul șubred al Wartburgului.

Brendel încercă să își dezbrace paltonul, pe scaunul strâmt.

– Deci nu te miri.

– La un moment dat nu te mai miri de nimic. Wegener opri la un semafor. Semaforul se făcu numaidecât verde. Apăsă pe accelerație, de scârțâiră roțile uzate ale Christei Gerdes.

– Cine a pus capăt relației?

– Ea a pus capăt relației.

– De ce?

Un interogatoriu, se gândi Wegener, și tu idiot ce ești intri în joc. Pentru că e atât de bine să te plângi, preot, doctor sau polițist, important e ca cineva să te asculte.

– De ce mint bărbații, Richard?

– În socialism?

– Oriunde.

– Din cauza unei alte femei, constată Brendel.

– Din cauza unei alte femei, confirmă Wegener, băgă în viteza a patra și se trezi că merge cu 80. Apartamentele monstruoase, lungi și înguste, de pe aleea Honecker, se înălțau pe dreapta și pe stânga, gratii în fața intrărilor, la fiecare cincizeci de metri indicatoare portocalii, *Pericol de prăbușire!,* scânduri de lemn la ferestre, o grămadă de simboluri pentru relația mea cu Karolina, se gândi Wegener, ruine în descompunere care nu mai pot fi salvate, dar care nu vor nici să se prăbușească.

– Măcar a fost o femeie frumoasă? întrebă Brendel.

– Mult mai mult decât o femeie frumoasă: o rusoaică frumoasă.

– Polițistă?

– Chelneriță. La „Molotow".

Monumentul închinat lui Honecker se apropia, Erich cel de fier stătea cu mâna ridicată în nefericitul său salut hitlerist în direcția centrului, pe ochelarii cu ramă de corn stăteau porumbei rotunzi ca o minge, în spatele lui statuia lui Jähn, Sigmund trăgea de frânghia abruptă de bronz, un marinar panicat care nu mai putea face nimic, Andreas pleca, brațele și picioarele îi erau întinse, un x zburător, care nu va mai simți pământul sub picioare nicicând. Honecker întorcea spatele acestei drame a tatălui și a fiului, lângă el erau dărâmate primele blocuri de apartamente, buldozere mâncaseră fațadele dintr-o parte și se săturaseră brusc, mai rămânea doar priveliștea jumătăților de sufragerii și de dormitoare, căsuțe de păpuși morbide în care mai așteptau încă fotolii, scaune, dulapuri și mese, pe pereți atârnau tablouri. Într-o baie tăiată pe jumătate se balansa pe marginea muchiei o toaletă roz cu capacul ridicat.

– Și s-a aflat?

– Totul se află odată și-odată.

– Posibil.

– Nu doar posibil, ci garantat. Îl vezi doar pe Ronny Gruber. Până și ăștia se dau de gol. Și ei chiar că au exercițiu.

– Bine, să presupunem că totul se află. Brendel își aruncă pardesiul pe bancheta din spate. Mai rămâne întrebarea, ce înseamnă asta. Faptul că se află schimbă ceva? Sau lucrurile rămân la fel? Se trag consecințe sau este suficient că se cunoaște adevărul? Pentru că se bănuiește că aceste consecințe ar face lucrurile și mai rele?

– Karolina nu a putut lăsa lucrurile așa, să cunoască doar adevărul.

Brendel încuviință.

– Așa și arată.

Idiotule, își spuse Wegener și luă piciorul de pe accelerație, tâmpitule de Martin Wegener, șobolanul ăsta de Richard te minte în față cu Karolina și tu, cămilă de colhoz, îl mai și crezi, auzi, cică a văzut-o la micul dejun! La micul dejun și mai înainte o noapte întreagă în camera lui! Și acum vorbește de o întâlnire întâmplătoare, data viitoare intră în vorbă, de ce nu, așa fac cunoștință în mod oficial, așa se pregătește dezvăluirea adevărului, Enders-Brendel, e drept că sună ca porcul, dar cine arată atât de bine poate suporta și cel mai tâmpit nume. Așadar, cei doi chiar și-o trag.

Acum o iei razna, spuse vocea lui Früchtl.

Se giugiulesc și și-o trag.

Se giugiulesc și și-o trag, îl maimuțări Früchtl.

Doi porumbei discreți, care nu se formalizează. Iar tu ești Martin jumulitul. Cel cu măruntaiele scoase. Ca de obicei.

Dumnezeule, Martin jumulitul, spuse Früchtl, revino-ți! Nu crezi nici măcar tu ce spui!

– Și care ar fi decizia ta? Ochii albaștri ai lui Brendel îl fixau din nou. Dacă tu ai fi cel care te prinzi?

– Decizia mea în legătură cu ce?

– Pro sau contra consecințelor. Trebuie să acționezi în funcție de lucrurile pe care le afli sau poți să le iei pur și simplu așa cum sunt?

Wegener schimbă în viteza a treia și încercă să vorbească cu voce normală:

– Nu acționez în funcție de lucrurile pe care le aflu și nu le iau așa cum sunt. Le țin minte. Dacă consideri că și asta este o consecință.

Brendel încuviință din cap. Își scoase minskul nou din buzunarul pantalonilor și alese un număr.

– Christian, tot eu sunt. Cine a fost adineauri?

Wegener privi în oglinda retrovizoare: Mașini Phobos și Lada care înotau în șuvoi, luau curbe, schimbau benzile, respectau limita de viteză. Nicio mașină care să i se pară cunoscută. În capul lui, Karolina. Karolina goală, peste și sub alți bărbați. Andreas, se gândi Wegener, Andreas Jähn, sărman zburător spațial, sărmană categorie ușoară, frate întru spirit, eu unul nu am fost niciodată acolo sus, în schimb sunt aici jos de tot, știu exact cât te-ai simțit de pierdut, cât de părăsit te-ai simțit pe drumul tău spre Saturn, maestru al spațiului cosmic al singurătății. Și acum Sigmund, primul cosmonaut zburător al Republicii Democrate Germane, stă singur la Strausberg și îl plânge pe unicul său fiu, așa cum plâng eu după maiorul Friptu-rică, așa radical dispar oamenii la noi, Andreas plutește în costum etanș prin spațiul fără sfârșit, pe Josef l-a înghițit pământul, la final e același efect: uneori te gândești că nu au existat niciodată.

Brendel ascultă în receptor.

– OK. Dar fii prudent. Te sun când ne întoarcem. Așa o să fac. Salut.

– Kayser?

– Da. Brendel împinse minskul în buzunar. Acum cincisprezece minute l-a sunat cineva care se pare că a lucrat multă vreme la Greentec. Chiar acum vrea să vorbească cu el, se pare că are material incriminant.

– Și?

– Păi e foarte ciudat.

– De ce?

– L-au sunat pe telefonul de la hotel. Din afară, nu de la recepție. Doar că numărul ăla nu-l are nimeni.

Wegener o coti spre autostrada Marea Baltică.

– Tu ce zici?

Brendel îl privi, devenit dintr-odată serios.

– Că ne apropiem.

27

– Alo.

– Doamna Schütz?

– Da.

– Am ajuns.

– Unde sunteți exact?

– Suntem la cincizeci de metri înainte de pod.

– Cum adică suntem? Am crezut că veniți singur!

– Mă însoțește un coleg de la Criminalistica Republicii Federale.

– Poliția din Germania de Vest? Asta e o tâmpenie.

– Cooperăm în această problemă. În mod excepțional. La dorința Cancelarului Federal.

Tăcere.

– Doamnă Schütz?

Tăcere.

– Doamnă Schütz, colegul se poate legitima.

– Doar voi doi.

– În afară de noi nu mai e nimeni.

– Securitatea nu este informată.

– Nimeni nu e informat. Și nici nu ne-a urmărit nimeni.

– Minskul nu vă e urmărit?

– Nu știu. De aceea vă sun de la un telefon cu fise.

– De la cabina de lângă rondoul de la pod?

– Exact.

– Așteptați o secundă.

– OK.

Pauză.

– Purtați un palton maro, celălalt unul de culoare deschisă?

– Așa este.

– Vă văd.

– Și acum?

– Dacă vreți să mă trageți pe sfoară, plecați.

– Spun adevărul, doamnă Schütz.

– În țara asta nu a spus încă nimeni adevărul.

– Atunci tocmai s-a întâmplat pentru prima dată.

– Decât să mă mir atât, prefer să nu vă cred.

– Unde să venim?

Tăcere.

– Doamnă Schütz, dacă aș fi informat Securitatea, v-ar fi localizat deja de mult telefonul.

– Mergeți la intrarea din stânga. Purtați-vă de parcă ați vrea să faceți o baie și v-ați fi uitat prosoapele.

– Și anume?

– Luați-vă bilete și mergeți până la șezlongul alb cu umbrelă galbenă în față, este la aproximativ o sută cincizeci de metri la stânga față de locul în care vă aflați. Îl vedeți?

– Da, dar este o plajă de nudiști.

– Bună observație. Este decizia dumneavoastră, în cinci minute eu am plecat.

– De ce nu ne întâlnim pe pod?

– V-ar plăcea. Nici să nu vă gândiți, știu jocul de-a indienii. Aveți cătușele?

– Da.

– Vă dezbrăcați și veniți încoace. Hainele rămân la ghișeul de bilete, vă aduceți doar legitimațiile de serviciu și cătușele, nimic altceva. Asta presupunând că vreți să vorbiți cu mine.

Fu rândul lui Wegener să tacă.

– Da sau nu, domnule Wegener, dacă așa vă numiți?

– Mă numesc Wegener.

– Ce frumos pentru dumneavoastră! Deci?

– Venim.

Se auzi clicul.

Wegener agăță receptorul în furcă și ieși din cabină. Aerul mirosea a mare, un vânt surprinzător de cald îl întâmpină, suflă pardesiul lui Brendel formând o cocoașă, avea gust de sare și ducea pescărușii gălăgioși în direcția podului, spre o plajă aproape pustie. Țipetele ascuțite adiau peste capetele lor, strigăte pătrunzătoare de avertizare, mereu aceleași, situate undeva între plăcere și durere. Seniori cu păr argintiu, pantaloni albi și svetere tricotate se furișau de-a lungul promenadei măturate cu grijă, aplecați în față, de parcă ar fi căutat pe plăcile cenușii de beton un sens pentru viața lor aproape sfârșită, pentru biografiile lor pline de dictaturi, pentru faptul de fi obligați acum să absolve zilnic plimbările prin curte, îmbrăcați în uniformele lor de oaspeți ai stațiunii de cură. Utopia patologică a mamei și tatei, se gândi Wegener, o existență la băi, în stofe albe, în fața ochilor orizontul de un albastru profund văzut de pe veranda de lemn proaspăt văruită, visând la tot ce te putea aștepta dincolo de granița mării. Dacă tot trăiai în RDG, atunci măcar să trăiești cât mai la margine, pe latura cea mai din nord, un loc în lojă, să privești pentru restul zilelor tale libertatea.

Brendel îl privi întrebător.

– Vrea să mergem pe plajă.

– Unde?

– Aici.

– La plaja de nudiști?

– Asta a plănuit de la bun început.

– De ce nu ne întâlnim pe pod? De acolo poate supraveghea mai bine împrejurimile.

– Hai, înainte să dispară din nou. Wegener își dezbrăcase paltonul și o porni de-a curmezișul pieței rotunde din fața podului spre ghișeul unde se vindeau bilete. Nu își face probleme în ceea ce privește împrejurimile, își face probleme în ceea ce ne privește pe noi, îi e teamă că suntem blindați cu microfoane până în gât sau că vrem să o anesteziem cu cloroform, ce știu eu. Din cauza asta suntem la Boltenhagen, din cauza asta suntem pe plajă.

Brendel mergea în urma lui.

– Vrea să o chestionăm dezbrăcați?

– Exact asta vrea. Wegener se opri în fața ușii deschise a căsuței de lemn. Înăuntru, o foaie dublă din *De straja patriei* flutura peste un pântec umflat de femeie.

– Poliția criminalistică, spuse Wegener și ținu legitimația în fața sa ca un scut în miniatură. Sunteți așa de drăguță să aveți grijă de lucrurile noastre pentru o jumătate de oră?

Brendel se așeză clătinând din cap pe o bancă de lemn și începu să-și descalțe pantofii.

De straja patriei coborî cu viteza unui geam electric de la mașină, din spate apăru o față bronzată de bunicuță cu ochi vii, care studiară preț de câteva secunde cartela de plastic.

– Dacă sunteț în interes de servici, puteț rămâne îmbrăcaț, domnule căpitan.

– Din păcate nu și astăzi, spuse Wegener, puse legitimația pe pervaz și începu să-și desfacă naturii de la cămașă.

– Cum credeț. Nu vă ia niminea nimic dacă să uită. Dar aț avut noroc cu soarele ăsta, s-a mai făcut azi cald.

– Aproape cald.

Fața de bunicuță dispăru la loc în spatele revistei.

– Hainele le lăsaț aci pe scaun și mergeț așa. Io azi nu văd nimic. Și poimâine oricum e gata sezonu.

Brendel își împăturise hainele și stătea nehotărât în picioare, îmbrăcat într-un fel de tanga de culoare neagră.

Deci așa ceva se poartă dincolo, se gândi Wegener, își scoase cureaua, se forță să privească în altă parte, privi din nou spre el, Brendel se întoarse și își dădu jos chestia aia neagră și strâmtă, două buci albe de cur râseră la el, ce faci, se gândi Wegener, nu te uita la dosul omului, mai bine dă-ți jos minunăția de raiați cu tot cu chiloți, ca să nu vadă că țara ta mai este încă în epoca de piatră a slipilor.

– Distracție plăcută la domnii, spuse ziarul în momentul în care cei doi stăteau goi în fața căsuței, cu ochelarii de soare pe ochi, legitimațiile în mână, doi actori principali morocănoși într-o comedie de mâna a doua.

Brendel era acru.

Wegener luă cătușele.

Merseră apoi unul alături de altul pe drumul pavat cu scânduri care ducea spre apă, cu privirea ațintită înainte, acum ești la fel de gol cum te-ai simțit totdeauna, își spuse Wegener, dar nu ești singur, nici celălalt nu mai are nimic pe el, celălalt este pentru prima dată fără apărare, dezbrăcat până la legitimația de serviciu, e drept că e mai sportiv și mai musculos, asta e clar, nu are niciun pic de burtă, dar pantalonii tot a trebuit să și-i dea jos.

Wegener zâmbi.

Mirosul de alge și soarele de octombrie trezeau în el o ciudată senzație de fericire. Goliciunea asta era o libertate pe care o uitase complet și care îl copleșea acum pe nepregătite, care îi fusese impusă și pe care putea acum să o savureze, o goliciune de copil, de care își aminti brusc, scăparea firească de tot ce acoperă și ascunde. Pe atunci lepădase alături de părinții săi îmbâcseala Trabantului și praful de cărbune negru, umezeala locuinței vechi și plictiseala de la Tineretul Liber German, azi lepăda gazele unsuroase de eșapament ale Phobos-ului, dorul de Karolina, nesiguranța măcinătoare, frica de a o sfârși într-o bună zi precum Toralf Kleyer, declarat dispărut, scos din joc pentru totdeauna, cu gura astupată de viu. Toate astea deveniră neimportante preț de câteva minute eliberatoare, în care aerul rece al mării adia peste tot, învăluind corpul întreg, iar Marea Baltică mirosea așa cum mirosise dintotdeauna, nu a RDG, ci a mare a lumii. În acest moment pare totul posibil, se gândi Wegener, chiar dacă știi că momentul ăsta se termină în următorul moment și atunci iar nu va mai fi posibil nimic, dar timp de câteva clipe îți poți imagina și cele mai nerealiste lucruri, Reînvigorarea personală, visul fantastic, un kitsch idilic cu tata, mama, Karolina și copii cu părul roșcat în fața unui șezlong de pe plajă, eterna nesingurătate, singurul loc al încrederii absolute, statul corect, tot ce nu se putea întâmpla niciodată, pentru că dragostea și trădarea își schimbau în țara asta mereu rolurile: trădarea venea, dragostea se ducea.

– Stop!

O voce prietenoasă, dar hotărâtă.

Wegener și Brendel se opriră la unison, se întoarseră la unison, de mirară la unison.

– Legați-vă cu cătușele unul de altul, aruncați-mi întâi cheia și apoi legitimațiile de serviciu. Tânăra nu purta nimic în afara unei genți dintr-un fel de neopren, ochii i se întorceau în toate părțile, un radar Stasi cu ochi verzi și buzele groase, părul blond deschis îi atârnau în șuvițe umede peste sâni, o mână îi era vârâtă în geanta de pe umăr, poate ținea o armă sau poate nu. Nu vă apropiați nici măcar cu un pas.

Wegener își puse încheietura mâinii drepte în cătușă, Brendel încheietura stângă. Sunet de metal.

– Cheia și legitimațiile.

Wegener aruncă totul pe rând, folosind mâna stângă, cheia fu prinsă din aer, cu o mișcare rapidă, legitimațiile aterizară amândouă pe nisip. Tânăra se ghemui, luă dreptunghiurile de plastic, le verifică cu atenție, își ridica la fiecare secundă privirea spre ei, cercetă în cele din urmă fără urmă de jenă șoldurile lui Brendel și se ridică. Un zâmbet batjocoritor apăru pe fața frumoasă:

– Vă cred și fără legitimație că ați venit cu un polițai din Vest, domnule Martin Alfons Wegener.

Ochii lui Wegener ignorară mârâitul de avertizare al creierului, își îndreptară privirea în jos, privirea se opri. Brendel era complet ras. Niciun fir de păr pe penisul maroniu, care se curba în jos ca o banană circumcisă și se termina cu un gland gros, de un roz palid, niciun fir de păr pe ouăle maronii, care se balansau în direcția plajei ca doi saci umpluți în mod inegal, lungiți de propria greutate, nici măcar peri scurți, în timp ce la Marie Schütz creștea un triunghi stufos și negru, care se termina pe margini în franjuri subțiri din care picura apa. Asta a înotat până aici, își spuse Wegener și văzu până și prin ochelarii de soare cum capul atractiv al lui Brendel se înroșește căpătând o nuanță comunistă, are în geantă tot ce îi trebuie, sigur e o chestie din aia impermeabilă pentru scufundări, și va pleca în curând pe aceeași cale, în timp ce noi rămânem aici ca o reunificare forțată și goală, Estul și Vestul încătușați unul de altul cu oțel inoxidabil, unul cu păr, celălalt chel, unul înzestrat ca un cal tratat cu hormoni, celălalt doar de duzină.

– Doamnă Schütz, faceți aici un circ întreg. Brendel nu trebuia să se prefacă nervos. Se poate să considerați moartea tatălui dumneavoastră amuzantă, noi însă nu.

– Puteți să îmi spuneți Marie, zise ea cu aceeași expresie batjocoritoare pe față. Aveți douăzeci de minute.

– Am putea să ne așezăm într-un șezlong? Wegener ridică mâna legată cu cătușe, mâna lui Brendel se ridică și ea. Ar fi puțin mai discret.

– Șezlongurile sunt închise. Sau ați închiriat vreunul?

Wegener încercă să sune relaxat.

– Atunci faceți-ne o propunere, spuse și își dădu jos ochelarii de soare.

– Să intrăm în apă. Marie îi zâmbi și se duse spre apă cu pași laterali, merse ca racul, privirea îi rămase pironită pe fața lui și Wegener se trezi că se poate pierde în ochii ăștia verzi, două lacuri perfect rotunde, îndepărtate, pline de lintiță în mijlocul unei păduri dese de gene. Hoffmann, bătrânul încuiat, adusese pe lume o frumusețe delicată și pisicoasă, cum și cu cine o fi reușit să o facă.

– Puțin cam rece, dar te obișnuiești.

Primul val spălă nisipul de pe degetele de la picioare ale tinerei. Unghii lăcuite în negru.

– De ce vă ascundeți, doamnă Schütz?

– Din multe motive. De la moartea tatălui meu, și de frică. După cum probabil că vă puteți imagina.

Wegener trase ușor de cătușe și Brendel se puse în mișcare. Se duseră spre apă ca o pereche căruntă de sado-masochiști, intrară imediat în ea, fără o strâmbătură. Doi bărbați umiliți, care nu voiau să se arate și mai vulnerabili.

– Cum ați aflat de moartea tatălui dumneavoastră?

Brendel își regăsise tonul politicos.

– De la un bun prieten.

– De la un bun prieten pe nume Werner Blühdorn.

Wegener trebuia să se stăpânească să nu îi clănțăne dinții, picioarele îl ardeau de la frig, nu vor mai fi după aceea decât doi bolovani albăstrii, care urmau să îi cadă și să se spargă în mii de bucăți pe plăcile de beton ale promenadei.

– Aveți dreptate, Werner mi-a spus. De unde știți?

– Activitate polițienească est-vest-germană, spuse Brendel cu o voce în care nu se ghicea tremuratul de frig.

Wegener nu putu să-și ia ochii de la modul în care goliciunea fetei era înghițită centimetru cu centimetru de Marea Baltică care începuse să-i lingă deja pulpele subțiri, care nimerea acum, cu un val nu prea înalt, în tufișul creț de păr pubian, lovea pe jumătate transparent pielea albă și sugera o protuberanță cu despicătură.

– Cine credeți că l-a omorât pe tatăl dumneavoastră, doamnă Schütz?

– În Vest se spune că Securitatea. Werner mi-a trimis ultimul număr din SPIEGEL, l-am primit azi-dimineață. Mi se pare destul de plauzibil ce scrie acolo. Marie băgă cheia de la cătușe și legitimațiile în geanta ei de neopren și închise fermoarul. Părul ei pubian, protuberanța, despicătura, dispărură definitiv în cerneala albastră și înghețată a mării. V-ați dat seama deja ce s-a întâmplat? întrebă Marie.

– Nu, spuse Wegener. Încă nu. De aceea vrem să vorbim cu dumneavoastră. De ieri avem motive să credem că tatăl dumneavoastră a fost într-adevăr omorât de Securitate.

Marie stătea cu ochii ațintiți asupra apei.

– Însă ne mai punem și o întrebare evidentă, spuse Brendel. Dacă a făcut-o Securitatea, atunci de ce i-au legat șireturile între ele?

– O manevră ieftină de abatere a atenției. Vreți să spuneți că mușcați momeala?

– Dar în cazul acesta ar fi o manevră de abatere a atenției nereușită. Din cauza acestor șireturi înnodate a ajuns cazul la SPIEGEL și Tratativele sunt puse în pericol. Asta nu prea e în interesul Securității.

Marie îi privi încăpățânată.

– De unde să știu eu cum gândesc nebunii ăia sau de ce a ajuns povestea în presă!

Wegener își drese vocea:

– Doamnă Schütz, trebuie să vă întreb ceva: tatăl dumneavoastră a lucrat pentru Stasi?

Încăpățânarea dispăru, Marie râse cu poftă un râs aspru.

– Tatăl meu nu a fost niciodată la Stasi, absolut sigur. Chiar credeți una ca asta?

– Nu. Dar cazul de față e plin de cele mai ciudate surprize, mai bine întrebi prea mult decât prea puțin. Ochii lui Wegener cercetară corpul tinerei în căutarea unor ridicături cât de mici și găsiră în schimb două sfârcuri cât două boabe de zmeură, care ieșeau cărnoase și disproporționat de mari dintre șuvițele ude de păr. Două sfârcuri roșii și demne, prin care Dumnezeu înlocuise sânii uitați.

Marie zâmbi obosită.

– O știți pe Martina Thal?

– Fostă ministru, spuse Wegener tremurând, marea de gheață îl mușca între timp de cur, de șolduri, de spate. Cred, cel puțin. În perioada Reînvigorării.

– Însărcinata specială a Comitetului Central pentru Înnoirea Internă și Restructurarea Securității din '89 până în '92.

– Sau așa.

– Trebuia să restructureze Serviciul Secret pentru Krenz, să îl micșoreze în mod radical, să îl adapteze la criteriile și standardele vestice și așa mai departe. În timp ce vorbea, Marie înainta tot mai mult în mare, Wegener o urma, trăgându-l pe Brendel după el, înghețul îi ajunsese acum până la piept, picioarele îi erau doi țurțuri furnicători de gheață, penisul cât un deget de bebeluș, sfârcurile Mariei se scufundară devenind și mai mari în capul lui Wegener, crescură sub apă devenind doi struguri tari ca piatra, care nu se vor mai micșora niciodată și care pe viitor vor trebui consemnați în buletinul eliberat de Poliția Populară, *semne particulare: cei mai tari muguri ai Uniunii Socialiste.* Dar toate astea au fost doar un program oficial, pentru a pune mâna pe valutele democratice, să stoarcă bani din fondurile de urgență și să primească pachete de ajutoare de la UE. În spatele culiselor, totul trebuia să rămână neschimbat, sigur că la dimensiuni puțin mai reduse, dar la urma urmei tot vechea Stasi, aceiași oameni, doar că aveau acum bugete uriașe pentru departamentele lor de dezvoltare, pentru înalta tehnologie a Serviciilor Secrete. Bani din Vest, care au curs în mod oficial în fondurile de Reînvigorare.

– Și pe atunci s-a îndrăgostit Martina Thal de Albert Hoffmann, spuse Brendel, doi luptători pentru un posteritatism socialist-democrat, pe care în afară de ei nu-l mai voia nimeni.

Marie încuviință din cap.

– Povestiți-ne ce s-a întâmplat.

– Numele de fată al mamei mele era Schütz, pe primul ei soț îl chema Gerhard Thal, un germanist din Leipzig. Marie îl privi pe Brendel. L-a cunoscut pe tatăl meu în 1989 la Consiliul Permanent. Nu trebuia să afle nimeni de relația lor, Securitatea Statului și Organul Național de Control Strategic aveau poziții contrare, sarcina lor era să se țină în șah reciproc, și nu să facă amor.

– Și nu trebuia să se afle nici despre existența dumneavoastră.

Marie își șterse părul ud de pe frunte.

– Totul a fost ținut secret. Eu am fost ținută secret. Mama m-a înregistrat sub numele ei de fată. Ultimele luni de sarcină le-a mascat cu certificate medicale. Oficial, eu eram fiica din flori a unei prietene a Martinei Thal, pe care a ajutat-o să o crească, dovedind o solidaritate exemplară. Când aveam șapte ani, nu a mai rezistat. S-a aruncat în fața trenului.

Wegener îl privi pe Brendel. Acesta stătea atât de țeapăn în Marea Baltică, cu fața lui dură cu ochelari de soare, de parcă l-ar fi scufundat Cosa Nostra, cu un bloc de beton la picioare, doar că marea nu era suficient de adâncă în acest loc, omul avea să supraviețuiască.

– Și tatăl dumneavoastră?

Mâinile Mariei se jucau în apă, se făceau căuș, scoteau apă din mare și o lăsau să curgă înapoi.

– A devenit un prieten pe care l-am cunoscut pe ascuns. Un confident care putea vorbi deschis doar cu mine, pentru că nu avea pe nimeni altcineva. Marie zâmbi. Dacă ne-ar fi prins împreună eu aș fi fost mica lui curvă.

– Pentru asta erau prezervativele, constată Wegener, vibratoarele, biciul, pilulele de potență.

– Am lăsat multe urme care ne-ar fi apărat. Marie privi țintă în apă. Sunteți bine informat.

– Nu suficient de bine. Brendel își dădu jos ochelarii de soare. De ce ar trebui să fie Securitatea interesată de dumneavoastră? Părinții sunt morți. Toate astea s-au terminat de mult. Și cu moartea tatălui dumneavoastră nu ați avut de-a face.

– Se vede că veniți din Vest. Batjocura drăgălașă a Mariei revenise. Tatăl meu a vorbit sute de ore cu mine. A vorbit deschis. Pentru că am avut încredere unul în altul. Știu lucruri despre țara asta, pe care nu le-ați crede niciodată. Și mai știu cum lucrează Securitatea. Mama mea a trebuit să vadă lucrurile astea din interior, timp de doi ani, fără să le poată schimba. Mizeria asta a costat-o viața. Cunosc și efectul thiopentalului și al celorlalte chestii.

– Serurile adevărului.

– Da, serurile adevărului, domnule Brendel. Modul est-german de a ajunge repede la țel. Dacă Stasi bănuiește că eu exist, mă caută până mă găsește. Gândiți-vă și singur, fiica ascunsă a doi foști membri ai Consiliului Permanent al Președintelui Consiliului de Stat, ambii timp de ani întregi autorizați să cunoască secrete de stat de nivel I, ambii își abandonează funcțiile protestând, structuri relaționale conflictuale relevante în cel mai înalt grad, plus grave crize emoționale și ideologice, foarte posibilă și deconspirarea unor informații extrem de sensibile, așa se numește asta în jargonul fasciștilor socialiști. Ăia trebuie să se asigure că eu nu știu nimic. Asta le e slujba. Or să îmi dea barbituce până când află tot ce mi-a povestit tatăl meu, și atunci rămân închisă acolo, vă garantez.

– Dar de ce…

– Trebuia să vorbească cu cineva. Marie îl privi pe Brendel, de parcă acesta tocmai ar fi inventat Securitatea. Atât de simplu este. Trebuia să vorbească cu cineva în care avea încredere.

– Apropo de încredere. Wegener își reprimă tremuratul. Cine avea un motiv să-l omoare? Ajutați-ne. Și eu vă promit că nu va afla nimeni că Albert Hoffmann și Martina Thal au un copil.

– Și dacă nu vă spun nimic?

– Nu află nimeni nimic. Vă promit.

– Promisiunea unui polițist.

– Promisiunea unui polițist care ar fi dat deja de dracu', dacă Otto Schily ar ști cu cine fac eu baie acum.

Pe fața lui Marie tresări ceva.

– Tata nu mi-a povestit niciodată ce plănuiește sau la ce lucrează în prezent. Ideile lui erau sfinte, nu voia ca cineva să i se uite în cărți. Nici măcar eu. Iar eu nu l-am întrebat.

– Credeam să ați vorbit sute de ore!

– Mi-a vorbit doar despre ce s-a întâmplat deja. Despre lucruri pe care nu le mai putea schimba. Asta îl chinuia. Vorbea mereu despre asta.

– Știați că tatăl dumneavoastră a pătruns sub nume fals în cartierul rezidențial de la Wandlitz și că a lucrat acolo? Vocea lui Brendel suna nerăbdătoare. Timp de aproape doisprezece ani. Ca grădinar!

Marie râse.

– Poftim?

– Este adevărat.

– Nu, nu știam asta.

– V-a ascuns timp de doisprezece ani acest lucru, doamnă Schütz?

Râsul Mariei se transformă într-un zâmbet suav.

– Ne întâlneam o dată sau de două ori pe lună, deci probabil că mi-a ascuns mai multe lucruri. Marie privi spre plajă, de parcă ar fi auzit ceva. Unchiul lui din Heidelberg a fost grădinar, tata a lucrat la el pe când era student. Iubea trandafirii.

– Iubea trandafirii. Brendel își umflă obrajii. Se poate, că doar nu trandafirii l-au spânzurat.

Wegener o privi pe Marie în ochi.

– Presupunând că tatăl dumneavoastră nu a lucrat pentru Stasi și că totuși ei l-au ucis – de ce? Pentru ce secret ar ucide Stasi cu atât de puțin timp înainte de Tratative?

Marie îi înfruntă privirea, privi scurt spre Brendel, privi înapoi. Genele îi fluturau.

– Am încredere în tine. În schimb, nimeni nu află nimic despre existența mea. Nimeni, indiferent de circumstanțe. Nici la dumneavoastră la secție, nici altundeva.

Wegener nu putu să răspundă, înota acum în doi ochi triști plini de lintiță, care îl atrăgeau cu puterea unui curent marin, pedala neajutorat în verdele saturat al Mariei, simțea cum sângele curgea

înapoi în penis, cum penisul se lungea, se mărea, devenea cald ca la Karolina, de atâta admirație pentru fața asta udă și sinceră.

– Ați auzit vreodată de planul D?

– Am auzit. Un fel de concept despre alimentarea cu energie.

Marie păru amuzată.

– Planul D era mult mai mult decât un concept despre alimentarea cu energie. Era o strategie cuprinzătoare pentru democratizarea și stabilizarea RDG-ului.

– Ce înseamnă asta în mod concret?

Marie îl privi pe Wegener în ochi.

– Honecker nu a ieșit de bunăvoie la pensie, în 1989.

– Ce vrea să însemne asta?

– A fost ideea tatălui meu. Au gonit purceaua din curte. Așa s-a exprimat.

– Krenz a făcut un puci?

Vocea lui Brendel se frânse.

– Tatăl meu a făcut puciul, spuse Marie rece. Fără el, Reînvigorarea nu ar fi existat niciodată.

Pescărușii țipau departe deasupra lor, erau invizibili și deodată erau totuși aici, navigau înspre pod, se lăsau duși de vânt preț de câțiva metri și mai apucau să se așeze pe parapetul alb, se aliniau unul alături de altul.

Privirea Mariei urmărise pescărușii și se întoarse apoi înapoi.

– De la începutul anilor optzeci a lucrat la planurile lui de răsturnare a guvernului. A adunat informații, a căutat puncte slabe. A așteptat până a avut în mână tot Biroul Politic. Când a venit momentul, a acționat. Era împotriva constituției, dar era un lucru drept. Era vorba despre ultima încercare de a democratiza țara asta. Tatăl meu voia ca socialismul să trăiască și să nu se ducă pe apa sâmbetei. Krenz a fost marioneta lui. O marionetă de căcat, dacă mă întrebați pe mine.

Fața lui Brendel își pierduse pentru o clipă întreaga sa suveranitate.

– Egon Krenz nu a fost ales Președinte al Consiliului de Stat de către Camera Poporului?

– Nu. Krenz este la putere de peste două decenii, în mod nelegitim. Mâinile Mariei se jucau iar în apă. Șantaj, amenințări, presiuni,

așa s-a procedat, totul în culise. Credeți că l-ar fi ales cineva pe fraierul ăla rânjit? Bănuiam eu deja mai de mult că tata voia să facă publice lucrurile astea. În presa din Vest.

– De ce abia în 2011? După douăzeci și unu de ani?

– Este evident. A așteptat momentul prielnic, iar acest moment e acum. Krenz cu probleme, RDG-ul sub o enormă presiune, Tratativele aici la ușă. Presa internațională nu a fost niciodată mai atentă la noi. Dacă Atenție se împiedică acum, atunci Lafontaine exercită presiuni, până îl izgonesc pe Atenție. Lafontaine nu depinde de Krenz, lui îi trebuie doar gaz ieftin.

– Și atunci de ce a lucrat tatăl dumneavoastră la Wandlitz, mă rog? Atâta amar de vreme?

– Cred că mergeți într-o direcție greșită. Pur și simplu i-a plăcut să grădinărească. Dintotdeauna. Și probabil că l-a distrat ideea să o facă în mijlocul Wandlitz-ului. Lângă oamenii care îi refuzau calitățile de politician și strateg. De calitățile lui grădinărești tot nu au scăpat ștabii. Lucrul ăsta e tipic pentru tatăl meu.

– V-a spus în mod direct că vrea să contacteze presa din Vest? întrebă Wegener.

– A spus că petrecerea se va termina curând pentru șeful ștabilor.

– Când a spus asta?

– O spunea tot mereu. Ultima dată acum două săptămâni. Voilà, acum aveți și motivul. Marie scurtă cureaua care îi ținea geanta de neopren pe umăr. Cel mai mare secret dintre toate secretele murdare din țara asta. Nu o știți de la mine. Faceți rost de o sursă credibilă. Sau nu spuneți nimănui.

– Mulțumesc, spuse Wegener.

– Un semn al încrederii mele. Marie îl privi în ochi. Faza cu pantofii sper că ați observat-o, nu?

– Ce vreți să spuneți?

– Vreau să spun că tatăl meu nu a murit în pantofii lui.

– Ce vrea să însemne asta, întrebă Brendel ca anesteziat, că nu a murit în pantofii lui?

– Exact ce am spus. Aveți noul număr din SPIEGEL?

– Da, bineînțeles.

– Fotografia. Care arată de aproape pantofii cu șireturile legate. Tatăl meu nu ar fi purtat niciodată pantofi cu șireturi. Și în niciun caz chestiile alea scâlciate. Purta exclusiv slipperi din piele de cal. Werner Blühdorn îi făcea rost de ei. Să nu-mi spuneți că faceți autopsia unui cadavru și uitați de pantofi.

Brendel închise ochii.

Marie îi făcu lui Wegener un semn din cap.

– Asta e RDG-ul: Până și polițaii din Vest orbesc ca o cârtiță, când vin aici. Cheia de la cătușe și legitimațiile le găsiți la dana din spatele podului. Apoi se întoarse și se aruncă în apă, dispăru de parcă nu ar fi vrut să mai iasă niciodată la suprafață, ieși totuși, trecu într-un craul elegant și după câteva secunde nu mai era decât o mișcare de valuri, din care o dată la câteva secunde ieșeau două coate din mare și se îngropau la loc, ieșeau și se îngropau iar, ritmic, pline de forță, hotărât să reușească.

Brendel privi în urma ei. În ochi avea un amestec reușit de stupoare și poftă.

Dacă am s-o caut vreodată, se gândi Wegener, încep la cluburile Pinguin și continui cu cluburile de înot, întreb unde o găsesc pe cea mai frumoasă înotătoare craul, o femeie cu lintiță în ochi și sfârcuri de zmeură pe un piept plat, moale, alb, absent în mod grandios. A existat o vreme, se gândi Wegener, în care puteai să o cunoști pe fata asta, în care puteai să o câștigi pentru tine și puteai să fii alături de ea, pe când tatăl ei mai trăia, pe când mai puteai deveni o parte a familiei ei incredibil de tragice, un luptător solidar, răsplătit cu afecțiunea acestei fiice de profesor minunat de frumoase, batjocoritoare, cu ochi verzi, pieptul plat, cu mult păr pubian, cu despicătură. Wegener simți că îl furnică penisul în apa rece, că în creier i se înșurubează o tristețe amorțitoare din cauza faptului că aceste lucruri nu i se întâmplaseră și nu aveau să i se întâmple niciodată, că puterea lui de a iubi pierduse șansa unei încercări istorice, unui test al fidelității în existențial în loc de profan, dar Marie nu mai era decât un vârf înspumat pe un val, de mult devenită de neatins în timpul care înainta și trecea mult prea repede. Cu femeia asta s-ar duce la fund tristețea provocată de pierderea Karolinei, își spuse Wegener, cu femeia asta precum cu nicio alta.

Ar fi preferat să rămână în apă decât să pășească mărunt pe plajă îndreptându-se spre pod alături de un investigator-șef gol, să își adune cheia și legitimațiile de lângă dană și să intre ud în hainele reci. Ar fi preferat să înoate după Marie, ar fi luat-o în brațe și i-ar fi spus că o înțelege perfect, în loc să se întoarcă la Berlin cu Wartburgul unsuros și păcănitor al Christei Gerdes, lângă el cu Brendel căruia îi suna telefonul mobil, a cărui față se transforma într-o mască de ceară fără expresie, în timp ce un colaborator de rang înalt, fără nume, al Serviciului Federal de Informații îi aducea la cunoștință prin cuvinte seci că dr. Christian Kayser fusese găsit în după-amiaza aceea mort în apartamentul său de la EastSide, pe pat, pe jumătate dezbrăcat, cu o gaură în cap, cu creierul împrăștiat pe opt metri pătrați de tapet de mătase de culoarea șofranului.

Joi, 27 octombrie 2011

28

Wegener deschide ochii, îi închide, îi deschide din nou. Ventilatorul fals stă lipit de tavan deasupra lui, ca o insectă rotundă. Picioarele insectei se învârt. Zboară în cerc, se transformă într-un disc aproape transparent și trimit adieri răcoroase prin cameră, alinare suflată profesionist pentru tot ce te doare. Mulțumesc, spune fruntea fierbinte cu vocea sfârșită a lui Früchtl, te rog, nu te opri, mă îndrept arzând către final.

Wegener privește fix ventilatorul. Paletele care zumzăie ușor sunt un titirez hipnotizant care mixează visele, lucrurile trăite, dorințele, temerile, trecutul și prezentul într-un întreg inseparabil, care amestecă toate senzațiile într-o maioneză cremoasă de situații, în care mai apoi nu mai trebuie regăsit nimic, niciun adevăr, niciun semi-adevăr, nicio minciună. Totul se mărunțește obținând un terci omogen care trebuie mâncat, pentru că el mai rămâne, chiar dacă nimeni nu a comandat chestia asta, chiar dacă nimănui nu-i este gustul pe plac, prea sărat, prea nesărat, exagerat de iute, cine vrea să facă mofturi rămâne nemâncat, à la carte a fost ieri, în Republica Democrată Culinară mănânci ce se pune pe masă.

Băiete, vorbi Früchtl din adâncurile saltelei, vin curând, nu, textul greșit, of, anii mei de la Hamburg, Martin, omul este un animal rău, vorbitor, asta voiam să spun, ai știut asta totdeauna, asta șoptesc eu în fiecare zi, pe lumea de dincolo, chiar aici, eu am habar, abia îți tragi sufletul, ce vrei să întrebi?

Wegener se întoarse pe burtă.

E în ordine, spune Früchtl și tușește scurt, termin imediat cu prostiile mele, dar ia stai tu zi de zi ca ateu pe ogorul Domnului și

petrece-ți eternitatea fără televiziunea din Vest, serios, nu-ți face nicio plăcere, hai, nu aștepta răspunsuri de la un mort, dacă morții ar fi avut răspunsuri atunci n-ar fi murit, asta sper că pricepi, poate că îți trebuie o pauză, uneori este totul foarte ușor, du-te la doctorul Quellmann și lasă-l să-ți confirme o paranoia paranoică, urmăritorul care suferă de obsesia de a fi urmărit, sună mai ciudat decât este de fapt, cine aleargă mereu după cineva trebuie să se mai și întoarcă din când în când, și așa se închide cercul, ia gândește-te, tocmai pentru că îți doresc numai binele. Te-am avertizat dintotdeauna în ceea ce privește profesia asta, detectiv și RDG, este un amestec de pe urma căruia unul din cei doi se duce de râpă, și pentru că RDG-ul deja s-a dus, de data asta e detectivul la rând, eu știu, a trebuit s-o simt pe propria piele. Bine, nu te ajută acum, dar poți să ghicești și singur ce îți lipsește, acolo în străfundul sufletului tău o și bănuiești, este foarte ușor, ție nu-ți lipsește adevărul, nu-ți lipsește dreptatea, pentru numele lui Dumnezeu, dreptatea, uită-te la *mine* sau mai bine nu te uita, bazinul îmi este mai ascuțit decât l-am simțit în timp ce eram viu, ce-ți lipsește ție, Martin, dar acum o tai, aiurea publicitatea asta capitalistă pentru lucruri pe care în primul rând nu poți să le cumperi și în al doilea rând te urmăresc până în mormânt, Martin, ce îți lipsește ție este o femeie, una care nu te minte, care nu-ți face rău, care nu te înșală și nu se îndepărtează de tine înot, o femeie de încredere căreia îi poți încredința tot, de la sculă până la slăbiciunile tale, pur și simplu tot, intră frumos în femeia cu zonele ei problematice, dacă este cea bună, rămâi în ea. Așadar, am creat un grup de lucru, viermii și gândacii sunt toți de părerea mea, numai o cârtiță oarbă s-a arătat surdă față de iubirea umană și s-a abținut, recomandarea noastră este univocă, cazul a intrat oricum pe mâini străine, ia-ți concediul anual și îndepărtează-te de conspirații, tratează-ți sufletul, du-te pe *su.singurătateaîndoi.rdg,* cartelă avantaj pentru membri de la 12 mărci pe lună, fă-ți un profil, portret în alb-negru, fii serios, laudă-te din plin cu meseria ta, întâlnește fete tinere care să-ți aducă un dram de fericire, dar repejor, hai, ne-am bucura, trebuie să ne crezi că ți-ar face bine.

Ce mi-ar face mie bine, spuse Wegener, sunt niște răspunsuri.

Of, eternele răspunsuri, strigă Früchtl, la finalul zilei stau deja de mult pe masă, se oferă singure, nu mai vor decât să fie înregistrate, femeiuști fudule care își dezvelesc genitalele în fața ta, fără să le-o ceri.

Pantofii, Josef, ce e căcatul ăsta cu pantofii?

Trei bărbați au intrat în pădure și doi dintre ei l-au ucis pe al treilea.

Spune-mi cum a fost, că nu mai pot.

Ei bine, băiete, e o bagatelă, deci din partea mea îți arăt cum cei doi l-au înșfăcat pe bătrân și l-au ucis în codrul străbun. Au plănuit totul cu grijă, și-au pus la contribuție capetele de conspiratori și au calculat în detaliu cum să treacă la fapte, un Hoffmann, conductă de gaze, o capotă, două șireturi, opt învârtiri, o crimă Stasi, nicio urmă pe cărare, deci hai, doi, trei, patru, și!

Zi mai departe.

Hoffmann le scapă întâi, ca să fie mai palpitant, aleargă și gâfâie prin codrul de stat, se împiedică, se ridică din nou, îi aude pe ucigași cum înjură, cum îl caută, pe sub stejari, pe sub fagi, se gândește la fiica lui, frumoasa cu păr pubian, pe care n-o s-o revadă, pentru că o rază nemernică de lanternă l-a și depistat pe grădinarul ascuns în tufiș. Prin urmare, îl prind din nou și hopa, sus pe capotă, acum înnoadă repejor funia, de opt ori de jur împrejur, lațul încolăcește gâtul, veveriițele se lasă cuprinse de somn, coroanele copacilor se lasă legănate de vânt, Hoffmann își lasă capul pe spate, vede stele, se ține viteaz, nu face mutre, nu se roagă, nu îi roagă, un profet cu adevărat respectabil care tocmai va trece Iordanul, uite-l cât stă de drept și de mândru, chiar și atunci când unul din răufăcători urcă în Prius, pe onoarea mea că sună aiurea, Martin, știi doar că patetismul e suportabil doar dacă-l servești cu o doză identică de ironie, totuna, deci ăia pleacă cu mașina de-acolo și-l lasă pe Hoffmann să atârne, țac, spune trucul Securității și pac spune gâtul, mai lipsesc acum doar pantofii.

Și?

Acum ucigașii de la *Müggelsee* trăiesc o experiență care îi va ajuta în viață: nu știi niciodată de dinainte cum se sfârșește o treabă, știi doar că în mod sigur nu se termină așa cum te-ai gândit tu, soarta e

o prezicătoare grăsană de la târgul din Cottbus, o matroană ezoterică neavând putere nici măcar asupra propriei digestii, prezicerea este fratele ei cel pitic, un netot mongoloid care potrivește horoscoape după ce a luat mescalină, strategia și planul sunt ca două cârje putrede în care cariile au sărbătorit deja Reînvigorarea, iar Dumnezeu este o mașină de măcinat carne, care de la inventarea fricii este hrănită cu visele și speranțele celor slabi, așadar, prieteni, preamăriți-o pe regina coincidență, stăpâna imprevizibilă, monarhul cel mai capricios, mai arbitrar și, prin urmare, cel mai drept dintre toți, în cutia sa craniană, un zar nemuritor organizează petreceri fastuoase, iar limba coincidenței mai învârte acestui cub, de siguranță, fiecare vorbă în gură. Viața este singurul joc legal în RDG, în care fiecare participant mai poartă și un pistol pentru ruletă rusească, așadar, țineți-vă așteptările în frâu, doar cine nu se așteaptă la nimic poate să și câștige.

Pantofii, spuse Wegener. Hoffmann nu purta niciodată pantofi cu șireturi. Purta numai slipperi.

Prost, dacă vrei să-i legi victimei șireturile între ele, ca să facă un nod în creierul căpitanului de poliție.

Ăia trebuiau să planteze urma care să ducă la Stasi, deci le trebuiau pantofi cărora să le lege șireturile, spuse Wegener, pentru că trucul funcționa doar cu șireturi legate, planul cel minunat nu putea să se ducă de râpă, șireturile sunt cele mai importante,

poanta criminală, spune Früchtl, miroase a necazuri, cum de nu s-a întrebat nimeni ce fel de pantofi va purta Hoffmann în ziua morții lui? De ce nu s-a gândit nimeni că ar putea să poarte slippers? Cum au pregătit ăștia execuția, ce handicapat își imaginează că o să-l ducă de nas pe căpitan, toată strategia asta isteață cu țapul ispășitor riscă să eșueze din cauza unei neglijențe!

De unde să faci rost de pantofi cu șireturi, în mijlocul pădurii, spune Wegener,

asta înseamnă să improvizezi, spune Früchtl, doar așa mai putea ieși un pantof din asta, altfel nu ar fi mers,

deci, spune Wegener, singura cale, unul dintre ucigași își schimbă încălțările cu Hoffmann,

unul dintre făptași își cedează încălțările, spune Früchtl, și se căpătuiește în schimb cu piele veritabilă de cal în picioare, pentru prima dată în viața lui de călău are două chestii cu adevărat nobile, organizate de Blühdorn la Heidelberg, pentru sume amețitoare,

și acum pot să-i lege lui Hoffmann șireturile, spune Wegener, pentru a pune crima pe seama altcuiva,

a fost cât pe ce, spune Früchtl, dar ce nu face omul pentru o minciună bună.

Mulțumesc, Josef.

Cu plăcere. Și ce faci acum cu concediul?

*

– Martin. Bună dimineața.

– Vocea ta sună așa cum mă simt eu.

Wegener se lăsă să cadă pe scaunul de bucătărie cu spătarul crăpat. Speteaza trosni.

Frankenstein căscă în receptor.

– Ora?

– Aproape trei.

– Ce oră a fost?

Frankenstein mai căscă încă o dată.

– Aproape șase.

– Dumnezeule! Cum am ajuns acasă?

– Taxi. Acum căsca și Wegener. Mai avem patru ore.

– Deci?

– La ora 17 la „Elțîn", spuse Wegener. Ora ideală pentru o friptură.

– Ce e cu Brendel?

– Îl sun.

– Bine. Ne vedem.

Wegener se ridică, se târî până la chiuvetă, dădu pe gât două pahare de apă, apoi mai bău jumătate cu înghițituri mici. Simți în gât obișnuita senzație de greață, capul îi era mina de piatră de la Bautzen, în care deținuții politici încercau să stabilească cu ciocanele lor recordul anului.

Sex, se gândi Wegener în lumina slabă de faianță verzuie de la duș, ți-ar prinde bine să mai faci niște sex și să vezi cum reacționezi, dacă mai știi cum se face, cine aterizează sub tine dacă te străduiești. Oricine va fi, în niciun caz nu este cea la care te gândești tu acum și pe care ți-o dorești. Este în orice caz una pe care nu o cunoști încă sau pe care nu ți-o imaginezi. Deci, pe care ți-o poți imagina cel mai puțin dintre toate? Christa Gerdes. Wegener se scutură, se săpuni, preț de o clipă avu chef să alunece pe faianță în jos, să stea ghemuit în vana pătrată și să lase apa fierbinte să curgă timp de ore întregi peste el, dar ăsta era privilegiul femeilor violate din filme. Bărbații trebuiau să se sprijine cu ambele mâini de perete, să-și încordeze mușchii și să arate ca un animal disperat în încercarea lipsită de sorți de izbândă de a dărâma zidurile cu mâinile goale, cu fața împietrită plină de apă, privind încruntat rosturile dintre bucățile de faianță.

Zumzăi soneria.

Timp de zece secunde, doar zgomotul apei.

Soneria bâzâi din nou, de data asta mai lung.

De ce se cheamă chestia asta sonerie, dacă zumzăie, se gândi Wegener, opri șuvoiul fierbinte, ieși de sub duș și își înnodă în jurul taliei o fustă mini și sexy făcută din prosop, se legănă înjurând pe hol, fu gata să alunece, deschise ușa de la apartament, toată durerea de cap dispăru instantaneu, pulsul îi erodă, în fața lui stătea într-un pardesiu bej cu fustă neagră, cizme negre până deasupra genunchiului, mănuși negre de piele, un guler pe gât închis la culoare și ochi triști de căprioară pe fața pistruiată Karo, iubirea vieții mele Karo, se gândi Wegener, durerea mea încântătoare.

– Intră, spuse el și se dădu un pas la o parte.

Karolina întră.

Wegener închise ușa.

În fundal picura dușul.

Wegener era acum ca un elev care își dirijează colegii prin saună, îi arătă Karolinei care e drumul spre bucătărie, deși acesta nu se schimbase în ultimele câteva luni, luă cele două sticle goale de Goldkrone de pe masă și la băgă cu pricepere în instalația de sticlă veche care zăcea lângă frigider, în cutia pentru sticle vechi.

– Vrei să te îmbraci?

Vocea Karolinei era ezitantă.

Nu vreau, se gândi Wegener și se așeză pe scaunul cu spătarul crăpat. Spătarul trosni.

– Nu trebuie să mergi azi la minister?

– Am anunțat că sunt bolnavă.

Privirea Karolinei se cățără peste pungi de gunoi, farfurii pline de murdărie, pahare lipicioase pe margini.

– Stai jos, spuse Wegener.

Karolina se așeză.

– Ești în concediu?

Wegener scutură capul.

– Ieri am fost interogat timp de opt ore și apoi am fost suspendat.

– Te-au interogat cu privire la investigație?

– Da.

Karolina privea atât de fix în podeaua bucătăriei, încât nu mai era mult până o găurea.

– De ce?

– Poate că tu știi asta de mult.

– Nu, nu știu. Karolina îl privi. Ochii căprui străluceau sticlos în spatele unei pelicule de lacrimi, care i se transforma spre colțuri în stropi mari. L-am întâlnit pe Hoffmann o singură dată, acum trei luni. Trebuia să-l întreb dacă vrea să lucreze pentru noi. A spus că eventual mai târziu. Asta a fost tot. Mai multe nu știu, Martin, pe cuvânt. Stropii lăsaseră două urme lucioase în drum spre bărbie. De ce te-au suspendat?

– Ieri a fost împușcat un om de la Serviciul Federal de Informații. În EastSide.

Karolina se uita la el cu gura întredeschisă.

– Christian Kayser, a lucrat cu mine la caz. Acum a venit o delegație de la SFI care mai cercetează o dată totul, împreună cu C5. Un câmp de bătaie minat, bilateral, pentru Serviciile Secrete și pentru diplomați. Iar eu îți povestesc ție toate astea. Pentru asta aș putea să stau toată viața la Pankow și să dau amenzi, Karo, dar îți povestesc.

Karolina ridică ambele mâini și le lăsă să cadă la loc.

– Acțiunea cu Hoffmann era clasificată la strict secret! Asta înseamnă că riști repercusiuni dacă vorbești despre asta cu cineva care nu este autorizat! Ce puteam face?

– Să ai încredere.

Karolina gemu atât de slab, încât Wegener trebui să înghită în gol.

– Te rog, spuse Karolina.

Picurară și mai multe lacrimi.

– Și mă trimiteai pe mine la doctor, Karo, spuneai că sunt paranoic! Ce e în capul tău?

– Când am spus asta, m-am referit la Josef, la dispariția lui!

Wegener se întinse după un sul de hârtie și îl puse pe masă. Karolina rupse două bucăți cu mâini tremurânde și își șterse zgomotos nasul.

– Informațiile au fost autorizate între timp?

– Nu știu.

– Despre ce era vorba? Wegener băgă de seamă că i se desfăcea nodul și trase cu ambele mâini de prosop.

– Mai contează acum?

Wegener o privi pe Karolina.

– Era vorba despre un document strategic, spus Karolina fără putere, în mare măsură un concept de alimentare cu energie, pe care îl concepuse deja cu multă vreme înainte de Reînvigorare. Așa-numitul plan D.

– Am auzit de el.

– Am dat peste el acum vreun an, în timpul unor cercetări pe care le-am făcut pentru Tratative. Planul este incredibil de vizionar, aproape toate prognozele importante s-au împlinit într-o măsură mai mică sau mai mare. Hoffmann a fost cu un sfert de secol înaintea vremii sale, doar că din păcate nu și-a dat nimeni seama de asta.

– Sau n-a vrut nimeni să-și dea seama, constată Wegener. Și tu ai fost curioasă dacă mai este și acum cu un sfert de secol înaintea vremii sale.

Karolina încuviință.

– Da, firește, imaginează-ți că ar fi avut acum un concept la fel de potrivit ca atunci. Sigur, e greu de imaginat.

Wegener se ridică, se duse la chiuvetă, ținu paharul sub robinet.

– Și? Cum a fost?

– A fost prietenos. Karolina arăta de parcă s-ar fi mirat singură de cuvintele pe care le spunea. Extrem de inteligent. Am vorbit pe îndelete. Un strateg strălucit.

– Am auzit și asta. Și?

– Noul concept era încă în lucru. Nu era gata de tot.

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că mai avea nevoie de câteva luni înainte de a fi dispus să-l discute cu cineva.

Wegener se holbă la Karolina.

– A spus el asta? Că lucrează la un nou concept pentru viitorul energetic al RDG?

– Nu strict la un concept energetic – mai degrabă la o viziune strategică, în care politica energetică joacă un rol important. Un plan D actualizat. Tot timpul acesta am crezut că din cauza asta l-au omorât.

Wegener se ținu de chiuvetă, să nu cadă.

– Cunoșteai un posibil motiv pentru crima pe care o investighez și nu mi-ai spus? Cu toate că te-am întrebat în mod explicit?

Privirea Karolinei căzu pe podea.

Aș putea să o bat acum, se gândi Wegener, cu polonicul murdar de răsrăsrăsalaltăieri, și nu s-ar feri, pentru că știe că a făcut singurul lucru pe care nu avea voie să-l facă niciodată, și pentru că îl știe, nu pot să-i trag una cu polonicul.

– A fost o greșeală uriașă, Martin.

– Pentru cine ar fi fost acest plan D actualizat un motiv de crimă, după părerea ta?

Mâinile Karolinei se crispară una în cealaltă.

– Spune-mi părerea ta, Karo. Nu trebuie să trădezi niciun secret, spune-mi părerea ta personală, modestă, de șefă de departament.

– Cu excepția motorului pe ulei, suntem rămași în urmă la capitolul energie regenerativă, asta știe oricine. Dacă am fi ascultat pe vremuri de Albert Hoffmann…

– Dar nu am făcut-o. Zi mai departe.

– Este adevărat că rezervele de petrol din Rusia trec drept interminabile, însă este greu de prezis cum vor evolua prețurile în viitor. De contractul US cu UE privind renunțarea la energia atomică depind 50 până la 60 de procente din fondurile de promovare. Cărbunele negru rămâne murdar. De aceea ministerul negociază deja de aproape doi ani cu un consorțiu vest-german, care vrea să ne pună la dispoziție mijloace tehnice suficiente pentru obținerea de energie regenerativă.

Wegener se așeză la loc pe scaunul de bucătărie.

– Ce înseamnă: să pună la dispoziție?

Karolina începu să învârtă între degete unul dintre nasturii lucioși, supradimensionați, ai pardesiului ei.

– În acest caz, să ne pună la dispoziție înseamnă să ne dea în arendă. Ei ar urma să construiască în RDG uzine pentru căldura obținută din sol, parcuri eoliene, mari instalații solare, pentru care noi să plătim chirie.

– Ca să nu mai fim dependenți doar de Rusia, ci și de Vest.

– Putem privi lucrurile și așa. Karolina luă paharul lui Wegener și bău o înghițitură. Sau le privim invers: dependența de doi este mai puțin rea decât dependența de unul singur, nu avem bani să cumpărăm mijloacele tehnice în stil mare, deci ne rămâne doar posibilitatea să le închiriem, se ivesc locuri de muncă, câștigăm rapid *know-how* tehnic și ne îmbunătățim imaginea internațională de porci CO_2.

Se auzi zdrăngănind. Un sunet puternic, venind chiar din spatele lui.

Wegener tresări. O sticlă goală de *Goldkrone* se rostogoli la picioarele Karolinei.

Karolina luă sticla și o puse pe masă fără vreun comentariu.

– Varianta este să băgăm banii în cercetare, în loc de chirie, atunci am fi în mod evident mai lenți și mai slabi, dar ne-am păstra șansa teoretică de a fi independenți din punct de vedere energetic. La un moment dat.

– Și Hoffmann?

– Cei de la minister sunt împărțiți în două tabere, la fel și cei de la Biroul Politic, de un an de zile procesul stagnează. În mai a fost luată

o decizie preliminară, care spune să facem contractul cu investitorul din RFG. Atunci am dat eu întâmplător peste planul D. Și am vorbit cu Hoffmann. Fiecare a fost nevoit să recunoască faptul că omul acesta a descris în 1975 viitorul, și anume până în detaliu.

Wegener își strânse în jurul trupului fusta mini făcută din prosop.

– Și acum ați crezut cu toții că mai reușește să o facă încă o dată.

– Nu. Karolina își scutură capul. Nimeni nu s-a așteptat ca Hoffmann să scoată o hârtie din pălărie, care să ne facă fruntași ai energiei regenerative. A fost însă vorba de niște impulsuri decisive. De schimbarea strategică a macazului. Iar Hoffmann ne-a dat, ca să spun așa, curaj. Că putem reuși prin forțe proprii. Siguranță de sine, poate a fost și asta. Siguranța de sine este marfă rară pe aici. Ca atâtea altele. În orice caz a fost vorba despre o modificare de atmosferă.

– Ia te uită, spuse Wegener, iar Greentec avea brusc motive foarte întemeiate să nu-l placă prea tare pe Albert Hoffmann. Pentru că dintr-odată s-ar duce dracului tot planul de închiriere a parcului eolian, dacă s-ar decide în favoarea viziunilor lui Hoffmann.

Karolina se holbă la Wegener.

– De unde știi că este vorba despre Greentec?

– Și pentru asta ai fost promovată, spuse Wegener, pentru că ai găsit planul D în pivnița ministerului.

O roșeață aprinsă se târî din gulerul pe gât al Karolinei și îi cuprinse fața. Două pete strălucitoare pe obraji.

Acum ești iar cea de pe vremuri, se gândi Wegene, cea mai sensibilă, cea mai feminină, cea mai delicată, pentru că înainte ai fost cea mai brutală, cea mai rece și cea mai dură.

După care stătură tăcuți unul în fața celuilalt.

Se priviră.

Citiră în ochii celuilalt timp de minute întregi povești amuzante despre dorințe lașe, temeri de dezgolire crezute depășite de mult și rațiune ruginită, greu de pus în mișcare, dar partea aia a trupului face ce vrea, asta îi este sarcina, se gândi Wegener și simți cum fusta mini făcută din prosop îi alunecă de pe șolduri pe podeaua bucătăriei,

cum privirea Karolinei îi pipăia erecția, de sus până jos, curioasă, amintindu-și, drăgăstoasă, auzi cum se apropie dereglările de ritm cardiac, văzu cum o fustă era împinsă în sus, cum Karolina își depărtează picioarele cu mult simț artistic, o gimnastă bielorusă pe drumul sigur spre aurul olimpic, o gimnastă care nu-și permite să își cumpere lenjerie intimă, care prezenta o prună mică, roz, ca de copil, între timp fără barba din sârmă de cupru rasă cu severitate, doar despicătura, nimic altceva, asta e ziua mea își spuse Wegener, în sfârșit, după toate nopțile alea lungi cât un secol, este în sfârșit din nou ziua mea.

Soneria bâzâi.

Karolina își ridică puloverul cu tot cu sutien, voia acum să își arate neapărat sânii grei, care atârnau ușor, dreptul încă era mai mare decât stângul, Wegener observă că i-a fi plăcut să reacționeze cumva, dar nu mai avea nimic ce-ar fi putut să dezbrace, nu mai putea oferi nimic nou, nu putea să pluseze, trebuia să stea locului și să rămână tare și să privească, ăsta era rolul lui, ăsta urma să fie mereu rolul lui.

Soneria bâzâi din nou timp de cinci, șase, șapte, opt secunde, dar Karolina ignoră pur și simplu sunetul idiot, deveni acum o șefă de departament la combinatul pornografic, degetul mijlociu al mâinii stângi i se repezi de sus ca un Tupolev cu dublă defecțiune la propulsoare, drept în jos, dar acolo unde orice pilot ar fi fost neputincios, Karolina reuși să ia curba, făcu degetul să aterizeze lin pe muntele lui Venus, mai alunecă puțin în jos, depărtă cutele gri-deschis ale labiilor, arătă o deschizătură roșiatică care strălucea de umedă ce era, găsi țumburușul clitorisului, niciunul nu este mai mare, se gândi Wegener, niciunul nu este mai țumburuș, niciunul nu este mai greu de obținut și apoi mai greu de oprit.

Karolina începu treaba.

Telefonul de pe hol sună.

Soneria bâzâi.

Capul lui Wegener se învârtea roată prin bucătărie, pulsul îl lovea în meninge, durerea de cap reveni, ascuțită și rea, exact acolo unde durea mai tare, robotul telefonic răspunse, iar Wegener se auzi pe sine însuși recitând pe hol un text prin care își cere scuze, Karolina își scoase degetul din vagin ca dintr-un pahar de lapte și îi întinse

degetul picurând, privirea ei îl îndemna să se ghemuiască pe loc pe podeaua lipicioasă a bucătăriei și să-i ia în gură degetul plin de lapte, *Domnule Wegener,* strigă o voce nepotrivit de metalică din robotul telefonic, *Securitatea Statului, deschideți ușa, știm că sunteți acasă!*

Karolina se holbă la el atât de îngrozită, încât picioarele îi rămaseră depărtate, gura udă a labiilor continua să formeze un O speriat, o reflectare a gurii speriate de sus, geamănul mic, lipsit de ochi, complet ras dintre picioare, din care acum curgea ceva alb în direcția bucilor, dorința super-concentrată, lăptoasă a Karolinei, nedeclanșată de vreun contact, de vreo atingere, ci doar de așteptarea căpitanului împietrit, un strop de bucurie nediluat, gâdilător, datorat bucuriei de a face sex cu fostul, imaginea asta n-am s-o uit nicicând, nicicând, nicicând, se gândi Wegener și își adună de pe jos fusta mini, ajunse cu greu până la ușă, o întredeschise, deschizătură, se gândi Wegener, deschizătură, deschizătură și încă o dată deschizătură, văzu două pardesiuri gri cu pălării întunecate și fețe invizibile ținute în umbră, din una din ele fornăi comanda.

– Legitimați-vă, vă rog.

Wegener șchiopătă până la cuier, își găsi portmoneul, legitimația de serviciu, se întoarse la ușă și îl întinse celor două pălării.

– Doamna maior-general Wischinsy vă transmite salutări, spuse cel din dreapta, care deodată ținea în mână un plic, îl băgă înăuntru și atât, niciun salut, niciun alt cuvânt, cele două cuiere de haine coborâră vechea scară de lemn în același ritm. Fiecare treaptă răsuna.

Wegener rupse plicul. O viză pentru vizitatori, plus un bilet care îi asigura accesul pe Normannenstraße. Valabilitate de patru zile. La *motivul vizitei* un scris feminin: *cercetarea la fața locului a unor documente confidențiale i.S. subiectul observat str. Colombert, i.A. căpitan Wegener, aprobat de maior general Renate Wischinsky.*

Wegener se întoarse.

Karolina stătea pe hol și îl privea, ochi șocați, uriași, care trebuie să fi văzut lucruri îngrozitoare și care acum regretau amarnic.

Mâna se întinse să apuce clanța.

– Pleci?

– Nu pot s-o fac.

– Rămâi. Te rog.

– Nu se mai poate. Karolina era deja afară, alerga pe urmele celor doi securiști, cizmele îi clămpăneau pe lemn în jos, etajul doi, etajul unu, parter.

Ușa de la intrare se închise trântită.

Wegener îl auzi pe Früchtl chicotind tâmp, undeva în fundul propriului cap, îmi pare rău, gâfâi Früchtl, că îmi vine să râd, chiar îmi pare rău, Martin, nu te supăra, te rog să mă ierți, dar este atât de tragicomic, e atât de aiurea, Martin pune să fie filată Karolina, în timpul ăsta Martin o acuză pe Karolina că i-a înșelat încrederea, și tipii care o urmăresc îi rasolesc lui Martin sexul cu Karolina cu rapoartele lor despre Karolina, haide, trebuie să recunoști că mai mult nu se mai poate, una ca asta puteai păți numai tu, eroul extrem de tragic, chestia asta e atât de incredibil de dură, mai dură e doar erecția ta, hahaha, nu mai pot, dar nu ai vrut să asculți ce îți spun, a trebuit să te amesteci în jocuri ale căror reguli nu le cunoști, trebuia să devii tu păpușar, cu toate că știi ce îi așteaptă pe păpușari, și nu-i vorba despre nimic bun, dragul meu.

Wegener se luă de cap cu ambele mâini. Prosopul alunecă. Erecția stupidă îl privi mustrătoare și spuse: Dar a lui Brendel e de două ori pe atât.

29

Soarele aflat la asfințit găsise o portiță printre palatele-retortă care fuseseră odată punctul culminant al clasicismului socialist, acum își trimitea razele de-a curmezișul străzii în vitrinele fără fund ale restaurantului „Elțîn", făcea panelurile vechi din lemn de cireș să strălucească în culoarea părului Karolinei, lucea pe brațele ca de caracatiță ale candelabrelor de alamă, descoperea concomitent toate zgârieturile din parchet, scufunda întreaga încăpere într-o căldură consolatoare, pe care lui Wegener i se părea că o comandase cineva special pentru el, știind probabil că el era acum un bolnav, bolnav de inimă, bolnav la cap, bolnav cu stomacul, a cărui viață era în pericol, dacă mai vedea peste tot numai gri, care trebuia să evite neapărat orice lipsă de culoare, dacă nu voia ca în scurt timp să fie dat jos cu șpaclul de pe *car-walkul* pentru VIP-uri de la EastSide, care nu se putea însănătoși decât în atmosfera adormitoare și protectoare a suprafețelor de lemn maro roșcat și luminate de soare din cafenele, presupunând că însănătoșirea mai era încă un lucru posibil.

Brendel își aprinse al treilea trabuc la rând și eliberă mici meduze de fum, care păreau să plutească în sus într-un bazin inundat de lumină, sus, tot mai sus, risipindu-se. Fața lui frumoasă era suptă de evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore, ca un castron de polistiren plin de carne tocată de vită, lins de un labrador flămând.

Frankenstein vegeta într-un fotoliu de piele uzat, ochii închiși, mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Poate dormea. Poate se ruga.

Împușcături în cap, se gândi Wegener, aș putea să împart acum în stânga și-n dreapta cum împarte prințul carnavalului sărutări, aș putea să trag acum pur și simplu în tot ce mișcă, să intru în rolul de

joaca de-a revolverul Robotron al lui Justin Justice din *Chinul fascist III,* întâi m-aș duce pe strada Colombert, aș aștepta până mincinoasa iese din casă, cu două gloanțe i-aș perfora rotulele, pentru a profita de imobilitatea ei sângerândă pentru o ultimă discuție, *lovire radicală în vremuri radicale,* fierul la tâmplă, apoi m-aș uita degeaba în capul spart, să găsesc vreo explicație meschină pentru atâta trădare și atâta nemernicie, la sfârșit un sărut final de Iuda pe labiile reci, *dasvidania,* Karolina, doar curvele de gaz moarte sunt curve de gaz bune, și atunci ar veni restul la rând, pentru toată lumea sfârșitul, doar Kayser se retrăsese la timp, fiind deja împușcat, dar pentru restul urma să înceapă primăvara morții, un martie însorit al sfârșitului, Wegener o văzu pe Christa Gerdes cum alunecă moale de pe scaunul ei de birou, văzu cum Jocicz fuge și se împiedică după trei împușcături în spate, cum cade și rămâne pe jos nemișcat, îi văzu pe Borgs, Lienecke și pe Blühdorn căzând secerați, pe Steinkühler prăbușindu-se în piața Werder, îi văzu sângele scurgându-se pe dalele cenușii de piatră și cuvintele *las moștenire grădinii zoologice din Berlin colecția mea de microfoane ascunse* ieșindu-i din gură, picioarele goale ale Mariei, cu unghiile vopsite în negru, cum calcă în sângele lui Steinkühler și lasă urme roșii de amazoană, care se usucă încet în timp ce Wegener pleacă spre asfințit, la braț cu cea mai încântătoare frumusețe pisicoasă din lume...

Privi pe ecranul minskului. Niciun plic care să anunțe primirea unui MS, niciun mail necitit, niciun apel nepreluat.

La ce te gândești tu oare acum, se gândi Wegener și mai bău o gură de cafea. Dacă aș ști la ce te gândești tu acum, aș ști tot. Tot ce trebuie să știu. Atunci nu aș mai face greșeli. Să nu mai răspundă la nicio întrebare, să nu mai reacționeze la nimic ce venea de la Karolina, să o lase să fiarbă în sucul propriei vinovății al sensibilității ei false, asta își jurase Wegener, însă Karolina cea sortită morții nu îi trimitea niciun MS pe care să-l poată ignora el, nu făcea nimic ce putea fi ignorat, nicio scuză, niciun reproș, nicio ofertă de pace. Asta este dovada finală a superiorității ei, se gândi Wegener, să nu-i dai celuilalt nici măcar șansa să fie pasiv, să lași să treacă neobservate încercările lui de a fi tare, până când devine iar slab, să-i furi

atacului anulat în secret până și elementul surpriză, așa ceva nu putea fi întrecut, aici capitula orice căpitan de oști din istoria lumii, asta nu reușise să facă nimeni, de la Napoleon până la Hitler. Asta putea numai Karolina.

Soarele înserării încerca să aducă puțină culoare pe fața lui Brendel, poți s-o uiți, se gândi Wegener, astea sunt trăsăturile celui înfrânt, marcate de cel mai mare eșec acceptabil, de interogatoriul continuu din noaptea trecută, de mereu același reproșuri și întrebări. Cei de la Serviciul Federal de Informații erau câini duri, mai buni decât colegii lor porci de la C5. În loc să se asmută unii împotriva altora, se completau perfect reciproc, lucrători de precizie, rotițe de angrenaj școlite la nivel internațional, care se îmbinau de îndată formând o mașinărie bine unsă de adus acuze, care sfărâma orice colegialitate sub lanțuri gigantice de roți, cine era interogat era părtaș la vinovăție, indiferent dacă era polițist din Vest sau din Est, toți o apă și-un pământ, de când sunt sortați fraierii în funcție de punctele cardinale? Poate că niciodată nu vom mai fi atât de egali ca în noaptea asta, se gândi Wegener și îl privi pe Brendel, o echipă mincinoasă care nu a pomenit-o pe fiica lui Hoffmann prin niciun cuvânt, care nu i-a servit duetului C5-SFI decât o slăbuță teorie a conspirațiilor, l-a descoperit pe Ronny Gruber cu rolul secundar de agent dublu în brigadă și rolul principal de colaborator neoficial Hermes, a făcut o trimitere fugară la Greentec și asta era tot, fără rezultate concrete, fără suspecți, fără să aibă habar în ce crâșmă din Berlinul de Est tocmai își comanda o halbă de bere ucigașul lui Hoffmann. Wegener simți mai clar decât până acum nepăsarea față de acest eșec. Karolina și Hoffmann, Stasi și brigada nu mai lăsaseră în urma lor nimic, nicio dorință, niciun interes, doar ură neputincioasă, care se va decolora în curând, devenind doar un gol neputincios. Golul ăsta putea fi începutul sfârșitului voinței. Începutul sfârșitului lipsei.

– Mai este exact o oră. Frankenstein își dăduse jos ceasul de la mână și îl pusese pe masă, de parcă acolo ar fi arătat o oră mai convenabilă. Peste o oră este 19.

Brendel întinse mâna după meniu, îl deschise și se uită prin el.

– Ora 19, mai spuse Frankenstein încă o dată încet.

Soarele devenise acum o portocală orbitoare, care nu mai avea să dureze multă vreme, care curând își va pierde brusc culoarea caldă și va apune, la un moment dat se termină totul, Gabriel, vechi prieten terorist, se gândi Wegener și mai bău o gură de cafea, nu fugi, cruță-ți forțele, te vor prinde oricum.

– Când l-ai întâlnit pe Toralf pentru prima dată? Brendel se trezise brusc. În 2000?

– Da, în 2000. Primăvara. Dar cum am mai spus, la *Gendarmenmarkt*, nu aici.

– Și atunci de ce spune că v-ați întâlnit aici?

– Asta ne-am întrebat și ieri fără succes, Richard.

Brendel ridică meniul deschis la una din pagini.

– „Elțîn" se numește abia din 2004 așa.

– Și înainte de asta?

– Nu scrie aici. Vă amintiți voi ceva?

– Habar n-am, spuse Wegener.

Frankenstein scutură din cap.

Timp de un minut nu spuse nimeni nimic, toți se gândeau, cugetau muți pe deasupra cănilor lor, până când Frankenstein se ridică fără o vorbă de la masă și se îndreptă cu pas greu spre tejghea.

Wegener scormoni după minskul din buzunar, chiar dacă o voce interioară schelălăia în el și urla la el, deschise un mesaj scris către Karolina, vocea i se gâtui, dar voia să o audă de la *ea*, și nu pe la spate, trebuia să i-o spună cu gura ei, acest lucru trebuia să fie permis, acest lucru accelera uitarea, cu toate astea în el țipa mai departe, era un sistem de alarmă fără buton de oprire, pentru evenimente grave și fatale, în zadar, degetele lui scriseseră deja și trimiseseră mesajul: *Spune-mi, te rog, adevărul, există un altul?* străvechea, penibila, umilitoarea întrebare care nu putea fi formulată mai frumos, prin care fiecare fost iubit se reducea retroactiv la un băiețel slăbănog, indiferent cât de mare și lat și puternic fusese odată.

Plicul flutură, asta e ultima dată, se gândi Wegener, nu o să mai fluturi niciodată sau te împușc.

Frankenstein făcea semne în fundal, căra împreună cu micul vietnamez de la *Elțîn* o scară de lemn din bucătărie, o cărau de-a

curmezișul încăperii pline de fum, deveneau timp de câteva secunde doi pompieri inegali, neclari în fumul atotstăpânitor, privirile băutorilor de cafea, bere, votcă îi urmăreau, apoi ieșiră pe ușă.

Wegener se ridică, urmat de Brendel, afară vietnamezul sprijinise scara de fațadă și o ținea bine cu ambele mâini, Frankenstein era deja sus, își făcea de lucru cu inscripția învechită de deasupra barului, gemu, apucă un capăt al foliei autocolante și o dezlipi bucată cu bucată de pe caseta luminoasă.

Brendel prinse de capătul de folie care atârna și dezlipi în continuare, atent să nu o rupă.

Frankenstein se dădu jos de pe scară.

Brendel lăsă coada dezlipită de folie să atârne în aer și se dădu câțiva pași înapoi.

Stăteau toți trei unul lângă altul. Se holbau la casetă. Inscripția inițială era decolorată, pătată, găurită, dar totuși ușor de citit:

CAFE-BARUL LA THÄLMANN

Vietnamezul privi de la unul la altul.

Pe Aleea Karl Marx vuia zgomotul circulației, tubul de neon din dreapta pâlpâi scurt, literele MANN se aprinseră, apoi totul lumină într-un roșu-deschis palid.

– Acum îl avem, spuse Wegener.

– Pe cine? întrebă vietnamezul cu un perfect accent saxon.

– Pe bărbatul care a fost împușcat pe la spate.

30

Mercedesul frână la marginea străzii, farurile de avarii se aprinseră, butoanele de blocare a ușilor țâșniră în sus.

Frankenstein urcă în față, Wegener în spate.

Ora 18.34.

Brendel apăsă pe accelerație.

Deasupra Berlinului se lăsase înserarea, o pânză semitransparentă, gri-albăstruie fără cusături, sub pânza asta luptăm noi, se gândi Wegener, toți împreună, cartoforii și foștii îndrăgostiți, dintre care fiecare spune *ce este mai bine pentru țara mea,* atunci când la sfârșitul tuturor dezbaterilor trebuie să-și numească motivul, *ce este mai bine pentru țara mea* era cel mai mic și cel mai mare numitor comun, o biblie din șapte cuvinte, care suna totdeauna corect și totdeauna plin de importanță, prin care puteai justifica orice cruciadă. O frază care se potrivea pe toate steagurile.

Wegener văzu trecând pe lângă el trenurile întunecate, munții înalți de piatră ai arhitecturii de intimidare, candelabrele naziste strălucitoare, văzu steaua lucioasă de pe capota Mercedesului, se năpustea prin capitala celui de-Al Treilea Reich drept spre sala cea mare a „capitalei lumii Germania", înțelegea în această secundă mai clar decât oricând că trăise și trăia într-o dictatură și că tot în ea va muri. Cât de aproape trecuse statul ăsta pe lângă cotiturile istorice? Cum ar fi arătat acum, dacă ar fi decurs altfel măcar câteva amănunte? Cine ar fi el însuși, dacă undeva în trecut lumea ar fi luat-o la dreapta sau la stânga, în loc să se împleticească mereu doar înainte, fără să aibă vreun scop?

– Suntem urmăriți, spuse Brendel.

De către inconsecvenți, egoiști, oportuniști, și poate că sunt și eu unul dintre ei, sunt propriul vânător, se gândi Wegener și se întoarse, douăzeci, treizeci de perechi de faruri duble se holbau la el.

– Un Phobos roșu, un Universal alb.

Brendel o coti pe Greifswalderstraße. Se aprinseră mai multe faruri de semnalizare, trei, patru mașini rămaseră pe urmele lor. Nu se puteau distinge culorile.

– Ce facem acum? întrebă Frankenstein.

– În primul rând îl facem să dispară, spuse Wegener. Dacă punem mâna pe el. Un punct de întâlnire, pentru cazul în care ne despărțim?

– Propune tu ceva.

– Dacă nu punem mâna pe el, ne vedem la „Molotow". Frankenstein își trecu limba peste buze. Știți unde este asta, domnule Brendel?

Brendel clătină din cap.

– Cel mai bun lucru pe care îl poate oferi Berlinul de Est. În orice privință.

Brendel nu reacționă, privea concentrat strada, gura îi era o linie strânsă.

Se prelingeau tăcuți prin circulația pârâitoare a orei de vârf, în care nu puteai scăpa de urmăritori, la fiecare cinci secunde ochii lui Brendel în oglinda retrovizoare, la fiecare treizeci de secunde o privire aruncată pe ceas.

La un moment dat, vocea prietenoasă de femeie susură *Peste două sute de metri ajungeți la destinație,* făcu o scurtă pauză, apoi anunță fericită: *Destinația dumneavoastră este pe partea dreaptă!*

Ceasul digital de lângă ecranul tahometrului sări la 18.55.

Frankenstein își turti freza cu ambele mâini.

– Ce facem, dacă cei din spatele nostru sunt de la Securitate?

– Nu știu nici eu.

Wegener privi masa neagră a coroanelor de copaci care treceau pe lângă ei, din care se înălțau blocuri luminate din prefabricate, arcadele înalte ale felinarelor, care revărsau la fiecare o sută de metri bălți galbene de lumină pe asfalt, printre ele tufișuri de nepătruns, în care s-ar fi putut ascunde echipe întregi de fotbal, trotuare rămase orfane, circulație indiferentă.

Brendel încetini.

Wegener privi prin parbrizul din spate. Nu se vedeau urmăritori.

Pe partea dreaptă începea semicercul larg, semi-betonat, în mijlocul căruia trona stânca de bronz înaltă de câțiva metri: Thälmann[1], privind hotărât spre cerul nocturn, în care comuniștii bănuiau că se află el însuși de mai mult de jumătate de secol. Din umărul drept îi creștea pumnul strâns de luptător aprig, în spatele său flutura pânza grea a steagului, ca niște aripi. De jur împrejurul statuii nu se vedea nimic.

– Au oprit undeva în spatele nostru. Brendel opri motorul și luminile, Mercedesul mai parcurse câțiva metri printre felinare, se opri.

18.57.

Wegener simți că îi vibrează minskul, cotrobăi după el prin buzunarul pantalonilor, *Ați primit un MS de la Karolina Enders,* și iată-l din nou, micul și bine dozatul fior de adrenalină, pe care nu-l puteai opri, curată risipă de energie pentru un căcat de text lipsit de iubire, miniaturi de dezamăgire garantată, al căror singur efect de surpriză consta în întrebarea, ce combinație de cuvinte îi va trage acum una în ouă.

În momentul de față nu am pe nimeni.

Ba ai, sigur că ai, se gândi Wegener, dar l-ai exilat din sentimentele tale, ca să nu mai trebuiască să îl iubești, pentru că nu suportai gândul că îl vei iubi mereu, de aceea nu ai simțit, ci ai *hotărât* că nu-l mai iubești, la fel de rece cum hotărăști să îți trimiți practicantul siberian incapabil de la Gazprom cu o lună mai devreme înapoi în frigiderul din care a venit: rece ca gheața, ireversibil.

18.59.

Parbrizul de S Class se aburi. În colțuri se formară amibe de condens, care creșteau încet în înălțime.

Frankenstein își reținu un strănut și se căută prin buzunarele foșnitoare, până când găsi un pachet de șervețele.

Brendel bătea în tactul secundarului cu degetul mijlociu pe capul schimbătorului de viteze, își lăsa capul pe spate, apoi în piept.

Frankenstein își suflă nasul pe cât de discret putu.

---

[1] Ernst Thälmann – din 1925 până în 1933 președinte al KPD, Partidul Comunist German, arestat și executat la ordinul lui Adolf Hitler. (n.red.)

19.00.

Ce ai fi decis, Ernst, dacă ai fi știut toate astea, dacă ai fi supraviețuit, se gândi Wegener și privi fața împietrită a lui Thälmann care dintr-odată nu mai arăta dură și plină de eroism, ci tristă, nesigură, obosită. Glonțul pe care l-ai primit în cap te-a scutit să vezi adevărul, te-a conservat în statutul tău de legendă, o conservă comunistă fără dată de expirare, așa că bucură-te că ai fost scutit de dezamăgirile ulterioare, că n-ai mai fost obligat să alegi între putere și lucrurile care pot fi realizate, toți ceilalți s-au împiedicat de asta, tu n-ai mai avut ocazia, Teddy. Mulțumește-le celor care te-au omorât și felicitări, până astăzi ai rămas, dintre toți cei falși, cel mai corect.

Din întunericul capului de bronz se desprinse o umbră.

Se ghemui.

Își luă avânt și sări.

Timp de câteva secunde, lui Wegener i se păru că Thälmann iese, în mărime naturală, din propriul cap, coboară de pe soclu, istovit de glorificarea continuă a unei poziții care de mult nu mai era a lui, care îi devenea tot mai străină, cu fiecare an de privit în gol înspre cer. Câteva decenii de stat pe gânduri puteau să îți facă bine, aveai ocazia să observi câte ceva, era de altfel și greu să nu vezi, când artistul în bronz Kerbel ți-a deschis ochii într-un mod așa de penetrant.

Umbra stătea acum nemișcată în mijlocul spațiului gol, un gnom în fața unui uriaș decapitat. În rest, nimeni.

Frankenstein fu cu o secundă mai rapid, mâna îi deschidea deja ușa din dreapta șoferului, pe când Wegener se mai mira încă de unde răsărise acel Phobos Datscha negru. Ca apărut din neant, se năpusti dinspre dreapta pe betonul pustiu, scuipă doi bărbați care țâșniră pe urmele umbrei șchiopătânde care fugea în direcția parcului și dispăru într-un întuneric care se transformase deja în altceva: o altă față cu șase ochi se aprinse, făcu să danseze în ceața albă a reflectoarelor siluete neclare, o horă împleticită între bărbați, care trăgea în toate părțile, care se redresă și dispăru în cele din urmă tresărind, încordată, aplecată, în cele două mașini.

Brendel înjură, porni motorul, Frankenstein închise ușa de pe partea lui, Thälmann stătea tot cu privirea îndreptată în noapte, ignora

scârțâitul roților, nu văzu cum zburau cele două jeepuri negre peste terenul gol din fața lui, cum se urcară prin două sărituri mici pe bordura înaltă, cum se prăbușiră zgomotos pe strada Greifswald și accelerară derapând, cum clasa S demară, cum farurile ei Xenon apucară albăstrui-țipător părțile dorsale lăcuite ale celor două Datscha, cum Brendel acceleră, afundându-i pe toți în scaunele lor, în jurul lor claxoane, cutii de fenoplast clătinându-se, acul tahometrului arăta deja 80 și continua să urce, Brendel trecu peste banda din mijloc de parcă ar fi stat într-un tanc, strângea volanul cu ambele mâini, mâna dreaptă îi alunecă în jos, băgă într-a patra, se duse la loc pe volan, ochii lui Brendel în oglinda retrovizoare, luminați din spate, surprinși timp de o jumătate de secundă de o lumină în care albastrul lor străluci decis, atent, calculat, de parcă ar fi prevăzut tot ce se întâmpla aici.

– Urmăritorii de adineauri. Au reapărut.

Wegener se întoarse, două mașini se înghesuiau prin circulația dezlânată, un Phobos roșu, un Universal alb, schimbară benzile, trecură pe lângă mașini care frânau, Wegener se întoarse din nou în direcția de mers, cele două Datscha erau acum mai mari, Brendel le ajungea din urmă, jeepurile nu aveau plăcuțe de înmatriculare, geamuri fumurii, două țevi de eșapament, modele supra-echipate, care cufundau Mercedesul într-un nor împuțit din amestec de diesel, Frankenstein meșteri la comenzile de pe consola din mijloc, până când reuși să închidă aerisirea.

– De scăpat, nu pot să scape, spuse Brendel printre dinți.

Frankenstein îl privi.

– AMG.

– A M ce?

– Avem 450 de cai putere sub capotă. Brendel trase de o manetă și cele două Datscha pendulau dintr-odată în conurile de lumină ale fazei lungi, erau doi fugari pe străzile din New York City, vânați într-o urmărire cu elicoptere fără elicoptere, trecură de la dreapta la stânga, evitară un Wartburg, o Barkas, o Lada, mergeau în zigzag, de parcă ar fi trebuit să facă manevre printr-o ploaie de gloanțe, traseră brusc amândouă pe banda din dreapta și cotiră strâns în direcția Pankow. Brendel se înghesui pe lângă Barkas, întoarse volanul spre

dreapta și o luă pe urma lor în curbă, Wegener se lipi de geamul rece din lateral, se întoarse, cele două Phobos-uri venau în spatele lor, treceau acum și ele de-a curmezișul Greifswaldstraße luând-o pe Wedding, Brendel acceleră și mai mult, de ambele părți ale parbrizului din spate fugeau felinare mereu noi, formând lanțuri nesfârșite de lumină, care desenau pe ambele părți strada la ora prânzului, marcaje trase cu liniarul ale unei curse politice, aici nimeni nu scapă niciodată de nimeni, se gândi Wegener, cele două Datscha nu scapă de noi și noi nu scăpăm de cele două Phobos, putem să gonim prin Berlin, ca o coloană crudă, până când unul din noi rămâne fără benzină și iese din cursa astă absurdă pentru viitorul pierdut al unei țări pierdute, totul e oricum în zadar, impulsurile nervoase electrice dintre creierul lui Brendel și retina lui Brendel, puseurile de adrenalină ale șoferilor celor două Datscha, pistoanele ciocăninde ale Phobos-urilor, sudoarea de la subsorile lui Frankenstein, benzina injectată direct în motorul uruitor de clasa S, uleiul, sângele care curgea prin vene, lichidul de frână care pulsa în furtun, ultimii țânțari, gândaci, ultimele viespi, insecte măcelărite pe cinci grilaje de răcitor într-un terci de chitină gălbui-vâscos și care se usca în câteva fracțiuni de secundă în vânt, formând pete lipicioase, toate astea se întâmplau și ar fi putut la fel de bine să nu se întâmple, totul continua doar pentru că nimeni nu voia să apese pe tasta stop, pentru că nimeni nu avea forța necesară să se resemneze, pentru că totul trebuia să continue, până când sfârșitul își pierdea răbdarea și zicea basta.

Wegener văzu cum se aprind farurile de frână ale celor două Datscha, cum cotesc una după alta pe un teren industrial, *Întreprindere de stat – Abatorul Renzinghain*, Brendel frână și o coti pe urmele lor, cele două Phobos-uri în spate, Jeepurile mergeau acum alături și ridicau un nor dublu de praf și alte mizerii, în care timp de câteva momente îți pierdeai simțul orientării, în care te puteai aștepta să te lovești brusc de garduri ruginite de sârmă, de containere și mașini în paragină, apoi apărură în lumina farurilor complexe de hale, macarale, coșuri de fabrică, ziduri de cărămidă care se întindeau pe ambele părți, în locul suprafeței prăfuite a străzii erau deodată cuburi de beton, unul din jeepuri prinse viteză mai mare și trecu în frunte, Wegener simți că ambele

mâini i se cramponaseră de pielea scaunului, pereții halelor alergau unul spre altul, se apropiau de Mercedes dinspre ambele părți, ei se năpusteau cu 130 pe oră într-un V de piatră, capul lui Frankenstein zbură spre dreapta, spre stânga, o porțiune de clădiri noi, construite și mai în față, acum e acum, se gândi Wegener și simți că alunecă pe bancheta din spate, îl văzu pe Brendel întinzând brațele, de parcă ar fi putut să amortizeze forța de împingere a frânării bruște, lângă volan se aprinse un buton triunghiular, Mercedesul nu scăpă de sub control, nu se dădu peste cap, ci alunecă pur și simplu mai departe spre următoarea aripă a halelor, două ziduri care nu mai lăsau între ele decât un drum pentru pietoni, pe care cele două Datscha intrau acum pe pipăite, se loveau pe la colțuri, se poticneau, băgau viteză, își rupeau oglinzile laterale, pierdeau bucăți de vopsea, se frecau de pereți cu laturile urlânde, în timp ce S Class-ul se opri, o sufragerie mobilă mult prea lată, care nici cu cei 450 de cai putere ai săi nu putea trece peste un complex de depozite înalt de câțiva metri, acoperit cu țigle.

Brendel și Frankenstein ieșiseră deja din mașină, își scoseseră armele și dispărură acum în gangul de cărămidă, alergau după cele două Datscha care se chinuiau frecându-se, troncănind și icnind să treacă prin crăpătura lor din zid, un drum de scăpare redus la minimum, dar care va fi totuși suficient, care era pe cale să-l transforme pe maratonistul Richard Brendel din nou în cel care pierdea o urmărire.

Wegener coborî din mașină.

Cele două mașini Phobos se apropiară de el, încetiniră, Universalul opri, celălalt ocoli Mercedesul și se înfipse între pereți, porni zgâriind pe urmele lui Brendel, lui Frankenstein și a celor două Datscha.

Lumina celor patru faruri își reduse intensitatea. Se deschiseră portierele. Doi bărbați și o tânără. Fără arme vizibile.

Șoarecele, își spuse Wegener, șoarecele de la Bar Internațional, chelnerița care a fugit, dar cu altă freză. Păr tuns scurt periuță, în locul perucii cu păr lung și negru.

– Vinul fiert a fost ca porcul, spuse Wegener știind ce urma, drumul spre Normannenstraße, o încăpere goală, doi bărbați și cu el, cele mai puternice urlete de securiști pe care le auzise vreodată, împiedicarea unei operațiuni sub acoperire, măsuri disciplinare,

nu doar pierderea cazului ca până acum, ci și suspendarea, în sfârșit suspendarea!

Nu știi niciodată dinainte cum se termină, spusese Früchtl și avusese dreptate până și aici, în colțul cel mai ascuns și mai întunecat al Întreprinderii de stat – Abatorul Renzinghain. Ai știut dintotdeauna că toată cariera asta a ta nu e decât un drum înfundat, își spuse Wegener, și ai fi putut bănui că acest drum înfundat este format din pereți de abator, unde altundeva pot fi date pedepsele cu moartea mai repede, mai curat, mai pe bandă rulantă?

– Vă rog să veniți cu noi, spuse o voce bărbătească.

Wegener nu știu care din cei doi bărbați vorbise și îi era totuna.

– Unde să vin?

– Într-un loc unde putem vorbi fără să fim deranjați.

Camera albă, se gândi Wegener, blestemata aia de cameră albă cu tavan căptușit, acum te înhață, acum te părăsesc și țes în jurul tău liniștea aia a lor, și ne-ai mai stricat și despărțirea, Karolina, am fi putut s-o facem în gunoi, printre sticle goale de Goldkrone și resturi mucegăite, ți-aș fi lins păsărica udă ca o cascadă până ai fi ajuns la orgasm, ți-aș fi supt labiile cenușii, frunzele alea de varză cărnoase și pline de riduri, pe care din fericire nu ai fost să ți le micșorezi niciodată, ți-aș fi mângâiat cu limba țumburușul clitorisului până când ți-ar fi picurat sucul pe jos și apoi aș fi lins balta de pe podea, ți-aș fi supt picioarele, curul, am fi făcut tot ce se poate, tot ce ar fi încăput, ca pe vremuri, spontan și nerezonabil, fără speranță și fără inhibiții, dar capul tău de carieristă, teama ta, minciunile tale ne-au făcut să o terminăm ca niște rataţi mediocri într-ale dragostei, uscați, însingurați, muți, seci, fără însemnătate, neînțeleși.

Din spatele halei de fabrică se auziră focuri de armă.

– Și cine dorește să vorbească cu mine fără să fim deranjați? Wegener își puse în voce utimele puteri. Sunt căpitan de poliție la criminalistică, am un birou mic și drăguț la secția de poliție Köpenick. Haideți să stabilim o întâlnire.

– Știm cine sunteți și unde vă este biroul. Unul din cei doi bărbați deschise ușa din dreapta șoferului de la Phobos. Pe mașină nu erau plăcuțe de înmatriculare. Dar Alexander Bürger are ceva împotriva secțiilor de poliție.

31

Mama stătea în fața căsuțelor imbricate dintr-un orășel fără nume din Thüringen, îmbrăcată în rochia ei liliachie, puțin cam strâmtă, în mâna dreaptă ținea un cârnat crud, în stânga o plasă croșetată, din care își ițeau capul două sticle de Spreequell, sandale albe, cordeluță lila în păr, pe față nu cu bucuria obișnuitelor fotografiilor instant, ci cu un zâmbet timid, un moment sincer, reținut întâmplător și devenit de îndată etern. El personal se uita inexpresiv spre aparatul de fotografiat, aproape plictisit, un băiat de cincisprezece ani care vrea să-i facă o bucurie mamei lui cu vizita în parcul de distracții Plänterwald, mama fericită, fiul binevoind a fi răbdător. Roluri inversate, trista dovadă fotografică care arăta că orice copilărie se termină brusc, că lucrurile ei sfinte se transformă de pe o zi pe alta în temple pângărite, piei lepădate, care nu vrei să ți se mai potrivească vreodată. O viață care ți-a rămas mică.

În 1970 eram o familie, se gândi Wegener, în 1970 eram parte a unei familii; să nu mai fiu parte a unei familii, să nu mai fiu niciodată parte a unei familii era de neimaginat în 1970, ar fi fost precum extincția populației lumii, de parcă ai fi rămas singur pe pământ, singurătatea lui Andreas Jähn în spațiu. În 1970 mama și tata păreau ființe veșnice, părinți eterni, fără de care propria existență s-ar fi dezumflat precum învelișul unui balon cu aer cald, din care ieșise și ultimul rest de aer. Wegener știa unde era lipită poza care îi amintea de acele vremuri, unde mai putea găsi azi expresia de veselie timidă, cordeluța din păr, cârnatul crud, plasa croșetată, dulapul din mijloc din sufragerie, sertarul cel mai de jos, albumul din piele artificială verde, penultima pagină în dreapta sus și dedesubt scrisul fin al mamei:

Ultima dată.

Acolo unde zâmbise ea pe vremuri liliachiu creşteau acum buruieni până la şolduri, orăşelul model din Thüringen se transformase de mult în orăşelul real din Thüringen, pereţi mâzgăliţi, lemnul caselor începuse să putrezească, tencuiala ieftină se sfărâma. Wegener îşi dădu seama că se holba la idila asta scăpătată de parcă una din acele case dărăpănate ar fi fost casa sa părintească, de parcă ar fi crescut în parcul acela, şi nu în locuinţa cancerigenă de la Prenzlauer Berg. Încercă să îşi imagineze ce ar fi gândit şi ce ar fi simţit mama lui, dacă i s-ar fi prezis atunci că fiul ei va reveni odată în zona de distracţii îngrădită a socialismului german, nu împreună cu copiii săi, într-o duminică de vară, ci într-o atmosferă de Armageddon pe înserate, însoţit de adversari ai constituţiei, parcul nu mai era decât o ruină de distracţii, o lume artificială şi bizară, cu colibe arse până la temelie şi vagoane minuscule de tren, putrezite, în gări fantomatice pe jumătate prăbuşite. Nimic nu este mai înfricoşător decât un clovn răutăcios, se gândi Wegener, iar locul ăsta e patria tuturor clovnilor răutăcioşi din Uniunea Socialistă, aici trăiesc clovni în tarabele de trageri şi loteriile mucegăite, strangulează în fiecare noapte optsprezece vagabonzi de caruselul cu lanţuri, fac baie în bazinul lung de kilometri întregi şi unduit ca un furtun, prin care pe vremuri treceau agale bărcile, iar atunci când ies la suprafaţă poartă pe cap coafuri alunecoase din alge, râd din guri lipsite de dinţi şi cântă *Nu vreau să-l necăjesc pe domnul căpitan* de Manfred Krug.

Paznicii stăteau muţi în spatele lui, un terţet tăcut care nu-l grăbea, trei tineri politicoşi care învăţaseră să aştepte, ale căror priviri îi urmăreau privirea: de la imitaţia putredă a parcului din Thüringen la mestecenii înalţi din mijlocul pieţei şi până la roata uriaşă care încă se mai înălţa în mijlocul parcului, decedatul rege al copiilor din Republica Democrată Germană, un schelet rotund şi gigantic, simbolul vizibil de la distanţă pentru moartea parcului cultural.

Wegener se întoarse, cei trei care îl urmau continuară să meargă încet, îi urmă făcând curba spre dreapta pe pajiştea mezozoică şi acum se putea vedea pe sine însuşi, cel de şi mai de mult, din 1963, cum se prindea sperios de mâna mamei, deasupra lui,

gri-verzui, Tyrannosaurus Rex, ai cărui ochi roșii priveau dușmănoși de la trei metri înălțime spre învălmășeala de jos, care își căsca botul prezentând niște dinți albi și ascuțiți ca de rechin, un colos crud pe care îl visai apoi timp de câteva săptămâni, care devora noapte de noapte tot ce iubeai și care acum era înfrânt, stând culcat pe pajiște, cu picioruşele din față caraghios de țepene, îndoite, cu un singur picior, al doilea picior ieșind din iarbă ca un ciont, totul pe lumea asta putea să se prăbușească, nicio putere nu e de durată, și cel mai periculos se trezește într-o bună zi cu botul în țărână, se gândi Wegener și văzu fața întunecată a triceratopsului care mai stătea încă în picioare, pe care timpul îl cruțase, armura lui de plastic încă impecabilă, pe ea doar două cuvinte scrise cu argintiu: *Egonerus Krenzus.*

– Biroul Politic complet, spuse o voce care nu venea de la niciunul dintre însoțitorii lui, care era mai nerăbdătoare, mai dominantă, mai lapidară, care venea de la oarecare distanță fiind totodată clară, o voce pe care îți puteai imagina să o asculți vreme îndelungată, pentru că suna de parcă nu ar fi spus lucrurilor pe șleau.

Wegener încercă să deslușească ceva în întuneric. Un bărbat scund venea spre el prin turma de dinozauri, dispăru scurt în spatele unei chestii lipsite de coadă, apăru iar, parcurse următorii metri mai lent. Luna îi cufundă apariția într-o lumină palidă: trupul îngust, fața îngustă. Patruzeci și ceva de ani. Păr blond, cu cărare. Haină închisă la culoare, pulover galben peste cămașă albă. Fular de culoare deschisă.

– Frumos din partea dumneavoastră că ați venit. Scundul îi întinse lui Wegener o mână caldă și o strânse scurt. Mirosea a fum rece de pipă. Să facem câțiva pași. Presupun că știți parcul?

– Fiecare colț.

– Frumos. Atunci jucăm amândoi acasă.

Bărbatul o luă agale înapoi spre drumul pe care venise. Wegener rămase alături de el.

– Este vorba despre Albert Hoffmann?

– Da, bineînțeles. V-a fost retras cazul.

– Cine spune asta?

– Cei de la locul dumneavoastră de muncă, dacă suni și întrebi. Dar lucrul acesta nu mă interesează în mod special. Știți cine l-a ucis pe Hoffmann, domnule Wegener?

– Dumneavoastră știți?

– Da. Știu.

Scundul coti pe drumul circular. Spre stânga, nu înapoi spre intrare, ci înspre parc.

– Sunteți Alexander Bürger?

Bărbatul zâmbi.

– Să presupunem, pentru discuția noastră.

– Sunteți sau nu?

– Dacă spun da, nu mă credeți, și dacă spun nu, iar nu mă credeți.

Wegener se întoarse. Terțetul dispăruse. Siluetele negre de dinozaur se cocoșau pe cerul albastru al înserării. Gâtul lung al brachiozaurului creștea curbat pe deasupra turmei și timp de câteva secunde grădina zoologică preistorică învie: păștea, se pândea reciproc, se uita către ei, toate animalele așteptau doar momentul prielnic să se repeadă unele asupra altora, să se omoare, să se devoreze, să se năpustească unele asupra altora, urlând.

– Ce doriți, domnule Bürger?

Lui Weneger i se făcu frig.

– Vreau să știu dacă pe parcursul ultimelor zile ați aflat un fapt care mă interesează pe mine.

Drumul făcea o curbă ușoară spre stânga, devenea plin de gropi și denivelat. Rădăcinile mestecenilor tineri scoteau pietrele din pavaj. Pe partea dreaptă începea terenul *Fulgerului din Treptow.* Gardul vânătoresc pe lângă care se întindea pe vremuri eterna coadă de așteptare se prăbușise.

– Despre ce anume este vorba?

– Despre un simplu detaliu.

– De ce vă interesează cazul?

– Păi este evident. Noi suntem adversarii acestui stat și a actualei sale forme politice. Albert Hoffmann de asemenea.

– Sunteți căutat de autorități, spuse Wegener, și îl rugați pe un polițist să vă dea informații. Este absurd.

– Statul acesta este absurd, domnule Wegener. Tot ce se întâmplă acum sunt emanațiile unui stat cu totul și cu totul absurd.

Wegener se opri și privi intrarea spre tunelul de la *montagne russe:* un bot căscat și sălbatic de tigru. Șinele vopsite în roșu ieșeau îndoite din bot, ca o infinită limbă concavă. De ce i-aș spune eu tocmai lui Alexander Bürger ceva despre o investigație strict secretă a departamentului de criminalistică?

– Și acest lucru este evident. Pentru că primiți în schimb numele ucigașului lui Hoffmann.

– Doar numele, nu și ucigașul.

– Nu am să vă amenințș și nu am să vă rog. Încheiați târgul sau o lăsăm baltă. E decizia dumneavoastră.

– Poate că nici nu vă pot da informații despre acest amănunt care vă interesează. Și atunci nu am cu ce negocia.

– Nu vă faceți griji. Bürger îl bătu pe Wegener prietenește pe umăr. Indiferent cum va suna răspunsul dumneavoastră la întrebarea mea, pentru mine oricum va fi un indiciu important. Cu condiția să fiți sincer.

Wegener putea auzi mașinuțele de pe *montagne russe.* Țipetele copiilor, mereu aceleași. Scârțâitul metalic. Brațele aruncate în sus. Părul zburătăcit al fetelor pe fața lui. Mirosul gâdilător. Penisul lui care se întărea instantaneu. Teama că cineva ar putea observa umflătura. Botul tigrului, pe cealaltă parte nedesenat, doar plăci prinse în șuruburi, iluzia plăcut-amenințătoare din partea din față brusc distrusă, fundalul sărăcăcios care te dezamăgea mereu și pe care voiai totuși să-l vezi cu orice preț, mama la gardul vânătoresc, răbdătoare, aplecată, mâinile împreunate, tatăl cu aparatul de filmat fugind în sus și în jos, aceleași poze an de an. Doar copilul se făcea tot mai mare.

– Dacă sunteți dispus să îmi dați pur și simplu numele ucigașului lui Hoffmann, spuse Wegener, în schimbul unei informații pe care eu o dețin eventual, atunci presupun că acest nume va deveni cunoscut în scurtă vreme. Altfel ar fi mult mai scump.

Bürger zâmbi.

– Mi s-a spus deja că este ușor să vă subaprecieze cineva.

– Mă subapreciez uneori chiar și eu.

– Cunosc. Cei buni o pățesc mereu.

– Este interesant că cineva care este de meserie terorist plasator de bombe se consideră a face parte dintre cei buni.

– Cred că nu trebuie să ne ascundem după deget, domnule Wegener. Violența nu este egală cu violența. Așa o fi poate în paradis, la fel și în moralele simple, dar nu pe planeta noastră *Planet Global Terror.* Împotriva unui stat nedrept, care își închide propriul popor, puteți lupta numai încălcându-i regulile în mod țintit. Cine se mulțumește cu mijloacele admise în mod oficial vrea să fie un martir, nu un învingător.

– Vorbiți de parcă ați vrea să vă justificați.

– Vorbesc de parcă ar trebui să vorbesc mereu cu oameni care duc o viață de supuși, care, prin urmare, nici nu reușesc să înțeleagă care sunt de fapt privilegiile și îndatoririle unui stat. Copii majori, cărora nu li s-a spus ce putere dețin.

– Vechea dilemă a subversivului, spuse Wegener. Pentru a vă putea întâlni cu dușmanul poporului față în față, trebuie să luați o formă. Din asta ies doi dușmani ai poporului.

– Uitați o diferență decisivă. Noi suntem umani, Stasi nu este.

– Dumneavoastră sunteți abia la început. Să vedem ce se alege peste șaizeci de ani de brigadă.

Bürger râse.

– Sper că lupta noastră nu va dura atât de mult. Dați-mi voie să vă explic ceva. În țările ca RDG-ul sunt trei feluri de oameni: susținătorii sistemului, impasibilii și cei care opun rezistență. Un om care opune rezistență va face mereu greșeli, fără îndoială, chiar greșeli majore. Dar niciuna dintre aceste greșeli nu va trage la fel de mult la cântar precum greșelile impasibililor și ale susținătorilor.

– Nici măcar atunci când greșeala este o crimă?

– Nici măcar atunci. Bürger îl privi pe Wegener în ochi. Sunteți cumva un moralist în travesti, domnule căpitan?

Wegener scutură capul.

– Nu m-ați nimerit. Sunt cel mult un pragmatic în travesti. Dacă lupta voastră este dreaptă sau nu, asta trebuie să decidă victimele luptei pe care o duceți, domnule Bürger. Putem stabili de pe acum

ce efect are terorismul, dacă vreți o facem împreună: are totdeauna exact efectul opus față de ceea ce vrea să obțină.

– Și ce concluzie trageți de aici?

– De aici trag concluzia că și în secolul 21 mai există vanitate fanatică și vise eroice umede ale unor tineri bărbați sensibili la ideologie din cauză că sunt inculți.

– Terorismul văzut ca dezorientare hormonală masculină, interesant.

– Este interesant pentru că este adevărat.

– Nu este vorba niciodată de cauză? Ci doar de dorința de a te propulsa în centrul atenției? Ce spuneți despre luptătorii din rezistență din cel de-al Treilea Reich? Erau și ei doar niște băieți vanitoși, care voiau să se aleagă cu un strop de admirație?

– Legitimitatea rezistenței violente împotriva unui sistem este stabilită de un lucru foarte concret, domnule Bürger: este îndreptată această violență împotriva vinovaților sau împotriva nevinovaților? Împotriva Führer-ului sau a poporului?

– Considerați că un popor care nu se apără de Führer este nevinovat?

– Îl consider pe Führer adevăratul vinovat, de aceea ar trebui ca acela care vrea să treacă la fapte să aibă coaie și să-l atace direct, în loc să aleagă calea ușoară și să planifice atentate împotriva masei. Stauffenberg are și astăzi sprijinul întregii lumi care gândește, talibanii nu îl vor avea nici peste 1000 de ani.

– Aici trebuie să vă dau dreptate.

– De ce nu-l împușcați pe Krenz pur și simplu în cap?

Bürger râse din nou.

– Poate că lucrăm de mult la asta.

– Atunci vă doresc mult succes.

– Înseamnă că totuși am găsit un numitor comun. Bürger îl bătu pe Wegener încă o dată pe umăr, de data aceasta cu mai multă putere. Acum nu mai trebuie să cădem de acord decât cu schimbul de informații.

– Atunci nu-mi spuneți doar cine este făptașul, spuneți-mi și care sunt motivele. Spuneți-mi tot adevărul despre Hoffmann și ucigașii lui.

– Îmi pare rău, dar asta nu se poate.

– De ce nu se poate?

– Astea sunt informații de pe urma cărora ne-ar plăcea să mai tragem niște avantaje, sigur ne înțelegeți.

Wegener se opri locului.

Bürger se opri și el.

– Adevărul despre Albert Hoffmann, spuse Wegener, și aflați adevărul despre Ronny Gruber.

Capul lui Bürger zvâcni spre el. În lumina lunii, nasul strâmb arăta ca un cioc subțire, ușor curbat în jos. Acum e un porumbel delicat, incapabil de vreo mișcare, se gândi Wegener, care nici măcar nu-și poate lua zborul, panicat, din cauza consternării.

– Deci?

Ochii întunecați ai lui Bürger erau pe jumătate închiși.

– De unde îl cunoașteți pe Ronny Gruber?

– Facem înțelegerea?

Porumbelul își înclină capul într-o parte și își fixă interlocutorul.

– Bine.

– Bine înseamnă da.

– Da.

– Ce detaliu al investigațiilor vreți să știți?

Bürger începu să meargă încet.

– Să începem cu Ronny Gruber.

– Credeam că există un amănunt care vă interesează cu ardoare.

– Din partea mea. În timpul percheziționilor ați găsit documente incendiatoare de pe timpul când Hoffmann a lucrat ca consilier?

– Nu.

– Asta voiam să știu. Acum spuneți-mi ce-i cu Ronny Gruber.

– Ronny Gruber s-a pus la dispoziția poliției ca martor și a acuzat brigada de uciderea lui Hoffmann. Am avut de la început îndoielile noastre. Apoi a reieșit că Gruber lucra de ani de zile pentru Stasi, apare în actele lor sub numele de CI Hermes. Ați avut de la început un agent dublu în rândurile dumneavoastră, domnule Bürger. Un agent dublu care vrea să arunce pe umerii brigăzii o acuzație de crimă, ca să abată atenția de la Stasi.

Bürger lăsă capul în jos, își încrucișă mâinile la spate, merse fără un cuvânt mai departe, cugetă timp de un minut și apoi timp de încă unul, la asta nu s-a așteptat, se gândi Wegener, la orice altceva, dar la asta nu.

Drumul se deschise, deveni un spațiu rotund, năpădit de buruieni, la care ochiul însingurat al lunii pline se holba ca un ciclop consternat. Dacă o luai spre dreapta ajungeai la bărcile în formă de lebede, spre stânga la roata uriașă, dacă mergeai drept înainte ajungeai la următoarea stație de tren în miniatură, la toalete, carusel, la chioșcul cu înghețată soft, vanilie, căpșuni, ciocolată, coacăze baltice, 5 pfenigi cupa. 1963.

– Știți, probabil, că Hoffmann a lucrat la Wandlitz, spuse Bürger în cele din urmă cu voce neschimbată, sub acoperire, ca să zic așa.

– Știm.

– Dar nu știți ce voia acolo.

– Din păcate nu.

– Hoffmann avea la Wandlitz un client fidel. Acest bărbat este un prieten foarte special al trandafirilor.

Wegener încuviință.

– Secretarul de stat pentru cultură dr. Gert Wanser. A fost verificat.

– Se pare că nu cu destulă atenție. Altfel ați fi observat că în timpul studenției sale la Facultatea de Drept de la Humboldt, Wanser a fost colegul lui Gregor Gysi și mai târziu prietenul lui, apropiatul său din punct de vedere politic. Și că intervențiile lui Hoffmann în grădina de trandafiri a lui Wanser au coincis aproape de fiecare dată cu diminețile libere ale lui Gysi, în cartierul rezidențial.

Wegener îl privi pe bărbatul mic de statură. Lumina lunii cădea oblic de sus și îi transforma fața îngustă într-o mască filigrană, albă ca neaua, cu orbitele negre.

– Hoffmann s-a întâlnit cu Gysi în mod regulat?

– Ați auzit vreodată de planul D, domnule Wegener?

– Un concept despre alimentarea cu energie.

– Corect. Și mult mai mult decât atât. Mai știți și altceva despre acest plan D?

– Știu că Hoffmann și Krenz au făcut un puci împotriva lui Honecker.

– Sunteți bine informat. Această parte din planul lui Hoffmann a funcționat, dar ceea ce trebuia să se întâmple după aceea nu a mai funcționat la fel de bine. Și acum vă spun eu că Hoffmann s-a întâlnit în ultimii ani regulat cu Gysi, în mijlocul Wandlitz-ului și cu toate astea pe ascuns, și anume în pivnița lui Wanser.

Wegener simți că începe să transpire.

Bürger zâmbi.

– Tocmai vă gândiți la ceva. Sau?

– Da.

– Îndrăzniți. Spuneți cu voce tare.

– Hoffmann mai voia să facă un puci?

Bürger încuviință din cap.

– Voilà, domnule Wegener. Hoffmann a vrut să repete ce mai făcuse odată. O reeditare a planului D: Acum douăzeci de ani cu Krenz împotriva lui Honecker. Astăzi cu Gysi împotriva lui Krenz. Ca să răstoarne totuși minunatul corn al abundenței socialismului democrat peste RDG. Bine gândit, și totuși ratat. Întâi descoperit, apoi spânzurat.

Wegener se așeză pe una din băncile putrede, care împrejmuiau locul la distanță de câte cinci metri. Roata uriașă i se părea mult mai mică decât pe vremuri. Gondolele ruginite scârțâiau în vânt.

– Stasi. Wegener se lăsă pe spate. Simțea umezeala băncii prin stofa pantalonilor. Am știut de la bun început că Stasi l-a omorât pe Hoffmann. Exista și un motiv: am plecat de la supoziția că Hoffmann voia să dea presei din Vest materiale doveditoare despre primul lui puci împotriva lui Honecker. Ca să-l discrediteze pe Krenz în fața lumii întregi. Dar un alt puci este bineînțeles cu totul alt număr.

– Ați mai bănuit de fapt și pe altcineva? În afară de Stasi?

– Un consorțiu energetic vest-german. Dar nu se potriveau multe.

– Vedeți, domnule Wegener, în seara aceasta am urmărit amândoi aceeași persoană, pe Gabriel Opitz. Și niciunul din noi nu-l avem.

– Nu-l aveți? Wegener se holbă la Bürger. Oamenii voștri l-au răpit de Opitz în fața ochilor noștri, în două Datscha negre!

– Cele două Datscha negre nu sunt ale noastre. Vocea lui Bürger suna deodată strivită. De parcă l-ar fi strâns cineva de gât. Își drese vocea. A fost o acțiune de comando a Securității.

Îl furnica. Furnicătura urcă din stomac prin esofag până în gura lui Wegener, alunecă sub limbă, se transformă într-o senzație de suc cu bule, care nu se mai termina.

– L-au prins pe Gabriel. O să-l omoare și o să-l prezinte ca fiind făptașul. Ca să scape ei în ochii opiniei vestice de bănuiala că l-ar fi ucis pe Hoffmann.

Wegener își lăsă capul pe spate. Cerul era clar și întunecat. Peste tot puncte luminoase de stele.

– Nu are nicio noimă.

– Cum așa?

– Știm că ucigașii au fost nevoiți să improvizeze, spuse Wegener. Hoffmann nu purta pantofi normali, purta exclusiv slipperi, și în ziua în care a murit. Fără șireturi, nu poți lega șireturile între ele. Unul dintre făptași și-a schimbat pantofii cu Hoffmann, și prin pantofii ăștia îl vom găsi fără putință de tăgadă din punct de vedere tehnic. Germania de Vest ne observă investigația cu mare atenție, iar după aceea Germania de Vest va răspunde pentru asta în fața întregii Europe. În povestea asta nu poate fi tăinuit nimic.

– Nici nu trebuie tăinuit nimic. Bürger își strânse fularul în jurul gâtului. Ca o funie. Gabriel Opitz l-a omorât pe Hoffmann. Nu a fost Securitatea, domnule Wegener, Ronny Gruber a spus adevărul: noi am făcut-o.

Voi, stele ciudate, voi le-ați văzut deja pe toate, se gândi Wegener și făcu punctele luminoase de pe cerul nopții să tremure în fața ochilor lui, aveți deja mii de ani de lecții de privit intrigile globale, n-ați pierdut nicio porceală, nu vă pierdeți cumpătul așa repede ca noi, cei de aici de jos, furnici agitate cu finitul incorporat, stați acolo sus și zâmbiți în sinea voastră pe seama episodului ăstuia prostesc cu Hoffmann, pe seama sărmanelor vise de mărire ale unor muște zăpăcite de o zi, pe seama acestui joc copilăresc de-a

v-ați ascunselea, pe seama lui Martin neștiutor, acel măscărici care cel târziu acum ar trebui să se numere printre cei mai buni din istoria poliției, străluciți de batjocură, întregul cort de stele râde de noi în fiece noapte.

– Noi luptăm pentru democrație. Nu pentru socialism democratic. Sau posteritatism. Bürger scuipă cuvântul, de parcă ar fi mușcat din ceva amar. Nu există socialism democratic. Socialismul nu funcționează. Pentru că nu funcționează, oamenii fug de el. Pentru că oamenii fug de el, sunt închiși sau sunt împușcați. Prin urmare, socialismul nu poate fi democratizat. Pentru că pentru aceasta ar trebui mai întâi să funcționeze. Ceea ce nu face și nu va face niciodată. Un cerc vicios, pe care îl vede oricine nu închide ochii cu îndârjire. Omenirea ar trebui să înceapă cândva să își bage utopiile la loc pe raftul de cărți.

– Pe unele le bagă, spuse Wegener slab, și copiii lor le scot apoi iar.

– Probabil că așa se întâmplă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să stai să te uiți.

– Și Hoffmann?

– Ar fi adus țării ăsteia măsuri de prelungire a vieții, în loc s-o ajute să moară. Ar fi sădit o nouă credință printre visătorii incorigibili și optimiștii patologici. Gysi ar fi devenit noul Krenz, puțin mai vestic, puțin mai modern, ar fi fost la per tu cu Cancelarul german Lafontaine, îi văd deja rânjind alături în pozele Agenției Germane de Presă, gemenii siamezi ai socialismului, noi milităm pentru dreptate socială și așa mai departe, egoiștii ăștia habarniști care se îmbată cu faptele lor de vitejie în ale precarului și care ar jertfi două țări întregi pentru prostiile romantice din capul lor, iar concret acest lucru ar însemna să rămână totul ca înainte, încă douăzeci, treizeci de ani de stat muncitoresco-țărănesc, cine știe cât ar duce-o Gysi așa. Țara asta nu își poate permite așa ceva.

Wegener privi în pământ.

– Ne ajută oameni cu influență, spuse Bürger. Din Uniunea Socialistă, din Uniunea Europeană, din SUA. Oameni din guverne, din concerne internaționale, din mass-media.

– Ca de exemplu cei de la SPIEGEL.

– De exemplu. Dacă apare acolo un informator cu o poveste despre o execuție, plus câteva fotografii spectaculoase despre șireturi înnodate și funii de spânzurătoare, atunci este ascultat cu atenție.

– Cine este informatorul ăsta?

– Unul dintre mulții fugiți dincolo pe care îi produce țara asta. Și bum, Stasi este răspunzătoare de moartea lui Hoffmann.

– Vreți să dați vina pe Stasi ca să împiedicați Tratativele.

Bürger încuviință.

– Ne place să omorâm mai multe muște dintr-o singură lovitură. Hoffmann e mort, puciul lui Gysi anulat, Tratativele eșuate, Stasi denunțată, poimâine țara falită. Krenz e izgonit de la curte, democrația primește o șansă. Nicio bază ideologică sau economică pentru o continuare a RDG-ului. Nu sunteți și dumneavoastră de părere că această perspectivă justifică moartea lui Hoffmann? Un singur spânzurat pentru libertatea a 14,5 milioane de oameni?

– Acest lucru nu trebuie să-l decid eu, spuse Wegener, pentru că niciodată nu iese cum te aștepți.

– Aveți întâmplător bilete la premiera *Red Revenge?*

– Ce?

– *Red Revenge,* cu Sahra Wagenknecht. Mergeți la premieră?

– Nu.

– Nu vă duceți. Filmul e prost. La revedere.

Wegener se ridică în picioare. Avea fundul ud.

– Mai am câteva întrebări, domnule Bürger.

Scundul arăta de parcă s-ar fi bucurat că i se adresează cineva astfel, de parcă s-ar fi întrebat cum ar fi să fie într-adevăr Alexander Bürger, și nu doar să se prefacă, pentru discuții dubioase într-un parc de distracții închis.

– Și anume?

– Am fost supravegheat în ultimele șapte zile.

– De acum înainte nu mai există motive. Asta e tot?

– Nu chiar. Wegener se apropie de Bürger. Când Gabriel Opitz și ajutoarele lui l-au omorât pe Hoffman: de ce au făcut-o în acel loc?

– Ce vreți să spuneți cu acel loc?

– Locul faptei. Conducta.

– De ce este important acest fapt, domnule Wegener?

– Ce este important, decid eu.

Silueta albă rămase nemișcată.

– Hoffmann a fost supravegheat pe data de 17 octombrie de cluster-ul lui Gabriel, ca și în săptămânile precedente. Așteptam o ocazie. În ziua aceea a petrecut întâi câteva ore într-un cămin de bătrâni de la Heinersdorf, după care s-a dus în pădure.

– Ce fel de cămin de bătrâni de la Heinersdorf?

– Căminul de bătrâni Alpha. Un așezământ pentru seniorii din Partidul Unității Socialiste.

– Și apoi s-a dus singur la *Müggelsee*.

– Tocmai am spus. Gabriel m-a sunat din pădure. Hoffmann voia să facă o plimbare. Mai bine nu se putea.

Wegener își încheie nasturii de la haină.

– De la cine știați atâtea detalii despre planurile de puci ale lui Hoffmann cu Gysi?

– De la Ronny Gruber.

– Nu vorbiți serios.

– Ba da. Și răspunsul la întrebarea interesantă, de unde își avea Ronny informațiile, îl știm acum amândoi.

– De la Stasi.

– Așa se pare.

Bărbatul care era sau poate nu era Alexander Bürger întinse mâna și Wegener o luă, o strânse la fel de scurt ca mai înainte, apoi Bürger se întoarse cu spatele și se îndreptă spre roata uriașă, până când silueta delicată îi dispăru în întuneric.

Timp de două minute nu se auzi și nu se văzu nimic.

Apoi se apropiară pași.

Din trei direcții diferite.

– Mergem înapoi în centru, domnule Wegener. Vocea de bărbat. Purtătorul de cuvânt al terțetului. Vă rugăm să ne dați acumulatorul minskului pe perioada călătoriei. Oricum nu v-ar folosi la nimic să vă anunțați colegii. Aici nu va mai fi oricum nimeni.

– Unde mă lăsați să cobor?

– Puteți să alegeți.

– Atunci duceți-mă la „Molotow".

– Sper că aveți destui bani la dumneavoastră.

Terțetul râse.

– Și înainte la bancă. Wegener inspiră. Expiră. Timp de câteva secunde, liniștea parcului îl apăsă atât de tare pe creier precum liniștea brutală din camera albă, nu se auzea niciun scârțâit de gondole, niciun foșnet de frunze, niciun sunet. O pasăre neagră însingurată zbură pe deasupra lor, dispăru după copaci, probabil trecuse acum deja râul, urmărea panglica lată și strălucitoare a Spree-ului prin Treptow, prin portul de est spre centru, zbura tot mai adânc în norul cald făcut din smog de lumină care plutea peste oraș, care atârna peste blocuri, cartiere din prefabricate, clădiri vechi, turnuri și cupole ca un nimb palid, emis de mii de lumini stradale de culoare orange, o lumină îndurătoare, care te învăluia în loc să lumineze, nimbul jegos și cețos al Berlinului.

32

Și la vale merge totdeauna mai repede decât la deal, își spuse Wegener, regula existențială numărul 1 pentru suspiciosul numărul 1, în sus trebuie să te chinui, să ajungi sus este un proiect de luptă, instinctul teleologic, marea sforțare, dar în jos aluneci, cazi, mergi, așa ca pe scara asta rulantă care nu se mai termină niciodată, galbenă ca orașul și luminată slab de lumini stradale originale, înșurubate din cinci în cinci metri pe pereții abrupți, furate sau cumpărate prin unul dintre cei o mie de clasa de sus, care coboară aici regulat, se duc în jos, ce vor să-ți spună cu asta cei care au făcut „Molotow"-ul, o scară te duce pe tărâmul de jos, scara este iluminată ca o stradă a Berlinului, prin urmare, acesta este drumul oficial spre pierzanie, drum admis, acceptat, unica excepție care îți arată că nu vor mai fi altele, doar aici Vestul este depășit în tot ce oferă acest Vest, pentru această pivniță au fost păstrate toate ideile bune, toate invențiile bizare, tot luxul, aici găsești mai mult decât oriunde din ceea ce nu găsești nicăieri, trebuie pur și simplu să stai și să aștepți, totul merge de la sine, se va găsi, te va lua și pe tine, te va duce, te va redresa și te va termina, cândva te va scuipa afară, în curte din spate, printr-un anus din cărămidă situat undeva jos, și acolo nu te așteaptă vreun lift electric, acolo te așteptă niște trepte străvechi și tocite de piatră, jocul s-a terminat, în sus trebuie să mergi pe jos, cum e în viață, așa e și la „Molotow".

La ușă doi negri importați special pentru acest job, care aruncă o privire fugară pe legitimația de polițist, îl dau pe Wegener mai departe spre un coridor lung, tot galben de la lanterne, o garderobă de sticlă, din nou scări în jos, Magdalena, se gândi Wegener și i se puse în mână, în chip de întâmpinare, un cip pentru plată și o votcă cu suc

BIONIER, sortimentul cu gust de rubarbă, mai eşti oare aici, Magdalena cu scoici, Magdalena cu ochi migdalaţi, Magdalena care îndoapă bărbaţii, mai eşti aici, mai umbli prin buncărul chefliilor fără de lege, prin ganguri confuze, cămăruţe, săli, coridoare, drumuri închise, le mai aduci cilindrii de scoici funcţionarilor şi angajaţilor şi artiştilor şi directorilor de combinate şi vrăjitorilor şi atot-putincioşilor şi neputincioşilor daţi la fund, le mai aduci cipsurile de şuncă, Chutney-ul, piureul de Mascarpone, mai torni *Scufiţa Roşie Superb* în prohabul nomenclaturii, le arăţi drumul greşit prin dezorientarea asta cu ziduri, în spate de tot, în adâncul labirintului încă nedesluşit, în camerele întunecate, în budoare şi cabinete secrete cu uşile lor de trezorerie, cu minibaruri, paturi cu apă, vane de baie, televizoare cu ecran lat, cu încăperile lor de retragere de necucerit, în care poţi dispărea preţ de câteva ore, zile şi nopţi pentru a pune la cale chestii picante, visătoare, de orgie, unde primeşti, prin lucarnele pentru delicatese, tot ce îţi doreşti, acolo unde lumea asta nu mai joacă vreun rol, unde contează numai distracţia, plăcerea personală decuplată de la existenţa de sus de pe pământ, supraplăcerea, suprasupraplăcerea. Wegener păşea agale pe podeaua strălucitoare de beton, trecu de sala de primire, pe lângă ziduri aplecate, care arătau de parcă tot „Molotow"-ul ar fi alunecat într-o crăpătură de stâncă, deplasat şi întortocheat, din boxe se auzeau zgomote de la Stalingrad, vechi şi noi, salve de mitralieră, sunet de telefoane mobile, clopote de biserică, printre toate astea zgomot de stradă din Budapesta, strigăte de negustori de la piaţă, băieţi de ziare şi răniţi, câteva acorduri de Brahms, sala de primire era goală, nici la uşi nu era nimeni: şapte deschizături aurite se fuduleau pe pereţi, fiecare având altă formă, fiecare ducând în altă direcţie, într-un alt viitor apropiat, pătrat, triunghi, stea, trapez, romb, cerc, semicerc, cine îndrăzneşte să intre trebuie să se descurce singur, nu primeşte niciun răspuns, niciun ajutor să se orienteze, nu are voie să întrebe pe nimeni şi dacă totuşi o face, este minţit. Wegener intră pe deschizătura în formă de cerc, *intrarea rotundă, apoi la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta,* scrisese Frankenstein, *taverna lui Tolstoi, prada este pierdută şi noi la fel.* Wegener supse din votca de întâmpinare cu suc BIONIER, coborî gangul

abrupt, pereții se apropiau îngustând drumul, lăsau loc doar pentru o jumătate de ușă, cei cu adevărat grași ar fi trebuit să facă aici cale întoarsă, să meargă înapoi prin cerc și să încerce prin pătrat sau prin romb, eu unul mai reușesc, se gândi Wegener, mă strecor, înaintez eu cumva, nu rămân înțepenit aici ca Mercedesul pe strada Abatorului, încă mai pot, dar peste câțiva ani gata. În podea o fereastră, dedesubt baruri, fotolii de catifea, măsuțe în formă de rinichi, lumină portocalie, lume care bea și fumează, care nu îl vede pe el acolo sus, deasupra capetelor celorlalți, Wegener îi observă, nu recunoscu pe nimeni, merse mai departe și coti la dreapta, în spatele sticlei groase partea din spate a unei tejghele, pe sticlă un scris alambicat: *Barul Viaceslav Mihailovici* spatele zvelt al unei chelnerițe brunete, Magdalena, se gândi Wegener, chelnerița se întoarse într-o parte, stătea acum din profil și firește că nu era Magdalena, dar la fel de uimitor de frumoasă în stil rusesc, acum îl privea, un zâmbet frivol-binevoitor în direcția lui, arătă spre paharul gol, ridică o sprânceană. Wegener încuviință printr-o mișcare din cap. Fata întinse mâna în spate, deschise o sticlă de BIONIER de cătină albă, scoase votca dintr-un frigider pitit pe undeva, turnă cu mult peste linie și îi făcu cu ochiul, puse băutura pe placa turnantă, aceasta veni prin perete și ajunse la căpitan, care puse la rândul lui paharul gol în ferestruică, puse cipul pentru plată alături, frumusețea rusească învârti dispozitivul și scoase totul pe partea ei, trecu cipul prin scanner, îl trimise înapoi, se întoarse cu spatele. Dădu puțin din curul ei mic. Încă o privire aruncată peste umărul suplu, un ultim zâmbet. Următorul, *pajalsta!*

Clipele alături de Magdalena se întorceau acum rând pe rând, apăreau în timp ce Wegener bea, în timp ce mergea încet mai departe, ieșeau târându-se dintr-un colț al creierului în care fuseseră bine păstrate și din care acum se desprindeau, nu erau decolorate deloc, nu aveau găuri, nu aveau pete, Magdalena după terminarea serviciului în față la „Molotow", fumând, așteptând, în fustiță, imaginea unei curve ca în filme, se gândi Wegener, pe care o puteam considera atât de bună pentru că nu era o curvă din filme și oricum nu era curvă, totuși arăta de parcă ar fi fost, prin urmare, putea să-și imagineze că ar fi avut tupeul să se ducă la curve, să încheie un târg

murdar, să o pescuiască pe rusoaica asta tânără și obraznică de pe stradă și să o urce pe bancheta din spate așa cum făceau tipii unși cu toate alifiile de la moravuri, și apoi hai în parcări părăsite, Wartburgul mult prea mic, vorba vine *Activist*, comentase Magdalena, contorsionată în toate felurile, îndoită, ca să-i ofere lucrul pentru care trăia el, pentru care halise toată seara proteine, ca să-i dea o șansă între parbrizul din spate și bord, dar cum să funcționeze asta, unul în față, unul în spate, între ei scaunele, nu e nici el chiar atât de lung, deci, scaunele afară! poruncise Magdalena, iar Wegener: Bine că am luat un *Activist Omega*, versiunea pentru transport, totul poate fi demontat prin trei mișcări, ei bine, atât de repede tot nu a mers, dar la un moment dat reușești, două manetuțe, un buton, o smucitură puternică și scaunul din dreapta șoferului cade afară pe ușă, pătură dublă pe șinele de pe podeaua mașinii și totuși văicăreli, totul atât de al naibii de strâmt! Tu ești strâmtă, moia slatkaia, strigase Wegener, așa că nu te mai plânge! *maia!*, veni comentariul de sub el, *moia* sslatkaja!, nu *moia slatkaia!*, apoi dintr-odată pace pe fața Magdalenei, fericire extremă, pipăită de una dintre luminile de pe stradă, înmuiată în galben, făcută chinezoaică, ochii închiși, gura întredeschisă, o frumusețe adormită, una care savura în tăcere, care nu țipa, nu zgâria, nu cerea nimic, ci una letargică, vlăguită, obosită de atâta alergat, una care timp de opt ore cărase, ridicase, pusese la loc lucruri, mereu zâmbitoare, mereu cam obraznică, o actriță într-un rol principal de curvă, care acum se săturase să joace pe curva, care ieșea din rol și din fustă, își dădea totul jos dezgolind în fața lui un corp palid, care după opt ore de servit pe alții voia să fie servită acum la rândul ei, care comanda de fiecare dată același lucru: încet și plin de delicatețe, pe tăcute și pe furiș, o porție de fericire cerea Magdalena, fă-mă fericită, fă-te fericit în mine, fă-ne pe amândoi fericiți, nu este vorba de mai mult de atât, pentru nimeni, așa că fără chestii ciudate, fără jocuri, doar bag-o și scoate-o, ca o pompă care o umflă pe Magdalena cu delicatețe, care o umple cu puteri noi, cu pofta de a fi iar obraznică și veselă, cu fericire proaspătă, până la margine, fața palidă ca în transă, ca oprită și cu ștecherul băgat în priză, în timpul încărcării fără activitate, a făcut destule azi, acum e la rând căpitanul, iar căpitanul

trebuie să-și lase timp, trebuie să-și imagineze că fiecare minut de scos și băgat cu Magdalena în Wartburgul ăsta l-ar primi ca bonus de la Bunul Dumnezeu, timp de viață suplimentar înscris într-un cont personal, prin urmare, asigurați-vă că veți atinge o vârstă biblică, câștigând-o pur și simplu prin sex, puțină răbdare vă rugăm, și nu vă gândiți doar la ejaculare, să uităm de *quickie* și să învățăm *slowly*, să devenim un melc de futut, un leneș în acuplare, imaginează-ți că dezamorsezi o bombă, spusese Magdalena, bomba sunt eu, dacă mi-o tragi prea repede, explodez, nu pot mai încet de atât!, strigase Wegener, cum ar putea să rămână tare!, aici este vorba despre frecare, cum să obțină frecarea din nemișcare!, dar Magdalena era sigură: asta o să rămână tare, și într-adevăr, tare rămase, și fără frecare, pentru că îți urcă la nas mirosul meu, muncit din greu, vreme de opt ore, totul e pentru tine, fiecare por al acestui trup de douăzeci și patru de ani trudește întreaga zi, pentru ca bătrânul să nu fie nevoit să înghită medicamente pentru potență, un parfum din o mie de glande, afrodiziacul din epoca de piatră, garantul unui *slowly* după o zi dură de lucru, ține minte: ziua dură, pula tare, spusese Magdalena, iar Wegener învățase, învățase să-i savureze chipul liniștit, trăsăturile mulțumite, gura copilăroasă, întredeschisă, cu cei doi incisivi curioși, învățase să se împingă ușor în fata asta absentă, să o reconstituie de jos în sus, plescăind, să-și prelungească propria durată de viață, în timp ce sudoarea proaspătă a Magdalenei îl îmbăta, îi amețea simțurile, umplea Wartburgul, aburea geamurile pe care ea își sprijinea picioarele, își lăsa amprentele, o semnătură perfectă a degetelor de la picioare, în timp ce căpitanul își pierdea capul, nu-și făcea treaba, nu gândea, nu calcula faptele, ba chiar se uita la fel de mut de uimire precum Karolina care stătea la volan într-o zi ploioasă, pe drum spre Thüringen, și privea cum aburii ieșiți din paltoanele lor desenau pe parbriz două urme de picioare fantomatice goale, pentru că Karolina deja icnea, gonea pe banda din dreapta, frâna, striga la el, bătea în volan, și eu, se gândi Wegener, cât am fost de copil, ca un puștan futăcios cu gâtul pulsând plin de panică, cu explicații care mi se învârteau prin cap, dintre care niciuna nu era nici măcar atât de bună încât să o gândesc până la sfârșit, în timp ce țipetele Karolinei

transformau totul în fapte, creau adevăruri la care nu mai puteai răspunde nicicum, atât de plin de durere era acel urlet, atât de ştiutor, atât de plin de griji confirmate, suferind atât de animalic, greşeala vieţii mele, constată Wegener şi ştiu că şi atunci în maşină, lângă Karolina, se gândise la fel, în momentul în care ea începuse să urle, atunci când călcâiele rotunde, tălpile înguste, degetele lungi de la picioarele Magdalenei apăruseră din neant precum răzbunarea batjocoritoare a unui mare căcat de zeu care îşi cerea acum plata pentru timpul dăruit: asta a fost greşeala vieţii tale, care nu ţi se va ierta niciodată, pe care nu ţi-o vei ierta în primul rând tu însuţi, se gândi Wegener, ai pierdut-o pe Karolina, ai reuşit să distrugi una din acele iubiri rare, fireşti, picioarele Magdalenei au distrus totul şi tu n-ai putut face nimic, pe tine nici măcar nu trebuie să te trădeze nimeni, Martin, asta reuşeşti să o faci singur, armăsar în călduri şi ridicol de prost, meseria ta e să găseşti adevărul, îl urmăreşti mereu cum l-ar urmări un trib de canibali pe Schalck-Golodkowski, ştii doar că adevărul îşi caută singur drumul, nu poate fi oprit, tot iese el cândva la lumina zilei, şi printr-o crăpătură cât firul de păr, pentru că adevărul, prietene, este ca o băşină cu miros de varză murată, o băşină marţială, lungă cât o fază de semafor, trasă în mijlocul unei petreceri ţinute într-o pivniţă minusculă fără geamuri, cu o secundă înainte să-şi facă intrarea clasa de elită de la *Académie du Sommelier.*

Şi adevărul este şi: Brendel, îşi spuse Wegener, dacă ăsta nu-i Brendel, care stă de vorbă, în spatele geamului, cu bruneta aia care la prima privire nici nu arată ca Magdalena şi care poate chiar de aceea este chiar Magdalena, cu părul mai scurt, mai puţin fard, nu în uniforma de „Molotow" ci în civil, chiar aşa, se gândi Wegener, alunița de pe gât, cizmele de blană cu tivul mai deschis la culoare, felul cum îşi îndoaie spatele când râde, în timp ce Brendel îi rânjeşte în faţă, glumeţul cel charismatic, tâmpitul, întâi Karolina şi acum Magdalena, asta nu mai este coincidenţă, ăsta e un complot, un complot al tuturor împotriva lui Martin Wegener, care rătăceşte de jumătate de oră prin coridoarele astea întrtocheate ca un Tezeu fără fir, care alege mereu cotitura greşită, care stă mereu în faţa geamurilor greşite şi niciodată în faţa vreunei uşi, un privitor care îi

vede pe ceilalți cum beau, cum fumează, cum se îndoapă elita, și în mijocul lor perechea Magdalena-Brendel, flirtând, povestind, apropiindu-se, în spate în colț Frankenstein, încețoșat de fum de țigară și totuși inconfundabil, căciula lui neagră mefistofelică, haina prea largă, în fața sa porția aburindă de varză, acum Frankenstein gesticula, își ridică halba de bere, cum pe vremuri se saluta Führer-ul, ciocni cu alți doi bărbați așezați în fața lui, Wegener merse înainte pe coridor, se surprinse fugind, dar furtunul ăsta cufundat în lumină verde o coti la dreapta, acolo unde el ar fi trebuit să o ia la stânga, se transformă într-o curbă care se scufunda, într-o spirală care ducea spre subsol, muzica formației Karat îl întâmpină duduind, se ridică ceață artificială, fulgere izbucneau din tavan, muzică disco retro, deci înapoi, pe spirală în sus, de-a lungul coridorului, pe dreapta o peșteră în obscuritate, în care femei și bărbați se îmbăiau în vane mari de alamă umplute cu frișcă, mâncau paste, își puneau în farfurii sos din vană, aruncau unii în alții cu bile de mozzarella, bucățile de gorgonzola se stivuiau ca niște săpunuri marmorate în albastru și verde, o fată de cel mult douăzeci de ani se ridică, frișca i se prelingea pe sânii tari, picura din părul pubian blond și năclăit direct în gura deschisă a unui bărbat care îngenunchea în fața ei, care îl descoperi pe Wegener, îi trimise un zâmbet artificial, Jan *Senti* Hermann, gol și îndesat, o pralină umflată de piele, și deja începu să urle din difuzoare ascunse piesa lui de rezistență, *Fără îndoială, timpul urăște iubirea,* Wegener se strecură înapoi lângă geam, brațul lui Brendel o ținea deja pe Magdalena de șolduri, un ocupant puternic, care punea lucrurile în ordine, *jawoll,* care îi dăruia parfumului de bomboane o persoană spre care să se îndrepte, un ciocnit ezitant, pahare date cu nădejde pe gât, Frankenstein halea, Wegener alergă printr-un tub contorsionat spre sala de primire, trebuia să facă fiecare cotitură încă o dată, să se pitească, să se subțieze, să se decidă, stânga sau dreapta, nu mai recunoștea nimic și se simțea deja de mult ca o conductă de gaze mutantă, care nu putea decât să te ducă în eroare, câteva trepte în sus, apoi la dreapta, undeva în dreapta lui trebuia să fie caverna aia nenorocită, dar uși nu erau decât pe cealaltă parte, întâi venea o mică stație de BULETTO plină cu bărbați

grași care îngurgitau wartburgeri cu brânză înecați în grăsime, cu maioneză cu brâncuță, în mijlocul lor Seifer, fondatorul grilului în persoană, care acum își căsca gura, mușca, brânză topită îi atârna de bărbie, Wegener se clătină, se pare că existau pe undeva și treceri între diferitele secțiuni, uși secrete care din păcate nu puteau fi găsite, pe care nu le descoperise încă nimeni vreodată, nu erau altceva decât niște povești care se zvoneau despre „Molotow", iar el alerga acum iar, luă iar o cotitură greșită, se întoarse, simți cum paharele de votcă cu suc BIONIER îl făceau să devină isteric, aducându-i în fața ochilor imagini prevestitoare de rău: geamul și în spatele lui Brendel și Magdalena la braț, Brendel arătând aproape ca Früchtl, cu toate că nu putea fi el, la urma urmei Früchtl era doar în capul lui și tocmai voia să țină una din eternele lui cuvântări, neapărat, nu putea fi oprit, rănile rămân mereu, Martin! strigă Früchtl lălăind, cine își face speranțe că omenirea va învăța vreodată din greșelile ei din trecut, că nu va învăța din istoria învingătorilor, ci din istoria celor învinși, acela a învățat principiul socialismului, deoarece socialismul este principiul speranței, o speranță copilăroasă și naivă, ce-i drept, dar tocmai de aceea cât un urs de puternică, una care produce mereu alți naivi ca Hoffmann, idioți grandioși, care nu pricep că utopiile sunt de dorit doar pentru că nu pot fi realizate, eșuează prin urmare garantat, utopiile care există în viața reală, doar niște proști nemiloși care cred încă să găsească într-o extremă antidotul pentru cealaltă extremă nu vor să știe acest lucru, preferă să înainteze spre stânga până ies iar afară prin dreapta, lemingi care nu învață niciodată, ținuți în lesa surogatelor ignorante ale religiilor, indivizi care nu gândesc cu propriul cap, din care fiecare generație produce câteva milioane, eu nu-mi fac griji pentru RDG!, strigă Früchtl acum, RDG-ul nu este altceva decât o bășică istorică de puroi, care se va sparge curând, poate mai pute o vreme și gata, eu îmi fac griji pentru RDG-urile de pe lumea asta, de peste tot, de pe toate continentele, care înfloresc tot mereu, când pentru timp mai îndelungat, când mai scurt, când mai tare, când mai slab, când de nerecunoscut, când mai mult decât clar, când roșii, când maro, aceleași nedreptăți sub auspicii diverse, care produc crime, minciuni, iaduri,

puțini le conduc, câțiva le sprijină, toți se tem, provocate de aroganța nemăsurată a celor care se cred niște zei urcați pe umerii giganților, cu toate că s-au născut ca gândaci de bucătărie, călare pe munți de oase, grămezi de cranii, povârnișuri de ciozvârte de carne, care nu privesc niciodată înapoi sau în jos și se consideră nemuritori și oricum mai deștepți decât toți cei uciși înaintea lor, care se reped, decadă după decadă, în cele mai vechi capcane ideologice, fiindcă extrema le promite singurul lucru pe care rațiunea nu poate să îl ofere vreodată, și anume dușmani de moarte, un șir nesfârșit de adversari și prin aceasta întregul pachet anacronistic de vanitate, credință, lupte, faimă, camarazi, tradiții, mândrie, onoare, victorii, înfrângeri, iluzia caraghioasă că ar realiza lucruri mărețe, eterne, istorice, care să le dea mână liberă pentru orice încălcare imaginabilă a drepturilor celorlalți, evident în numele ideii mărețe, care trebuie lăudată mereu ca fiind o idee măreață, pentru ca nimeni să nu-și dea seama de nimicnicia ei, cu toții oglinzi goale, făcute pentru a reflecta lumina dulceag-sulfuroasă a reflectoarelor pentru băile de soare ale celor ce se cațără la putere, egoism în loc de altruism, o notiță în cartea de istorie în loc de spirit al lumii, cât mi-e de scârbă de comedia asta inumană, niciodată înțeleasă și niciodată încheiată, cu acțiunea ei redundantă, conform căreia mereu trebuie să piară mulți, doar pentru a da câtorva iluzia nemuririi.

Am fost nazist, apoi am fost comunist, gâfâi Früchtl, eu sunt Germania, spiritul teuton întrupat în carne al secolului XX, torturat până m-am făcut deștept, chinuit până am priceput, plin de pierderi, și acum să se termine totul, acum, când văd în sfârșit clar, în timp ce proștii pot să trăiască mai departe, o mare porcărie e asta, dreapta, stânga, amândouă încă în picioare, amândouă pe cale de a se prăbuși, cum să pleci când te ține aici dorința de a-i vedea cum pier, cum se prăbușește tot ce te-a chinuit pe tine, rimă imperfectă, știu, dar e atât de greu să pricepi?

Nu, maior Molotow, spuse Wegener, înțeleg totul, îmi pare și mie rău, dar acum ține-ți gura, te rog, te rog, ține-ți în sfârșit gura, că tocmai se ridică unul din bărbații de la masa lui Frankenstein, se duce la bar, trece pe lângă fereastră și brusc se transformă în maiorul

Steinkühler, își dă părul blond la o parte de pe fruntea de securist, îi face cuiva cu mâna, își arată dinții de aur, dispare după un stâlp, în timp ce Brendel ține între mâini capul Magdalenei ca pe un ou de struț, o sărută pe gură, îi suge gura spre ea, Magdalena se ridică pe vârfuri, urmează sărutul lui Brendel, se lasă suptă de el, se ține de bucile lui, se înghesuie în el, Wegener vede în fața ochilor penisul maro în formă de banană, cu glandul ca un nas rozaliu și pal, testiculele atârnând uriașe, lada de scule din chiloții tanga, cu care o rezolvase pe Karolina și cu care o va rezolva și pe Magdalena acum, în sfârșit un *slowly* într-un loc neîngust, pe pielea Mercedesului este destul loc, mâinile unsuroase ale lui Wegener neputincioase pe geam, alte urme, mâzgăleală doveditoare: *I was here*, înota, se îneca în votcă, în fața lui dantura lui Frankenstein, în spatele lui un negru care îl prinse în brațe, îl săltă pe spatele lui puternic de negru și îl duse de-acolo, scăpă de el, mă bagă într-o oală plină cu suc de rubarbă, se gândi Wegener, într-o pădure de scobitori plină de dragoni de tablă, într-o încăpere albă cu covor de frunze uscate, pe un câmp de brâncuță cu maioneză, într-o serie de singurătăți neavantajoase în care am să stau singur cu mine, apoi dintr-odată aerul rece al nopții, o ușă trântită, anusul de cărămidă și scara de piatră, abruptă, nesfârșită, imposibil de cucerit. Cum e viața, la fel e și restaurantul „Molotow".

*

Pește stricat. Miros de urină. O suprafață plană și alungită, în care se reflectă lumina. O baltă, își spune Wegener, în care înoată un beculeț galben care se oglindește de undeva, care trebuie să se afle de fapt în cu totul alt loc, ceea ce de altfel și face.

Ceva tare și zgrunțuros apăsat pe obrazul tău, salt, alt, asfalt, *jawoll*, spune Früchtl, ăsta-i cuvântul care desemnează corect suprafața pe care te-au pus, și cum te-au mai pus! Așa te înfrâng ei pe tine, pe mine, pe oricare, pe fiștecare. De data asta măcar n-ai vomitat, poate ai și uitat de mult, poate că totuși ai borât pe ceafa negrului cu 160 de bari de i-a spumegat pe spate în jos acidul tău gastric mestecat cu votcă și suc BIONIER, i-a intrat în adâncitura neagră dintre bucile curului, i-a inundat sexul cu adevărat uriaș, l-a umplut de

vomă, atenție! Atenție! Sexismul negativ nivelează rasismul pozitiv, poate că i-ai cântat mai degrabă un cântecel, zece negri mititei, drept mulțumire că te-a culcat printre containere, lăzi, resturi, gunoaie și baltă, coordonate noi pentru colecția ta strict secretă, îngrijită cu dragoste: *locuri pe care le îndrăgesc, pentru că am stat culcat în ele.*

Ce e de făcut, Wegener, întrebarea care de mult ar fi trebuit să devină mottoul vieții tale se pune din nou, de data acesta – ce inovație! – cu un substrat amenințător, uite-o că vine: Ce e de făcut, Wegener?

Josef, tu oricum mă calci pe nervi cu vorbăria ta în rime, spune Wegener, dar când mai vorbești și prostii, atunci îmi vine să te omor, pe bune.

Admiterea ta nu este un răspuns potrivit la întrebarea mea, adică a ta, din moment ce eu sunt mort, nu-i așa?

Ce e de făcut, spune Wegener, uite-mă că stau în spatele discotecii de elită, pe pământ, și mă gândesc la fapte reale, iar *disco* înseamnă pe latină, după cum știm cu toții, *eu învăț,* deci asta voi face și eu, există lucruri care trebuie duse cu orice preț până la capăt, doar ca să nu trebuiască tot timpul gândite până la capăt.

Răspuns corect, spune Früchtl, dar acum fac eu pe Borgs cel gras și îți spun ceva: cunoașterea este fără îndoială o comoară, de obicei, de cele mai multe ori, dar uneori, Martin, comoara asta se transformă în chin, e o chestie să o supui, dar apoi totul se transformă brusc într-un scop în sine cu buton de autodistrugere, cunoașterea și sfârșitul lumii se suprapun, nu mai rămâne nici măcar timp să te întrebi dacă cea dintâi a făcut să merite cea de-a doua, sau să spun de data asta pe șleau: faptul că nu știi poate fi și un privilegiu, eu am fost de față, după eșuarea grandioasă a celui de-al Treilea Reich toți știutorii tare ar fi vrut să nu știe, întrebarea care se pune e totdeauna: vrei să nu știi și să trăiești, sau să știi și să mori?

Vreau să știu și să trăiesc, Josef, clar, știu deja că nu ești de acord cu varianta numărul trei, dar toți încercăm, vrând-nevrând, să trăim și să știm, lunga goană spre soluția optimă, risc deplin, iar în caz de eșec oricum sentimentul plăcut că ai încercat, fără reproșuri chinuitoare, fără șoarece pe jumătate mort care scâncește în fața ușii și nu

îi deschizi, doar ca să te scuteşti de cunoaştere, să ignori realitatea, pentru că viaţa nu este aşa, Josef, cine aude scâncetul deschide şi uşa, nu poate să facă altfel, *disco, discis, discit,* putem spune că este omenește, *discimus, discitis, discunt,* şi în buzunarul hainei mele e ceva care roade, scânceşte ceva, se cheamă viză de vizitare şi bilet de programare, biletele mele personale de programare în inima întunecată a Securităţii, mai sunt valabile încă şi promit să mă facă să ştiu, aduc după sine o certitudine definitivă, de durată, de încredere, tu bănuieşti, dragul meu, că singurul meu bun era un pic de încredere, şi când şi asta se spulberă, nu mai rămâne decât speranţa că odată vei şti.

Te-ai gândit vreodată, spune Früchtl, că încrederea ar însemna să rupi biletul de programare, viza, să nu accepţi oferta şi abia prin asta să faci posibilă încrederea?

M-a minţit în problema cu Hoffmann.

Şi tu ai minţit-o în problema cu Magdalena, e 1:1, aş spune eu, jocul se întrerupe, remiză în loc de revanşă, nefericirea nu este acelaşi lucru cu nemurirea, fericirea nu este kitsch, secretele sunt mai omeneşti decât orice căcat de *disco, discis,* iar tu, căpitane spion neoficial al Karolinei, vrei să dai acum fuga la Stasi şi să plângi din cauza unei convorbiri înregistrate, când greşeala este mai omenească decât dependenţa patologică de încredere, doar cine face greşeli este cu adevărat demn de încredere, pentru că doar acela mai e conştient pentru ce şi împotriva a ce votează, doar cine face greşeli a rămas om, *errare humanum est,* acum te rog de-a dreptul, direct şi concis: ai încredere şi nu o porci! *Didicero, didiceris, didicerit.*

Martin!

Scânceşte în faţa uşii, Josef, mă roade ceva în buzunar.

Şi sună ceva în buzunar.

Wegener se rostogoli pe o parte, îşi scoase minskul din pantalon şi citi MS-ul trimis de pe mobilul lui Borgs, care trecu iar şi iar pe display, ca nişte ştiri redundante: *Ronny Gruber a fost lichidat în seara asta, făptaşul necunoscut a scăpat. W.B.*

Vineri, 28 octombrie 2011

33

– Am înțeles. Borgs asculta la receptorul violet ca la un oracol telefonic de forma unei vinete și clipea. Soarele după-amiezii îi bătea pe fața de dog ca o lampă de interogatoriu lipsită de milă și prezenta adevărul necosmetizat, cu barbă de trei zile: un câine polițist bătrân, obosit, șifonat și grăsan, care avea în spate mult prea mulți ani câinești, care își dorea deja de mult pensia modestă de stat, în sfârșit o viață fără criminali, fără birocrați și fără telefoane de la Securitate.

– Asta am spus. Bine. Și dumneavoastră la fel. Borgs puse receptorul în furcă și întoarse privirea spre Wegener. Na, ghicește.

– Nu există echipe de intervenție cu Datscha negre, ieri nu a avut loc nicio acțiune în Prenzlau, Gabriel Opitz nu a fost luat niciodată în custodie.

– Ai uitat un mic amănunt.

– Așa.

– Cine afirmă altceva poate să se pregătească să fie acuzat de defăimarea organelor de stat etc. Borgs clipi. Ai putea, te rog, să...?

Wegener se ridică și trase perdeaua maro, acoperind fereastra.

– Tacheles, Martin. Borgs stătea acum la umbră și arăta la fel de nemulțumit ca la început. Putem să ne bucurăm dacă nu ți se pișă pe picior pentru faza de ieri. Erați ieșiți din chestia asta, foarte frumos dacă aveți vreo idee grozavă, dar ar fi trebuit să anunțați de îndată Securitatea, asta o știu și ei și o știi și tu.

Wegener râse.

– Ăia nu trebuie anunțați, au fost înaintea noastră acolo!

– Te vor mai contacta, în legătură cu Bürger.

– Mă vor contacta, spuse Wegener, și când o vor face, pot să mă pupe într-un loc pe care nu-l vede soarele.

– Îți iei o săptămână de pauză începând de acum. Excepție face discuția cu Securitatea, când vei fi contactat. Borgs luă de pe masă portretul robot și îl privi ca și cum cel care îl desenase ar fi pictat un omuleț gol, rotund ca o bilă, cu față de dog, care de la atâta grăsime nu-și mai poate vedea nici propria sculă. Martin, vorbești o oră întreagă cu tipul ăsta cu caș la gură și nu te alegi decât cu o dezbatere ideologică?

Wegener se rezemă de pervaz.

– Nu am fost în Plänterwald pentru că tipul ar fi vrut să dea vreun interviu.

– Corect, ai fost acolo pentru că un terorist voia să ceară informații poliției! Dacă n-aș fi de atâta amar de vreme șeful tău direct, aș spune că e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

– Prostiile fac parte din domeniul meu.

– De ce ai fost neînarmat?

– Walter, dacă aș fi fost înarmat, le-aș fi predat arma pe o pernă de mătase, erau cel puțin patru, poate erau patruzeci, de unde să știu eu.

– Și niciun cuvânt despre Gruber?

– Doar nu le dau pe tavă informatorii noștri.

Borgs își sprijini capul pe două mânuțe grăsuțe.

– Poate au aflat altfel.

– Sau l-a omorât chiar Stasi.

– E aiurea, Martin! Aiurea de tot! Omul ăsta era unul din cei mai prețioși oameni de legătură ai Stasi și este omorât sub nasul celor de la C5. Toată chestia asta mă înnebunește. Cea mai mare catastrofă este povestea cu Kayser. Și acum și mizeria asta! Păi unde suntem?

– Într-o țară în care vaca este numită *unitate animală de dimensiuni mari, care se hrănește cu furaje.*

– Vei scrie acum un raport final, definitiv, de încheiere. Borgs se ridică de pe scaun, sprijinindu-se de birou. Partea introductivă tocmai o povestesc Brendel și Frank în microfoanele celor de la Serviciul de Informații Federal și celor de la C5, deci poți să sari peste ea. Și, Martin, de îndată ce vor să vorbească cu tine, le stai la dispoziție fără

discuție! Lienecke pleacă imediat spre parcul cultural, chiar dacă nu va găsi nimic. Și acum vine poanta: Secția de poliție Köpenick nu mai mișcă un deget în toată povestea asta. Cazul ăsta e un clarinetist homosexual, iar noi suntem niște șobolani heterosexuali deștepți, care ne ținem urechiușele trandafirii închise, ai priceput?

– Presupun că mai trebuie să semnăm ceva.

– Asta presupun și eu. Borgs stătea în fața dulapului cu acte, căută gâfâind printr-un sertar până găsi rezerva de trabucuri, scoase din sertar o lădiță de lemn, o deschise și scoase din ea un Corredo. Ce impresie ți-a făcut acest Bürger? E dus cu pluta?

– Nu. Mai degrabă un om care s-a decis la un moment dat că scopul scuză mijloacele.

Borgs scoase un chibrit, își aprinse trabucul, se legănă înapoi la birou trăgând din Corredo, se lăsă să cadă pe scaun.

– Ăștia sunt cei mai răi. Vor veni vremuri grele. După cum se pare, au sprijin financiar din afară. Kallweit a spus-o, informația s-a scurs cumva. Asta mai urmează.

Wegener se ridică și se duse spre ușă.

– Ceva nou în legătură cu Kayser?

Borgs scotea fum în nișa lui de la geam, ca un furnal.

– Dacă ar fi ceva nou, noi nu am afla. În plus, nici nu am vrea să știm, așa-i?

– Și Greentec? A fost tot timpul vorba de ei, nu pot fi neglijați.

– Greentec! Borgs făcu un gest a lehamite. O mare prostie. Un furnizor de curent electric ecologic, care împușcă agenți de la Serviciul de Informații! E de râsul curcilor. Căcatul ăsta pute de la o ușă la alta, la fel cum pute căcatul cu Hoffmann, Opitz, Gruber și cum îi mai cheamă. Deci, cu riscul să mă repet: Bucură-te de săptămâna ta liberă, scrie-ți raportul și mai ales ține-ți gura. Atunci vei putea să te bășești în scaunul meu, la un moment dat.

– Ce vis frumos, spuse Wegener, ieși din peștera afumată și închise ușa după el.

Christa Gerdes nu era la locul ei. Pe ecranul robotron-ului ei pâlpâia Sahra Wagenknecht în costum de luptă format în mare parte din chiloți, sub brațul gol ținea un cadou lunguieț, din față

ieșea țeava unei arme, Wagenknecht făcea cu ochiul, zâmbea timid, din țeavă ieșea un steag: *Cum îi răzbună Wagenknecht pe cei asupriți – din 28.10. doar în cinematografe!*

*

Wegener se lăsă dus de Phobos-ul maro de serviciu prin circulația zilei lucrătoare care se sfârșise, schimba vitezele în mod automat, frâna în mod automat, era în mijlocul puhoiului, unul printre câteva sute de oameni care circulau pe centura Brandenburg, prins într-o coloană uniformă și gâfâitoare. În dreapta și în stânga lui se târau alți bărbați în alte carcase de fenoplast, alunecau iar înapoi, un concurs obosit de țestoase, fără ca vreunul să primească vreun premiu. Din deșerturile periferiei se înălțau coșuri de cărămidă, coșuri de beton, coșuri de metal, muguri verticali ai unei arhitecturi industriale în putrefacție, ultimii vlăstari disperați înainte de ofilirea finală, din capetele subțiri curgea spre cer fum negru și alb și se risipea undeva în antecamera cosmosului, transformându-se într-un cenușiu universal. De la Moabit încolo cădeau stropi răzleți de ploaie, Wegener apăsa și trăgea de maneta de lângă volan, două ștergătoare subțiri scârțâiau pe parbrizul unsuros ca brațele scheletice ale unui babe care sărbătorea carnavalul, se legănau sincron în tact, într-o parte, apoi în cealaltă, mânjeau pelicula înmuiată de ulei de rapiță transformând-o într-un strat opac, făceau dungi vizibile, le mânjeau iar, făceau dungi, le mânjeau.

Wegener atârna deasupra volanului, încerca să distingă luminile de frână din fața lui, să estimeze distanța dintre mașini, stropi parbrizul cu apă, stratul de unsoare de pe parbriz făcea acum o spumă gălbuie, se transformă într-un terci gros, zbor lipsit de vizibilitate, se gândi Wegener și frână până când merse aproape la pas, sunt într-un zbor cronic lipsit de vizibilitate, indiferent dacă sunt în mașină sau la birou, indiferent dacă merg pe jos sau circul cu mașina, aici nu poți vedea nici măcar la cinci metri în față, nu ai idee ce se întâmplă în fața ta, rămâi mut în spatele zidurilor ridicate de neîncredere și a perdelelor de unsoare, o minte izolată, lipsită de ochi, într-o soluție cu milioane de posibilități. Gruber împușcat, Kayser împușcat, Stasi nevinovată, întregul caz Hoffmann la fel de opac ca parbrizul ăsta

năclăit prin care trebuie să te holbezi la circulația întunecată și împleticită de afară, în timp ce mâna stângă pipăie buzunarul interior al hainei după viza de intrare, după biletul de programare, le găsește pe amândouă, și totuși nu se oprește. Documentele erau emise, prin urmare, erau valabile. În cazul în care retragerea cazului nu era înregistrată retroactiv, în cazul în care războiul hârtiilor mai era dus la Stasi tot cu acte scrise de mână, din motive de securitate, cu ștampile, semnături, fără calculator, atunci exista o șansă.

Și dacă ți-aș spune, începu Früchtl, că niciodată nu vei mai, dar cuvintele îi fură înghițite de răpăitul tot mai puternic al ploii care lovea deodată în capota de plastic a mașinii, care făcea să curgă râuri de apă prin crăpăturile plăcilor de pe șosea, care curgea ca dintr-o stropitoare și spăla mâzga de ulei, aducându-i în fața ochilor și mai multe coșuri, blocuri de prefabricate, suprafețe lăsate în paragină, ruine de fabrică, brațele ștergătoarelor se hâțânau eliberate încoace și-ncolo, Wegener prinse viteză, rânji, se văzu în oglinda retrovizoare cum rânjește, își văzu fața deformată și îmbătrânită cu dantura bine întreținută, părul zburlit, ridurile care i se adânceau tot mai mult în piele, ochii care îl priveau atât de albastru-verzui, de parcă i-ar fi aparținut unei clone lipsite de conștiință care sălășluia în el, care îl umplea cu precizie, care purta corpul tot mai greoi al căpitanului ca pe un palton greu, ca pe un scut bine vătuit, care privea dușmănos lumea dușmănoasă, prin două găuri situate în cap, un adversar, un partener, ferește-te de individul ăsta, se gândi Wegener, că ăsta s-a săturat să își bată toți joc de el, se pregătește să lovească înapoi și pornește un război pe care nu poate să îl câștige. Un război pe care cineva trebuie să îl piardă pentru el. Și acest cineva ești chiar tu.

34

De după trunchiurile negre și strălucitoare ale copacilor apăreau fragmente dintr-o fațadă lungă de cărămidă: țigle pătate, frontoane în trepte, foișoare, balcoane din care se compuneau puțin câte puțin partea centrală și aripile laterale ale unei case boierești, trei etaje din piatră violet-închis bătută de vreme, ferestre vechi prevăzute cu obloane, grilaje strâmbe de acoperiș, turnulețe înguste.

Wegener lăsă Phobos-ul să scrâșnească lent prin intrarea largă acoperită cu pietriș. La dreapta și la stânga lui amfore supradimensionate, pline de crăpături, în care nu creștea nimic, printre ele statui zvelte cu capetele mâncate de ploi acide și transformate în ovale lipsite de contur, fețe stinse, goale, bile cu pori mari pe trupuri acoperite de mușchi. Phobos-ul se furișă pe lângă ele, scrâșni până la punctul cel mai de sus al rondoului, se opri. Trepte tocite duceau spre o ușă dublă vopsită în verde, pe ambele părți coloane în formă de măciucă, ce sprijineau copertina montată ulterior, făcută din bare ruginite de fier și din tablă ondulată. Pe rondoul gazonului, o fântână arteziană oprită, plină de frunze ude. Viță-de-vie groasă cât brațul se trudise timp de zeci de ani să se cațăre pe aripile laterale ale clădirii. Frunzele mari și zimțate pe margini străluceau sângeriu.

Deci aici ajung ei, se gândi Wegener, funcționarii și cadrele. În lagărul final al ștabilor, *Casa de bătrâni Alpha.* Trecu cu mașina prin dreptul scărilor, opri după douăzeci de metri, parcă pe jumătate pe iarbă și coborî.

Îl lovi în față un miros puternic de toamnă, inconfundabila apă de colonie a naturii, un semn olfactiv mult prea penetrant: ciuperci

în descompunere, covoare zemoase de mușchi, coajă de pom cu rășină, mere putrezite.

Sfârșitul este aproape, spuse Früchtl.

Wegener își târî picioarele peste pietriș, urcă treptele roase, trase de clanța aurită din partea dreaptă a ușii și pătrunse într-o sală supraîncălzită cu o scară curbată care ducea spre etajul întâi, gresie cu pătrate albe și negre de șah, un ceas antic, coarne de cerb pe pereți și o cabină de sticlă în care stătea cu nanotchev-ul în față un individ de vârstă mijlocie, slab, cu cărare pe mijloc, și frunzărea o carte subțire. Slăbănogul puse cartea jos și împinse geamul mic al cabinei într-o parte.

– Dumneavoastră doriți...?

Wegener își strecură legitimația prin deschizătură.

– Pe 17 octombrie a fost aici un bărbat pe nume Albert Hoffmann și a vizitat pe cineva. Aș vrea să știu pe cine.

Fața slăbănogului deveni o idee mai prietenoasă.

– Vă referiți la domnul profesor Hoffmann, într-adevăr a fost aici la mijlocul lunii și a vizitat-o pe doamna doctor Frommann.

– Doamna doctor Frommann.

– Exact. Doctor Gerda Frommann.

Wegener își băgă legitimația la loc.

– Bine, atunci doresc să o vizitez și eu pe această doamnă doctor Frommann.

– Nu sunteți anunțat?

– Câtuși de puțin.

Slăbănogul își puse un set de căști pe cărarea din păr, apăsă niște taste pe tastatura nanotchev-ului.

– Sunt Hans-Walter de la intrare, bună ziua, doamnă doctor Frommann! Da, mulțumesc, da, desigur... dacă spuneți dumneavoastră!

Wegener privi cărticica de pe masă și își întoarse capul astfel, încât să poată citi titlul. *Christian Kreis, Deșeuri care nu se descompun.* Lectura potrivită pentru un cămin de cadre ieșite la pensie.

– Deci, a venit un domn de la poliție și vrea să vorbească cu dumneavoastră. Din păcate nu știu... Corect! Bine că spuneți! Cu

plăcere. Și dumneavoastră la fel, doamnă doctor Frommann, la revedere, doamnă doctor Frommann! Slăbănogul îi zâmbi lui Wegener. Doamna doctor Frommann vă primește.

– Și unde anume mă primește doamna doctor?

– Apartamentul 26, etajul al doilea.

– Mulțumesc.

– Un moment! Tocmai am greșit, vă rog să mă scuzați. Apartamentul 26 tocmai se renovează!

– Nu-i nimic.

– Uitasem că doamna doctor Frommann este cazată provizoriu în camera de oaspeți a apartamentului Ulbricht. Etajul întâi!

– Pe aici pe scara asta?

– Pe scară, apoi la brusc la stânga și tot înainte.

– Sus și la stânga.

– Brusc la stânga.

– Brusc la stânga, OK.

Wegener urcă scările lustruite, scârțâitoare, spre etajul unu și o luă brusc la stânga pe podeaua lustruită și scârțâitoare, îndreptându-se spre *Apartamentele 1-5, Salonul de ceai, Apartamentul Ulbricht.* Pe perete lămpile cu abajururi plisate din pânză crem luminau un tapet măsliniu cu model auriu, sub tavan creșteau mici candelabre de cristal din rozete de stuc. Lângă ușile camerelor, plăcuțe de alamă: *Doamna Elfriede Brüning, doamna Jochimsen, doamna Christa Wolf.* La capătul coridorului, un bărbat pe un scaun. Când Wegener se apropie de el, bărbatul se ridică: ochi de broască, păr castaniu, piele roșiatică, fața cam din topor.

– Mai departe nu aveți voie.

– Ar fi însă mare păcat.

– Securitatea. Ochi-de-broască ținea deodată legitimație de serviciu în mână. Nu sunteți anunțat.

– Doamna doctor Frommann însă se bucură să mă vadă.

– Oh, mergeți la doamna Frommann. Fața ca din topor trecu de la plin dispreț la o aroganță moderată. Aveți noroc.

– Nu-i așa?

– Atunci treceți cu fața încolo și depărtați picioarele, vă rog frumos. Wegener se proțăpi cu picioarele depărtate lângă ușă și își puse

mâinile pe perete. Tapet din material textil. Modelul auriu îl simțeai la pipăit, un ornament în relief. Privirea îi alunecă de pe verdele măsliniu în jos, spre plăcuța de alamă: *Doamna Margot Honecker, fost Ministru al Educației Populare a Republicii Democrate Germane.*

Wegener simți cum i se oprește inima preț de o clipă. Cum pulsul i se împiedică, se împleticește, o ia la goană. Cum îl trec nădușelile, în timp ce Ochi-de-broască îi pipăia pulpele și gambele, cum aproape că îi pune mâna pe prohab, îl pipăie fundul și talia, un amant nepriceput, insistent, dar decis. Wegener încercă să gândească, tot cazul Hoffmann îi trecu prin minte cu viteza fulgerului, ca un balon umflat pe care nu îl legi, ci îl lași să zboare, care se bășește timp de câteva secunde descriind curbe imprevizibile, nebunești, pentru a se dezumfla apoi imediat, căzând din cer.

– După mine, spuse Ochi-de-broască, deschise ușa spre apartament și întră într-o cameră de primire micuță, în care dădeau alte șase uși. Ulbricht zâmbea suav dintr-o ramă aurită de pe peretele din față. De undeva venea muzică de chitară, acompaniată de două voci în duet. Una adâncă, bărbătească, și una ascuțită de femeie. Mirosea a bețișoare aromate și a bile împotriva moliilor. Ochi-de-broască se postă în fața ușii din dreapta, bătu, așteptă trei secunde, își băgă capul roșu în cameră.

– Aveți musafiri, doamnă doctor Frommann.

Niciun răspuns. Se pare că doamna Frommann răspunse doar printr-un gest generos.

Ochi-de-broască deschise ușa, de parcă ar fi lucrat la departamentul general al cameriștilor.

Wegener făcu câțiva pași în față și deveni de îndată pitic. Camera de oaspeți a apartamentului Ulbricht era o sală de dans de 70 până la 80 de metri pătrați cu locuri pe canapele pentru peste cincisprezece persoane, cu un birou mare cât un Phobos, un pat cu baldachin mare cât un Mercedes, cu un pian de salon și o verandă cu seră. Într-un scaun pe rotile mare cât pentru o vacă de mare adultă trona un munte palid de carne. Muntele era învăluit în corturi de culoare bej. De sub o pătură în carouri ieșeau doi pantofi în formă de dovleac, pe care trebuie să îi fi uitat Godzilla în timpul ultimei vizite la Berlin.

– Deci dumneavoastră sunteți poliția, spuse muntele de carne pe nas.

– Căpitan Martin Wegener, spuse Wegener și încercă să închidă ușa fără să facă vreun zgomot.

– Și totuși nu vă văd.

– Nu mă vedeți?

– Nu sunteți de vină dumneavoastră, de vină sunt ochii mei. În schimb îmi funcționează urechile, din păcate. Auziți?

– Muzica?

– Muzică! Am auzit că ați numit chestia asta muzică! Luați loc! Un braț mare cât un picior se întinse și arătă spre podeaua de lângă muntele de carne.

Wegener își trase un delicat scăunel Biedermeier din ansamblul din jurul mesei, merse pe podeaua scârțâitoare până la scaunul cu rotile și puse scaunul jos. Doamna doctor Frommann era un masiv cu capul unei băbuțe standard: bucle albe, trăsături ascuțite, umbra întunecată a unei mustăți și o pereche de ochelari groși, în spatele cărora două ouă fierte priveau în gol.

– Locuința dumneavoastră se renovează?

Wegener se așeză.

– De alaltăieri. Și acum trebuie să ascult ariile care sunt cântate aici zilnic. Puteți să îmi spuneți de ce se zugrăvește tocmai apartamentul unui orb? Aici trăiesc destui surzi cu cei mai îngrozitori pereți!

– N-aș ști ce să vă spun.

– Nici eu. Mâinile doamnei Frommann se împreunară pe pătura în carouri. Un pachet de zece cârnăciori. Margot are din păcate oarecare probleme. O poveste tragică. Bătrânețea este un tur prin munți, pe culmile nesimțirii.

– Demență?

Wegener încercă să sune milos.

– Demență, depresii, schizofrenie, din toate câte ceva. Frommann zâmbi pe lângă el. Era o persoană atât de deșteaptă și de severă! O admiram și ne temeam de ea, o admiram și ne temeam! Dar de doi ani a început să o ia în jos. Înainte atât de deșteaptă, acum tot mai dezorientată. Mintea omenească este un pahar de frișcă într-un spital pentru adipoși.

Wegener nu știa unde să-și întoarcă privirea.

– Dar cântă.

– Biermann! Cântă Biermann! Muntele de carne se cutremură. Cât e ziua de lungă! Se crede o luptătoare în rezistență împotriva propriului Erich, vă puteți imagina așa ceva?

Wegener vru să spună ceva, dar muntele de carne fu mai rapid.

– Nu, nu puteți. Nici măcar eu nu pot să-mi imaginez, cu toate că trebuie să o aud în fiecare zi. *Verdeața izbucnește din ramuri!* Dacă e aici cineva care izbucnește, atunci eu sunt ăla! Iar psihiatrii vorbesc despre prelucrarea post-intelectuală subminată a structurilor conflictuale din interiorul cuplului via identificarea cu proiecțiile valorilor politico-sociale diametral opuse. Începe iar!

Alături cineva porni instalația stereo. Acorduri ritmice de chitară își făceau loc prin pereți. Wolf Biermann începu să cânte, dar o voce de gnom îl acoperi imediat, *tu să nu devii dur,* cineva bătea ritmul în podea cu o cârjă, *în vremurile astea dure! Cine este prea dur, se rupe,* tac, tac, tac, *cine este prea ascuțit înțeapă și se rupe fără zăbavă! Se rupe fără zăbavă!* Tac tac tac, vocea de gnom se gâtui, părăsi textul și urmărea acum țipând linia melodică, *ta-dam-ta-da-dam, ta-dam-ta-da-dam!*

– De curând a fost dusă de tot, se plânse muntele de carne, imaginați-vă că a urlat *de la Maas până la Memel.* Viața este un paternoster care se prăbușește peste Oficiul de finanțe, domnule polițist.

– Doamnă Frommann... Wegener își mută scăunelul mai aproape de scaunul ei cu rotile. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre vizita lui Albert Hoffmann. De acum o săptămână.

– Oh. Îl cunoașteți pe domnul profesor Hoffmann?

– Da. Îmi puteți spune de ce v-a vizitat?

Cei cinci cârnăciori se desfăcură.

– Nu este niciun secret. Am vorbit despre ultima mea capsulă a timpului.

– Mă tem că nu vă înțeleg.

– Pentru că nu știți ce este o capsulă a timpului.

– Nu. N-am auzit niciodată.

Muntele de carne scoase un oftat care venea din adâncimi insondabile.

– Funcționează așa: toți elevii unei școli își scriu dorințele și speranțele de viitor – pentru viitorul lor personal și pentru viitorul socialismului. Toate sunt adunate și puse într-o capsulă a timpului, care este îngropată într-un loc pe care elevii nu îl cunosc. Peste douăzeci și cinci de ani capsula este scoasă la suprafață și fiecare copil, care între timp a crescut și a devenit un socialist destoinic, primește o scrisoare pe care a scris-o copilul cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Mă urmăriți?

– Categoric.

– Așa. Și atunci vede fiecare negru pe alb ce a făcut din el. Ce a făcut din RDG. Un memento scris de propria mână. De propriile dorințe și vise. Înțelegeți?

– Ați fost profesoară?

– Rector. Muntele de carne se mai umflă un pic, stâncile sânilor urcară o bună bucată în sus, datorită mișcării plăcii tectonice de sub bluză. Trei decenii fără o singură zi de concediu medical, domnule...?

– Wegener.

Alături cineva dădu sonorul la maxim. *Nu vrem să mai trecem sub tăcere, în aceste vremuri ale tăcerii,* tac, tac, tac, *verdeața izbucnește din ramuri...*

– ... domnule Wegener. La Gimnaziul Mielke din Pankow. Dacă s-ar liniști Margot odată! Margot!

– *... atunci află și ei! Atunci află și ei! Ta-dam-ta-da-dam, ta-dam-ta-da-dam!*

– Și acolo a făcut școala fiica domnului Hoffmann.

– Nu fiica! Capul standard se clătină supărat. Fiica unei colege a profesorului Hoffmann. El este nașul ei de botez. Profesorul Hoffmann nu are copii. Norocul este o fabrică de prezervative chinezească, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Marie Schütz.

– Da, Marie a noastră cea mică și dulce...

Cârnăciorii se împreunară iar, ochii ca două ouă de găină se închiseră, muntele oftă din nou din rărunchi.

Wegener încercă să ignore țipetele din camera de alături.

– Și ce legătură are domnul Hoffmann cu capsula timpului?

Ochii se deschiseră din nou.

– El m-a ajutat să o îngrop. În mai '91. Pe atunci mai puteam face de toate: să văd, să merg, să stau în picioare. Cinismul este un Mathusalem care se înecă în fântâna tinereții.

Wegener simți că mâinile i se încleștează nervoase una în alta.

– Ați îngropat această capsulă împreună cu domnul Hoffmann. În pădurea de la *Müggelsee*.

– Desigur. V-a povestit profesorul Hoffmann?

– Și doar dumneavoastră și el știați unde este capsula. Nimeni altcineva.

– Profesorul Hoffmann a preluat cartografierea, ceva cu niște coordonate. Muntele de carne icni și încercă să se ridice în scaun. Se întâlnesc acolo nu știu ce grade, nu mă întrebați, eu am predat germană și istorie. Însă profesorul Hoffmann voia să stabilească lucrurile astea exact, ca să nu se întâmple nimic. Coincidența este șurubul ruginit din centrala nucleară de la Greifswald!

– Și aceste coordonate le-a preluat profesorul Hoffmann pe 17 octombrie de la dumneavoastră.

– Da.

– V-a spus de ce?

– Bineînțeles. La *Müggelsee* se lucrează, se fac reparații la o conductă. Vor săpa jumătate de pădure. Deci a trebuit să pună capsula timpului la loc sigur.

– Și el nu avea coordonatele?

– Păi în afară de mine, nu trebuia să știe nimeni unde se află. Profesorul Hoffmann a insistat să respecte regulile, un om foarte corect. Chestia asta cu lucrările de construcție a fost un caz de forță majoră, înțelegeți?

– Absolut.

– Capsula va fi scoasă peste cinci ani. Cine știe dacă mai trăiesc până atunci. Toate trec atât de repede, domnule polițist! Timpul este un avion de vânătoare cu, dacă pot spune așa, diaree intelectuală.

– Ce voia să facă profesorul Hoffmann cu capsula?

– Deci profesorul voia să îngroape capsula în alt loc și să-mi aducă noua hartă. De uitat sigur nu a uitat, poate a intervenit ceva.

Alături, muzica și țipetele încetară brusc. Cineva bătu scurt și energic la ușă. În același moment ușa se deschise și în încăpere intră

o îngrijitoare tânără cu trăsături asiatice, care balansa în mână o tavă pe care se aflau un ibric de ceai, o cană de ceai și o cană termo.

– Marilou?

– Vă aduc ceaiul de măceșe, doamnă doctor Frommann! Îngrijitoarea îl salută pe Wegener printr-o mișcare a capului și puse tava pe o masă înaltă de lângă scaunul cu rotile. Am rugat-o pe doamna Honecker să facă pauză o jumătate de oră.

– M-ați salvat. Ce i-ați spus?

– Că este Securitatea în casă. Știți că eu nu mint.

– Sunteți un înger din Estul îndepărtat.

Wegener așteptă până îngrijitoarea ieși iar.

– Doamnă doctor Frommann, am nevoie de aceste coordonate.

– Dumneavoastră? Muntele de carne pipăi după cana aburindă de ceai, o duse la gură fără vreun tremur și sorbi din ea. Pentru ce vă trebuie?

– Pentru o investigație polițienească.

– Asta nu credeți nici măcar dumneavoastră.

– Vorbesc cât de poate de serios. Wegener trebui să se abțină să nu zguduie vaca asta de mare letargică și sorbitoare de ceai. Și este urgent, mai spuse.

– Tinere, dacă vreți că mergeți la *Müggelsee*, atunci mergeți, pentru numele lui Ulbricht, în rețeaua tranzit, de acolo aflați tot ce vreți! Să nu credeți că eu trăiesc pe lună! Educația este o caracatiță cu creierul amputat, care...

– Este vorba despre capsula timpului, doamnă doctor!

– Ce treabă are poliția cu capsula noastră?

– De jur împrejurul conductei de gaz este un teren al Ministerului Energiei, particularii nu au acces acolo. Profesorul Hoffmann mi-a adresat rugămintea să îl ajut să dezgroape anumite bunuri. Nu a vrut să îmi spună despre ce este vorba, a spus că pentru asta trebuie să mă adresez dumneavoastră. Dacă nu acționăm imediat, capsula va ajunge sub buldozere.

Acum abia se vărsă niște ceai.

– Asta nu are voie să se întâmple! Auziți, în niciun caz!

– Atunci am nevoie de coordonate.

– Dar profesorul le are deja.

– Profesorul a trebuit să plece pentru scurt timp și din păcate a uitat să îmi dea biletul.

Ochii ca două ouă din spatele ochelarilor se îngustară.

– Na bine. Dar să fiți atent! Să nu îmi stricați nimic!

– Avem grijă. Vă garantez.

Frommann lăsă cana jos, își întoarse scaunul și se duse la birou cu viteza unui leneș bolnav de gută, luă o cutiuță de alamă, o deschise și scoase din ea un bilețel. Apoi deschise o lupă monstruoasă de citit și preț de trei minute desenă cu un stilou care zgâria numere într-un carnețel de notițe. Bilețelul dispăru la loc în cutie.

Wegener se ridică.

Frommann rupse foaia din carnețel și i-o înmână ca pe o diplomă.

– Și îmi aduceți noile coordonate, după ce îngropați capsula în alt loc, promiteți-mi!

– Pe ce am mai sfânt!

– Ce are popa mai sfânt este turnul lui personal cu clopot.

Wegener duse scăunelul la loc, se duse la ușă și se mai întoarse o dată. Doamna doctor îi salută mută, ridicând brațul gros cât un picior. Wegener îi răspunse la salut și ieși.

În antecameră îl aștepta Ochi-de-broască.

– Ați terminat deja?

Wegener încuviință.

– Am terminat.

Undeva se auzi bufnind. Bufniturile se apropiau. Ușa din spatele lui Ochi-de-broască se dădu la perete și în cadrul ei apăru o bătrână pe jumătate dezbrăcată; părul răvășit, albastru-cenușiu, îi stătea în toate părțile.

– Porc securist ce ești!

Bătrâna îl fixa pe Wegener plină de ură.

– Doamnă Honecker, domnul este un oaspete al doamnei doctor Frommann! Ochi-de-broască se făcuse roșu ca racul. Un vizitator! Vă rog să intrați iar în…

– Vizitator! cârâi bătrâna și își schimonosi fața ridată într-un rânjet plin de cruzime. Porcii de la Stasi sunt mereu acolo unde nu-i

bănuiești! Chiar acolo stau și așteaptă să le cadă cineva în capcană! Dar nu le merge cu mine! Nu le merge cu eminența albastră!

Wegener fugi pe lângă Ochi-de-broască spre ușa care dădea spre hol, o deschise, ieși pe hol, dar țipetele veneau după el, pătrundeau prin crăpăturile ușii și prin pereți, răsunau de-a curmezișul etajului, nemiloase, răgușite, pline de ură: Porc nenorocit de securist!

35

Vocea bătrânei îl urmări pe Wegener ca o rachetă acustică dirijabilă, coborî după el scara scârțâitoare, traversă sala de primire și intră după el în mașină, ajunse pe centură și pe aleea Karl Marx, când o coti pe Normannenstraße, Wegener avea senzația că vocea asta de aparat în zbor îl ajunge din urmă și îl înhață din spate, la fix, porcul de securist pe drum spre colegii lui porci de securiști, cu toate astea o făcea doar ca să întoarcă roata, Margot, pe nesimțite și pe neobservate, pentru că nu-ți rămâne altceva de făcut, și tu nu te amesteca, Josef, frumoși sfinți mai sunteți voi, păcătoasa sedată și scheletul care pe vremuri era roșu-maro, un duet de vis al lipsei de orientare. Dacă vreți neapărat să ocărâți pe careva, atunci uitați-vă unul la celălalt. Va fi greu, dar vă va ajuta.

Mă pot vedea de sus, se gândi Wegener, cum merg peste curtea pustie, trec pe lângă locul în care Kayser a parcat Mercedesul pe când mai trăia, cu nicio săptămână în urmă, ucigașul lui mai e liber, dar și acest ucigaș se va împiedica la un moment dat de o coincidență, iar acum sunt singur aici, fără Kayser, fără Brendel, fără Mercedes, învăluit de frigul și posomoreala Estului, un punct negru pe o suprafață gri-închis, o mișcare continuă și înceată spre un țel nemișcat. Decizii singuratice atrag drumuri singuratice după ele, asta era clar, totul din punctul de vedere al celui abia decedat, care din motive de neînțeles se uită în jos spre el, care îl vede pe Martin Wegener mergând, calm și de neoprit, fără regrete, fără pic de bucurie anticipată, fără pic de teamă, știind că nu va schimba nimic faptul că va ști, merge în optica unui joc pe calculator din anii optzeci: duceți-l pe funcționarul poliției populare pe un drum cât mai direct pe

suprafața dreptunghiulară de beton spre ghereta ofițerului de pază, apoi spre intrarea în formă de fagure, prin ușile de sticlă până în bârlogul leului, în mirosul de praf, de ceară pentru pardoseală, de praf de curățat cu aromă de citrice, până la ghișeul la care în seara asta nu mai stă niciun boț de aluat cu păr roșu, ci purtătoarea aproape drăguță a unui păr prins în coadă de cal, poate că se vede puțin cam mult fard când își înclină capul într-o parte ca să verifice actele, iar lumina din tavan o lovește atât de puternic în fața dată cu pudră, încât ar trebui de fapt să iasă praf de culoarea cărnii. Wegener stătea nemișcat, respira pe gură, nu voia să miroasă nimic în timp ce funcționara asta de la recepția Securității Statului încuviința în direcția biletului de programare, ștampilă viza, scoase o listă din sertar, scrise ceva pe ea, îl chemă prin telefon pe ofițerul însoțitor, ba chiar zâmbi când îi dădu înapoi cele două hârtii. Ca femeile de la ghișeul din gară. Care îți urează drum bun, oriunde ai pleca.

Wegener se strădui să îl urmeze pe ofițerul însoțitor care părea mai degrabă să fugă de el decât să-l însoțească, care era un ofițer fugitor și fugea pe coridoare lipsite de uși, trecea pe lângă oameni de pază și îi făcea semn să bage viza și biletul de programare în buzunar, prezența unui ofițer fugitor alături de el era suficientă ca să poată intra, pe scară în jos spre subsolul numărul unu, privirea lui Wegener rămase atârnată de rândurile de dulapuri metalice, în spatele ușilor de sticlă clipeau luminițe lângă mănunchiuri de cabluri multicolore, toate lucrurile astea le văzuse deja, noaptea și fără însoțitor, încă un coridor, încă un control, în spate intrarea spre o bibliotecă, un purtător de costum acurat cu numele de pe ecuson *A. Butt,* care aruncă o privire pe biletul de programare, verifică viza, puse o a doua ștampilă pe ea, clasă ambele hârtii într-un registru și completă trei formulare sumare pe o hârtie veche verde-deschis, i le înmână pe toate trei fără o vorbă pe deasupra tejghelei: *Se aprobă luarea la cunoștință a procesului de supraveghere executat de Securitatea Statului STU/ HA- A.T. 2011, se aprobă luarea la cunoștință a procesului de supraveghere executat de Securitatea Statului STU: 1369/HA-A.F.2011, se aprobă luarea la cunoștință a procesului de supraveghere executat de Securitatea Statului STU: 1012/HA-A.F.2010.*

Trei minute mai târziu, Wegener stătea într-o încăpere joasă între un covor albastru-închis și țevi de iluminat fără înveliș, pe un scaun de lemn, în fața unei mese de lemn. Exact așa stătuse în timp ce îl căutase pe Josef cel dispărut, poate nu chiar pe scaunul ăsta, dar pe unul asemănător, poate nu în încăperea asta, dar cel mult cu patru uși mai încolo, se ridicase tot mereu ca să ia alți munți de hârtii din alte dulapuri care conțineau orice în afară de vreun indiciu despre Früchtl, fusese întâi agitat, apoi intrase în panică, apoi se simțise un prost, într-un final înțelesese că nu puteai afla nimic de aici, că n-aveai cum să găsești vreodată ceva, nici dacă îți petreceai toată viața în pivnița de pe Normannenstraße, pentru că această colecție gigantică de informații, această groapă minuțioasă de gunoi care cuprindea toate biografiile est-germane, acest cimitir exhaustiv al trecutului cotidianului RDG-ist nu ar fi avut nevoie nici de soldați de pază, nici de ștampile pe bilete de programare pentru a se feri de intruși, era suficient să îl lași pe cel care căuta singur, singur cu documentația completă a existenței în acest stat, fără să aibă vreun indiciu decisiv unde ar putea găsi în această galaxie de fapte acea hârtie pe care era eternizat faptul decisiv, orice căutare era fără speranță, acribia aiuritoare a acestui aparat era propria sa asigurare, una mai bună nu exista, păstrarea puterii prin masa delictelor, scrisoarea dosită, care e cel mai bine ascunsă chiar în locul în care ar trebui să se afle.

Hidră, zgârcito cu o mie de fețe, se gândi Wegener, ai putea măcar să pornești încălzirea. Luna noiembrie pătrundea prin zidurile pivniței, aerul rece îl apucă de grumaz, voia să-l strângă de gât, îi făcea pielea de găină. Microfoanele erau ascunse probabil undeva în tavan. Camerele de filmat în lămpi. Iar pot să mă văd de sus, se gândi Wegener, pe un monitor la șase camere de aici, cum stau în alb-negru și aștept ca un preot al templului de informații să-mi servească elixirul decisiv împotriva orbelii cronice. Aici jos nu mirosea a ceară de curățat podele, a praf și soluție de curățat cu aromă de citrice, aici mirosea a plastic jilav, a linoleum neaerisit vreodată, a lipici pentru covoare antic. Mirosul obiectiv-acrișor al birocrației, cu care te obișnuiai atât de rapid, încât în jumătate de oră nici nu îl mai simțeai.

Pe ușă intră chipul potrivit pentru emanațiile covorului din acea cameră, stătea așezat pe umerii slăbănogi ai unui ofițer fără nume de la departamentul general al actelor lămuritoare și aduna în sine o grămadă de non-trăsături, componentele categoriei 1 la banalitate, nas nespectaculos, bărbie plictisitoare, ochi obișnuiți albastru-deschis, sub o frez̆ă banală genul potaie maro. Când Dumnezeu a stat la strungul său și te-a făcut pe tine, se gândi Wegener, se grăbea să meargă la WC.

– În data de 25.10 ați solicitat două supravegheri în cadrul investigației speciale bilaterale cu numărul B-PPK-88521(S), spuse ofițerul cu lipsa de intonație a unei voci de navodobro, ambele solicitări au fost aprobate încă în aceeași zi de către maior-general Wischinsky.

Wegener încuviință din cap.

– Pe parcursul supravegherii solicitate de dumneavoastră nu au fost obținute rezultate notabile, din perspectiva organelor executive, vă înmânez raportul cu numărul de înregistrare *1369/HA-A.F.2011*, se citește repede. Pentru comparație, primiți documentele persoanei supravegheate din anii 2009 și 2010.

– Un moment.

– Da, vă rog?

– Asta înseamnă că persoana care am solicitat să fie supravegheată este sub supraveghere deja de doi ani?

– Corect, așa este.

Mâinile lui Wegener se cramponară de marginea mesei.

Ofițerul tăcu. Era în mod evident obișnuit să le ofere oaspeților săi mici pauze de prelucrare a șocului.

E tot mai frumos, spuse Früchtl, acuși iese la iveală că te pui tu singur sub supraveghere, Martin, o să mușc din covorul acesta împuțit de atâta râs.

Asta ai fi putut bănui și tu, căpitane Știe-tot, se gândi Wegener fără să dea drumul la masă, candidarea pentru un post la Ministerul Energiei duce la verificări de rutină, verificările de rutină duc la supravegheri permanente, pentru că, dacă nu există niciun motiv concret să începi o supraveghere, nu există nici vreun motiv concret ca să o închei, paragraful întâi al logicii Securității a cărei

implementare a umplut cu documente o cameră subterană, un al doilea Berlin aflat chiar dedesubtul orașului. Măcar dacă supravegherea Karolinei ar însemna că ea nu a lucrat pentru Stasi. Atunci el s-ar putea ridica chiar acum și ar putea pleca. Dar tocmai asta nu însemna supravegherea Karolinei.

Wegener încuviință din cap.

– Atunci vă urez o muncă încununată de succes, tovarășe căpitan.

Ofițerul părăsi încăperea ca tras pe ață și închise ușa în urma sa.

Uite-o că se întoarce, vechea mea teamă, se gândi Wegener, că Judecata de Apoi a renunțat la pedeapsa cu purgatoriul și pedeapsa supremă pentru nimicnicia umană va fi de acum înainte carcera nesfârșită, vegetarea eternă în pivnița de pe Normannenstraße sau într-una din cele două celule albe ale orașului Stasi, o călătorie fără sfârșit într-un Phobos, în spatele parbrizului mâzgălit, trezirea zilnică, incapabilă de vreo mișcare, sub mereu același ventilator incapabil de funcționare, un creier închis într-un recipient, care nu se mai poate privi decât pe sine însuși, care este izolat pe vecie și trebuie să se hrănească cu porția sărăcăcioasă a lucrurilor trăite, care posedă amintirile de pe parcursul câtorva ani și atât, un capital trădător, pentru că trecutul rămâne trecut și încheiat pentru totdeauna, imposibil de schimbat pentru că nu primești o a două șansă și în schimb regreți un viitor neînduplecat, te lupți fără succes cu propriile greșeli, cu tot ce nu ai apucat să trăiești, cu milioanele de căi pe care ar fi putut să o apuce viața ta, un container de conjunctive în care te îneci o dată pe oră, pentru că trebuie să primești exact pedeapsa de care de la început te-ai temut cel mai mult: izolarea absolută, completă, ermetic închisă. Orice aș face, se gândi Wegener, ajung în același punct, deznodământul jocului este stabilit încă înainte să înceapă, este socialismul sorții, economia planificată biografică, pentru că Stasi este totdeauna aici înainte s-o chemi, pentru că în ciuda tuturor măsurilor de precauție tot mai prinde momentele potrivite, găsește punctele slabe ale persoanei vizate și le folosește, pedepsește cu asprime micile neglijențe, este atentă când perdelele sunt uitate deschise o singură dată, în graba unei pofte care anesteziază

totul, când nu te mai poți gândi la urmele de picioare goale pe sticlă, în care nu te poți gândi să tragi perdelele, motiv pentru care se fac apoi poze cu Karolina culcată pe pat și dezbrăcată de un bărbat cu părul cărunt, care stă cu spatele spre fereastră, care îi ține în mână fusta, dresurile, sutienul, care dispare cu capul lui alb între picioarele ei, de suferă fața Karolinei de atâta plăcere, o gură care se vaietă, o privire de căţea îndreptată spre tavan, în timp ce bătrânul se îngroapă cu căpăţâna în ea, îi desface picioarele și mai tare, picioarele Karolinei la dreapta și la stânga în aer, cutele tălpilor ei se înșiră unele sub altele, atât de clare sunt imaginile, atât de bune sunt teleobiectivele, încât văd cum degetele de la picioarele Karolinei se depărtează sincron, cum gura i se transformă într-un strigăt supărat, în care se întinde un fir de salivă, un cerc excitant în mijlocul feței ei transfigurate, un loc al furiei datorat faptului că ea riscă să piardă duelul, așa că totuși se apără, îl împinge pe bătrân cu picioarele, până când acesta cade din pat, ea rămâne cu picioarele depărtate, niciodată nu a mai stat vreo femeie cu picioarele atât de depărtate, se prelucrează singură, se întoarce și îi oferă căruntului două buci cărnoase, își bagă degetul mijlociu între buci, îl afundă adânc în rozeta deschisă, îl scoate, scuipă pe el și îl bagă din nou, lărgește, își bagă două degete, trei, depărtează degetele, își deschide gaura curului, gaura asta e acum cea mai moale, mai ademenitoare, mai udă gaură din lume, totul încape acolo, totul poate fi înghițit de ea, așteaptă răbdătoare, este deschisă pentru bătrânul care se adună de pe jos, scuipă îndelung pe scula subțire și lungă, îi alungă degetele, își aduce scula în poziție, o pune la gaură, se sprijină pe ambele mâini și o înfige atât de violent între buci încât fața Karolinei explodează, o bagă până la rădăcină și o împinge iar și iar cu atâta putere, încât urletul Karolinei din poze răsună brusc în pivnița asta, se lovește de pereți și vine înapoi, nu are unde să intre altundeva decât în capul lui Martin Wegener, care frunzărește pozele iar și iar, obținând o secvență de cinema neîndurătoare, o kamasutra cu Karolina, în care căruntul muncește pe brânci transpirând, se dedică pe rând fiecărei deschizături pe care o găsește, merge tot înainte, dă tot ce poate, un amant recordman în febra futaiului, până când se prăbușește într-un final

peste ea, rămâne culcat pe pat în spatele ei, e terminat, își aprinde la final un trabuc, fumează, se lipește de Karolina, îi cuprinde sânii ușor căzuți, cum se agață un înecat de o geamandură în apa adâncă, îi sărută umerii și plânge patetic de fericire, și de data asta este un fapt dovedit cu acte, se gândi Wegener, de data asta nu este o nălucă născută din votcă cu suc BIONIER, nu este o fantezie Molotow, nici o teamă primară transformată în nebunie, niciun fel de complex proiectat și niciun vis masochist cu ochii deschiși, de data aceasta este adevărul adevărat, imortalizat în nenumărate imagini, organizat, numerotat, verificat în secret: bătrânul plânge cu fața bronzată, marcantă, brusc întinerită a lui Josef Früchtl.

36

Moleculele de polipropilenă se pipăiră, se apucară și se prinseră de capete, deveniră un lanț răsucit, care formau succesiv, împreună cu alte lanțuri răsucite din molecule de polipropilenă, o împetitură care se răspândea în toate direcțiile, care creștea în sus și în jos, care se repeta pe sute, mii, zeci de mii de nivele devenind un strat subțire de tot, pe care stăteau așezate nenumărate alte straturi lipite între ele, toate presate unele în altele, formând astfel fața de masă de plastic galbenă cu floricele albastre, cu ciucuri albi din burete de cauciuc, la care Wegener se holbă până când ridică privirea, o lăsă să cutreiere peste conglomerația de atomi a suprafeței de furnir, peste celulele lalelei ornamentale în care tremurau clorofila, citoplasma, tonoplastul, în care înotau nucleele celulelor, vezicule, peroxizomi, în număr de milioane unele lângă altele, unele peste altele, formând structuri, formând fibre, țesuturi de burete, țesuturi de palisade, epidermă și devenind o frunză care cădea verde și ceroasă peste marginea unei vaze, care se forma din munți de dioxid de siliciu, oxid de aluminiu, trioxid de bor și oxid de sodiu și ținea laolaltă un ocean care cuprindea mai multe biliarde de molecule de apă, mereu câte un atom de oxigen, doi atomi de hidrogen, văd, se gândi Wegener, *video ergo sum*, văd pentru prima oară în ființa lumii pe care orbecăiesc ca o cârtiță de cincizeci și șase de ani împliniți, o radiografie electromicroscopică a existenței, oriunde m-aș uita cuprins de uimire, recunosc structuri, modele, moduri de funcționare, văd făptași, victime, martori, martori oculari, motive de crimă și griji de păpușar, căpitanul vede în sfârșit lucrurile așa cum sunt ele, dar nu face ocoluri, nu scoate din asta 4 000 de mărci, nimeni nu intră la închisoare,

răsplata este adevărul și doar adevărul, mereu aceeași rutină, totul stă pe masă în fața mea, se gândi Wegener, totul este format din aglomerarea de lucruri identice, din lucruri cu denumiri clare, care se comportă conform unor legi fixe, care se vor comporta astfel până în vecii vecilor, cu reacții chimico-emoționale inevitabile cum ar fi să te topești, să fii aruncat în aer, să fii agitat, la sfârșit să te descompui în mod sigur, de la începutul universului nu este posibil nimic altceva, opțiunile sunt stabilite și doar întâmplarea, care te doboară mereu, mai decide cine întâlnește unde pe cine, ce se combină cu ce și când, tot restul este decis încă de când lumea, fiecare start care se dă, se dă pentru a nu știu câta oară, pe locuri, fiți gata, nu se întâmplă nimic nou sub soare, se desfășoară procese identice care nu pot fi împiedicate nicicum, un câmp de pietre de mormânt ca niște piese de domino perfect aranjate, care ascultă de fizică cum ascultă nemții de conducătorii lor, așadar, cad în mod garantat, una după alta, producând astfel un rezultat pe care l-ai fi putut calcula fără să-ți pui la bătaie fantezia:

$$(\omega \text{ Wegener} \cup \text{Karolina}) <<< (\aleph \text{ RDG} + \aleph \text{ întâmplare} + \aleph \text{ sex})$$

Imaginile de televiziune de pe megaposterul cu plasmă situat pe fațada EastSide-ului se repetau, femeia cu bucle blonde și cu aripile zdrențuite de carton prinse pe spate țipase deja și cu zece minute în urmă în camere, acum își mânjea pentru a doua oară fardul cu dosul palmei, fața plânsă îi strălucea din nou pe 36 de metri pătrați deasupra Alexanderplatz, masa de furnici dintre Casa Berolina și Comandamentul de Poliție continua să crească, curgeau din patru colțuri spre spațiul gol, se înghesuiau în fața *car-walk*-ului pentru VIP-uri, se uitau spre nenorocirea digitală de deasupra capetelor lor. Din nou cineva îl îmbrânci pe cameraman, din nou tremură imaginea, arătă Moș Crăciuni, îngeri, reni, fețe deznădăjduite îmbrăcate în costume, în fundal un perete de flăcări, fum negru, înghițit de cerul întunecat, și dedesubtul acestor lucruri curgeau neîntrerupt știri: *Atentat cu explozibil la Cinematograful Internațional +++ numeroși răniți la premiera filmului RED REVENGE +++ Gysi: „Socialismul nu poate fi bombardat“ +++ Autoritățile fac cercetări +++*

Wegener luă o gură de bere. Minskul vibra pe masă în rafale bâzâitoare. Număr privat.

– Alo?

– Domnul Wegener?

– La aparat.

– Christian Nadrowski, director adjunct al resortului EastSide, mă puteți auzi?

– Impecabil.

– Aici jos e prăpăd de când am pus imaginile în direct pe ecran, așteptați, vă rog, un moment...

Se auzi un pârâit. Legătura se întrerupsese.

Pe megaposter erau acum reclame: o femeie frustrată cu freză gen Prințul Inimă de Leu, în vânt de ventilator, lângă noul Phobos Cabriolet, mâinile frustratei mângâiau plasticul, desenau în aer un cerc indecis, formau un romb în fața burții albe înfășurate în halat: *Și mai eficientă, datorită unei mai mici rezistențe – laureata cu premiul Nobel pentru fizică, Angela Kasner, pentru noul Phobos II Flux.* Ventilatorul puternic porni și suflă părul subțire al frustratei într-o freză ca în plină furtună. Colțurile gurii îi rămaseră îndreptate în jos.

Numărul privat vibră.

– Domnul Nadrowsky?

– Așa, scuzați acum sunt în hală. Mă auziți?

– Și acum tot impecabil.

– Centrala m-a informat că ați sunat. Domnul Günzow ar avea acum timp pentru dumneavoastră. Vă așteaptă la recepție.

– Sincer să spun, nu aș vrea să rezolv problema la dumneavoastră la hotel. Mi-ar plăcea dacă domnul Günzow ar putea veni scurt până la cupola televiziunii. Stau la masa numărul 4.

– Firește că vă oferim o sală de conferințe.

– Vă mulțumesc, domnule Nadrowski, dar prefer să fac lucrurile astea pe teren neutru, personalul de aici de la „privește-n lume" e informat, îl lasă să treacă. În 30 de minute este înapoi la bariera lui.

– Bine, în ordine, atunci îi spun eu. Dar omul nu are nicio legătură, deci, nu mă înțelegeți greșit, domnule Wegener, dar sper că nu are nicio legătură cu crima? Bărbatul de la Serviciul Federal de

Informații care a fost ucis la noi în hotel? Suntem încă șocați de eveniment, iar domnul Günzow a fost totdeauna unul din oamenii noștri cei mai buni și mai de încredere și...

– Este vorba doar de o declarație în calitate de martor.

– Bine, atunci... Aveți deja noutăți despre atentatul de le Cinematograful Internațional, dacă pot să vă pun această întrebare?

– Puteți, dar pe moment nu știu nici eu decât ce se vede pe ecranul dumneavoastră. Îmi pare rău.

– Atunci să sperăm că va fi bine. La revedere.

Wegener întrerupse convorbirea, se lăsă pe spate, se lăsă dus de mecanismul lent din podeaua restaurantului spre est, pluti pe lângă oraș stând așezat la masă, era un fost melc pentru futai, care bea bere în loc să se înece în ea, care își putea vedea capul în geam, sub forma unei reflexii deformate pe verticală, și care avu brusc impresia că este extrem de bătrân.

Ecranul cu plasmă, uriaș și luminos, Comandamentul Central, Casa Berolina dispăreau metru cu metru în spatele curburii cupolei, aleea Karl Marx intra încet în imagine, dunga ei luminată și lungă se apropia implacabil, intrarea Ulbricht, drumul spre nicăieri, Cinematograful Internațional care ardea era un punct luminos de mărimea unui bănuț, în jurul căruia străfulgera o coroană slabă de lumină albăstruie, din toate cartierele estice urlau încă sirenele, înfundat, voiau să se grăbească, nu se puteau urni de pe loc, încercau să se înghesuie pe străzile blocate, pe care circulația stagna din cauza punctelor de control improvizate.

Totul clipea intermitent, nimic nu se mișca.

Berlinul se oprise din mers.

Poate că în momentul ăsta sunt singurul melc al orașului care înaintează, se gândi Wegener, un exemplar al speciei mele, bun de dat drept exemplu: mă târăsc în cerc.

Günzow apăru târându-și picioarele, trecu cu umerii căzuți pe lângă mese, le numără, îl văzu pe Wegener și înlemni ca pentru o lovitură de la unșpe metri pregătită temeinic. Apoi își îndreptă spatele, își rotunji și mai mult burta îmbrăcată în uniformă și încercă să lase impresia unui paj sigur pe sine. Pajul sigur pe sine veni la masă și se așeză. Fața de pepene îi transpira.

– Domnule Günzow, mă mai cunoașteți?

Gura pepenelui se îndoi în jos. Günzow se uita ca frustrata din reclama la Phobos.

Wegener își împinse legitimația peste masă.

– Atunci știți deja că sunt de la Poliția Criminalistică.

O chelneriță mai în vârstă trecea pe lângă masă, se opri și se dădu trei pași înapoi.

– O bere mare, vă rog, spuse Wegener, iar tânărul acesta corpolent vrea o Club-Cola light, cu gust de vișine.

– Mare sau mică?

– Mică, vă rog. Nu stă mult.

Chelnerița îi privi încurcată și o porni.

Ochii bulbucați ai lui Günzow dădeau să îi iasă din orbite.

– De unde știu că beți Club-Cola light cu gust de vișine? Wegener își trase legitimația înapoi și o băgă la loc. În primul rând, pentru că aveți probleme masive cu greutatea, și în al doilea rând, pentru că în momentul acesta tocmai este găsită o cutie din asta, domnule Günzow.

– Ce? Ce cutie?

– O cutie goală de Club-Cola light cu gust de vișine. Cu amprentele dumneavoastră pe ea. În Cinematograful Internațional.

– Cum așa?

– Pentru că am avut eu grijă de asta. Ar trebui să fiți mai atent cu gunoiul. Nu să-l aruncați neglijent la coșul de lângă *car-walk*-ul pentru VIP-uri. Poate vă faceți rost mai bine de un *garbage-can* pentru VIP-uri.

Stropi de sudoare picurau de pe fruntea masivă a lui Günzow în direcția nasului. Mâneca uniformei îi șterse.

– Mie mi-ajunge, ce e căcatul ăsta?

– Căcatul ăsta se poate termina bine pentru dumneavoastră, spuse Wegener, sau extrem de prost. Cum doriți.

– De ce prost? Günzow ridică vocea. Pe obrajii căzuți apărură pete roșii. Ce am făcut? Asta-i o porcărie! Ce vreți de fapt de la mine?

Wegener zâmbi.

– Sunteți suspectat că ați fi introdus o bombă în Cinematograful Internațional. Și din păcate v-ați uitat acolo cutia de Cola. O chestie destul de prostească, dar cred că lumea vă crede în stare.

Fața de pepene păru terciuită. Ochii i se învârteau în cap. Porni încă un strop de sudoare și de data asta nu mai veni nicio mânecă să-l oprească, stropul reuși să curgă pe obrazul plin de pete roșii și să jungă până sub bărbia lui Günzlow, unde se opri neajutorat.

– Cândva firește că vi se va dovedi nevinovăția, Sascha, fiți fără grijă. Dar la EastSide nu o să mai lucrați.

– Ce vrei de la mine, dobitoc ce ești?

– Dobitoc ce sunteți, se spune. Vreau să dați un telefon.

– Ce fel de telefon?

Wegener scoase o foaie de hârtie din buzunarul interior, o despături și o puse pe masă.

– Sunați la numărul ăsta, de la unul din telefoanele de serviciu din hotel. Nu vă dați numele, doar citiți textul de pe bilet, cuvânt cu cuvânt. Apoi închideți, fără să așteptați vreun răspuns.

Günzow se holbă la Wegener, apoi se holbă la foaia de hârtie o trase spre el, citi cu voce înceată și nevenindu-i să-și creadă ochilor:

– Ascultați cu atenție. Am să vă spun o singură dată. Știu că l-ați împușcat pe doctorul Christian Kayser de la Serviciul Federal de Informații. Dacă nu vreți să merg la poliție și să dau declarație, veniți mâine la ora 14...

Günzow se opri, se holbă la Wegener, apoi iar la foaie, citi în gând până la sfârșit, transpiră ca un porc, capul îi trudi, toci cuvintele, fluieră și din ultima gaură, confuzie temătoare și ură nervoasă vuiau prin circumvoluțiunile înecate în grăsime, le eliberară și produseră un clipit nervos pe fața de pepene, o buză inferioară cuprinsă de tremur, pete și mai roșii decât înainte, și mai multă sudoare care curgea. Privirea ochilor bulbucați urcă încet de pe foaie, îl cuprinse pe Wegener și căzu spre dreapta, pe turnul hotelului EastSide, care tocmai reapărea lent în imagine: megaposterul cu plasmă umflă fața palidă a lui Kallweit până aproape s-o spargă, o capră de om de stat cât un balon cu aer cald, capră care vorbea la microfoane și gesticula cu copitele. *Sahra Wagenknecht rănită la atentatul cu bombă de la Cinematograful Internațional +++ cel puțin un om și-a pierdut viața +++ Poliția: „Au fost găsite indicii clare care duc la făptaș“ +++*

– De ce eu?

Günlow avea lacrimi în ochi.

– Poate pentru că ați fost un sac de grăsime așa împuțit, când am fost să îmi aștept colegul. Sau poate doar fiindcă este logic ca criminalul agentului de la Biroul Federal care a fost împușcat să fi fost văzut de un paj.

Chelnerița puse pe masă un pahar de bere și unul de Cola.

Wegener apucă berea, luă o gură mare, își șterse spuma de la gură.

– Deci?

Capul de pepene încuviință.

– Dacă o faceți cum trebuie, n-o să mai auziți niciodată de mine.

Günzow luă biletul, îl împături și îl băgă în buzunarul de la pantaloni. Apoi goli cutia de Cola dintr-o înghițitură, își înăbuși fără mare succes un râgâit, se ridică și plecă de la masă, fără salut.

Wegener privi pe geam. Ești pierdut, se gândi, ești sortit căderii, Berlin, Sodoma mea, Gomora mea, biata mea victimă cu atac cerebral. Metropolă paralizată pe o parte și astfel incapabilă de viață pe ambele părți. Plină de grăsime până în ultima nișă, fără vreo șansă de recuperare. Plină de clădiri întortocheate ale minciunilor. Cum s-a mai folosit de tine istoria, cum te-au mai violat stăpânii fiecărei epoci. Unul după altul. Porci lipsiți de conștiință, evident că numai bărbați, cele mai stricate dintre ființe. Și încă mai stau la coadă. Încă mai stai neajutorată pe spate. Încă mai ești destul de atrăgătoare pentru a fi umilită în continuare.

Sâmbătă, 29 octombrie 2011

37

Josef, Josef, spuse Wegener uitându-se în oglindă și văzându-și fața rotundă care îi vorbea zâmbind, eterna freză dată pe spate, onoratul nas ca un cioc, când îmi apăreai în vise pe vremuri, Josef, erai unul care îndreaptă lucrurile, un patron protector, unul care ridică greutăți mari la circ, îmbrăcat în combinezon cu cercuri albe și roșii, un bătăios, unul plin de mușchi, unul care îmi ținea temerile în șah, tu erai regele, eu eram pionul tău. Dar în noaptea asta ai fost pentru prima dată o căpușă cu trei umbre de picioare groase și plate, o căpușă care își tricotase o plasă atotcuprinzătoare și care trona acum în mijloc regește, erai mai exact o încrucișare între căpușă și păianjen, un așa-zis căianjen, o specie rară de animal iubitor de unsoare, care trăiește exclusiv în statele socialiste pline de lipsuri, cu Phobos-uri și aer în mod notoriu unsuros, care găsește condiții ideale de viață doar acolo unde se unge ca lumea, pentru ca lucrurile să și meargă ca unse, unde nu poate fi prins nimeni, pentru că toți poartă pielea unsă, care îi face maleabili și sprinteni aidoma unor pești, care îi ferește de a fi prinși și face ca oricine să-i poată scăpa oricui printre degete. În această lume te simți tu acasă, Josef, căianjen comun fără caracter, un parazit căruia îi plac paraziții, un maestru al amăgirii și al dezamăgirii, unul care leagă neobosit firele, care ține toate firele în toate mâinile și picioarele. Și căianjenii fără caracter îmbătrânesc, Josef, învață câte ceva pe fiece zi, deci se fac mai deștepți cu fiecare minut care trece, cu cât sunt mai bătrâni, cu atât sunt mai dezlănțuiți, și dorința lor sexuală se spune că e în continuă creștere, până în ziua cea de apoi, crește până la cer, o potență ridicată la potență, așadar, căianjenul este, s-o spunem pe-a dreaptă, un moș plin de pofte, un degenerat.

Vocea lui Früchtl din capul lui tăcu.

Firește că ai dispărut, spuse Wegener, poate ai fost ajutat să dispari, poate ai plecat singur, nimeni nu știe, doar rezultatul contează, în criminalistică este ca în amoristică, vinovatul se sustrage de la pedeapsa iminentă, zdup, printr-o ușă mascată din podea, ceva pierderi sunt întotdeauna, și cel mai nesănătos o ia la sănătoasa, și chiar dacă n-a fugit, mai trăiește și astăzi în libertate, nimeni nu este tras la răspundere, toți rămân neatinși, indiferent cu ce au greșit. Pentru că dacă lucrurile ar sta altcumva, dacă ar putea fi prins principalul vinovat, cel care a comis cea mai rea faptă posibilă, mai rea decât crima, omorul sau înșelăciunea, și anume trădarea prietenilor, atunci ceea ce aș face eu cu tine, tu incredibil curvar de curve de la gaz, ar fi așa: te-aș lega de penisul tău subțire și te-aș atârna de tavanul unei camere albe sau de un palmier din Gondwana, te-aș lega cu o frânghie în jurul glandului, Josef, pentru ca ștromoiogul să ți se întindă, să se facă tot mai lung, tot mai subțire, ca gumele de mestecat cu scorțișoară de la societatea de stat *Salutări dulci de la Jena*, să se întindă inimaginabil de mult sub greutatea ta de Früchtl, și în cele din urmă să se decojească, să se desfacă, să se spargă, o veselă fântână arteziană care ne aduce bucurii de culoare roșu-închis, autoamputarea pe deplin meritată șficuiește ca o lovitură pompoasă de bici prin pivnița Serviciului Secret și răsună acum dintr-un perete în altul, o expoziție acustică permanentă pe tema josniciei istorice, să-ți tai pula, Josef, este ultimul lucru care îmi mai trece prin minte față de atât de puțină minte, să te culci cu singura femeie din Berlinul de Est care era tabu pentru tine, prin urmare, să te culci cu singura femeie pe care puteai s-o dorești, lucrul ăsta e clar, și acest principiu este o parte componentă necesară a motorului omenirii, îmi dau seama de asta, dar asta nu se poate, pentru că fiecare dintre noi ajunge odată pe marginea prăpastiei lui personale, locul în care se transformă în erou grec, în care trebuie să se hotărască, stabilind ce este corect și greșit, și asta în mod corect sau greșit, în momentul acela ești doar tu și cu tine, neprefăcut și pur, atunci privești la mâncarea făcută în casă, sufleul tău personal de inimă și de suflet crește în fața ochilor tăi și poate să devină apetisant sau să cadă urât în

sine însuși, în funcție de ce reprezinți în acel moment, cine ai devenit: prieten sau dușman al egoismului îngâmfat, care sălășluiește în noi toți, relaxat și fără să plătească chirie, sigur că pe data de întâi a lunii care urmează va fi aprovizionat din nou și fără zăbavă cu transporturi noi de greșeli, dar atunci când în joc este totul, atunci lucrurile stau altfel, atunci se decide o viață, Früchtl, atunci se decide ce fel de om ești. În fața părului roșu, a celor doi ochi căprui și a zâmbetului bizar de ademenitor al unor labii ușor cenușii, tu ai ales vina cea mai frumoasă, femeia între femei, nestemata speciei, un adevărat trofeu, figura de pe botul mașinii, probabil te-a fermecat așa cum m-a fermecat și pe mine, și știu că miracolul ei e etern, rezistă fără să se deterioreze și peste perioade îndelungate, de la distanță devine chiar mai grandios, o iubești până mori, îți făurești din amintiri o statuie în fața căreia te umilești zilnic, plin de plăcere, în fața căreia te tăvălești într-o autocompătimire vâscoasă, îi dai Karolinei putere până și asupra viselor tale, începând din acest moment dă iama prin nopțile tale, se alege cu pradă până în ziua de azi, ia tot ce prinde, un coșmar după altul, ea, cea mai dulce femeie, se transformă într-o amenințătoare comoară arzândă, care nu termină niciodată să te termine, prin urmare: te ține de ouă până la ultima ta răsuflare.

Dar evident că și tu scapi fără să suporți consecințele, Josef, nu-ți fie teamă, dacă nu vreau să mă înăbuș în propria furie, nu-mi rămâne decât să te iert mărinimos, în așteptarea unei revanșe târzii, despre care nu știu dacă va avea loc vreodată, pentru că poveștile bune au finalul la fel de deschis ca rozeta cea roz a Karolinei în pozele de la Stasi, de dragul acestei vendete amânate pentru o zi care nu știu dacă va veni te iert, așadar, acum și aici și supraviețuiesc din pur instinct și lucrului căruia de fapt nici nu vreau să-i supraviețuiesc, pentru că nu știu ce poate să îmi aducă o viață ulterioară, în care ultimul strop de speranță tocmai mi-a fost strivit în ultimul hal, în care falimentul ego-ului s-a realizat pe deplin, dar probabil că și asta face parte din joc: să fii condamnat să exiști, când ești prea laș să pui mâna pe funie. Și aici e momentul pentru *famous last words,* mai multă lumină nu avem vreun motiv de plâns, puneți-mă înapoi pe bicicletă, nu ar fi trebuit să trec de la Scotch la

Martini, iubito, mă duc acum la baie și citesc, Trădare! Trădare! Asta înseamnă să fii credincios.

Vocea lui Früchtl tăcu în capul lui.

Wegener scoase din dulap vesta antiglonț cu însemnul *Poliția Populară* și o îmbrăcă. Vesta era mai strâmtă decât de obicei, cele opt închizători îl apăsau pe burtă, cusăturile îl ciupeau de grăsimea depusă pe șolduri, dar încă mai merge, își spuse Wegener, încă mai merg. Apoi înșfăcă tubul de deodorant de culoarea somonului de pe dulapul din baie, îl aruncă la gunoi, ascultă sunetele pe care le scoase. Și *Action!* spuse fața lui din oglindă, infinit de nefericită, înainte de a închide ochii.

38

Wegener trânti ușa Phobos-ului. În locul plescăitul saturat de clasă S, se auzi doar zgomotul subțire, firav, cu care trebuia întâi să te reobișnuiești, șarmul bine-cunoscut al producției populare și victorioase de material plastic, întru mobilizarea muncitorilor, țăranilor și căpitanilor de poliție.

Aleea Pușkin era goală.

O Lada și un Barkas erau parcate pe cealaltă parte a drumului, stăteau deja de zile întregi sau poate de săptămâni sub platanii bătrâni, purtau căciuli groase din frunze căzute. Pe marginea străzilor, frunzele ude formau grămezi maronii care începeau să se înnegrească. În găurile trotuarului nepavat se aduna apă murdară. Un perete etanș din tufișuri izola locul de terenul întins pe care jocul urma să se sfârșească cumva, pe care trebuia să se sfârșească cumva pentru că cercul era aproape închis, mai erau doar câteva grade și arătătoarele ajungeau iar la zero. Și atunci putea să o ia în sfârșit iar totul de la început.

Wegener o luă pe drumul înmuiat, îndreptându-se spre intrarea principală, evită bălțile, sări peste crengile rupte, încercă să nu se stropească pe pantalonii raiați, privi în jur.

În spatele lui nu era nimeni.

În fața lui nu era nimeni.

După cinci sute de metri, peretele de tufișuri se retrăgea puțin și apăru arcul triumfului, cu jumătatea dreaptă dispărută sub iedera verde și cu cea stângă proaspăt curățată, fără mușchi, fără defecte, doar resturile unei mâzgăleli care fusese îndepărtată atât de temeinic cu o substanță chimică, încât se mai putea citi fiecare literă, gri-deschis pe fundal gri-închis: *Gazați Gazpromul.*

Wegener trecu pe sub arc, adoptă în mod automat un pas milităresc și se simți ca ministrul de apărare rus pe drumul spre depunerea anuală de coroane, imagini pe care Martin Wegener le văzuse întreaga tinerețe la televizor, pe vremea super-puterilor, când monoliții ideologici stătuseră față în față, și nu ruinele lor, ca acum.

Patria mumă mai plângea încă în curtea din față, stătea chinuită pe soclul ei, lăsa să-i atârne capul greu, prin care bântuiau 80 000 de soldați sovietici, împușcați în timpul asaltului asupra Berlinului, ajutoarele unei dictaturi care o înlocuia pe cealaltă, un stadion de fotbal plin de oameni înșelați, pe care nu-și dorește nimeni să-i aibă în cap, se gândi Wegener, care nu te lasă în pace pentru că nici ei nu și-au găsit liniștea.

Spre est se deschidea axa centrală a monumentului, bulevardul Stalin, lat, pe care îl puteai străbate în tihnă, trecând peste plăci pătrate de piatră care arătau de parcă ar fi fost frecate în fiecare dimineață de o mie de deținuți politici înarmați cu periuțe electrice, nicio buruiană, niciun pic de mizerie, nicio urmă de vadalism. La dreapta și la stânga creșteau mesteceni tunși în mod regulat pe fâșii de gazon îngrijit, dându-i bulevardului care urca ușor un aspect de trambulină lină, înrămată de rampă festivă care conduce privirea în sus: între steagurile stilizate din granit roșu, înalte de câțiva metri, care fluturau la capătul celor două rânduri de mesteceni ca o poartă nemișcată, statuia libertății creștea în cerul acoperit de ceață, depășea întregul complex, stăpânea cu privirea, în ciuda vremii, tot și toate – soldatul-erou roșu, care strivește sub cizmele lui zvastica, strânge la pieptul de luptător inevitabilul copil al viitorului, ține pregătită în mână o sabie, gata de luptă, este plin de eroism, crezând în mod optimist că sistemul comunist este și astăzi un adversar, un vampir, împotriva căruia rămân neputincioși toți țărușii de lemn, un sistem care poate se mai prăbușește uneori, dar asta numai ca să renască cu și mai multă hotărâre în altă parte.

Wegener ezită la capătul rampei între doi soldați îngenuncheați de bronz cu arme de broz în mână, se opri, privi peste terenul pustiu: o scară lată ducea în jos, spre morminte, ceața nehotărâtă atârna și deasupra pătratului de gazon de mărimea unui teren de tenis,

împrejmuit cu un gard viu ornamental tuns scurt și flancat pe ambele laturi de sarcofagele de piatră de culoare deschisă.

Ora 13.24.

Haide, se gândi Wegener, te convingi tu. Trebuie să te convingi tu pe tine. Așa ai învățat.

Își închise nasturele de sus și coborî agale scările ude, treaptă cu treaptă, alese drumul spre dreapta cum veneai dinspre mijlocul locului acoperit de gazon, și se apropie încet de eliberatori, călcă pe piatra întunecată de mozaic, în care pietre de mozaic mai deschis la culoare desenau o coroană, trecu pe lângă rândurile de sarcofage, pe lângă inscripțiile chirilice, reprezentări ale scenelor de luptă și ale variatelor moduri de a muri, pe lângă soldați roșii clonați, care mărșăluiau la nesfârșit spre Vest, trecu pe lângă niște citate din Stalin săpate în piatră, pe lângă ciocane și seceri, în timp ce eliberatorul era tot mai mare, tot mai hotărât, un colos fioros călare pe mormântul său, un cavaler negru care zdrobise cu pumnul lui bolșevic de bronz visul naziștilor din Berlin despre Reichul de o mie de ani.

Dealului mormintelor avea treizeci și nouă de trepte, Wegener le numără în timp ce urca, ajuns sus se întoarse, privi terenul de pe cealaltă parte, din perspectiva eliberatorului. Cine intra aici trebuia să treacă pe sub poarta arcului de triumf și să parcurgă exact drumul pe care venise și el, să traverseze curtea din față, rampa, să treacă printre steagurile zidite pe scară în jos pe farfuria de prezentare, eliberatorul și cu mine te vom vedea cu minute întregi înainte să ajungi aici, se gândi Wegener, noi, cei doi eroi, te așteptăm liniștiți aici sus pe munte.

Se rezemă de soclul de piatră, își scoase minskul din buzunar, își puse căștile pe cap și dădu pe radio.

Ora 13.30.

... În dimineața aceasta o conferință de presă cu Direcția Poliției Populare Berlin, în cadrul căreia au fost făcute publice și alte amănunte despre atentatul de ieri asupra Cinematografului Internațional. Conform acestora, victima care și-a pierdut viața este unul dintre atentatori, a cărui identitate, ne informează autoritățile, nu este încă cunoscută. Reprezentanți ai Comisariatului nr. 5 au cerut să se facă încă în această noapte o primă autopsie a trupului, care pe baza pantofilor purtați și a unei analize ADN l-a identificat pe bărbat ca fiind și presupusul

făptaș al unei crime despre care deocamdată nu s-au făcut declarații suplimentare. Rainer Kallweit, președintele adjunct al Poliției din Berlin, consideră acest rezultat ca fiind o nouă dovadă pentru atitudinea anticonstituțională și lipsită de conștiință a grupării clandestine, răspunzătoare de atentatul cu bombă de la Berlin. Kallweit a subliniat faptul că autoritățile investighează de câteva zile în forță, dar din motive tactice nu a vrut însă să facă deocamdată declarații cu privire la conținutul unei scrisori de revendicare a atentatului. Între timp sunt înăsprite măsurile de siguranță din fața instituțiilor statului și din centrul orașului, vom relata mai pe larg despre aceste măsuri pe parcursul emisiunii, acum îi dăm legătura colegului meu Michael Lünstroth, care așteaptă în fața spitalului Charité și știe cum îi merge celui de-al șaptesprezecelea rănit. Michael?

Da, Bärbel, vreau să spun deja de la început că toate persoanele rănite sunt în afara pericolului, cele mai multe au fost intoxicate cu fum, se pare că nu sunt răni foarte grave, probabil pentru că materialul exploziv a afectat mai ales scena cinematografului, și nu sala în sine. Conform autorităților, perfizii care au pus bomba au vrut să împiedice prezentarea filmului Red Revenge, *a fost prin urmare un act simbolic, dacă vreți, precum cel de la groaznicul atentat asupra Palatului Republicii, care a avut loc cu o săptămână în urmă. Cu toate acestea, și aici au fost puse în pericol vieți omenești, s-a luat în calcul moartea unor oameni nevinovați, pentru a sublinia, după câte se pare, o atitudine împotriva socialismului, fără argumente, în schimb cu forță brută și lipsită de menajamente. Printre puținele victime grav rănite se numără, după cum știm încă de aseară, tocmai Sahra Wagenknecht, fostă membră a Partidului Unității Socialiste din Germania și actrița principală a filmului* Red Revenge, *care, conform declarațiilor spitalului, are o rană la piciorul drept și, după cum se pare în acest moment, va fi afectată pe viață de această zi îngrozitoare, se vorbea mai înainte de un șchiopătat cu care va rămâne, iar acest lucru ne întristează firește pe toți, căci o cunoaștem pe Sahra Wagenknecht ca fiind o tânără deosebită și atrăgătoare, singura „bombă la care țara noastră nu vrea să renunțe", după cum a spus odată Gregor Gysi în glumă, fanii și susținătorii Sahrei Wagenknecht au venit încă de ieri-seară aici la Charité, au stat de strajă, au desenat din lumânările lor o armă automată, în amintirea personajului Laura Kraft pe care îl joacă Wagenknecht în film și una din aceste tinere mi-a spus adineauri printre lacrimi, chiar dacă Sahra Cea Dreaptă, așa cum este numită de către fani, deci și dacă Sahra Cea Dreaptă va șchiopăta toată viața, nu-și va pierde dragostea*

admiratorilor săi, și prin aceasta oricum doar se apropiase și mai tare de idolul ei Rosa Luxemburg, care se știe că șchiopăta, deci nu trăim astăzi doar ore amare, ci urmărim și exemple frumoase de sinceră solidaritate socialistă...

Wegener își scoase căștile din urechi și opri radioul. Se așeză pe unul din bolarzii de fier care susțineau lanțurile grele de fier din jurul monumentului și așteptă.

Ceața se făcuse mai deasă.

39

La o sută cincizeci de metri de Wegener se ivi o mişcare în supa lăptoasă a aerului, căpătă contur, luă formă omenească, iar Wegener se retrase după rotunjimea soclului, transpiră, respiră mai iute, îşi puse obrazul pe gresia rece. Urme de culoarea mentei îşi săpaseră drum prin blocurile late, apă coclită care curgea deja de şaizeci de ani pe corpul de bronz al eliberatorului îi aduse lui Wegener un gust neplăcut şi metalic pe limbă.

Ora 13.54.

Un bărbat cu pălărie, palton şi pantaloni de culoare închisă apăru printre cele două steaguri de granit, exact în locul în care Wegener stătuse cu jumătate de oră mai devreme, privi liniştit câmpul plin de morminte, îşi ţinea mâinile în buzunarele paltonului, coborî cândva treptele, o luă pe drumul de mozaic din partea stângă şi se apropie. Un al doilea luptător negru, unul fără copil, fără sabie, fără zvastică nimicită, în schimb cu o armă de foc automată, încărcată, cu siguranţa trasă şi folosită.

Wegener îşi deschise paltonul, verifică vesta antiglonţ, îşi închise paltonul la loc, parcurse în gând drumul de mozaic, trecu pe lângă pătratele de gazon, pe lângă garduri vii, pe lângă sarcofage, ajunse la trepte şi constată că estimase corect: începând de aici se auzeau paşii, cu fiecare secundă mai tare, tălpi de piele care nu se grăbeau, care parcurgeau liniştite urcuşul inevitabil, decise şi stăpânite, în ritm şi în tact, mereu concentrate asupra următorului pas, până sus. Mersul unui bărbat care are un plan.

Timp de zece secunde nu se auzi nimic.

Apoi paşii porniră din nou, veniră din stânga spre el, de după rotunjimea soclului, şi Wegener trebui să se gândească la Karolina,

pe care nu o va revedea niciodată ca s-o poată strânge de gât cu mâinile goale, dacă acum calculase greșit, așa cum Hoffmann calculase greșit, așa cum calculaseră greșit Christian Kayser și Ronny Gruber și Gabriel Opitz, încredințați fiind că hotărârea și deșteptăciunea se transformau în succes dacă te uneai în taina căsătoriei, o văzu pe Karolina stând la mormântul familiei Wegener, în care tocmai îl coborau hurducat cu ajutorul unei frânghii, poate își făcea datoria și vărsa și câteva lacrimi, de milă sau din sentimentalism amintindu-și de o viață trecută, și se întoarce cu spatele de îndată ce sicriul atinge fundul gropii, era de așteptat, în timp ce Wegener aude deja pământul căzând lopată cu lopată peste capacul din carton presat al sicriului, ca o grindină cu pietre deosebit de mari.

Când apăru țeava pistolului, știa deja, mirosise de mult răspunsul și pricepuse fulgerător ce ar fi trebuit să știe încă din primul moment, atât de amețitor, de dulce, insistent, șarmant, atât de puternic și adormitor nu mirosea niciodată un învins, așa mirosea învingătorul care își suporta propriul miros doar pentru că știa că îl merită, pentru că acest miros îi anunțase deja victoria cu mult înainte ca lupta să înceapă măcar.

– Martin!

Wegener se sili să zâmbească.

– Pari surprins.

– Pentru că sunt surprins.

– Nu eram sigur că te voi surprinde.

– Ai dovada în fața ta. Sunt uluit.

– Și înarmat.

– Scuze. Brendel lăsă revolverul în jos. Tipul care m-a sunat aseară, ăla nu ai fost tu.

– Nu, n-am fost eu. A fost domnul Günzow, un paj prost ca noaptea din EastSide.

De undeva se auzi un croncănit puternic și nemulțumit, un corb, se gândi Wegener, veselii aducători de vești bune. Apoi pata neagră apăru din ceață, cârmi pe deasupra pieței centrale spre dealul mormintelor, era dintr-odată de dimensiunea unei păsări, bătu

puternic din aripi, înconjură statuia făcând un cerc larg, se apropie, făcu un cerc mic și dispăru din fața ochilor lui Wegener. Aterizarea pe capul eliberatorului.

Și privirea lui Brendel însoțise zborul și se întorcea acum codindu-se înapoi.

– OK, și acum?

– Eu întreb și tu răspunzi. Wegener se așeză la loc pe bolovan, își scoase minskul din buzunar și îl puse pe vibrații. De când lucrezi pentru Securitate?

Brendel mai ținea încă revolverul în mână, țeava era îndreptată către capătul de jos al soclului. Se gândea. Timp de un minut lung, păru că țeava se putea ridica în orice moment, că nu se mai punea decât întrebarea cum plasezi un polițist popular împușcat într-un monument sovietic, încât să fie găsit abia după ce Mercedesul de clasă S a trecut granița. Spre o viață normală de agent.

– De la douăzeci și nouă de ani. Deci de treizeci.

– Pentru că?

– Nu e locul potrivit pentru dezbateri politice. Dar, Martin, indiferent ce ai face, nu ești scutit de îndoieli. Brendel încuviință din cap, de parcă ar fi trebuit să-și confirme lui însuși propriile cuvinte. Nimic nu este pe dinăuntru așa cum pare pe dinafară.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Richard.

– În mare știi deja.

– Spune-mi totuși. Te ajut.

– Chiar este necesar?

– Da.

Brendel oftă abia perceptibil. După care închise ochii.

Deci așa va arăta când va fi mort, se gândi Wegener, palid și lipsit de putere, dar încă prea frumos ca să fie adevărat, un spion topmodel, care rămâne om în ciuda a tot ce se întâmplă, care suferă în mod vizibil din cauza răului pe care l-a provocat, și care totuși va primi o medalie pentru că a făcut totul corect. Richard, prestidigitatorul model. Cel mai mare trăgător de sfori dintre toți.

– Inițial, Stasi l-a trimis pe Ronny Gruber la brigadă ca să-l lichideze pe Bürger, spuse Brendel. Dar nu s-a putut. Bürger se apropie

doar de cei pe care-i cunoaște de pe vremuri. Asta e rețeta lui de supraviețuire.

– Spune mai departe.

– Atunci l-au folosit pe Ronny Gruber altfel. I-au inventat o iubită care lucrează la Stasi și, începând din acel moment, Gruber a alimentat brigada cu așa-zise informații trăsnet. Le-a servit câteva chestii vechi de nivel 3 și brigada i-a ciugulit din mână. L-au tratat drept o sursă prețioasă.

– Și atunci s-a aflat că Hoffmann voia să mai facă un puci, spuse Wegener. Cum s-a aflat?

– Cred că a ciripit acest doctor Wanser, prietenul de trandafiri al lui Hoffmann. Poate au găsit ceva rufe murdare la Wanser în pivniță și l-au supus la presiuni. În orice caz s-a aflat că Hoffmann era în strânsă legătură cu Gysi. Este așa cum a spus Marie Schütz: Hoffmann a văzut în Tratative ocazia pe care o aștepta de atâta timp. Putea dovedi faptul că Krenz nu a fost ales niciodată de Camera Poporului și voia să meargă cu acest material incriminatoriu la presa din Vest. Guvernul trebuia să cadă, Gysi să devină noul președinte al Consiliului de Stat, Hoffmann bărbatul puternic din spate.

– De aceea a trebuit să dispară, spuse Wegener. Dar Stasi nu a vrut s-o facă cu propria mână, de frică să nu eșueze Tratativele dacă se află ceva. Corect?

Brendel încuviință din cap.

– Așa că l-au pus pe Ronny Gruber să povestească brigăzii despre planurile lui Hoffmann. La urma urmei, și brigada avea un motiv să scape de Hoffmann. Chiar dacă acest motiv era diametral opus.

– Brigada a reacționat în mare conform planului. L-au înlăturat pe Hoffmann, ca să nu salveze socialismul prin transfuzie de sânge proaspăt.

– Deci se poate spune că asociația ta i-a lăsat pe oamenii lui Bürger să-l omoare pe Hoffmann.

De pe capul eliberatorului croncăni un strigăt răgușit, căruia îi răspunse un altul de undeva de pe Spree, din spatele copacilor.

Brendel privi revolverul. Mângâie trăgaciul cu degetul mare.

– Stasi se află sub supravegherea permanentă a Serviciului Federal de Informații. Pe Normannenstraße sunt cu mare probabilitate oameni de la SFI care ar raporta de îndată la Pullach orice încălcare a prevederilor pe care trebuie să le respecte un stat de drept. Riscul de a comite o crimă era pur și simplu prea mare. Ar fi fost suficient cel mai mic indiciu asupra unei operațiuni ilegale, pentru a periclita Tratativele. Cu toate acestea, Hoffmann trebuia să dispară.

– Ar fi trebuit să îl băgați mai bine în închisoarea voastră secretă, decât să îl omorâți.

– SFI-ul află și lucrurile astea. Dacă deodată e închis acolo un tip venit din Vest, fost profesor la Heidelberg și consilier politic al lui Krenz de pe vremea Reînvigorării, își dau seama imediat că se întâmplă ceva. Iar Hoffmann ar mai fi putut să vorbească, chiar și din cea mai secretă închisoare din lume.

– Asta înseamnă că vestul știe despre închisoarea asta și nu face nimic?

– Martin, singura diferență dintre RFG și RDG este că cetățenii din RFG nu vorbesc despre porcăriile făcute de statul lor, pentru că au gura plină de filet biologic de vită. Oamenii se supără abia atunci când îi supără stomacul, scrie Christian Kreis.

– Deci Hoffmann a trebuit să dispară. Spune mai departe.

Brendel se așeză pe bolovanul alăturat și privi țintă în ceață.

– Păi el era capul, fără el nu se întâmpla nimic. Și erau două avantaje dacă treaba era făcută de oamenii lui Bürger. În primul rând, moartea lui Hoffmann era un semnal clar transmis membrilor conspirației sale. În al doilea rând, brigada putea fi prezentată opiniei publice ca fiind o trupă de mercenari ucigași. Dacă poporul apucă să se identifice cu teroriștii, atunci totu-i pierdut.

– Și aici m-ai pierdut pe mine, spuse Wegener.

– De ce?

– Bürger m-a întrebat în pădure la *Plänterwald* dacă am găsit vreun secret de stat la Hoffmann. De unde știau ei că există într-adevăr niște hârtii care pot duce la răsturnarea lui Krenz?

– De la Ronny. Le-a spus adevărul. Orice altceva nu ar fi sunat credibil.

– Și unde sunt aceste documente acum?

– Asta nu știe nimeni. Noi nu le-am găsit și e clar că nici Bürger nu le-a găsit. Se pare că nici măcar Marie Schütz nu știe unde sunt.

– OK, și atunci?

– Și atunci s-a întâmplat pana. Brendel păru timp de o clipă că va izbucni în râs. Gabriel Opitz trebuia să îl omoare pe Hoffmann din ordinul lui Bürger. I-a venit ideea destul de șireată să însceneze moartea lui Hoffmann ca pe o crimă din răzbunare și să lanseze întreaga poveste în presa din Vest. Ca să bage Securitatea la apă.

– Și deci a ieșit prost.

Brendel încuviință din cap.

– S-au gândit la toate, domnii Steinkühler și compania, dar nu și la faptul că dușmanul ar putea gândi ca ei. Povestea asta cu SPIEGEL a fost accidentul cel mai mare posibil.

Wegener se uită spre poarta de granit. Mai apăruseră doi bărbați și stăteau nemișcați între soldații de bronz. În total deci patru oameni de pază.

– De aceea l-ați convins pe Krenz să îi propună lui Lafontaine o investigație bilaterală, spuse Wegener și nu reuși să sune atât de relaxat pe cât ar fi vrut. O investigație comună cu incoruptibilul funcționar din Vest, care nu poate deveni periculos pentru ei, pentru că îl plătesc deja de treizeci de ani.

– Sunt un secret bine păzit.

Brendel zâmbi. Preț de o clipă fu iar vechiul superman din Vest, simpatic și corect. Nu te poți supăra pe el când râde, se gândi Wegener. Câtă vreme te uiți la el, investigatorul-șef de la Criminalistica din Berlinul de Vest nu este un agent socialist, ci Richard cel Drept. Dar dacă nu te mai uiți la el, te poți alege foarte repede cu un glonț în spate.

– Atunci când investigațiile nu au mai înaintat cu adevărat, s-a luat decizia să se predea Gruber, spuse Richard cel Drept. Ca să ne ducă în mod oficial pe pista corectă. Dar viața a vrut ca după aceea să ne cadă în poală premiul cel mare. Când s-a aflat prostia cu pantofii schimbați, am știut că, dacă punem mâna pe Opitz, Tratativele pot avea loc. Atunci nevinovăția Securității putea fi dovedită fără urmă de îndoială.

– Pe Opitz l-ați omorât și i-ați pus trupul în cinematograf, după atentat. Și Gruber?

– Nu avem de-a face cu moartea lui Gruber. Trebuie să-l întrebi pe Bürger.

– Patru morți.

Sau cinci, se gândi Wegener. Cu mine.

Degetul mare al lui Brendel mai mângâia încă revolverul.

– Te scutesc de discursul despre ceea ce s-ar întâmpla cu cele două țări ale noastre, dacă Tratativele ar eșua, din cauză că i se atribuie Securității o crimă pe care nu a comis-o, iar Republica Federală nu poate semna contractul din cauza presiunii politice exercitate de UE.

– Monumentul lui Thälmann. După ce am aflat unde va apărea Opitz, ai sunat la Securitate. Când ai făcut-o? Când ai adus mașina?

Privirea lui Brendel cercetă și ea steagurile de granit, rămaseră preț de câteva secunde acolo, se întoarse înapoi tristă.

– Știi doar. De ce mai întrebi?

– Și Kayser?

Brendel expiră auzibil.

– Povestește-mi.

– Tu ești obsedat de adevăr.

– Așa se pare.

– Christian și cu mine aveam întâlnire cu Steinkühler, după cum știi. Luni, când te-ai întâlnit tu cu Borgs.

– Știu. Și?

– Christian a ajuns cu câteva minute înaintea mea la Steinkühler în birou, eu mă prefăcusem că întârzii din cauză că tocmai m-aș fi întors cu avionul de la Bonn.

– Dar în realitate te întorseseși mult mai devreme.

– Da, la ora 13. Avusesem o convorbire de două ore cu Steinkühler, între patru ochi. Chiar înaintea întâlnirii oficiale cu Christian.

– Și?

– Parfumul meu.

– Ce?

– Fahrenheit. Brendel ridică aproape neajutorat din umeri. Christian a intrat în biroul lui Steinkühler și a mirosit că eu trebuie să fi fost acolo înaintea lui. Miercuri dimineața, la micul dejun în EastSide, și-a dat brusc seama ce înseamnă asta. Brendel se ridică. Vocea îi era aproape veselă. După cum spuneam, toate se află odată și odată.

Wegener simți că îi înghețase fundul.

– Voia să te dea în vileag.

– Nu. Brendel scutură capul. Lucrurile nu merg așa, Martin. Voia să îl termin pe Granz pentru el. Și după aceea tot nu m-ar fi lăsat în pace și ar fi tot cerut câte ceva.

– Granz de la Greentec?

– Granz de la Greentec. Pe moment Greentec nu mai joacă un rol central, dar se pregătesc pentru cazul în care se întâmplă vreun accident. Cândva o să explodeze undeva vreo conductă de gaz, centrala nucleară de la Hamburg o ia razna sau o insulă de forare se scufundă în Golful din Mexic. Ca să vadă lumea cât de periculoase sunt energiile convenționale. Serviciul Federal de Informații cunoaște lucrurile astea, dar nu are nicio dovadă concretă, ca de obicei.

– Deci a trebuit să-l împiedici pe Kayser să te șantajeze.

– Dacă ești șantajabil, ești mort. Ochii abaștri ai lui Brendel priviră prin Wegener. Nu a era prevăzut să împușc pe cineva, cu atât mai puțin pe cineva de la SFI. Dar când intervine ceva neprevăzut, trebuie să te decizi. Când apare următoarea problemă, îți spui că data trecută te-ai decis așa și, dacă acum nu continui, atunci totul a fost în zadar. Și așa mai departe. Aluneci din una în alta.

Wegener privi spre steagurile de granit. Cei doi oameni de pază mai stăteau încă nemișcați, unul lângă altul. Doi turiști printre monumente, țepeni ca niște stalagmite.

Brendel se trezi brusc.

– De fapt, cum ți-ai dat seama?

– Tu mi-ai citit dosarul, deci m-am gândit că ar fi corect ca în schimb să îți ascult și eu telefonul. Siemens-ul nu-l puteam asculta, din cauză că e legat la rețeaua vestică. Deci a trebuit să-ți fac rost de minsk.

Brendel ridică din sprâncene.

– N-am folosit minskul deloc, nici măcar o singură dată.

– Așa este. Când am mers la *Boltenhagen,* te-ai prefăcut că îl suni pe Kayser în camera de hotel, și anume de pe minskul tău. Spuneai că l-ar fi contactat cineva de la Greentec. Dar convorbirea asta telefonică nu a avut loc niciodată. Rapoartele de supraveghere nu consemnează nici măcar o singură convorbire telefonică dusă de pe acest aparat. Și Kayser nici nu mai putea vorbi la telefon, în momentul acela zăcea deja de zece minute mort pe pat.

Richard cel Drept păru amuzat.

– Păi tu ești un adevărat serviciu de informații într-o singură persoană, Martin! Păcat că nu ai niciun stat căruia să-i aparții.

– De fapt, cine e la curent cu jocul tău dublu? Doar Steinkühler și Krenz?

– Krenz nu știe. Doar Steinkühler și cei doi consilieri ai lui. Vocea lui Brendel sună deodată confidențială. Și așa trebuie să rămână, Martin.

Deasupra lor se auzi croncănitul, pasărea neagră căzu de sus intrând în aria lor vizuală, zbură agale prin ceață, coborî și bătu din aripi abia când era gata să atingă gazonul, urcă iar și dispăru în albeața tulbure a aerului.

– Ca să nu fi fost în zadar tot ce ai făcut în ultimii treizeci de ani, spuse Wegener.

– Da. Brendel își băgă revolverul în buzunarul paltonului. Și pentru ca fondurile internaționale să nu-ți scoată la mezat țara de sub cur.

Wegener încercă să zâmbească. Știa că acest moment era unul de supraviețuire. Momentele de genul acesta trebuiau privite ca roata norocului care se învârte tot mai încet, al cărei braț scurt de fier trece codindu-se tot mai mult de barba rotundă din știfturi de cauciuc, până când unul din știfturi se îndoaie, fără să mai reușească să treacă, capitulează, sare înapoi, oprește învârtirea în cerc, cu exact o poziție înaintea punctului din care pornise.

– Cum ți-ai pierdut soția? întrebă Wegener.

– Cancer. Cancer limfatic. Deja în 1998. De ce te interesează asta acum?

– Mă gândeam că nimic nu ne marchează mai mult decât o pierdere.

Brendel se legănă pe picioare.

– Și Karolina ta? Mai există vreo șansă?

– Nu.

– Niciuna?

– Dacă tot nu poți pune capăt unor lucruri, trebuie măcar să înțelegi că nu le poți lua de la început.

Brendel încuviință.

Wegener își drese vocea.

– Presupun că pentru tine e închis cazul Hoffmann?

Privirea lui Brendel era atât de nemiloasă pe cât era de prietenoasă.

– Acum știu ce voiam să știu.

– Prin urmare, ai câștigat.

– Mai degrabă am pierdut totul, Richard. Dar chiar dacă aș vrea, tot nu i-aș putea explica unui om ca tine ce înseamnă asta de fapt.

– Încearcă.

– În mare înseamnă un singur lucru: cunoaștere.

– Cunoașterea o câștigi. Prin urmare, înseamnă că nu ai pierdut.

– Hai să spunem așa: îmi recunosc înfrângerea.

– Și asta îți ajunge.

– Probabil că asta am vrut.

Brendel întinse mâna înmănușată.

Wegener se ridică și o luă.

– Când pleci înapoi?

O strângere de mână scurtă și puternică. Pielea mănușii era rece și netedă.

– În seara asta.

– Cum a fost ciuperca?

– Ce?

– Mânătarca pe care ai găsit-o în pădure.

– Aia! Brendel se strâmbă. Plină de viermi.

Stătură fără o vorbă timp de unul-două minute, priviră ceața pe care încerca să o risipească un vânt ușor, care voia să se ridice,

dar nu reușea, și acesta e un fel de tăcere, se gândi Wegener, o tăcere pașnică, nu una care te pândește, ci o tăcere a naturii, și poate că asta era marea diferență, liniștea dinăuntru și liniștea din afară, poate că afară nu putea fi liniște deplină niciodată, pentru că totdeauna mai exista și o altă ființă, o cârtiță, un vierme, un melc, un corb, un șobolan pe nume Richard, afară nu erai niciodată cu adevărat singur.

Apoi Wegener se întoarse, merse de-a lungul soclului până la trepte, le coborî pe toate treizeci și nouă, simți acum clar cât de tare îl apăsa vesta antiglonț pe umeri, cum transpira sub chestia aia care îi apăra spatele, dar nu-i apăra capul, zdrențe de ceață atârnau peste sarcofage, garduri vii ornamentale, statui de soldați, nu bubui nicio împușcătură, nu se întâmplă nimic, doar corbul mai croncăni de câteva ori fără chef de pe undeva, când Wegener ajunsese deja la poarta de granit, când cei patru oameni de strajă îl lăsară să treacă și când îi vibră minskul.

– Frank.

– Martin, unde ești?

– Mă plimb printr-un cimitir de soldați.

– Fiecare își petrece timpul liber în felul său. De ce te-am sunat: tocmai a anunțat o patrulă că au văzut la *Müggelsee* un Phobos alb cu dungi roșii ca de raliu, dar nu l-au putut urmări. Era dat în urmărire și acum mă întreb dacă trebuie să-i mai anunț pe cei de la C5 sau… dar Wegener nu mai auzea nimic, alerga deja peste bulevardul Stalin spre statuia patriei-mume, o luă la dreapta spre ieșire, simți că aleargă prea repede, că luase curba prea strâns și că aluneca pe frunzele ude, că nu se putea ține de nimic, că minskul îi zbura din mână, de parcă ar fi vrut s-o ia pe urmele corbului, în timp ce el însuși rămase preț de câteva secunde la orizontală în aer, pluti peste asfaltul strălucitor, un săritor cu prăjina care se enevează deja în aer că a doborât bara, care își vede căderea cu încetinitorul, la rezoluție mare, o situație stângace plină de ceață și umezeală, pe fundal de semne ale victoriei rusești și litere chirilice, care speră timp de o secundă că poate zbura precum corbii și telefoanele, dacă dă de câteva ori puternic din brațe, că se poate ridica spre cer, să plutească peste

monument, peste Parcul Culturii, peste Spree și peste întregul Berlin, până când visul i se spulberă brusc, telefonul i se sparse undeva în fundal pe plăcile de piatră, până când se prăbuși el însuși pe podeaua tare ca gheața și durerea îl rupse în două, atât de brutal de parcă un măcelar cazac și-ar tranșa cel mai gras porc: o lovitură de sabie, drept pe mijloc.

40

Motorul Phobos-ului lovea din interior în capota de fenoplast, voia să iasă din cușca lui, să arunce în aer acoperământul tremurător și să se ridice în aer, era acum *Motoransky-man*, eroul nenumăratelor filme idioate în 3D, care încorda bicepsul, își umfla pieptul și umerii, își lua avânt și smucea caroseria înainte cu atâta lipsă de menajamente, încât îi ieșiră vene roșii în ochii întunecați ai farurilor, își luară rămas-bun primele părți exterioare, zburară cât acolo barele ornamentale, tablele de protecție, plăcuțele de înmatriculare, iar Pavel, șoferul timid cu figură balcanică și salopetă de blugi, se vârî de atâta frică de *running-gag* în locul pentru picioare, în timp ce Motoransky fierbea în față, clocotea, ardea, doar pentru a mai scoate câțiva km/h, doar pentru a mâna Skodamobilul la limită printr-o Cehie colorată, din care urmele decăderii socialiste fuseseră șterse din animație cu ajutorul subvențiilor cinematografiei de stat. Dar eu nu sunt Pavel și cutia asta nu are un *Motoransky-man* sub capotă, se gândi Wegener în timp ce călca pedala de accelerație până pe podeaua de tablă, încleștă volanul cu ambele mâini, transpiră și mai tare, trebui să se pișe și mai urgent, sunt un pion care alunecă de pe tabla de șah, chinuit de o durere înțepătoare la șold și o presiune enormă pe vezică, echipat cu o cutie de săpun Phobos pentru poliție din linia de producție de iarnă, asamblată de proletari resemnați de la Cooperativa de Stat *Sachsenring* care toarnă țuică în ei deja la masa de prânz, după care montează radioul în portbagaj și geamul din plafon în vana de ulei, eu sunt cel care aleargă în urma voastră, un pas înainte, doi înapoi, nu mă așteptați, fugiți liniștiți mai departe, între timp eu mă las păgubaș.

În momentul în care aparatul de navigație indică rețeaua de drumuri forestiere *Müggelsee,* era încă la 150, se văzu nevoit să frâneze brusc, patină, avu preț de câteva secunde senzația că va pierde partea din spate a mașinii pe șoseaua udă, învârti violent de volan și vâjâi ca scăpat de sub control în parcarea goală, dădu în gropi, apa murdară stropi în jur, se prelinse pe ferestrele laterale, mâzgăli parbrizul din față, Wegener porni brațele mici și subțiri ale ștergătoarelor, descrise o curbă și intră de pe ultimul loc de parcare pe drumul principal, acum gonea prin pădure, trunchiuri întunecate de copaci treceau în grabă pe lângă el, covorul auriu de frunze se transformase și aici într-un brun greoi, care se ridica formând dealuri line, cobora din nou, lumea săracă și monotonă a toamnei, trecută definitiv de la desișul umbros al verii la o adunătură golașă de ramuri, prin care puteai vedea până departe și care nu ascundea, la o primă privire, niciun secret, la a doua privire este totul altfel.

La a treia intersecție călcă pe frână, o coti pe drumul forestier, apăsă din nou pe pedala de accelerație, un pustiu de culoarea pământului, în care Phobos-ul se lupta să înainteze, se înfigea, troncănea peste rădăcini groase de scârțâia bordul, bricheta sări din lăcașul ei, aparatul navodobro de navigație căzu de pe parbriz, apărătoarea de soare de pe locul din dreapta șoferului nu mai era decât o aripă retezată, ușița bordului se deschise, rămase atârnată în locul pentru picioare și începu să lovească la fiecare mișcare în consolă, mașina asta se distruge singură, se gândi Wegener, și ăsta este cu siguranță cel mai bun lucru pe care îl poate face. Apoi apăru primul indicator de avertizare, *Teritoriu controlat de Ministerul Economiei Energetice – accesul interzis,* dedesubt un aparat de fotografiat în semnul de interzis, un pieton în semnul de interzis drumul o luă spre dreapta, se denivelă, mașina alunecă, Wegener frână și văzu deja șarpele argintiu al conductei care se curba spre el, se apropia și apoi o cotea din nou, văzu un Phobos alb cu dungi roșii ca la raliu, parcat adânc în vâlcea printre copaci, continuă să alunece, acceleră, degeaba frâna, mașina avea propria voință, se săturase de inferioritatea proprie, voia să o termine cu viața definitiv, se frecă de un trunchi de copac, își rupse oglinda exterioară din dreapta, patină spre al doilea

indicator de avertizare, îl răsturnă și se lovi cu grilajul de aerisire de un trunchi de stejar, capul lui Wegener se repezi în volan, sări înapoi și căzu în piept.

Înainte să se instaleze durerea atroce în frunte, transformând-o pe cea de la șold într-o senzație de reală plăcere, simți deja sângele care îi curgea cald pe față, în ochi, în gură, care avea același gust de fier ca soclul statuii eliberatorului, care îi curse ca o supă pe palton, pe pantaloni, pe scaunul de sub el. Ușa era blocată, se deplasase, prin urmare, trebui să se arunce în ea, de trei, patru, cinci ori, până când ușa cedă și propriul elan îl făcu să cadă din mașină pe frunzișul ud, un sac greu, prevăzut cu vestă antiglonț, care se rostogoli câțiva metri la vale, se adună cu greu de pe jos, coborî clătinându-se în vâlcea, resturi ale panglicii lăsate în urmă de poliție fluturau în tufișurile de mure, solul pădurii se umpluse de mult iar de frunze, un vânt puternic îi sufla drept în față, vezica îl chinuia. Sub burta plină de mușchi a conductei se vedeau mai multe gropi proaspete în sol, săpături eșuate ale unui căutător de comori fără plan, iar când Wegener auzi fâșâitul din spatele său era deja prea târziu, pentru că adesea prea târziu este deja foarte devreme, se gândi el pe când metalul strălucitor al unei lopeți se îndrepta deja de mult spre el, îl nimerea plat în cap, zdrong! un zgomot surd și uite-l căzând iar, deci nimic nou sub soare, lăsă solul pădurii să se apropie de el, totul se îndrepta înspre el, rădăcinile aveau culoarea crestăturii de la gâtul lui Hoffmann, acum își apăsa frumos fața însângerată în pământul proaspăt, ușurat și obosit, o răcoare umedă, senzație lutoasă de bine, pentru care curvele grase de ștabi plăteau o adevărată avere în băile lor de nămol, toate astea se găseau aici gratis.

*

Prima palmă îl plesni dinspre stânga peste față.

A doua veni dinspre dreapta. Apoi încă una din stânga.

Persoana care-i dădea palme avea chef să lovească, asta era clar. Wegener încercă să deschidă ochii, în cap îi picura apă. Fruntea ardea. Simțea gust de pământ ud și de sânge.

– Trezirea!

– Cam greu…
– Ce?
– Cam greu, dacă mă faceți KO în timp ce mă trezesc…
– Sunteți singur?
– Da.
– Mai știe cineva unde sunteți?
– Nu.
– Telefonul?
– În buzunarul din dreapta, dar e…
– Puteți fi localizat?
– … stricat.

Acum recunoscu contururi, copacii, un pilon de conductă, păr lung, cineva îi cotrobăi prin haină, îl apăsa în poală, se lipea de el. Părul lung era umed. Mirosea ușor dulceag. A vanilie.

Wegener savură mirosul. Îl trase adânc în piept. Simți o răsuflare caldă pe față, la urechi, în nas, simți cum îl furnică între picioare, cum pantalonii se fac cu fiecare secundă mai strâmți, cum erecția își dădea importanță, devenea caraghioasă, fără să țină cont de proprietarul ei.

– OK, l-am găsit. Chiar că e stricat.

Chipul Mariei răsări drept în fața lui, câteva șuvițe blonde i se lipiseră de fruntea umedă de la transpirație, gura întredeschisă, genele întunecate fluturau.

Se priviră în ochi preț de câteva clipe lungi, ca de sărbătoare. Wegener avu senzația că buzele astea crăpate urmau să se apropie, lăsând la o parte palmele și lopata, aici lipseau numai câțiva centimetri până la o atingere delicată la locul faptei, pentru sentimente dincolo de orice intenție politică, pentru un moment de slăbiciune plin de pasiune care ar fi anihilat pe loc orice durere, durerea din șold, durerea din frunte, durerea de la ceafă, durerea din vezică, care ar fi izgonit gustul de pământ umed, de sânge, de transpirație, așa cum tot ce avea frumusețea asta pisicoasă, grațioaso-murdară, trebuia să aibă gust de vanilie, din vârful capului până la degetele de la picioare date cu lac negru…

– Marie.

Fața se trase înapoi.

– De unde știți cine sunt?

– *Boltenhagen*...

Marie îl fixă cu privirea. Gura i se deschise și mai mult înainte de a se închide de tot, înainte ca Marie să se ridice, să se învârtă în cerc, să-și scuture capul, să-și ducă o mână la fruntea udă.

– Dumneavoastră sunteți! Aveți fața...

– Am fost puțin cam stresat în ultimul timp. Wegener se strădui să vorbească fără să se simtă că avea dureri. Cu ce sunt legat?

– Cu cablul meu de tractare.

– Vreți să mă agățați, recunoașteți.

– Umorul a supraviețuit.

– Asta e important.

– Îmi pare rău.

– Ce anume vă pare rău? Că m-ați legat? Că m-ați obigat să mă dezbrac pe plajă? Că m-ați încătușat gol de colegul meu gol, care mai e și din Germania de Vest pe deasupra? Că m-ați doborât la pământ cu lopata? Că mi-ați tras palme? Sau că a trebuit să stau în Marea Baltică până era să-mi înghețe ceva?

Privirea batjocoritoare a Mariei contemplă raiații bombați.

– Cred că partea importantă a rămas intactă.

Wegener simți că se încălzește sub zâmbetul acela condescendent, fie că voia, fie că nu.

– Ne-ați mințit. Ați vorbit cu tatăl dumneavoatră despre tot. Fără excepție. Ați știut de la început despre ce este vorba.

– Este aproape adevărat, domnule Martin Alfons Wegener. Un lucru destul de important a trecut mereu sub tăcere, din motive de securitate: locul în care se află chestia aia.

– Nu v-a spus de capsula timpului?

– Capsula timpului? Marie îl privi mirată. Poate că e bine că ați dat buzna aici. Vă ascult.

Wegener o privi pe Marie.

– Documentele sunt în capsula pe care fosta dumneavoastră rectoră de la școala primară a îngropat-o acum cincisprezece ani în pădure.

– Doamna Frommann?!

– Da. Vă aduceți aminte? Erați doar un copil pe atunci.

– Astea sunt trucurile tatălui meu! Marie râse. Tipic! Și funcționează de fiecare dată!

– Se poate spune și așa.

– Probabil că doamna Frommann era singura care cunoștea locul exact sau? Nu știa nici măcar el unde ascunsese chestiile alea.

– Așa e. Wegener încercă să-și miște mâinile, dar Marie produsese cel mai strâns nod din întreaga Uniune Socialistă. Când tatăl dumneavoastră a fost dat în vileag, a făcut rost de coordonate de la doamna Frommann, ca să dezgroape capsula. Dar ucigașii l-au prins înainte să se poată apuca de săpat.

– Așa mă gândisem și eu. Fără coordonate ai nevoie de un buldozer ca să găsești ceva aici. Dar așa cum se spune la *Noaptea lui Vosshagen:* nu te ajută cu nimic.

– De ce nu v-a sunat tatăl dumneavoastră când s-a înrăutățit situația? Ați fi putut pune documentele la loc sigur. La urma urmei, sunteți cea mai importantă aliată a sa, singura fiică.

– Pentru că n-a fost tâmpit. Evident că se aștepta să-i fie ascultate convorbirile. Să distrugă douăzeci de ani de muncă cu un apel telefonic și în același timp să dezvăluie Securității existența mea?

– A fost și urmărit. Se pare că asta i-a scăpat.

– Poate că n-a mai avut timp să se ocupe de asta. Poate a trebuit să riște totul pe-o carte. Marie se întoarse cu spatele, privi țintă pădurea, fără să spună o vorbă, își trecu amândouă mâinile prin păr. Un moment de reculegere pentru mortul Albert Hoffmann. Apoi puse mâna pe lopată. Acum am să continui.

– Doamnă Schütz, aceasta este o pădure!

– Spune-mi Marie, Alfons.

– Marie, asta e o pădure.

– Bună observație, Alfons.

– Cauți acul în carul cu fân.

– Caut niște documente care pot doborî un regim nedrept, așa că am să sap până am să le găsesc.

Wegener încercă să-și sorteze durerile. Fruntea era parcă crestată cu o lamă de ras. Capul îi era ca o minge cu care exersa Michael Ballack loviturile libere, câte una la fiecare douăzeci de secunde.

Șoldul îi ardea. Apă rece îi picura de sus pe rana de la cap, o înțepătură sigură administrată în ritmul naturii.

Marie se aplecă spre el.

– E totul în regulă cu capul tău?

– Foarte amuzant. De ce ai fost la cabană?

– Oare de ce. Am căutat hârtiile peste tot. Și la cabana lui tata.

– Marie. Îți dau un sfat folositor: renunță. Wegener simți presiunea chinuitoare a vezicii, o bombă cu apă de 3 kile pe care i-o cususe cineva sub abdomen. Statul ăsta nu poate fi învins. Nici măcar tatăl tău nu a reușit, și chiar că și-a dat silința.

– Și-a dat. Dar uneori copiii trebuie să ducă la bun sfârșit războaiele părinților lor. Gândește-te la George Bush.

Wegener zâmbi.

Marie zâmbi și ea.

– Știi de ce ești tu nefericit, Wegener?

– Tensiunea crește.

Batjocura drăgălașă a Mariei se întorsese.

– Pentru că te furișezi și te eschivezi, în loc să urmezi drumul drept. Ești ca un luptător de gherilă. Umbli pe poteci care șerpuiesc printre crengi. Crezi că ascunzișul te apără, ca să poți lovi ici-colo câte un pic, în măsura posibilităților tale modeste. Și în realitate nu ești mai invizibil decât un copil care își ține mâinile la ochi. Așa că ai putea la fel de bine să mergi înainte. Ai ajunge mai repede la sosire și nu te alegi cu căpușe, ar fi totul mai simplu. Crede-mă, eu am încercat.

– Cine merge printre crengi găsește ciuperci.

– Și se otrăvește cu ele.

– Nu și dacă se pricepe la ciuperci.

– Domnul Myzel salvează lumea.

– Tu te mai poți salva, Marie, dacă…

– Fals. Ar trebui să spui: țara asta mai poate fi salvată.

– … te ții deoparte.

– Crezi tu.

– Aș putea să te ajut.

– Stă legat fedeleș în pădurea statului, sângerează ca șefa spintecată de brigadă din *Comandoul groazei 3* și vrea să mă ajute pe mine.

Wegener rânji, în ciuda durerilor.

– Un film de căcat, așa-i?

– Mai rău decât ăsta nu e decât *Doctrina menghinei.*

– Ce vrei să faci când găsești documentele?

– De ce ți-aș spune ție, bătrâne?

– Poate pentru că suntem deja la per tu.

Marie râse.

– Iubitule, aici sunt la per tu bucata de unt și tigaia încinsă, dacă nu ți-ai dat seama până acum.

– Știi cum e cu extremele, spuse Wegener, sunt făcute să se anuleze reciproc sau să se atragă. Dar în ambele cazuri trebuie să se combine întâi.

– Dacă nu mai știe ce să facă, flirtează. Marie se apropie de el. În voce se simțea acum, pe lângă batjocură, și o urmă de interes crescând. Nu poți să-ți imaginezi ce voi face cu documentele?

– Le dai presei din Vest. Exact așa cum avea de gând tatăl tău.

– Probabil că am mințit în privința asta.

– Minți puțin cam mult. Cum te suportă prietenul tău?

– Observația asta a fost cam bătătoare la ochi.

– Spune-mi.

Marie se ghemui și îl privi pe Wegener în ochi.

– Este în joc viitorul socialismului și acesta este posteritatismul, într-o...

– Cunosc cântecul.

– Înseamnă că vei fi pregătit când va veni.

– Cui vrei să-i dai hârtiile, Marie?

– Lui Lafontaine.

Deasupra lor, vântul se înteți, sufla prin coroanele aproape goale ale copacilor și scutură câteva din ultimele frunze care plutiră spre sol ca o ploaie gălbuie și leneșă.

Wegener simți că îl ia cu amețeală.

– De ce...

– Le așteaptă deja. Ochii plini de lintiță verde aruncară scântei. Lafontaine și Gysi. Doi conducători, un singur țel. Înțelegi tu, Alfonso? Înțelegi în sfârșit ce este de fapt planul D?

Wegener se holbă la Marie.

– Te ajut eu, cap de nucă ce ești. Este vorba despre reunificare. Despre o Germanie unită, sub acoperișul unui socialism reformat! Un socialism democratic, ecologic, îndestulat cum nu s-a mai văzut pe pământ. Ăsta a fost scopul de la bun început.

– Dar cum...

– Exact, dar cum? se întreabă bucata de unt, și tigaia răspunde: foarte simplu, cu documentele din capsula timpului. Krenz abdică, Gysi preia. Totul e pregătit, Alfons, în Vest și în Est, toți stau cu arma la picior, reunificarea sub posteritatism este moștenirea lăsată de tatăl meu, și nicio Securitate și niciun căpitan nu pot face nimic s-o împiedice, peste o săptămână Lafontaine merge cu ea la presă, Gysi ajunge președinte interimar al Consiliului Statului încă înainte de Tratative, în decurs de o lună este prezentat un plan cuprinzând 10 puncte, prin care cele două sisteme economice...

– Atunci pune-te frumos pe săpat.

Wegener își adună ultimele puteri, ultimul strop de putere și de furie și râse scurt.

– Poate că nici nu voi fi nevoită. Marie se apropie, se aplecă asupra lui, se ghemui, un nor de vanilie o însoți, la fel și zâmbetul ei nonșalant, Marie îngenunche pe vezica lui, apoi pe penisul lui sculat, Wegener scoase un geamăt, scula îi striga după ajutor, testiculele scârțâiră, glandul scânci, Alfons, tu sigur ai fost la doamna Frommann, așa-i? Marie îi deschise haina șoptind, își băgă mâna în buzunarul interior, bătrâna vacă de mare sigur nu a putut rezista șarmului tău, Wegener simți mâna Mariei în buzunarele de la cămașă, foarte aproape de piele, de sfârcuri, de fapt ar fi trebuit să-mi dau seama și eu, unu la zero pentru tine, Alfons, Wegener se auzi scoțând un scâncet patetic, Marie îl îmbrățișă, îi simți pielea moale și umedă pe obraz, îi mirosi respirația, totul mirosea a Magdalena, a Karolina, degetele Mariei în buzunarele din spate ale minunii raiate, pipăiră curul lui Wegener, nu găsiră nimic, se duseră la buzunarele din față ale hainei, ei, unde este bilețelul, tu nu ai fi apărut azi aici dacă nu ai fi făcut rost de coordonate, nu poți să-i povestești tigăii tale preferate una ca asta, Wegener își auzi propriul scâncet, în mod clar un animal sălbatic din pădure, prăjit de viu, Marie se dădu

într-o parte, genunchiul îi alunecă și îl izbi în testicule, ca un tanc care nimerește într-un magazin specializat în porțelanuri, corturi acoperite de stele se dădeau huța pe fulgerul de la *Treptower,* botul deschis de tigru, văzut din spate, privirea tristă aruncată în spatele culiselor, care dezonorează orice secret de îndată ce îl cunoști, este totuna, de îndată ce adevărul se află în încăpere, nu mai vrei decât să îl dai afară, așa cum dai afară o curvă poloneză nepricepută, care în timp ce îți face sex oral masacrează cu incisivii glandul arian, Wegener horcăi, se sufocă, nu mai avea aer să poată urla, părul ud al Mariei pe fața lui, genunchiul Mariei un berbec de lemn între picioarele lui, mâinile ei în buzunarele pantalonilor lui, apucând totul, salata de ouă care pulsa, penisul chinuit, bilețelul cu coordonatele, care acum era scos din buzunar și ridicat în aer ca o cupă de campionat mondial, nu am vrut să te rănesc, dragule, asemenea fericire nebună nu mai văzuse Wegener niciodată pe chipul vreunei femei, triumful și transpirația și mizeria se transformau într-o grație militantă, care îl făcură să-și uite preț de câteva clipe propriul urlet, se pare că încă mai poți face fericită o fată, Martin, își spuse de unul singur de vreme ce altcineva nu o spunea, se prăbuși pe o parte, zăcu terminat printre frunze și pământ ud și vomită, firește, ce altceva, o văzu pe Marie care ținea în mână bilețelul visat, introducea cifre în minsk și fugea apoi în stânga, în dreapta, până ce totul păru să corespundă, o văzu cum ridică lopata și începe să sape ca o apucată, își apăsa tot mereu bocancul stâng și greu pe muchia lopeții, o înfigea în pământ, reteza rădăcini, scotea bolovani de pământ, se freca pe fața udă murdărindu-se și mai tare, tu ești adevărata Laura Kraft, se gândi Wegener, handicapata de Wagenknecht poate să-și ia șchiopătând tălpășița, dacă a existat vreodată vreo eroină care a meritat să se facă un film despre ea, atunci asta ești tu, luptătoare dură întru onoarea familiei și întru orbire politică. Marie trase ceva roz afară din groapă, scoase la lumină o scoică de plastic cu care se joacă copiii în groapa de nisip, sparse scoica cu o lovitură de lopată, săltă capacul și căută înăuntru, aruncă peste umăr foi cu desene, suluri de hârtie, scrisori, răsturnă în cele din urmă toată scoica și găsi într-un final ceea ce căuta, un plic surprinzător de mic, maro,

care arăta ca o scrisoare de la finanțe, pe care îl acoperi cu sărutări înainte de a și-l băga în buzunar, mai rămase un moment nemișcată în mijlocul scrisorilor de copii care fluturau, învăluită în lumina suavă a soarelui de octombrie, eroina acoperită de noroi la capătul unei aventuri incredibile.

Apoi se duse la Phobos, veni imediat înapoi, ținea acum o umbrelă în mână, pe care o deschise și o prinse între stâlpii de beton ai conductei, peste capul lui Wegener.

Picuratul se opri.

– În sfârșit o umbrelă salvatoare pentru un tip din Est, spuse Wegener și gemu cât putu de încet.

Marie se ghemui lângă el. Lacurile cu lintiță de pe fața ei erau și mai adânci decât la *Boltenhagen,* te scufundai în ei cale de kilometri întregi, sunt prea mult pentru mine, se gândi Wegener, prea periculoși, prea hotărâți, ochii ăstia sunt niște mări în miniatură, niște hăuri de îndârjire, cine coboară acolo trebuie să fie pregătit să își vâre propriul creier în mașina de spălat posteritatistă sau iese afară sub formă de leș înecat. Fata asta este ceva cu adevărat special, iar tu ești cel mult un cizmar care face pe căpitanul, nici măcar unul deosebit de bun, ești doar mediocru, recunoaște, dacă Martin Wegener ar fi la înălțimea acestei fete, se gândi Wegener, nu ar avea găuri în cap și nici cablul de remorcare la încheieturi.

– Dezleagă-mă. Te rog.

Privirea de lintiță a Mariei îi cercetă chipul, îl privi cuprinsă de milă, mâna îi mângâie un obraz.

Wegener văzu ca prin ceață. Încercă să nu înghită, dar laringele înghiți fără el, cu un plescăit sonor. Un grohăit slab și neajutorat.

– Peste o oră sun la urgențe. Marie se ridică în picioare. Norul de vanilie dispăru. Reziști până atunci.

– Trebuie să fac.

– Ce să faci?

– Să mă piș.

– Asta poți și singur. Marie se întorsese deja, coborî dealul pentru a doua oară, dispăru pentru a doua oară printre copaci. Apoi porni Phobos-ul, acesta pârâi, trebuia să fie călcat ca lumea ca să

pornească în umezeala pădurii, motorul păcăni, dudui, porni dintr-odată din plin. Farurile din spate se aprinseră roșii, se dădură câțiva metri în spate, se opriră. Apoi mașina o luă pe drumul forestier, trecu pe lângă rămășițele aburite ale confratelui ei invalid, și plecă pârâind.

Punctele roșii dispărură deasupra vâlcelei. Pârâitul deveni mai slab. Un minut mai târziu nu se mai auzea nimic.

Wegener mirosi norul uleios ieșit din țeava de eșapament a Mariei, simți cum norul se cațără în sus pe deal și îl învăluie, simți pe limbă uleiul vechi și grețos. Conducta picura pe umbrelă, la fiecare trei secunde câte un strop care nimerea pielea artificială bine întinsă. Vântul mâna conținutul capsulei timpului prin pădure, amesteca scrisorile, poeziile, pozele și desenele, le împrăștia în toate punctele cardinale, suflă o bucată de hârtie la picioarele lui Wegener, pe ea erau scrise cu creion roșu două propoziții:

Socialismul este viitorul omenirii.
Eu sunt viitorul socialismului.

Apoi foaia fu dusă mai departe, fu întoarsă de pe o parte pe alta, rămase agățată într-un tufiș gol, se eliberă, fu prinsă de vânt și ridicată în aer, pluti, o pală de aer o luă pe sus, o duse în coroanele copacilor, sus de tot, unde anume, nu se vedea. Umbrela incomoda vederea.

Wegener își strânse picioarele și încercă să se facă covrig în ciuda mâinilor legate, crezu că îl aude undeva departe pe Jan *Senti* Hermann șoptind la microfon, *fără îndoială, iubito, de asta urăsc și eu timpul,* în surdină acompaniament la pian, sângele uscat făcut crustă îi strângea fruntea și colțurile gurii. Îi era frig.

Apoi îi dădu drumul. Urina țâșni în jeturi din el, se împrăștie imediat în pantaloni, fu absorbită cu nesaț de materialul raiat, îi curse gâdilându-l pe coapse în jos, îl făcu să simtă o căldură plăcută și conștiința încărcată din copilărie, era eliberatoare și apăsătoare în același timp, plăcută și interzisă, *ieri am mai furat fericire, dar mâine ne așteaptă durerea,* Wegener numără, pentru a zecea, a unsprezecea,

a douăsprezecea oară țâșni câte un șuvoi de urină în pantaloni, apoi picură și se opri abia când căpitanul era dus de mult, iar foile și scrisorile de copil și omuleții desenați dansau așa de vesel în jurul lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic.

Multe mulțumiri & o recomandare

Le mulțumesc lui Josef Fitz, revistei literare AM ERKER, lui Matthias Schmidt de la Scholz & Friends Hamburg, lui Susann Rehlein, lui Klaus Schöffling și – din păcate fără să-l cunosc personal – lui Michael Chabon, pentru ajutorul divers, dar plin de urmări, pe care mi l-au dat.

Pentru observațiile făcute asupra romanului, le mulțumesc următorilor: Christoph Hoenings, Melanie Hölting-Eckert, Martin Korte, Christian Kreis, Ida Schöffling, Tim Tepaße, Anna Marie Urban și Hartmut Urban. Îi mulțumesc și lui Alexander Rötterink pentru modul plin de angajament în care a conceput coperta.

Mulțumirile mele speciale le primesc Juli Zeh și Simone Miesner. Fără colaborarea lor, lui Martin Wegener i-ar fi fost mult mai greu să rezolve cu succes primul lui caz.

Din fericire, minunatul volum de poezie *Deșeuri care nu se descompun* al lui Christian Kreis nu este o ficțiune. Cartea a apărut la *Mitteldeutscher Verlag* și mai poate fi găsită și comandată acolo, și nu doar din acest motiv vă recomandăm cu căldură să o citiți.